COLECȚIA

Jubiri de poveste

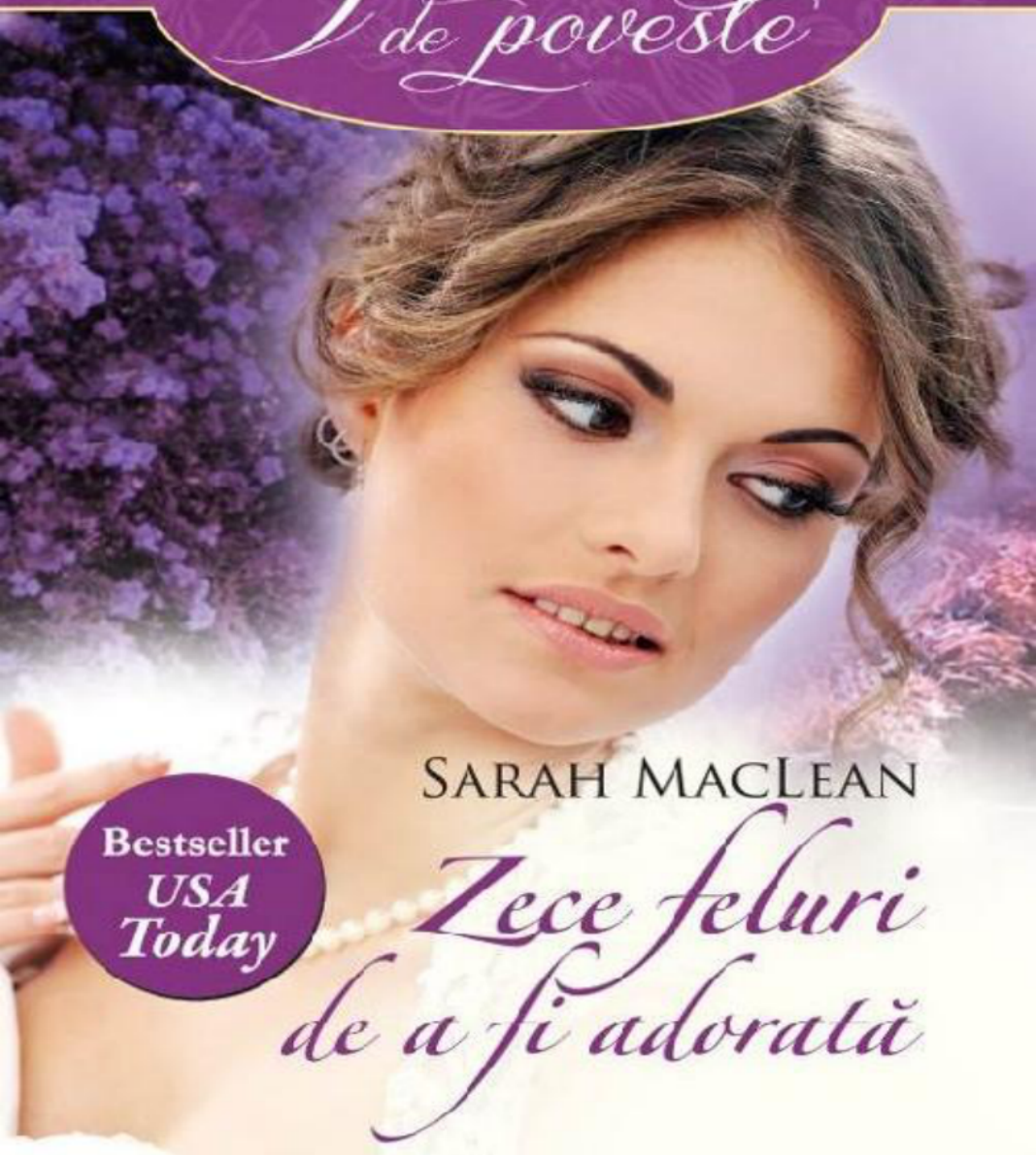

SARAH MACLEAN

Bestseller USA Today

Zece feluri de a fi adorată

Cuprins

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
EPILOG
Observații

Sarah MacLean

ZECE FELURI DE A FI ADORATĂ

[Love By Numbers 02]

Traducerea Ruxandra Târcă și Bianca Paulevici

Editura Alma/Litera
Colecția IUBIRI DE POVESTE
iulie, 2014

Titlul original: ***Ten ways to be adored when landing a lord***
Seria: **Love by Numbers**

ISBN: 978-606-686-922-5

Pentru Chiara,
care a plecat la colegiu
și nu s-a supărat
că i-am furat cărțile.
Și pisica.

PROLOG

Nu e nici o îndoială că o adevărată epidemie afectează tinerele din Londra; este o realitate tragică, și nu se sfârșește altfel decât în cel mai odios mod cu putință.

Ne referim, desigur, la soarta fetelor bătrâne.

Sunt atât de multe tinere în frumosul nostru oraș ocolite de strălucirea extraordinară a fericirii conjugale, și e păcat că acestor făpturi promițătoare nu le este dat să înflorească. Așadar, dragi cititoare, pentru a servi interesului public, am întocmit o listă de metode testate de-a lungul timpului, întrebuințate adesea pentru înlesnirea uneia dintre cele mai grozave sarcini - cea de a pune mâna pe un soț.

Cu modestie vă înfățișăm „Lecții pentru cucerirea unui lord”.

Pearles and Pelisses
Iunie 1823

Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire

Lady Isabel Townsend stătea în camera de primire a singurei case pe care o avusese vreodată și își dorea ca țiuitul din urechi să se potolească. Îl privi cu ochi mijiți pe bărbatul palid și subțirel aflat în fata ei.

— Ați fost trimis de tatăl meu.

— Așa este.

— Vă deranjează dacă vă rog să repetați ultima parte?

Nu era cu putință să fi înțeles bine cuvintele care ieșiseră din gura acestui oaspete nepoftit. El zâmbi, cu chipul urât și lipsit de expresie. Isabel își simți stomacul întorcându-se pe dos.

— Este adevărat, spuse el tărăgănat, lungind cuvintele până când acestea răsunară puternic în încăperea ce devenise deodată prea mică. Suntem logodiți.

— *Suntem*... Vreți să spuneți că...

— Noi. Doi. Ne. Vom. Căsători.

Isabel clătină din cap cu neîncredere și întrebă:

— Iertați-mă, dar dumneavoastră sunteți... ?

Bărbatul făcu o pauză, profund nemulțumit din pricină că sortita lui nu fusese atentă la ceea ce îi spusese când își făcuse el apariția.

— Asperton. Lionel Asperton.

Isabel își puse în minte să nu uite acest nume nefericit, pentru a-l

studia cu interes mai târziu. Acum avea să se ocupe de cel care îl purta și care nu părea foarte isteț. Firește că aflase de mult că bărbații din cercul de cunoscuți ai tatălui său erau rareori oameni înzestrați cu inteligență.

— Domnule Asperton, cum am ajuns noi să fim logodiți?

— V-am câștigat.

Isabel închise ochii, străduindu-se să nu izbucnească, să ascundă furia și jignirea aduse de acele cuvinte, care îi tulburau *întotdeauna* calmul. Îi păroni încă o dată cu privirea chipul palid.

— M-ați câștigat.

— Așa este. Tatăl dumneavoastră v-a pus zălog, spuse el fără a avea decența să roșească.

— Așa trebuie să fi făcut! exclamă Isabel, dând drumul frustrării odată cu o răsuflare prelungă. Pe ce?

— O sută de lire.

— Ei bine, asta-i mai mult decât de obicei.

Asperton nu băgă în seamă înțelesul ascuns al cuvintelor ei și se apropie. Un zâmbet încrezut i se așternu pe față.

— V-am câștigat. Sunteți a mea. Pe drept, spuse el întinzând mâna și trecându-și vârful degetelor peste obrazul ei. Apoi îi șopti cu voce joasă: Cred că o să ne placă la amândoi.

Isabel rămase nemișcată, străduindu-se să nu se arate înfiorată.

— Nu sunt așa convinsă.

Bărbatul se aplecă spre ea, iar aceasta încremeni cu privirea pironită asupra buzelor lui - roșii, lucioase. Se lăsă pe spate, străduindu-se să îl țină departe de ea, și spuse:

— Înseamnă că va trebui să vă conving de contrariu.

Înainte ca el să se poată apropia mai mult, ea se răsuci și scăpă de prinsoarea lui și de apropierea stânjenitoare, se îndepărtă și se ascunse după un scaun vechi și șubred. Bărbatul o urmări, și o licărire se aprinse în ochii lui pe măsură ce se apropia.

Îi plăcea vânătoarea.

Isabel se vedea nevoită să pună punct. În acel moment.

— Mă tem că ați bătut cale lungă pentru nimic, domnule Asperton. Vedeți dumneavoastră, sunt trecută cu mult de vârsta majoratului. Tatăl meu - și apoi făcu o pauză, căci cuvântul îi lăsă un gust amar în gură - nu ar fi trebuit să mă pună zălog. Nu a dat rezultate până acum. Și cu siguranță nu se va întâmpla nici de acum încolo.

Domnul Asperton își încetă urmărirea și făcu ochii mari.

— A mai făcut asta și înainte?

— Vi se pare corect să vă alegeți cu o mireasă câștigată la jocuri de noroc, însă vă simțiți ofensat să aflați că nu e prima oară când aceasta a fost pusă zălog?

— Categoric! icni Asperton.

Isabel îl privi cu ochi mijiți pe așa-numitul viitor soț al ei și întrebă:

— De ce?

— Pentru că știa că avea să își încalce cuvântul în cele din urmă!

Bărbatul era categoric un cunoscut de-al tatălui său.

— Într-adevăr. Din această pricină ați fost pus într-o poziție atât de nefericită, spuse ea, apoi se întoarse pe neașteptate și deschise larg ușa camerei. Domnule Asperton, mă tem că sunteți al șaptelea venit să mă revendice drept soață. Isabel nu își putu stăpâni un zâmbet la vederea chipului uluit al bărbatului, apoi continuă: Și veți fi, de asemenea, al șaptelea domn care va părăsi Townsend Park necăsătorit.

Gura lui Asperton se deschise, apoi se închise la fel de iute, iar buzele lui cărnoase îi amintiră Isabelei de ale unui pește.

Numără până la cinci.

Pețitorii izbucneau de fiecare dată furioși înainte ca ea să termine de numărat.

— Nu voi îngădui așa ceva! Mi s-a promis o soție! Fiica unui conte!

Vorbea pe nas și pe un ton ridicat, un ton pe care Isabel îl asocia invariabil cu prietenii nesuferiți și superficiali care-și făceau veacul cu tatăl ei.

Nu că și-ar mai fi văzut tatăl în ultimii șase ani.

Își încrucișă brațele și îl privi cu toată compasiunea pe care și-o putea zugrăvi pe chip.

— Știu. Și îmi închipui că v-a vorbit, de asemenea, despre o zestre mare?

Ochii lui licăriră, de parcă s-ar fi făcut, în sfârșit, înțeles.

— Așa este.

— Ei bine, mă tem că nici aceasta nu există.

Domnul Asperton se încruntă.

— Ați dori o ceașcă de ceai?

Isabel așteptă ca mintea înceată a lui Asperton să înceteze a se învârti. Acesta răspunse:

— Nu! Nu doresc ceai! Am venit pentru o soție și, Dumnezeu mi-e martor, voi pleca cu una! Cu dumneata!

Ea se sili să pară calmă, apoi oftă și spuse:

— Speram din tot sufletul să nu se ajungă aici.

Asperton pufăi nemulțumit la auzul cuvintelor, căci nu le pricepu sensul.

— Sunt sigur că nu. Dar eu nu voi părăsi această casă fără soția care mi-a fost promisă! Îmi aparțineți! Pe drept!

Apoi se repezi către ea. *Așa făceau toți*. Ea se trase în lături, lăsându-l să plonjeze prin ușa larg deschisă, până la intrarea principală. Acolo așteptau femeile.

Isabel merse după el până în hol și îl urmări cum se îndrepta nedumerit de spate în timp ce le măsura din priviri pe cele trei femei

care așteptau semețe ca niște soldați bine instruiți, un zid de apărare între el și casă. Fără îndoială, nu mai văzuse femei ca acestea până atunci. Firește, nu avea să își dea vreodată seama că avea în fața ochilor trei femei. Isabel știa că bărbații văd întotdeauna doar ceea ce vor să vadă. Așa că urmări cum ochii îi fugeau de la bucătar la grăjdar, iar de acolo la majordom. Asperton se întoarse către ea și întrebă furios:

— Ce vrea să însemne asta?

Atunci grăjdarul își lovi biciul încolăcit de pulpă - piele pe piele -, făcându-l pe Asperton să tresară.

— Domnule, nu acceptăm să îi vorbiți astfel unei doamne!

Isabel îl văzu cum înghite în sec, după care bâigui:

— Eu... sunt...

— *Nu* un gentilom, cu siguranță, dacă ne luăm după modul în care ați ieșit pe ușă, spuse bucătarul, arătând cu făcălețul cel mare către camera de primire.

El își îndreptă din nou privirea spre Isabel, iar ea ridică ușor din umeri, cu feminitate, de parcă ar fi zis: „Nu știu ce să spun... ”

— Cu siguranță nu vă aruncați așa tocmai după Lady Isabel, veni adăugirea din partea majordomului îmbrăcat fără cusur, care studia leneș muchia ascuțită a săbiei pe care o ținea în mână.

Isabel se strădui din răsputeri să nu privească înspre locul gol de pe perete de unde fusese luată sabia cea veche - cel mai probabil, cu tăișul tocit de trecerea timpului.

Femeile astea chiar se pricepeau să joace teatru.

— N-nu!

Se așternu o liniște prelungă cât timp Isabel așteptă ca o peliculă de sudoare să apară pe fruntea domnului Asperton. Isabel urmări cum răsuflarea i se întețea și abia apoi hotărî să intervină:

— Domnul Asperton tocmai pleca, se auzi vocea ei plină de solicitudine. Nu-i așa, domnule?

Acesta încuviință din cap agitat, cu ochii pironiți pe biciul lui Kate, care se mișca în cercuri domoale și amenințătoare.

— A-asta făceam.

— Nu cred că se va întoarce. Nu o veți face, nu-i așa, domnule?

Răspunsul său se lăsă așteptat. Atunci Kate lăsă să cadă spre podea vârful moale de piele al biciului, făcându-l pe bărbat să iasă din transă. Acesta își reveni pe dată și clătină din cap cu hotărâre:

— Nu. Aș zice că nu.

Jane izbi vârful săbiei de podeaua de marmură, făcând încăperea mare și goală să răsune.

Isabel făcu ochii mari și zise cu glas șoptit:

— Măgândesc că ați vrea să *știți* așa ceva, domnule.

El își drese glasul.

— Da, desigur. Adică nu! Nu voi reveni.

Ea zâmbi curtenitoare, apoi îi spuse cu voce binevoitoare:

— Minunat! Carevasăzică, ne luăm rămas-bun. Am convingerea ca veți găsi ușa de unul singur, nu-i așa?

Apoi îi făcu semn înspre ușa păzită acum de cele trei femei.

— Cu bine!

Se întoarse apoi în salonul de primire, închise hotărâtă ușa în urma ei și se așeză la fereastră la timp pentru a zări cum o prăjină de om coboară grăbit treptele casei Park, se aruncă pe cal și pornește la galop de parcă o haită de dulăi ar fi fost pe urmele lui.

Răsuflă ușurată la vederea scenei ce se petrecea sub ochii ei. Și abia atunci permise ca șuvoiul de lacrimi să se reverse. Tatăl ei o pierduse la jocuri de noroc.

Încă odată.

Prima oară suferise cel mai tare. Ar fi fost de așteptat să se fi obișnuit până acum cu purtarea lui; cu toate acestea, adevărul o uimi.

De parcă s-ar schimba ceva vreodată. De parcă ar putea fi el altceva decât Contele Risipitor. De parcă, la un moment dat, ar ajunge să țină la ea. De parcă s-ar putea ca într-o bună zi să țină cineva la ea, *oricine*.

Își îngădui câteva clipe să se gândească la tatăl ei, Contele Risipitor. Un om care își părăsise copiii și soția undeva la țară și se întorsese la Londra pentru a duce o viață scandaloasă de desfrâu. Un om nepăsător: nu îi păsase când îi murise soția; nici când servitorii părăsiseră cu toții casa, refuzând să mai muncească o zi fără să își primească plata; nici când fiica lui îi trimisese scrisoare după scrisoare, cerându-i să se întoarcă la Townsend Park, să readucă moșia la gloria ei de odinioară - dacă nu de dragul ei, măcar de dragul moștenitorului său.

Singura dată când s-a întors...

Nu. Nu voia să se gândească la asta!

Tatăl ei, omul care îi mâncase zilele mamei ei, care îl lăsase pe fratele ei, încă prunc, fără tată.

Dacă nu i-ar fi părăsit, Isabel nu ar fi fost nevoită să se ocupe ea însăși de moșie. Făcuse față situației onorabil, izbutind să țină casa în picioare și să pună ceva de mâncare pe masă. Moșia nu prospera, dar le asigura traiul locuitorilor și arendașilor, în vreme ce tatăl său cheltuise până și ultimul bănuț din veniturile de pe pământ pentru a-și hrăni activitățile scandaloase.

Proviziile de hrană erau îndestulătoare, iar reputația Contelui Risipitor ținuse curioșii departe de Townsend Park, așa că Isabel avusese mână liberă să se ocupe de moșie după cum credea de cuviință, departe de ochii curioși ai celor din înalta societate.

Cu toate astea, încă își dorea ca lucrurile să fi stat altfel.

Își dorea să fi putut fi tot ceea ce era menită să fie o fiică de conte.

Își dorea să fi crescut fără griji. Să nu fi avut vreo îndoială că avea să vină și ziua ei de glorie.

Să fie curtată cum se cuvenea, de un bărbat care să o vrea pe ea, femeia, nu premiul câștigat la jocuri de noroc.

Își dorea să nu fie așa singură.

Nu că ar fi fost de vreun folos faptul că spera.

Se auzi ușa camerei deschizându-se și închizându-se ușor. Isabel își șterse lacrimile de pe obraji și râse autoironic, apoi se întoarse și întâlni privirea atotștiutoare și gravă a lui Jane.

— Nu ar fi trebuit să-l amenințI.

— A meritat-o, răspunse majordomul.

Isabel încuviință din cap. Asperton devenise întruchiparea tatălui său spre finalul confruntării. Simți cum o podidesc iar lacrimile; se abținu să nu plângă.

— Îl urăsc, șopti ea.

— Știu, spuse majordomul, fără a se clinti din cadrul ușii, unde stătea.

— L-aș ucide fericită de ar fi aici.

Jane încuviință cu o mișcare a capului.

— Pare că nu va fi nevoie, zise și ridică o mână, scoțând la iveală o bucată de pergament. Isabel. Contele... a murit.

CAPITOLUL 1

Și ce rost ar avea aceste lecții, dragi cititoare, în lipsa unui lord care să fie cucerit? Gentilomul pentru care v-ați pregătit cu atâta sârguință? Răspunsul, desigur, este că ar fi fără nici un folos. Nu suntem oare cele mai fericite doamne, căci frumosul nostru oraș se poate lăuda cu cei mai plăcuți și mai fermecători, cei mai atrăgători și mai încântători holtei - înstăriți și doritori, care cutreieră singuratici drumurile, în căutarea unei soții!

Aflarea acestor modele de gentilețe și rafinament este o sarcină dificilă, însă nu vă temeți, dragi cititoare! Ne-am însușit sarcina în locul vostru; am cutreierat orașul în căutarea lorzilor celor mai vrednici de atenția voastră neprețuită și nemărginită.

Cugetați, vă rog, asupra celui dintâi dintre cei mai vrednici lorzi…

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Când femeia blondă de lângă ușă îi făcu semn cu ochiul, simți că era mai mult decât putea îndura.

Lord Nicholas St. John se afundă și mai tare în scaun, blestemând în sinea lui. Cine și-ar fi închipuit că o descriere apărută într-o revistă de doi bani pentru femei ar face din populația femeiască a Londrei o adunătură de țăcănite guralive?

La început, i se păruse amuzant - era o distracție bine - venită. Apoi începuseră să sosească invitațiile. Orologiul din casa lui din St. James nici nu bătuse bine ora două, când li se alăturase Lady Ponsonby, care pretindea că trebuia să îi vorbească despre treburi importante - ceva legat de o statuetă pe care o achiziționase de curând din sudul Italiei. Dar Nick știa foarte bine ce urmărea. O viperă ca ea putea să facă o vizită unui burlac dintr-un singur motiv - unul pe care Lord Ponsonby nu avea cum să îl considere rezonabil.

Astfel, el își găsise refugiul mai întâi în biblioteca Societății Regale de Antichități, unde nu risca să dea peste cineva care să fi auzit de revistele pentru femei, cu atât mai puțin să fi citit una. Din nefericire, ziaristul - și Nick se înfiora la auzul întrebuințării atât de liberale a termenului - se documentase și, în mai puțin de un ceas, lacheul-șef anunțase sosirea a patru femei de diferite vârste și poziții sociale. Toate aveau nevoie grabnic de sfaturi despre statui și toate ținuseră să se adreseze nimănui altcuiva în afară de Lord Nicholas.

Nick pufni, cu nasul în băutură, doar gândindu-se la asta. „Statui,

negreșit. ”

Îl recompensase regește pe lacheu pentru tăcerea lui și dispăruse din nou, de data asta într-un mod neonorabil, pe ușa din spate. Ușa dădea într-o alee îngustă și murdară, fapt ce nu îi îmbunătățise dispoziția. Își trăsese borul pălăriei spre față ca să-și ascundă identitatea și așa ajunsese la hanul Dog and Dove, unde se refugiase într-un colț întunecat vreme de câteva ceasuri.

Ascuns în gura lupului.

De obicei, când vreo hangiță voluptuoasă îi făcea ochi dulci, era mai mult decât dornic să îi aprecieze farmecele. Însă aceasta era a paisprezecea femeie care pusese ochii pe el în ziua aceea, și se cam săturase. Privi mânios, întâi la fată, apoi la berea din fața lui, tot mai mohorât și mai scos din fire.

— Trebuie să părăsesc orașul ăsta blestemat!

Râsetele ce se auzeau de pe partea cealaltă a mesei nu îl făceau să se simtă mai bine.

— Nu te îndoi nici o clipă că te pot trimite înapoi în Turcia, mârâi Nick.

— Dar chiar sper să nu o faci. Aș fi tare nefericit să pierd deznodământul acestei piese distractive.

Tovarășul lui, Durukhan, întoarse capul și privi peste umăr; ochii săi negri o urmăriră leneși pe fetișcana îmbietoare.

— Păcat! O femeie ca asta nici nu s-ar uita la mine.

— Deșteaptă fată.

— Ehh! Mai degrabă e genul care crede tot ce citește în revistele alea ale ei. Rock începu să râdă, în timp ce Nick îi arunca o căutătură tot mai urâtă. Haide, Nick, cât de rău poate să fie? Femeile din Londra au fost înștiințate public că ești... liber pentru însurătoare.

Nick își aduse aminte de teancul de invitații care îl așteptau acasă - fiecare dintre ele de la o familie cu vreo fată nemăritată - și luă o gură sănătoasă de bere. Lăsă apoi cana de cositor jos și mormăi:

— Da, cât de rău poate să fie...

— În locul tău, m-aș folosi de prilejul ăsta. Poți avea orice femei îți dorești.

Ochii albaștri și reci ai lui Nick se opriră asupra tovarășului său.

— Mă descurcam foarte bine și fără afurisita aia de revistă, să știi.

Rock îi aruncă un mormăit nemulțumit și se întoarse către hangiță să îi facă semn. Fata sosi ca un fulger la masa lor, pornită să îi fure inima lui Nick. Se aplecă peste masă, astfel încât Nick să îi poată vedea rotunjimile voluptuoase, și șopti:

— Milord? Aveți vreo... nevoie?

— Avem, într-adevăr, răspunse Rock.

Fetișcana se așeză fără rușine în poala lui Nick, se dădu aproape și îi vorbi cu voce joasă, înfierbântată.

— Pot să fiu tot ce-ți dorești, dragule, zise și se apăsă cu pieptul de al lui. Tot ce îți dorești.

Nick îi îndepărtă brațul de după gâtul lui și scoase o coroană din buzunar.

— O ofertă ispititoare, fără îndoială, zise el în timp ce îi puse moneda în palmă și o ridică din poala lui. Însă mă tem că vreau doar mai multă bere. Ai face bine să cauți tovărășie altundeva în noaptea asta.

Preț de o secundă, fu cu adevărat surprinsă, dar apoi își îndreptă atenția spre Rock, studiindu-i cu o privire apreciativă pieptul lat, pielea tuciurie și brațele puternice.

— Da' tu vrei? Unora nu le place d-ăștia întunecații, da' io zic că ești bun.

Rock rămase neclintit, dar Nick băgă de seamă cum umerii prietenului său se încordară la auzul remarcii directe a femeii la adresa originii lui.

— Altundeva mai departe, comentă turcul și se întoarse fără ezitare cu spatele.

Ea le înfruntă cu mândrie respingerea categorică și plecă - să mai aducă bere, spera Nick. În vreme ce o urmărea cum își croia drum de-a lungul cârciumii, simți ațintite asupra lui privirile celorlalte femei din tavernă.

— Sunt niște vulturi. De la prima până la ultima.

— Să vadă în sfârșit și un *bulan* cum e să fie vânat.

Nick se strâmbă la auzul acelui cuvânt turcesc care îi stârnea amintiri de demult. Trecuseră ani întregi de când îl numise cineva *bulan,* vânător. Acum nu mai avea nici o însemnătate; o amintire de pe vremea când fusese în Orient, în inima Imperiului Otoman; era alt om atunci, un om fără nume, dar cu o pricepere care avea să îi aducă căderea.

Prinse ironia cuvintelor lui Rock. Aventurile sale în Turcia se încheiaseră cumplit când o femeie pusese ochii pe el, și el făcuse greșeala să se lase prins, la propriu. Petrecuse douăzeci și două de zile într-o temniță otomană înainte să îl salveze Rock și să îl trimită în Grecia - unde jurase să îl lase pe *bulan* să se odihnească.

Cel mai adesea, se bucura că procedase astfel, era... mulțumit de viața din Londra, de cum mergeau treburile cu moșia și de antichitățile lui. Dar mai erau și zile în care ducea dorul acelei vieți.

Îi plăcea să fie vânător mai degrabă decât vânat.

— Femeile mereu se poartă așa în preajma ta, sublinie Rock, făcându-l pe Nick să revină la prezent. Pur și simplu ești tu mai sensibil la asta azi. Nu că le-aș fi înțeles vreodată. Ești o urâțenie de bast...

— Te mănâncă pielea, ia spune?

Pe chipul turcului se lăți un zâmbet.

— Un model de gentilețe și rafinament nu s-ar lua la trântă cu unu ca mine într-o tavernă.

— Aș risca, de dragul gândului de a-ți șterge rânjetul ăla de pe față, zise Nick și îl pironi cu privirea pe tovarășul său.

Rock râse din nou.

— Toată atenția asta pe care ți-o acordă femeile ți-a cam afectat judecata dacă-ți imaginezi că mă poți pune la pământ, zise el și-și sprijini mâinile de masa care-i despărțea, pentru a-și sublinia robustețea. Când ți-ai pierdut simțul umorului? Toată treaba asta ți s-ar fi părut extrem de amuzantă cândva dacă mi s-ar fi întâmplat mie. Sau fratelui tău.

— Și cu toate astea, mi s-a întâmplat mie.

Nick privi cercetător în jur și scoase un mormăit când văzu că ușa tavernei se deschise, și intră un bărbat înalt, cu păr închis la culoare. Nou-venitul se opri imediat ce intră, cercetă mulțimea cu privirea, și, într-un final, ochii lui albaștri zăboviră asupra lui Nick. Ridică amuzat dintr-o sprânceană și începu să-și croiască drum prin îngrămădeală înspre ei.

Nick se întoarse și se uită acuzator către Rock.

— Tu chiar vrei să te trimit înapoi în Turcia... Ți-o cauți cu lumânarea.

Rock se uită dincolo de nou-venit și rânji.

— Ar fi fost nepoliticos din partea mea să nu-l chem și pe el să asiste la această distracție.

— Ce noroc neașteptat! Mărturisesc că nu credeam să mă pot apropia de Lordul râvnit de toată Londra, se auzi o voce tărăgănată și veselă.

Când își ridică privirea, Nick îl zări pe geamănul său, Gabriel St. John, marchizul de Ralston, care-i domina cum stătea în picioare lângă masă. Rock se ridică și îl bătu prietenește pe Gabriel pe spate, după care îi făcu semn să li se alăture. Odată așezat, Ralston spuse:

— Ar fi trebuit să știu că vei fi aici... Făcu o pauză, apoi continuă: Te ascunzi.

Lașule!Nick se încruntă, dar Rock începu să râdă.

— Tocmai spuneam că, dacă *tu* ai fi fost unul dintre lorzii râvniți de toată Londra, Nick s-ar fi distrat foarte tare pe seama ta.

Gabriel se lăsă pe spate pe scaun, rânjind.

— Firește că așa ar fi făcut. Și, cu toate astea, nu pari deloc în apele tale, frățioare. Mă întreb, de ce oare?

— Văd că ai venit să te amuzi pe seama necazului meu, zise Nick. Nu ai ceva mai bun de făcut? Soția ta cea nouă nu trebuie distrată?

— Ba trebuie, așa e, spuse Gabriel cu un surâs blând. Deși, să fiu cinstit, mai că m-a dat pe ușă afară, atât de nerăbdătoare era să dau

de tine. Oferă un dineu joi seară și v-a păstrat și vouă locuri. Nu vrea ca Lord Nicholas să cutreiere visător străzile în seara aia, căutându-și nevastă.

Rock afișă un zâmbet încrezut.

— Poate chiar asta ar fi făcut dacă nu primea invitația.

Nick nu îl băgă în seamă.

— Și Callie citește drăcia aia?

Fusese mânat de speranța că măcar cumnata lui nu se cobora la astfel de lucruri. Dacă până și ea citise revista, atunci nu mai avea scăpare.

Gabriel se aplecă să îi vorbească.

— Numărul de săptămâna asta? L-am citit cu toții! Ai adus respectabilitate numelui de St. John, Nick. Bravo!

Chelnerița se întoarse chiar atunci și așeză încă un rând de bere pe masă. Surpriza care se citi în ochii ei fu repede înlocuită de încântare în vreme ce își tot muta privirea de la Nick la Gabriel.

Nu vedeai prea des gemeni, și toată lumea se holba când frații St. John își făceau apariția în public împreună; lui Nick nu îi ardea de curiozitatea ei. Privi în altă parte când Gabriel îi plăti o sumă frumoasă femeii, zicând:

— Fără îndoială că femeile astea care aleargă după mine sunt încântate că au un fel de a doua șansă. Și, cu sau fără titlu nobiliar, măcar ești la fel de chipeș ca mine. Chiar dacă o variantă mai tânără și nu la fel de grozavă...

Nick își mijì ochii cei albaștri înspre fratele și înspre tovarășul lui, care râdeau acum în hohote ca proștii. Își ridică berea și toasta în cinstea lor:

— Să vă ia naiba pe amândoi!

Fratele lui își ridică și el cana.

— Merită, doar să te văd în așa încurcătură. Să știi că nu este cea mai mare nenorocire să fii un burlac căutat, Nick. Căsătoria nu e închisoarea care socoteam că e, îți mărturisesc sincer. Ba e un lucru chiar agreabil.

Nick se lăsă pe spate.

— Callie te-a îmblânzit, Gabriel. Nu-ți aduci aminte prin ce ai trecut cu mamele gălăgioase și fiicele siropoase, care ar fi fost în stare de orice numai să îți câștige atenția?

— Deloc.

— Asta pentru că, sincer să fiu, Callie a fost singura femeie care te-a vrut, în ciuda ticăloșeniei și a patimilor tale, sublinie Nick. Numele meu nu e la fel de terfelit ca al tău - așa că sunt o partidă mai bună decât ai fost vreodată, Dumnezeu să mă aibă-n pază!

— Însurătoarea s-ar putea să-ți priască.

Nick se uită la cana cu bere îndeajuns de mult timp cât să-i facă pe

însoțitorii lui să creadă că avea să nu riposteze.

— Cred că știm cu toții că însurătoarea nu-i de mine.

Gabriel mormăi nedeslușit, apoi răspunse:

— Să-ți amintesc că și eu gândeam la fel? Să știi că nu toate femeile sunt ca scorpia aia nepăsătoare care aproape te-a omorât, Nick.

— Era doar una dintre ele, replică Nick și luă o gură mare de bere. Mulțumesc pentru sfaturi, dar am învățat că e mai bine ca legăturile mele cu femeile să fie scurte și lipsite de sentimente.

— Nu m-aș lăuda cu treaba aia cu scurte, dacă aș fi în locul tău, St. John, zise Rock și rânji înspre Gabriel înainte de a-și duce vorba la bun sfârșit. Nu e vorba de femeile care aleargă după tine, ci de alea după care alergi tu. Dacă nu ai cădea degrabă în plasa ălora care fac pe victimele, poate ai avea mai mult noroc cu sexul frumos.

Nick știa foarte bine despre ce vorbea Rock. Încă de tânăr, avusese o slăbiciune pentru domnițele la ananghie. Și cu toate că știa că asta era slăbiciunea lui, căci îi adusese mai multe belele decât noroc de-a lungul timpului, parcă nu putea să le reziste.

Așa că se ținea la distanță de femei. Nu se abătea de la asta. Fără amante. Fără companii regulate. Și, cu siguranță, fără soție.

— Eh, oricum ar fi, mă voi distra grozav să văd cum ții piept și grozăviei ăsteia, zise Gabriel.

Nick tăcu și luă o gură mare de bere, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și, cu mâinile sprijinite de masă, zise:

— Mă tem că vei rămâne dezamăgit. Nu am de gând să țin piept nimănui.

— Așa deci? Și cum te aștepți să scapi de femeile din Londra? Sunt al naibii de pricepute la vânătoare.

— Nu mai vânează dacă nu au ce, răspunse Nick.

— Cum așa? Pleci? Unde? întrebă Gabriel profund nemulțumit.

Nick ridică din umeri.

— E clar că am rămas prea mult timp în Londra. Mă duc pe Continent. În Orient. În Americi. Ce spui, Rock? Simt că ți-e dor de o aventură. Unde ai vrea să mergi?

— Nu în Orient. Nu mi-e dor să repetăm ultima ispravă de acolo. M-aș ține departe de el.

— Prea bine, atunci, admise Nick. Americile să fie!

— Ar însemna să fii plecat măcar un an, replică Gabriel clătinând din cap. Uiți că sora noastră tocmai și-a făcut debutul și trebuie să-i găsim o partidă? Nu-ți permit să mă lași singur cu toată bătaia asta de cap doar pentru că îți e frică de atenția câtorva femei!

— Câtorva? răbufni Nick. Mișună peste tot! Chiar nu-mi pasă unde mă voi duce... atâta timp cât nu vor fi femei pe acolo, zise el.

— Nici una? întrebă Rock speriat.

Pentru prima oară în seara aceea, Nick pufni în râs.

— Firește că nu vreau să nu fie *chiar* nici una. Dar cer așa mult dacă îmi doresc să nu fie nici una care să fi citit revista aia ridicolă?

— Cam da, zise Gabriel ridicând din sprâncene.

— St. John.

Cu toții se întoarseră la auzul numelui lui Nick și îl zăriră pe ducele de Leighton aproape de masa lor. Înalt și lat în umeri, Leighton aducea mai degrabă a viking decât a duce - blond și cu chipul lipsit de expresie, zâmbea doar rareori.

Iar astăzi, remarcă Nick, ducele părea mai serios ca niciodată.

— Leighton! Ia un loc!

Nick prinse un scaun din apropiere cu piciorul și îl trase la masă.

— Te rog, salvează-mă de ăștia doi.

— Mă tem că nu pot rămâne, zise el scurt. Am venit în căutarea ta.

— Tu și toate femeile din Londra, replică Gabriel amuzat.

Ducele nu îl băgă în seamă, ci își potrivi trupul uriaș pe scaun și își așeză mănușile pe masa de lemn zgâriată.

— Mă tem că nu îți va plăcea ceea ce am să te rog, zise el, întocându-se către Nick, aproape împiedicându-i pe Rock și pe Gabriel să ia parte la conversație.

Nick își dădu seama de mâhnirea din ochii tovarășului său și îi făcu semn chelneriței să aducă un pahar cu whisky.

— Are de-a face cu însurătoarea lui? întrebă Gabriel sec.

Leighton răspunse uimit:

— Nu.

— Atunci aș zice că Nick va da curs cererii tale.

Ducele luă o dușcă zdravănă de whisky și vorbi în sfârșit:

— Nu sunt așa sigur de asta. Vedeți, nu am venit aici pentru Nick. Am venit pentru *bulan*.

O liniște de mormânt se așternu în vreme ce mesenii chibzuiau la vorbele ducelui. Rock și Gabriel, încremeniți locului, tăceau chitic și se uitau la Nick cu băgare de seamă. Nick se aplecă în față, puse brațele pe masa scrijelită și își împreună degetele, îl pironi pe Leighton cu privirea și vorbi în șoaptă:

— Nu mai fac lucruri din astea.

— Știu. Și nu ți-aș cere dacă nu aș avea cu adevărat nevoie.

— Despre cine e vorba?

— Sora mea. A dispărut.

Nick se lăsă pe spătarul scaunului.

— Eu nu vânez fugari, Leighton. Ai face bine să chemi poliția.

Ducele sări ca ars și se aplecă spre Nick să îi vorbească:

— Pentru numele lui Dumnezeu, St. John! Știi prea bine că nu pot face asta. Nici nu aș apuca bine să termin de vorbit, că ar și apărea la ziar! Am nevoie de *bulan*.

Nick se înfioră la auzul cuvântului. Nu tânjea să mai fie vânător

vreodată.

— Nu mai fac asta, știi bine.

— Te plătesc oricât îmi ceri.

Ralston începu să râdă când auzi, ceea ce îl făcu pe duce să bombăne furios:

— Ce găsești de râs în asta?

— Simplul gând că fratele meu ar accepta să fie plătit. Nu-ți imagina că-l momești astfel, Leighton.

— Să știi, Ralston, că pe tine nu te-am îndrăgit niciodată, zise ducele mânios.

— Știu că așa socotesc mulți, replică Ralston. Iar gândul ăsta nu mă preocupă, te asigur. Însă mărturisesc că m-a mirat să te văd aici, că ai catadicsit să vorbești cu noi ăștia... cu cinste îndoielnică. Oare nu așa ne numești?

Nick căută să își împiedice fratele să răscolească trecutul și zise:

— Ajunge, Gabriel!

Leighton avu buna-cuviință să pară stânjenit.

În ciuda rangului lor nobil, timp de mulți ani, gemenii St. John fuseseră disprețuiți fățiș de duce. Un scandal se abătuse asupra casei Ralston pe când băieții erau mici: mama lor își părăsise soțul și familia. Asta îi făcuse să ajungă pe buzele tuturor familiilor de vază din oraș, iar Leighton obișnuia să le reamintească mereu, pe când erau colegi la Eton, de fapta dezonorantă a mamei lor.

Asta până în ziua în care întrecuse măsura, iar Nick se văzuse nevoit să îl pună la punct.

Însă la Eton nu se admitea ca al doilea născut al unui marchiz să îl ia la pumni pe un fiu de duce; Nick ar fi fost dat afară dacă nu ar fi avut un frate geamăn, care să ia asupra lui toată vina. Viitorul marchiz de Ralston fusese apoi trimis acasă înainte de încheierea semestrului, iar Leighton și Nick îngropaseră într-o oarecare măsură securea războiului.

Armistițiul acesta îi transformase cu timpul în prieteni; deveniseră tovarăși buni în ultimii ani de școală, însă mai apoi plecarea lui Nick pe Continent îi cam îndepărtase.

Leighton, ajuns duce, se folosise de o parte din avere pentru a finanța expedițiile lui Nick și ale lui Rock în cele mai îndepărtate colțuri ale Orientului.

Leighton avusese de jucat un rol important în formarea *bulan*-ului.

Însă Nick nu mai era același om.

— Ce știi despre ea?

— Nick... îl întrerupse Rock pentru prima oară de la sosirea ducelui.

Dar el ridică o mână și îi făcu semn să tacă.

— Te întreb din curiozitate.

— Știu că a fugit. Și mai știu că a luat cu ea bani și câteva lucruri pe care le crede de mare valoare.

— Care e motivul plecării ei?

— Nu știu.

— Mereu există unul.

— Se prea poate să fi avut unul... dar eu nu îl cunosc.

— Când a fost asta?

— Acum două săptămâni.

— Și ai venit la mine abia acum?

— Avea de gând să facă o călătorie în Bath, să vadă o verișoară. Nu mi-am dat seama că m-a mințit decât acum zece zile.

— Și camerista ei?

— Am forțat-o să mărturisească; a recunoscut că Georgiana se îndrepta către nord. Dar mai multe nu știa. Sora mea a avut mare grijă să-și acopere urmele.

Nick se lăsă pe spătarul scaunului; în timp ce se gândea, se simțea plin de energie. Cineva o ajutase. Cineva continua să o ajute, de vreme ce nu renunțase și nu făcuse cale întoarsă. Trecuseră ani de când nu mai vânase pe cineva; uitase cât era de plăcut.

Dar viața lui nu mai era așa.

Ducele îl privi neliniștit.

— E sora mea, Nick. Nu ți-aș cere asta dacă ar fi altă cale.

Vorbele îi înmuiară inima lui Nick. Și el avea o soră. Și ar fi făcut orice să o știe teafără.

„Fir-ar să fie!"

— Milord?

O voce feminină ispititoare îl făcu pe Nick să întoarcă privirea. Două fetișcane îl priveau cu nerăbdare de alături.

Nick vorbi cu băgare de seamă:

— Da?

— Noi, începu una dintre ele, apoi, nehotărâtă, tăcu.

Cealaltă îi dădu un ghiont și o împinse către el.

— Ce este?

— Noi suntem admiratoare.

— Și ce admirați?

— Pe dumneata.

— Pe mine.

— Da, zise cea de-a doua fată cu gura până la urechi și făcu un pas în față. Ținea în mână ceva ce semăna mult cu...

Nick blestemă în sinea lui.

— Ați vrea să ne semnați revista?

— Cu mare plăcere, fetelor, însă ați nimerit celălalt frate, spuse Nick și arătă către Gabriel. *Acela* e Lord Nicholas.

Rock pufni zgomotos când cele două se întoarseră chicotind vesele

către marchizul de Ralston, o copie chipeșă a prăzii lor, și chicotiră entuziasmate.

Gabriel își intră în rol cu ușurință și le surâse fermecător fetișcanelor.

— Cu mare plăcere vă dau un autograf, zise el și luă revista și tocul întins de ele. Vă mărturisesc că este pentru prima oară când, aflat în compania fratelui meu, reușesc să atrag atenția doamnelor. Toată lumea spune că Ralston este cel mai chipeș dintre noi.

— Nu! protestară fetele.

Nick își dădu ochii peste cap.

— Așa este. Puteți întreba pe oricine. Vă vor spune că marchizul este cel chipeș. Sunt sigur că ați mai auzit asta.

Surâse biruitor și continuă:

— Puteți mărturisi, fetelor. Nu îmi veți răni sentimentele.

Gabriel ridică revista, ca toată lumea să îi poată zări coperta pe care se vedea scris: „În interior! Lorzii râvniți de toată Londra!”

— Fără îndoială că renumele meu va avea de câștigat! Sunt așa fericit să aud că se răspândește vestea că îmi caut nevastă!

Fetele erau pe cale să leșine de încântare.

Nick nu părea deloc amuzat. Se întoarse către Leighton și îl întrebă:

— Nord ai spus?

— Da.

— Cam vag. Ar putea să dureze săptămâni să o găsim, îl avertiză Rock.

Nick se uită la fetele care așteptau nerăbdătoare lângă Gabriel, apoi își îndreptă privirea spre ceilalți tovarăși de masă.

— Mă simt dintr-odată dornic să fac călătoria asta.

CAPITOLUL 2

Townsend Park
Dunscroft, Yorkshire

Isabel se uită atentă la fata palidă și istovită care ședea pe un divan lung și îngust în fața ei. Era prea tânără să iasă neînsoțită pe stradă, darămite să călătorească patru zile cu diligența și să bată la uși străine în miez de noapte.

Tânăra părea înspăimântată. Ședea pe divan cu mâinile încleștate pe o mică geantă de călătorie. Isabel îi zâmbi.

— Tu ești Georgiana, așa-i?

Fata nu se mișcă deloc, iar expresia de pe chip îi rămase neschimbată.

— Eu sunt Isabel.

O urmă de speranță licări în ochii albaștri ai Georgianei.

— Lady Isabel?

Aceasta se apropie de ea și îi răspunse cu voce blândă și binevoitoare:

— Chiar ea.

— Credeam că...

Isabel zâmbi larg.

— Dă-mi voie să ghicesc. Credeai că sunt bătrână și zbârcită, nu e așa?

Fata aproape că surâse. Era un semn bun.

— Se prea poate.

— Oricum ar fi, o să iau surprinderea ta ca pe un compliment.

Fata dădu drumul gențiii și făcu o plecăciune. Isabel o opri, spunându-i:

— Te rog, nu. O să mă faci să mă simt ca o bătrână stafidită. Șezi.

Apoi luă un scăunel de lemn și se trase mai aproape de ea.

— Noi nu suntem ceremonioși. Și, de am fi, eu ar trebui să mă plec înaintea ta. În definitiv, eu nu sunt decât fiica unui conte, pe când tu...

— Nu mai sunt, spuse Georgiana cu vădită tristețe.

Se vedea că fetei îi era dor de casă. Iar asta nu se putea spune despre multe dintre fetele care ajungeau pe treptele conacului din Townsend Park.

— Cum ai ajuns în locul ăsta?

— Păi... O prietenă mi-a spus că aici primiți fete. Mi-a zis că m-ați putea ajuta.

Isabel încuviință din cap, încurajând-o.

— Fratele meu... Lui nu i-am putut spune.

Vocea i se frânse și nu mai putu vorbi.

— Nu trebuie să-mi spui nici mie. Decât dacă vei dori să o faci, zise Isabel aplecându-se către ea și luându-i mâinile reci și tremu-rânde într-ale ei.

„Știu că uneori e mai ușor să ții totul în tine."

Georgiana privi în sus către ea cu ochi mari, înlăcrimați.

— Prietena mea... mi-a spus că o să aveți grijă de noi.

— Așa o să și facem, spuse Isabel și încuviință din cap.

Fata răsuflă ușurată.

— Socotesc că ai bătut cale lungă. Nu ai vrea să te odihnești puțin? Vom lua micul dejun împreună dimineață și îmi poți spune atunci tot ce vei dori.

Nici nu trecură câteva minute, că Georgiana se strecură deja într-un pat îngust, cu așternuturi curate și apretate; un pat modest în care, chibzuia Isabel, nu mai dormise până atunci sora ducelui Leighton. O veghe câteva clipe pe fată și după ce se încredință că doarme, se strecură afară din cameră.

Pe coridor se adunaseră o mulțime de curioși.

— A adormit? o iscodi în șoaptă Lara, verișoara și cea mai bună prietenă a Isabelei.

Isabel încuviință din cap, apoi trase zăvorul și se întoarse către spectatori.

— De ce nu e luminat bine holul ăsta?

— Pentru că nu-ți permiți să cumperi lumânări.

Așa era.

— Sora unui duce, Isabel? șopti Jane retoric.

— N-ar trebui să conteze cine e, o contrazise Gwen, bucătăreasa. Are nevoie de noi! Iar noi adăpostim fete care au nevoie de noi.

— Nu poate să rămână, spuse Kate hotărâtă, apoi privi către ceilalți așteptând să îi dea dreptate.

— Ce ziceți să nu mai vorbim aici, lângă biata fată? șopti Isabel, făcând semn grupului să meargă pe coridor.

— Nu poate să rămână! șopti Kate din nou, în timp ce se îndepărtau.

— Da, te-ai făcut înțeleasă perfect, Kate, răspunse Isabel sec.

— E un risc uriaș, Isabel, zise Jane când ajunseră în capul scărilor, ca și când Isabel nu s-ar fi gândit și singură la asta. Ca și când ei nu i-ar fi bătut inima de groază.

Firește că era un risc. Nu deschideai pur și simplu ușa să-i oferi adăpost surorii unui duce - unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia - fără știința acestuia.

Acesta ar fi putut fi sfârșitul lui James.

Fratele ei avea doar zece ani, însă era noul conte și avea de luptat ca să scape de reputația proastă a tatălui său. Dacă ducele de Leighton descoperea că sora lui se afla acolo - și le descoperea pe femeile care se ascundeau acolo sub protecția contelui de Reddich - James n-ar fi supraviețuit scandalului.

Celelalte femei aveau dreptate. Nu trebuia să o primească pe fată. Era cel mai responsabil lucru pe care îl putea face. Care i-ar fi protejat pe toți.

Isabel își mută privirea de la o femeie la alta; fiecare dintre ele sosise la Townsend Park în circumstanțe asemănătoare cu cele ale tinerei femei pe care tocmai o lăsase în odaie. Ar fi putut să le refuze pe toate. Dar nu o făcuse. Își aținti privirea asupra verișoarei ei și o întrebă:

— Lara?

Preț de o clipă, Lara își cântări cuvintele:

— Știu rânduiala, Isabel. Știu ce spunem. Dar... e vorba de duce. Asta o să aducă bănuiala asupra noastră. Fata asta... dacă vine cineva să o caute? Dacă ne găsesc?

Isabel privi în direcția odăii unde o lăsase pe fată dormind.

— Cred că mai degrabă problema e ce se va întâmpla când *cineva* va veni să o caute. Surorile de duci nu pot sta dispărute prea mult.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— E grea.

Jane fluieră ușor.

— Ți-a spus ea asta? întrebă Gwen.

— Nici nu trebuia.

— Ei bine, zise Lara, atunci nu putem să o alungăm.

— Nu e fată de negustor, se împotrivi Kate. Nici nevastă de hangiu. Nici măcar din mica nobilime. E o aristocrată, pentru numele lui Dumnezeu! Și mai are unul pe drum! Am face bine să o trimitem înapoi la familia ei aristocrată!

— O familie aristocrată nu e întotdeauna soluția cea mai bună, Kate. Eu știu asta mai bine ca oricine, zise Isabel, cu gândul la cearcănele mari și întunecate de sub ochii închiși ai fetei firave, la obrajii supți care spuneau atât de multe despre această femeie micuță și misterioasă.

Despre această fată pierdută și singură.

Pentru Isabel era suficient.

— Niciodată nu am alungat vreo fată. Și n-o să încep acum. Aici are un loc asigurat atât timp cât are nevoie de unul. Va munci, James are nevoie de o guvernantă nouă. Sunt sigură că va face treabă bună.

— Te-ai uitat la ea? pufni Kate. Pun rămășag că nu a muncit nici măcar o zi în viata ei.

Isabel zâmbi.

— Nici tu, când te-am primit în casa mea. Iar acum ești cel mai bun grăjdar din partea asta a Londrei.

Kate se uită în altă parte și se șterse pe mână de pantalonii de călărie.

— Soră de duce, șopti ea.

Isabel se uită la femeile adunate în jurul ei: Jane - majordomul ei, care se îngrijea de conac cu ușurința cu care ar fi făcut-o orice servitor bărbat instruit ani de zile; Gwen, o bucătăreasă atât de mândră de meseria ei, încât s-ar fi zis că fusese învățată în cele mai bune bucătării ale Londrei; Kate, care strunea caii la fel de bine ca un jocheu din Ascot. Toate ajunseseră la Townsend Park în circumstanțe asemănătoare cu ale fetei care dormea, toate primiseră o odaie, masă și o șansă pentru viitor. Iar ele crezuseră că Isabel putea să înfrunte orice greutate. *Nu știau nimic.*

Era la rândul ei la fel de speriată. La fel de nesigură.

Trase adânc aer în piept, să-și domolească suflul, iar când vorbi se strădui să o facă pe un ton încrezător, rugându-se ca ele să o creadă:

— Are nevoie de Casa Minerva. Iar Casa Minerva se va ridica la înălțimea acestei provocări.

Sper.

Isabel deschise ochii și se îndreptă în scaun. Verișoara ei, Lara, stătea în picioare de partea cealaltă a mesei de lucru a contelui.

— Bună dimineața.

Isabel privi cu coada ochiului pe geam, unde cerul de un albastru strălucitor anunța că dormise până târziu în acea dimineață. O privi pe Lara.

— M-a luat somnul.

— Da, văd. De ce n-ai făcut asta în patul tău?

Isabel își lăsă capul pe spate, iar mușchii cefei și ai umerilor protestară la această mișcare.

— Aveam prea multe de făcut.

Își duse o mână la obraz și dezlipi o bucată mică de hârtie care se prinsese de piele peste noapte. Lara lăsă o ceașcă cu ceai pe birou și se așeză în fața lui Isabel.

— Ce-ai avut de făcut de n-ai putut să dormi normal?

Se opri, cu atenția distrasă.

— Ai cerneală pe față.

Isabel își trecu palma peste obrazul murdar, iar privirea ei se opri pe hârtia pe care tocmai o desprinsese din același loc. Se gândi la lista pe care o întocmise cu o noapte în urmă. *Lista imensă* pe care o întocmise cu o noapte în urmă. Simți cum i se strânge stomacul.

Îndepărtă o șuviță de păr arămiu de pe față și o readuse la locul ei, prinzând-o strâns. O cuprinse vinovăția gândindu-se la mulțimea de

lucruri pe care avusese de gând să le facă noaptea trecută - după ce trăgea un pui de somn. Ar fi trebuit să întocmească un plan pentru siguranța fetelor. Ar fi trebuit să îi scrie o scrisoare avocatului tatălui ei, pentru a confirma că nu fuseseră puse deoparte fonduri pentru educația lui James. Ar fi trebuit să anunțe biroul imobiliar din Dunscroft să înceapă să caute o nouă casă. Ar fi trebuit să se apuce să citească volumul despre repararea acoperișurilor, care avea să devină în curând o urgență.

Însă nu făcuse nimic din toate astea. În schimb, dormise.

— Ai nevoie de odihnă.

— M-am odihnit destul.

Începu să își organizeze documentele de pe birou și observă apariția unui teanc nou de plicuri.

— Astea de unde au venit?

Ridică scrisorile și scoase la iveală o revistă pentru doamne, care sosise pentru fete. Citi titlul - *În interior! Lorzii râvniți de toată Londra!* - și își dădu ochii peste cap, apoi lăsă plicurile la locul lor.

— Au venit cu poșta de dimineață. Înainte să le deschizi...

Isabel luă un cuțitaș de desfăcut corespondența și o privi pe Lara.

— Da?

— Am trebui să vorbim despre James.

— Ce mai e acum?

— Se ascunde să nu meargă la lecții.

— Nu mă miră. Voi vorbi cu el. A întâlnit-o măcar pe noua guvernantă?

— Într-un fel.

Acele cuvinte o puseră în gardă.

— Cum adică, Lara?

— Ei bine, Kate l-a prins când o privea făcând baie.

— Presupun că nu pe Kate o privea făcând baie? spuse Isabel, aplecându-se în față.

— Îți imaginezi ce s-ar fi întâmplat? râse Lara. L-ar fi jupuit.

— Poate îl jupoi chiar eu! E conte acum! Ar trebui să se poarte ca atare! Să se uite la fata cea nouă când se îmbăiază? Ce naiba? Ce Dumnezeu l-a apucat?

— O fi el conte, Isabel, dar înainte de toate e băiat. Crezi că nu e curios?

— A crescut într-o casă plină de femei. Nu. Consider că ar trebui să fie complet lipsit de interes.

— Ei bine, nu e. De fapt, e sigur că James e interesat. Și are nevoie de cineva cu care să vorbească despre astfel de interese.

— Poate vorbi cu mine!

Lara îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Isabel.

— Poate!

— Ești o soră minunată, însă nu poate să vorbească despre lucruri bărbătești cu tine.

Se așternu tăcerea, în timp ce Isabel cântărea acele cuvinte. Firește că nu putea. Era un băiețel de zece ani care nu avea pe nimeni care să îl ajute să înțeleagă lumea și care avea nevoie de un bărbat cu care să discute despre astfel de... lucruri... bărbătești. Avea nevoie să meargă la școală.

— Trebuie să fac cumva să-l trimit pe James la școală, oftă ea. Îi voi scrie chiar astăzi avocatului tatălui meu despre asta. Nu că ar exista bani pentru așa ceva. Se opri. Sau poate că va sosi noul administrator al moșiei cu acele cunoștințe pe care doar cei de același sex cu el le pot avea.

De când aflaseră de moartea contelui așteptaseră un semn din partea lui Oliver, lord Densmore, tutorele misterios și dispărut, menționat în testamentul tatălui ei. Trecuse deja o săptămână și cu fiecare zi care se scurgea fără nici o veste Isabel răsufla mai ușurată.

Cu toate acestea, fantoma lui îi bântuia, căci, dacă era numit de către Contele Risipitor, atunci lordul Densmore era cel mai probabil exact genul de tutore pe care toți ar fi preferat să nu îl aibă.

— Mai e ceva.

Mereu era.

Isabel se cutremură la acel gând.

— Are legătură cu James?

— Nu. Are legătură cu tine.

Lara se aplecă în scaun către ea.

— Știu de ce ai adormit aici în loc să mergi în pat. Știu că îți faci griji pentru viitorul nostru. Și pentru bani. Și pentru James. Și pentru Casa Minerva.

Isabel scutură din cap, încercând să o contrazică.

— Nu mă insulta prefăcându-te că nu știi despre ce vorbesc. Te știu de-o viață. Locuiesc cu tine de șase ani. Știu că ești îngrijorată.

Isabel dădu să vorbească, însă se opri. Firește că Lara avea dreptate. Era îngrijorată. Era îngrijorată că starea dezastruoasă a finanțelor lor avea să îl împiedice pe James să meargă la școală, să învețe cum să fie conte, să readucă numelui familiei o urmă de onoare. Era înspăimântată că noul lui tutore nu-și va arăta vreodată fața - și banii. Și era aproape la fel de înspăimântată că acesta va veni și va închide Casa Minerva, alungându-le pe femeile pe care ea se chinuise atât de mult să le țină în siguranță. Pe femeile care aveau nevoie de ea.

Acoperișul avea găuri, în acea săptămână pierduseră șapte oi care ieșiseră prin gard în partea de vest a moșiei și se rătăciseră, iar Isabel nu mai avea nici un sfanț. Dacă nu găsea o soluție avea să fie nevoită

să le ceară unor fete să plece.

— Nu cred că contele ne-a lăsat *vreun* ban, spuse Lara blând.

Era prima oară când unul dintre rezidenții de la conac vorbea despre problemele pe care le aveau.

Isabel clătină din cap, simțind un val de frustrare.

— Nu mai avem nimic.

Nimic care să nu fi fost lăsat moștenire viitorului conte de Reddich fără drept de înstrăinare. Tatăl ei nici măcar nu avusese grijă să se asigure că odraslele lui - că *moștenitorul lui* - erau protejate. Isabel avusese nevoie de jumătate de oră să îl convingă pe avocatul venit a doua zi după vestea morții tatălui ei că înțelegea suficient de bine partea financiară a moșiei cât să i se explice întreaga situație. *De parcă sărăcia ar fi fost un lucru prea complicat*

Contele Risipitor pierduse totul la jocurile de noroc: casa din oraș, trăsurile, mobila, caii... pe *fiica lui*. Nu mai rămăsese nimic. Doar ce era al lui James de drept... Și al lui Isabel să vândă. Simți un junghi de tristețe în piept.

Fratele ei nu avusese tatăl sau mama sau educația adecvate unui conte - însă va avea titlul și moșia. Iar ea va face tot ce îi stătea în putință să i le păstreze.

Un conte mort.

Un moștenitor copil.

O moșie în paragină.

Două duzini de guri de hrănit, care trebuiau să rămână bine ascunse.

Niciodată nu mai fusese atât de speriată.

Dacă n-ar fi furat-o somnul cu o noapte în urmă, probabil că ar fi avut deja un plan care să îi salveze pe toți.

Avea nevoie doar de timp.

Isabel închise ochii și trase adânc aer în piept.

— Lara, asta nu e problema ta, spuse ea hotărâtă, refuzând să își dea gândurile la iveală. O să mă asigur că vom fi cu toții bine.

Lara o privi cu blândețe.

— Firește că așa vei face. Nici una nu ne-am îndoit vreo clipă asta.

Bineînțeles că nu. Nimeni nu se îndoia de puterea lui Isabel. Nici măcar atunci când ar fi trebuit să o facă. Nici acum când totul atârna de un fir de ață.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre fereastră, privind la pământurile de la Townsend, cândva bogate și fertile. Acum câmpurile erau năpădite de buruieni și neîngrijite, iar numărul turmelor scăzuse simțitor.

— Fetele sunt îngrijorate?

— Nu. Nu cred că le-a trecut prin cap că ar putea fi aruncate în stradă.

Isabel se cutremură la acele vorbe.

— Nu vor fi aruncate în stradă. Să nu mai spui vreodată astfel se lucruri.

— Sigur că nu vor fi, repetă Lara.

Se prea poate să fie. Isabel auzi acele cuvinte ca și când le-ar fi rostit cu voce tare. Se întoarse rapid, cu fustele foșnind în jurul gleznelor, apoi ridică un deget și îl agită pe la nasul Larei.

— Găsesc eu o soluție. Facem rost de niște bani. Le mut în altă casă. Nu e ca și când cea de acum ar fi cine știe ce.

— A doua Casă Minerva, spuse Lara.

— Exact.

— Strașnică idee.

Isabel pufni auzind tonul verișoarei ei.

— Nu e nevoie să încuviințezi doar ca să mă liniștești.

— Așa este, răspunse Lara. Ai un teanc de bani ascunși pe undeva? Căci, din câte știu eu, casele care adăpostesc două duzini de femei au nevoie de fonduri.

— Da. Păi. Asta e partea din plan pe care încă nu am rezolvat-o.

Isabel traversă camera spre ușă, apoi se întoarse și făcu câțiva pași spre birou. Rămase acolo și privi lung scrisorile împrăștiate pe biroul uriaș, la care stătuseră trei generații de conți. După o tăcere îndelungată, zise:

— Există o singură cale să ne asigurăm că avem bani să supraviețuim.

— Și anume?

Trase adânc aer în piept.

— Vom vinde statuile de marmură.

Simți un vuiet în urechi pe măsură ce rostea acele cuvinte, ca și când, dacă nu le-ar auzi, nu ar fi fost spuse.

— Isabel...

Lara scutură din cap.

„Lara, te rog, nu te împotrivi. Nu am putere. ”

— E ridicol să le păstrăm. Nimănui nu îi plac.

— Ție îți plac.

— Sunt un lux pe care nu ni-l mai permitem.

— Nu. Sunt singurul lux pe care l-ai avut vreodată.

Ca și când ea nu știa asta.

— Ai o soluție mai bună?

— Poate. Lara șovăi. Poate ar trebui să iei în vedere... poate ar trebui să te gândești la căsătorie.

— Sugerezi cumva că ar fi trebuit să îl accept pe unul dintre numeroșii bădărani care au trecut pe-aici de-a lungul anilor după ce m-au câștigat la jocuri de noroc?

Lara făcu ochii mari.

— Oh, nici pomeneală! Nu pe unul dintre ei. Pe nici unul din ei! Pe nici unul care să-l fi cunoscut pe tatăl tău. Sugeram pe altcineva. Pe cineva... bun. Iar dacă mai e și bogat, atunci cu atât mai bine.

Isabel ridică revista pe care o văzuse mai devreme.

— Insinuezi că ar trebui să-mi încerc norocul să pun mâna pe un lord, verișoară?

Obrajii Larei se îmbujorară.

— Nu poți să negi că o partidă bună n-ar fi cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla.

Isabel scutură din cap. Măritișul nu era răspunsul. Ar fi făcut un sacrificiu sau două ca să salveze casa și pe femeile din ea, însă nu avea de gând să-și sacrifice libertatea, sănătatea minții sau propria persoană pentru asta. Nu-i păsa dacă era sau nu soluția.

Egoistă.

Cuvântul ardea, amintindu-i de altele - ca și când acestea ar fi fost rostite cu câteva secunde înainte, nu cu ani în urmă. Isabel știa că dacă închidea ochii ar fi văzut-o pe mama ei, cu fața contorsionată de durere, aruncând vorbele precum cuțitele.

„Ar fi trebuit să-l lași să te mărite, afurisită egoistă. El ar fi rămas dacă ai fi făcut-o. Și tu ai fi plecat. ”

Scutură din cap ca să alunge imaginea și își drese glasul, simțindu-și brusc gâtlejul strâns și dureros.

— Măritișul nu e răspunsul, Lara. Chiar crezi că cineva cu posibilitatea de-a ne ajuta s-ar gândi să se însoare cu fiica de douăzeci și patru de ani, care nu a fost văzută vreodată într-o sală de bal londoneză, a Contelui Risipitor?

— Sigur că da!

— Nu. Nu ar face-o. Nu am talente, nu sunt instruită, nu am zestre, n-am decât o casă plină de femei care se ascund; câteva chiar ilegal. Cum aș putea să explic așa ceva unui pețitor?

Lara deschise gura să răspundă, dar Isabel continuă:

— Îți spun eu: e imposibil. Nici un bărbat întreg la minte nu s-ar însura cu mine și nu ar prelua greutățile mele. Și, sincer vorbind, sunt destul de recunoscătoare pentru asta. Nu. Pur și simplu trebuie să încercăm altă soluție.

— Isabel, s-ar însura cu tine dacă i-ai spune adevărul. Dacă i-ai explica totul.

Se așternu tăcerea, iar Isabel își permise să se gândească la cum ar fi să aibă pe cineva cu care să își împartă toate secretele. Pe cineva care să le ocrotească pe fete... și să îl crească pe James. Pe cineva care să îi ușureze povara.

Însă îndepărtă imediat gândul. Să împartă cu cineva povara Casei Minerva însemna să îi împărtășească și secretele. Însemna să aibă încredere că cineva le va păstra.

— Să-ți amintesc de toate creaturile îngrozitoare pe care ni le-a dezvăluit Casa Minerva? Soți agresivi? Frați și unchi ticăloși? Bărbați atât de afundați în viciul băuturii că nu-și găsesc timp să pună ceva pe masă pentru copiii lor? Și să nu uităm de propriul meu tată, care a fost în stare să-și vândă copiii ca să facă rost de bani pentru încă o noapte în oraș, în imposibilitatea de a-și susține proprietatea, cât se poate de dornic să o lase fără nici un ban și fără reputație pentru moștenitorul lui. Scutură ferm din cap. Lara, dacă am învățat ceva în viața asta, atunci asta e că majoritatea bărbaților nu sunt buni de nimic. Iar bărbații cumsecade nu cutreieră drumurile de țară din Yorkshire în căutare de fete bătrâne ca mine.

— Nu pot fi ticăloși cu toții, replică Lara. Isabel, trebuie să recunoști că fetele care sosesc la Casa Minerva... ei bine, soarta lor a fost plină de ghinion. Poate că bărbații precum cei pomeniți aici - și arătă către revistă - sunt diferiți.

— Așa o fi, cu toate că mă îndoiesc... dar să fim cinstite. Nu sunt chiar genul de femeie care ar putea pune mâna pe un lord. Cu atât mai puțin pe unul ridicat în slăvi de reviste pentru calitățile sale excepționale.

— Prostii. Ești încântătoare și deșteaptă. Și foarte pricepută. Mai ești și sora unui conte - ba chiar mai mult, a unui conte care nu și-a distrus încă numele, spuse Lara cu emfază. Pun rămășag că lorzii râvniți ai Londrei s-ar îndrăgosti de tine.

— Ei bine, sunt și la vreo trei sute de kilometri la nord de Londra. Îmi închipui că acești lorzi sunt deja luați... de o sumedenie de domnișoare norocoase cu abonamente care nu le ajung cu diligența.

Fu rândul Larei să ofteze.

— Poate nu chiar lorzii ăștia. Poate că revista este doar un simplu semn.

— Un semn.

Lara încuviință din cap.

— Crezi că - se opri o clipă să verifice numele revistei -, *Pearls and Pelisses*... e un semn? În primul rând, de ce primim porcăria ăsta?

Lara făcu un semn cu mâna.

— Fetelor le place. Și da. Cred că e un semn că ar trebui să te gândești la căsătorie. Cu un bărbat cumsecade. Și înstărit.

Isabel se îmblânzi.

— Lara, căsătoria nu ar face decât să ne aducă și mai multe necazuri. Și chiar de nu ar fi așa, chiar crezi că bărbații cumsecade și înstăriți fac coadă în Dunscroft așteptând să-mi fac eu apariția în oraș?

Deschise revista și citi descrierea lordului Nicholas St. John, primul pe lista celor mai râvniți lorzi ai Londrei.

— Serios acum. Omul acesta este fratele geamăn al unuia dintre cei mai bogați nobili din Anglia, la fel de bogat la rândul lui, un călăreț

neîntrecut, spadasin fără rival și, pare-se, îndeajuns de chipeș cât să le țină pe doamnele din lumea bună cu sărurile la nas.

Se opri și îi aruncă Larei o privire răutăcioasă.

— Mă minunez cum de se mai ține pe picioare populația feminină a Londrei când el și fratele lui geamăn apar împreună în public.

Lara chicoti.

— Poate că sunt suficient de binevoitori cât să păstreze o oarecare distanță unul de altul, pentru siguranța și virtutea societății.

— Așa s-ar și cuveni să facă acest „*ideal de masculinitate*".

— „*Ideal de masculinitate*"?

Isabel citi cu voce tare:

— „*Lordul Nicholas este un veritabil ideal de masculinitate - chipeș și fermecător, cu un aer misterios ce face evantaiele și genele să fâlfâie deopotrivă. Iar ochii, dragi cititoare... Atât de albaștri!...*" Spune-mi, te rog, ce are revista asta așa de minunat?

— Ei bine, cu siguranță nu acest articol. Ce altceva mai zice?

Lara își întinse gâtul să citească și ea.

— „*Și asta nu este tot, dragi cititoare! Călătoriile lui legendare nu doar pe Continent, ci și în inima Orientului nu numai că i-au bronzat pielea, ci i-au lărgit orizonturile - lordul Nicholas nu se va mulțumi cu o domnișoară prostuță, doamnelor, ci va dori o tovarășă cu care să poată purta o conversație! Voilà!*"

— Nu zice *voilà*!

Lara se întinse după revistă cu neîncredere.

— Ba da! Isabel ținu revista departe. „*Voilà! Oare nu v-am încredințat, doamnelor, că-i vom găsi pe cei mai buni gentilomi ai Londrei pe care să-i luați în considerare?*"

— Ei bine, cred că dacă e un bărbat atât de minunat, *Voilà!* este o exclamație cât se poate de potrivită.

— Mm.

Isabel continuă să citească în tăcere.

— Isabel?

Lara se aplecă spre ea să vadă ce anume îi atrăsese atenția verișoarei ei.

— Ce este?

La întrebarea ei, Isabel ridică brusc privirea.

— Ai dreptate, Lara.

— Am?

— Revista asta prostească chiar e un semn!

— Chiar este?

Lara era deja confuză.

— Chiar este!

Isabel se opri din citit și întinse mâna după o foaie de hârtie albă pe care să își scrie scrisoarea.

— Dar credeam...

— Și eu credeam. Însă chiar e.

— Însă...

Lara se opri, uimită, apoi spuse primul lucru care îi trecu prin minte.

— Însă... cum rămâne cu cei trei sute de kilometri care ne despart de Londra?

Isabel ridică privirea. Tăcu o vreme și își înclină capul într-o parte, chibzuind la acele vorbe.

— Ei bine, se pare că va trebui să aduc un argument foarte convingător.

CAPITOLUL 3

Lecția numărul unu:

Nu încercați să lăsați o primă impresie prea puternică.

Ca să îl cuceriți pe lordul dorit, trebuie să vă faceți văzută, însă abia auzită. La început nu exagerați cu conversația - nu vreți să îl copleșiți cu gândurile voastre.

Cu toate că poate părea dificil, nu vă speriați, dragi cititoare.

Grația voastră tăcută va fi mai mult decât suficientă ca să îl cuceriți pe lordul râvnit.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Nick călătorise mult și se mândrea cu abilitatea lui de a găsi valoare chiar și în cele mai anoste locuri. Petrecuse ani întregi străbătând Continentul, nu în Viena sau Praga, nici în Paris sau Roma, ci în sătucurile neștiute ale Europei. Apoi călătorise în Orient, unde descoperise nestemate prin bazaruri otomane ponosite și gustase din plăcerile simple ale vieții alături de comunitățile din cele mai îndepărtate colțuri ale Orientului.

Când el și Rock urcaseră din Turcia prin trecătorile de munte ale Greciei cu nimic altceva decât hainele de pe ei, Nick petrecuse săptămâni întregi fără mâncare caldă, fără pat și fără orice fel de lux și tot își descoperise pasiunea pentru antichități. Nu existase vreun loc în care să nu găsească ceva frumos.

Însă era cât pe ce să renunțe când ajunse în satul Dunscroft. Puține lucruri păreau demne de luat în seamă acolo.

Nick și Rock se aflau în curtea singurului han din sat și așteptau să li se aducă caii. Așteptau de aproape jumătate de ceas, iar freamătul din zori al satului fusese înlocuit de toropeala din mijlocul dimineții. Nick se mișcă cu un oftat de pe un picior pe altul când zări ușa măcelăriei deschizându-se și dând la iveală un băiat deșirat. Avea brațele încărcate de pachete și scăpă aproape imediat unul cu o formă ciudată pe pământul prăfuit. Când se întoarse să îl ridice, teancul se clătină periculos. Era cel mai interesant lucru care se întâmplase de când ajunseseră în micul sat din Yorkshire, cu două nopți în urmă.

— Pariez pe o coroană de argint că mai scapă unul până ajunge la prăvălia de mărunțișuri, zise Nick.

— Hai de aur, aprobă Rock.

Băiatul trecu pe lângă magazin fără nici o problemă.

— Ești gata să te întorci la Londra? întrebă Rock, băgându-și câștigul în buzunar.

— Nu.

— Te gândești măcar să plecăm din Yorkshire?

— Nu, până nu avem motiv să credem că și ea a plecat din Yorkshire.

Rock trase aer adânc în piept, legănându-se pe călcâie. După un moment de tăcere, spuse:

— Din câte știu eu, tu ești cel care și-a dat cuvântul că o va găsi pe fata asta. Pe mine nu mă ține nimic aici. Ankara e mult mai primitoare decât locul ăsta.

Nick ridică din sprânceană.

— Ankara? Cred că e puțin cam extrem, dacă ne gândim pe unde am stat când am vizitat ultima dată Turcia.

— Tot din cauza ta, mârâi Rock. Am putea măcar să ne mutăm în York; hanul acesta - și cu greu pot folosi termenul - e îngrozitor.

— Pentru un turc, chiar ai devenit mare filfizon, spuse Nick zâmbind.

— Pentru numele lui Dumnezeu, se cheamă *Porcul înțepenit!*

— Crezi că în York o să găsim un han cu un nume mai interesant?

— Cred că acolo putem găsi un han mai bun.

— Poate, însă conform ultimelor informații, ea era în drum spre locul ăsta, spuse Nick. Unde ți-e simțul aventurii?

Rock mârâi iritat și privi spre grajduri.

— L-am pierdut, cu cai cu tot. Unde naiba îi țin? În Bath? Singurul motiv pentru care ar dura atât să-i aducă e că sunt morți.

— Calul să fie mort?

— Mă gândeam mai degrabă la moartea grăjdarului care s-a dus să-l caute, spuse Rock și se îndreptă către grajduri, lăsându-l pe Nick să-și îndrepte atenția spre satul Dunscroft.

Erau aproape.

O urmăriseră pe Georgiana prin toată Anglia, până în Yorkshire, unde părea că i se pierduse urma. Călăriseră spre nord o zi întreagă, întrebându-i pe toți cei care ar fi putut să vadă o tânără călătorind singură și nu găsiseră nimic mai departe de Dunscroft, unde un băiat care lucra la poștă își amintea să fi văzut o „doamnă ca un înger” coborând din diligență. Nu își mai amintea ce se petrecuse cu respectivul înger, dar Nick își dăduse seama rapid că nu ajunsese prea departe.

Era în Dunscroft. Sau pe undeva pe aproape. Era convins de asta.

Trase aer adânc în piept și se gândi la sătucul cu o singură stradă principală, unde biserica, hanul și un rând de prăvălii erau singurele semne de civilizație. Peste drum de han era islazul, un petic de pământ verde pe care încă se afla un stâlp gol rămas de la sărbătoarea

primăverii, care reprezenta probabil noaptea cea mai palpitantă a anului.

În timp ce privea islazul, atenția lui Nick se îndreptă către o femeie care îl traversa singură. Citea în timp ce mergea, absorbită de teancul de hârtii pe care le ducea, iar primul lucru pe care îl observă Nick fu abilitatea ei de a merge în linie dreaptă, în ciuda faptului că nu părea să știe unde se afla.

Era în doliu, îmbrăcată cu o rochie de zi simplă și neagră, cu o croială banală, poate chiar un pic demodată - de așteptat, judecând după locul în care se aflau. Rochia arăta că tânăra era probabil fiica vreunui mic nobil local, dar gesturile ei erau suficient de degajate cât să sugereze că nu era o domnișoară din înalta societate.

O privi cu atenție, analizând înălțimea ei neobișnuită - nu își amintea să mai fi întâlnit vreo femeie la fel de înaltă ca ea. Pașii ei rapizi și hotărâți erau complet diferiți de cei mărunți pe care tinerele doamne îi considerau grațioși. Nu se putu stăpâni să nu se uite lung la fustele ei, care i se înfășurau pe picioarele frumoase odată cu fiecare pas mare. În timp ce mergea, tivul rochiei i se ridica, dându-i la iveală cizmele banale - încălțăminte aleasă pentru partea practică, nu după modă. Boneta neagră îi era trasă peste față să îi apere ochii de soare, între borul coborât al pălăriei și scrisoarea ridicată, Nick nu putu să deslușească nimic altceva decât vârful unui nas drept și obraznic. În treacăt, se întrebă ce culoare aveau ochii ei.

Traversase tot câmpul și aproape ajunse la drum fără să ridice măcar o dată privirea. O privi cum întoarce pagina fără să piardă nici un cuvânt din corespondență și fără să greșească pasul. Concentrarea ei unică era fascinantă, iar el nu se putu stăpâni să nu se întrebe cum ar fi să fie subiectul unei asemenea atenții totale. Oare așa se dăruia în tot ce făcea?

Se îndreptă de spate și se întoarse să se uite după Rock. Nick nu avusese de prea mult timp o femeie dacă se uita după una fără nume și fără chip, care pur și simplu se nimerise să fie în raza lui vizuală.

Apoi se dezlănțui iadul.

Din apropiere se auzi o trosnitură puternică, urmată de bărbați urlând, cai nechezând și un bubuit pe care Nick nu îl recunoscu imediat. Se întoarse în direcția sunetului și la început nu observă nimic, dându-și cu greu că zgomotul venise din josul străzii principale, de după o cotitură a drumului, după care înțelese gravitatea situației dintr-o priveliște clară și teribilă.

Mâncând pământul, niște cai de povară enormi izbeau cu copitele pământul în timp ce pulpele lor musculoase se mișcau cu o forță neînfrânată. Trăgeau o căruță mare care pierduse două roți și se târa pe o parte. Căruța își pierdea încărcătura de lespezi, iar sunetul de pietre rostogolindu-se agita caii, care deja alergau cu o viteză

amețitoare. Vizitiul și roțile se pierduseră, și nu mai avea cine să țină în frâu vehiculul uriaș; cailor nu le păsa de nimic în calea lor.

Iar tânăra de pe câmp se pregătea să iasă în fața lor.

Rămase cufundată în lectura ei chiar și când o strigă Nick. Făcu ultimul pas fatidic și ajunse în drumul principal, iar el știu atunci că nu avea de ales decât să o salveze.

„*La naiba!*”

Străbătu curtea hanului în goană. O privire rapidă îi confirmă că abia avea timp să o scoată de pe drum, presupunând că el nu greșea pasul, iar ea nu se hotăra brusc să vadă ce era în jurul ei. Nu că ar fi existat vreo șansă să se întâmple varianta din urmă. Nick simțea pământul dur vibrând sub cizmele lui de călărie de la freamătul copitelor, în timp ce alergă în partea cealaltă a drumului și țâșni spre ea chiar în timp ce animalele uriașe se repezeau asupra lor.

Era o prostie.

Fie de la zgomotul din jurul ei, fie dintr-un instinct latent de autoconservare, ea ridică privirea. *Avea ochi căprui.* Și foarte mari.

Rămase uimită și se opri, încremenită de surpriză și de nesiguranță, iar Nick spera doar să nu se abată din calea lui, altfel ar fi fost amândoi în mare pericol.

Oare nu își învățase lecția când îi ardea de salvat domnițe la ananghie?

Se părea că nu.

Ajunse la ea, iar trupul lui masiv o împinse în spate, brațele lui puternice se strânseră în jurul ei și amândoi fură ridicați de la pământ de forța coliziunii. Hârtiile ei zburară peste tot.

Instinctiv, o răsuci în aer, protejând-o de impactul care aproape sigur avea să îl lase fără suflare - și poate chiar și fără membre zdravene.

Aterizarea fu suficient de stângace cât să îi trimită un junghi ascuțit de durere prin braț; strânse din dinți, apoi se rostogoliră câțiva metri prin iarba deasă. Când se opriră, Nick simți caii trecând pe lângă ei, zguduind pământul și lăsând urme adânci.

Rămase o vreme nemișcat, iar umărul stâng și genunchiul drept îl dureau suficient cât să nu-l îngrijoreze. Abia atunci își dădu seama de poziția în care se afla, înfășurat în jurul unui trup cald de femeie. Se ghemuise în jurul ei, iar brațele sale îi protejaseră din Instinct capul și gâtul să nu se rănească. Își ridică atent capul, privind-o în timp ce stătea în brațele lui; ochii îi erau închiși, iar buzele formau o linie subțire și fermă. Îi simțea ritmul accelerat al respirației pe piept. Își pierduse boneta în cădere, iar o șuviță deasă și arămie îi căzuse pe față. Își îndoi brațul cu care îi sprijinea capul și, fără să se gândească la ce făcea, îi îndepărtă șuvița.

Când simți atingerea lui, ea deschise ochii și clipi spre el.

Nu avea niște ochi căprui simpli. Erau un mozaic de nuanțe chihlimbarii, aurii și cafenii, amplificate de lacrimi de teamă și confuzie, surpriză și ușurare. Avea ceva blând și ispititor.

Apoi începu să se zbată.

— Domnule! Dă-te la o parte de pe mine!

Își folosi mâinile ca să-i lovească pieptul și brațele.

— Imediat!

Una dintre lovituri îl nimeri în brațul rănit, iar el făcu o grimasă de durere. Se înșelase. Nu avea nimic blând în ea. Era o scorpie.

— Încetează!

Acel cuvânt o făcu să se oprească.

Încremeni sub el, iar el conștientiza brusc poziția în care se aflau - trupul ei lipit de al lui, sânii ei care îi atingeau pieptul în timp ce se chinuia să-și recapete suflul.

Locul în care se afla coapsa lui, între ale ei, între fustele ei.

Și, brusc, zvâcnetul din genunchiul lui nu păru nici pe departe la fel de stânjenitor precum cel pe care îl simțea în cu totul și cu totul altă parte a corpului.

Așa ceva nu se cuvenea.

Se ridică ușor de pe ea, tresărind când umărul lui rănit protestă de durere. Mârâi, ridicând colțul gurii.

— Sper ca scrisorile dumitale să fi meritat faptul că aproape ne-au ucis pe amândoi.

Ea făcu ochii mari.

— Sper că nu mă învinuiești pe mine pentru postura în care ne aflăm. M-ai atacat!

Își lipi mâinile de pieptul lui și îl împinse cu toată forța pe care o avea - una neașteptat de mare, socotind proaspăta lor experiență aproape mortală.

El ridică din sprânceană la cuvintele ei, însă se dădu la o parte și își aranjă haina cu pompă, privind lung la mâneca distrusă, pe jumătate ruptă la cot, apoi prinse manșeta și, trăgând cu putere, sfâșie toată partea de jos.

Își întoarse din nou privirea spre ea. Încă era la pământ, șezând dreaptă ca un băț, uitându-se la el de după o avalanșă de bucle arămii, transfigurată de mâneca albă și umflată care flutura în vânt.

— Nu este ca și când ar mai fi putut fi reparată, spuse el, întinzându-i brațul.

Ea se dădu ușor înapoi, ca și când ar fi fost nesigură de motivele lui.

— Un om mai puțin cumsecade s-ar simți ofensat, zise el. Faptul că ți-am salvat viața ar trebui să fie o dovadă a bunei mele credințe.

Ea clipi și, preț de o clipă, el fu sigur că văzuse lucind ceva în ochii ei - poate amuzament? Întinse mâna și acceptă mâna lui, apoi se ridică

în picioare.

— Nu mi-ai salvat viața. Eram cât se poate de bine până când...

Tresări când își lăsă greutatea pe un picior, iar el nici nu ar fi băgat de seamă dacă nu ar fi fost atât de fermecat de ea.

— Ușor, spuse el, trecându-și brațul lung pe după ea. Ai tras o căzătură pe cinste.

Poziția lor îi aduse față în față, la o distanță de doar câțiva centimetri. El coborî vocea la un nivel cu care știa că atrăgea orice femeie.

— Ești bine? Te pot duce acasă?

Ea îl privi drept în ochi, iar el văzu în privirea ei un licăr de înțelegere. *Începea să se îmblânzească*. Însă dispăru înainte ca el să apuce să se gândească prea mult la asta. Se îndepărtă de atingerea lui și își luă mâna dintr-a lui cu o urmă ușoară de roșeață pe chip ce contrasta cu urma mare de praf care îi murdărea un obraz.

— Nu. Sunt bine, milord. Nu am nevoie de ajutorul dumitale. Nu e nevoie să te mai deranjezi din pricina mea.

El fu luat prin surprindere.

— Nu e nici un deranj, domnișoară. M-am bucurat să fiu cavalerul care salvează domnița aflată la ananghie.

Tonul ei deveni defensiv.

— Înțeleg de ce ați crezut că sunt în primejdie, milord, însă vă asigur că știam perfect ce se petrece în jurul meu.

El ridică o sprânceană.

— Chiar știai?

Ea dădu din cap.

— Firește.

— Și aveai de gând să te dai din calea cailor care galopau furioși către dumneata?

Dădu să răspundă, dar tăcu. Făcu un pas înapoi și se întoarse să adune hârtiile pe care le pierduse în cădere, împrăștiate în iarbă în jurul lor. Era stânjenită, iar el se simți imediat mâhnit. O privi o clipă, apoi o ajută, strângând câteva dintre foile aruncate de vânt departe pe câmp. Se uită pe furiș la acele materiale care îi captivaseră atât de mult atenția femeii și observă că erau facturi, fapt care îl surprinse. De ce trebuia o tânără frumoasă să se ocupe de treburi financiare?

Se întoarse la ea, se plecă în fața ei și îi întinse hârtiile. Când ea întinse mâna să le ia, el i-o prinse din nou și își trecu degetul mare peste încheieturile degetelor ei înverzite de la iarbă, apoi se îndreptă.

— Milady, te rog să mă ierți. Dă-mi voie să mă prezint. Sunt lordul Nicholas St. John.

Ea încremeni la cuvintele lui, îi cercetă chipul, iar el abia se stăpâni să nu își îndrepte lavaliera.

— St. John, ați spus? repetă ea, trăgându-și mâna din strânsoarea

lui.

Vorbele ei aveau o urmă de recunoaștere, iar Nick se opri, neștiind ce să înțeleagă din asta.

— Da.

— Lordul *Nicholas* St. John?

Auzise de el. *Afurisita aia de revistă.*

Când vorbi din nou, în vocea lui se putea citi groaza.

— Da.

Îl vâna. Ca și celelalte. *Sigur, celelalte nu îi puseseră în primejdie viața. Și nici nu erau așa de frumoase*. Scutură din cap să alunge gândul - frumoasă sau nu, femeia era o viperă - și privi peste umăr, căutând cea mai apropiată cale de scăpare.

— Lordul. Nicholas. St. John, specialistul în antichități.

Fu rândul lui Nick să rămână uluit. Întrebarea îl luă complet pe nepregătite. Se așteptase la *Nicholas St. John, fratele marchizului de Ralston*? sau la *Nicholas St. John, lordul râvnit*? Sau chiar la *Nicholas St. John, cel mai dorit burlac al Londrei*? Însă să fie recunoscut drept un specialist în antichități era o abordare complet diferită de cea la care se așteptase din partea celorlalte femei. Poate că o găsise pe singura femeie din Marea Britanie care nu citise *Pearls and Pelisses.*

— În persoană.

Ea râse vesel și cu bunăvoință. Ceea ce o făcu și mai frumoasă, iar Nick nu se putu stăpâni să nu îi întoarcă zâmbetul.

— Nu-mi vine să cred. Milord, sunteți foarte departe de casă.

Nu chiar atât de departe atât timp cât ea zâmbea. Nick alungă acel gând ridicol.

— Mi se pare nedrept să ajung atât de departe și să-mi vii de hac. Din mai multe puncte de vedere.

— Mărturisesc că mă gândeam că ești... diferit, râse ea. Sigur, nici nu m-am gândit prea mult la dumneata. Însă acum ești aici. În Dunscroft! Ce noroc pe capul meu!

Nick se chinuia să își limpezească mintea de confuzia pe care o crease.

— Mă tem că nu pricep.

— Firește că nu! Însă vei înțelege! Ce te aduce în Dunscroft?

El dădu să răspundă, însă ea făcu un semn cu mâna.

— Lasă. Nici nu contează! Contează doar că ești aici!

Nick își încruntă sprâncenele.

— Poftim?

— Ești un semn.

— Un semn?

— Da. Dar nu unul din acelea pe care și le închipuia Lara. Nu.

Întreaga discuție îl făcea să se întrebe dacă femeia nu se lovise cumva la cap când căzuseră. Ea scutură din cap.

— Nu. Ești un semn că ar trebui să vând statuile de marmură.

— Statuile de marmură.

Ea își înclină capul într-o parte.

— Lord Nicholas, ești bine?

— Da, socotesc că da.

— Pentru că doar ai repetat ce-am spus eu în loc să îmi răspunzi.

El nu răspunse.

— Chiar ești lordul Nicholas St. John? Specialistul?

— Da.

Acela era unul dintre puținele lucruri de care era sigur în fața acelei femei uluitoare.

— Desigur.

Ea îl privi o clipă.

— Ei bine, o să mă mulțumesc cu dumneata.

— Poftim?

— Iartă-mă, dar nu pari a fi cel mai... ager... dintre cărturari.

Acum chiar se simțea jignit.

— Milady, te asigur... dacă ai nevoie de un specialist în antichități nu vei găsi altul mai bun ca mine.

— Nu e nevoie să te simți ofensat, spuse ea. Nu e ca și când aș avea prea mulți anticari din care să aleg.

Zâmbi, iar zâmbetul ei fu ca o lovitură în cap pentru el. Din nou.

Cine era femeia asta?

Ca și când i-ar fi citit gândurile, ea spuse:

— Sunt Lady Isabel Townsend. Și trebuie să îți mulțumesc că ușurezi atât de mult lucrurile.

Nick se încruntă.

— Poftim?

Însă femeia cea uluitoare nu răspunse. În schimb, se întoarse cu spatele și privi pământul în jur, până când, cu strigăt triumfător, merse șchiopătând câțiva metri și culese un săculeț destul de jerpelit. Nick o urmări răscolind conținutul acestuia, și, într-un final, scoțând o bucățică de hârtie pe care i-o întinse imediat.

El îi aruncă o privire nedumerită și spuse:

— Ce e?

— E pentru dumneata, spuse ea simplu, ca și când era perfect normal să își dea și el seama de asta.

— Pentru mine? încuviință din cap.

— Ei bine, era adresată Societății Regale pentru Antichități.

Zâmbi în fața confuziei lui.

— Însă din moment ce ești deja aici... cred că ești numai bun.

Nu se întâmpla în fiecare zi ca Isabel să fie catapultată prin aer din calea unor cai în galop. Însă dacă de asta era nevoie pentru ca un membru al celei mai distinse societăți de antichități din Londra să

apară în Yorkshire, atunci accepta bucuroasă vânătăile pe care mai mult ca sigur le căpătase de la căzătură.

Da, lordul Nicholas St. John era fără îndoială un semn.

Bărbatul era un anticar, un expert în istorie și, mai important, un cunoscător al valorii statuilor de marmură grecești. Și se întâmpla ca ea să aibă o colecție întreagă de statui grecești de marmură care aveau nevoie să fie evaluate. Și vândute. Cât mai curând posibil.

Alungă durerea pe care o simțea de fiecare dată când se gândea la acel plan. *Era singura soluție posibilă.* Avea nevoie de bani. Și încă repede. Lordul Nicholas ar fi putut la fel de bine să fie lordul Densmore cel cu renume îndoielnic.

Iar dacă ar fi fost, atunci Isabel și restul femeilor de la conac ar fi dat de necaz.

Dar nu era. Răsuflă ușurată la acel gând. Nu, el era răspunsul la problemele lor.

Nu ar fi putut fi mai fericită nici dacă tatăl ei i-ar fi lăsat moștenire zece mii de lire. *Ei bine, poate că zece mii de lire ar fi făcut-o puțin mai fericită.*

Dar și statuile de marmură valorau ceva, destul cât să închirieze o casă nouă și să le scape pe fete de necaz. Cu puțin noroc, urma să aibă o a doua Casă Minerva în mai puțin de o săptămână. Nu credea că o să spună așa ceva vreodată, însă revista aceea fusese un fel de dar venit de sus.

Îl privi pe lordul Nicholas citind scrisoarea pe care o scrisese în dimineața aceea. Nu era de mirare că fusese numit Lordul râvnit. Era într-adevăr un specimen masculin remarcabil. Empiric, desigur. Era înalt și cu umeri lați, iar Isabel știa că haina lui ruptă ascundea un trup musculos care îi făcea să pară niște pitici pe cei mai mulți dintre bărbații din Yorkshire și probabil și din restul Angliei.

Însă nu dimensiunea era cel mai atrăgător lucru al său, ci chipul frumos și neted. Buzele lui, care formau o linie fermă și puternică, zâmbeau cu ușurință, iar ochii erau de un albastru minunat, într-un contrast izbitor cu părul negru și pielea bronzată. Nu mai văzuse vreodată ochi atât de albaștri; erau suficient de izbitori cât facă uitată cicatricea.

Și cicatricea aceea.

Avea câțiva centimetri lungime, de deasupra sprâncenei drepte în diagonală peste jumătatea superioară a obrazului - o linie subțire și albă care se decolorase în timp. Isabel tresări închipuindu-și câtă durere trebuie să îi fi pricinuit. Trecea periculos de aproape de colțul unuia dintre ochii lui albaștri strălucitori, atât de aproape încât fusese norocos că nu îl pierduse. Probabil fusese ceva grav, un avertisment, un semn că acel bărbat era periculos și nu era de joacă cu el. Iar o parte din Isabel considera cicatricea drept o manifestare a intensității

pe care o zărise în lordul Nicholas înainte ca acesta să se năpustească asupra ei și să o arunce din calea cailor. Însă nu simțea teamă când privea cicatricea. În schimb, era foarte curioasă. Unde o căpătase? Cum? Când?

— Lady Isabel.

Sunetul numelui ei o trezi din visare. Oare de cât timp aștepta să îi răspundă? Silindu-se să nu roșească, ridică privirea spre el.

— Milord?

— Ești fiica contelui de Reddich?

— Sunt sora actualului conte.

Nick o privi cu milă.

— Nu am auzit vestea morții tatălui dumitale. Sincere condoleanțe.

Isabel își îngustă privirea.

— Vă cunoșteați?

El scutură din cap.

— Mă tem că nu frecventam aceleași cercuri.

Ea răsuflă ușurată fără să-și dea seama.

— Da, presupun că nu.

Chiar dacă el îi înțelesese sensul cuvintelor, nu o arătă. Ridică scrisoarea.

— Să înțeleg că ai o colecție de antichități?

— Nu vei afla alta mai frumoasă.

Nu își putu ascunde mândria din voce. El ridică o sprânceană neagră auzindu-i cuvintele, iar ea roși.

— Cel puțin, nu una particulară mai frumoasă.

El zâmbi, apoi zâmbetul îi dispăru.

— Nu am mai auzit de ea.

— Era a mamei mele, spuse ea grăbită, ca și când asta ar fi lămurit totul. Te asigur că va merita timpul.

El încuviință ușor din cap.

— Atunci, milady, accept oferta dumitale de a mă uita la ea. În după-amiaza asta am ceva de făcut, însă aș putea trece mâine?

Așa repede?

— Mâine?

Rosti cuvântul cu respirația întretăiată. Se așteptase să primească un evaluator abia după o săptămână, ba chiar mai mult. La urma urmei, cine s-ar fi așteptat ca unul să apară în Dunscroft? Ce șanse erau?

Moșia nu era în starea în care să poată fi vizitată de un bărbat, cu atât mai puțin de un londonez. Fetele trebuiau să fie pregătite pentru sosirea lui; trebuiau să dea dovadă de comportamentul cel mai discret când sosea el. O zi era prea puțin.

— Mâine, bâigui ea.

Cum putea să îi amâne vizita?

— Negreșit. De fapt, adăugă el, privind spre han, omul meu sosește acum cu caii. În funcție de cât de repede ne mișcăm, poate ajungem în după-amiaza asta.

După-amiaza asta.

— Omul dumitale.

Se uită peste umăr în direcția privirii lui, unde văzu un bărbat uriaș care mâna spre ei doi cai, unul sur și unul negru. Făcu ochii mari zărind statura lui. Era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt și cu câțiva centimetri mai lat decât fierarul satului. Nu mai văzuse un om atât de mare. Sau atât de impunător.

Trebuia să ajungă acasă. Trebuia să le prevină pe fete.

Isabel se întoarse din nou spre St. John și bâigui:

— Milord, sunt... sunt sigură că... ai lucruri mult mai bune de făcut în după-amiaza asta decât să vii să te uiți la statuile mele din marmură. Sigur aveai planuri înainte ca eu să...

— Să fii cât pe ce să ne omori pe amândoi? termină el propoziția. Și întâmplarea face că nu aveam nimic altceva mai bun de făcut. Probabil am fi petrecut după-amiaza în căutare de aventuri, dar, din moment ce mi-ai oferit deja destule, aș fi bucuros să văd statuile.

Se opri, simțind neliniștea din ochii ei.

— Sper că nu îți este teamă de Rock? E blând ca un mielușel.

Deci pe uriaș îl chema Rock. Sigur că da.

— Sigur că nu, răspunse Isabel un pic prea pripit. Nu mă îndoiesc că domnul Rock este un gentilom adevărat.

— Minunat. Atunci așa rămâne.

— Ce rămâne?

— Vom veni la Townsend Park în această după-amiază sau cel târziu mâine. Sincer, încă mă întreb dacă nu cumva ar fi cazul să te conduc acasă. Aș vrea să mă asigur că, dacă ești iar distrasă, va fi cineva care să te salveze de cai.

Isabel roși din nou, înțelegând că o tachina.

— Exagerezi, domnule. Nu aș fi pățit nimic.

Chipul lui căpătă o expresie gravă.

— Ba da, Lady Isabel, ai fi pățit. Ai fi fost ucisă.

— Prostii.

El își îngustă privirea spre ea.

— Văd că ești genul dificil.

— Nu sunt!

Se gândi la vorbele lui.

— Sau cel puțin nu sunt mai dificilă ca multe alte doamne.

— Îți apreciez sinceritatea, însă majoritatea doamnelor mi-ar fi mulțumit până acum că le-am salvat viața.

— Eu...

Se opri, nesigură de răspuns. *O tachina*?

— Nu, nu, spuse el, întrerupând un posibil val de cuvinte prostești pe care se pregătea să le rostească. Nu mai spune nimic acum. Va părea că te-am silit să îți arăți recunoștința.

Cu siguranță o tachina. Se aplecă spre ea.

— Îmi poți mulțumi altă dată.

Ce ticălos!

Înainte să apuce să îi răspundă, el se întoarse să își întâmpine prietenul și să prindă frâiele calului sur și masiv. Se răsuci din nou către ea și spuse:

— Lady Isabel, dă-mi voie să ți-l prezint pe prietenul și tovarășul meu, Durukhan.

Bărbatul părea uriaș, aproape cât armăsarul negru de lângă el.

Isabel îi întinse mâna, iar el făcu o plecăciune desăvârșită.

— Încântată să te cunosc, domnule Durukhan.

El se îndreptă, de spate, vădit curios.

— Plăcerea este de partea mea.

Privi în ochii negri ai bărbatului și se simți nevoită să explice:

— Lordul Nicholas a fost îndeajuns de amabil să mă împingă din calea unor cai, spuse ea, arătând cu mâna în direcția căruței de mult dispărute.

— A, da?

Cei doi bărbați schimbară o privire de neînțeles. Însă trecu imediat, iar St. John schimbă subiectul:

— Lady Isabel ne-a invitat să îi vedem colecția de antichități, Rock.

— Ah, spus Rock, privind spre Isabel. Mergem acum?

Inima lui Isabel bătu cu putere când și-i imagină pe cei doi bărbați apărând pe neașteptate în pragul Casei Minerva.

— Nu! spuse ea mult prea tare.

Bărbații se priviră unul pe altul, apoi pe ea. Isabel râse nervos.

— Am multe de făcut în sat. Și la fel de multe de făcut acasă. Iar colecția nu este pregătită. La urma urmei, nu mă așteptam să dau peste dumneata aici. Ești un semn, ai uitat?

„Taci odată, Isabel. Parcă ai fi o neroadă. ”

El zâmbi ușor, într-un fel care îi făcu stomacul să i se strângă într-un mod deloc dezagreabil.

— Și nu erai pregătită pentru un semn.

— Exact!

Tăcu o clipă.

— Oricum, sunt sigură că înțelegi.

St. John încuviință din cap.

— Într-adevăr. Ai multe de făcut.

— Exact.

Ignoră strălucirea amuzată din privirea lui și își netezi părul, apoi își căută boneta. O zări la câțiva metri distanță, în locul în care

aterizase după ce îi zburase de pe cap în timpul impactului. Merse spre ea, atât cât putea merge cu glezna dureroasă, și o luă, apoi se întoarse la cei doi bărbați care o priveau. Dacă nu ar fi fost atât de tulburată, ar fi fost amuzată de fețele lor înmărmurite.

Însă se îndepărtă de cei doi bărbați impunători.

— Așa că vezi, lord Nicholas, nu îți pot arăta antichitățile acum. Însă mâine... mâine e bine. După-masă? La ora trei?

El consimți din cap.

— Atunci rămâne pe mâine.

— Mâine după-amiază, repetă ea.

— Desigur.

— Excelent. Aștept... cu nerăbdare.

Cu un zâmbet prea larg și o mișcare prea nerăbdătoare din cap, Isabel se întoarse și plecă în grabă, lăsându-i în urmă pe cei doi. După câteva clipe lungi, Rock se întoarse către Nick, care încă se uita după ea.

— Nu așteptăm până mâine, nu-i așa?

Nick scutură din cap.

— Nu.

— Ascunde ceva.

Nick încuviință scurt.

— Și nu o face prea bine.

O urmări cu privirea, observându-i șchiopătatul ușor în timp ce traversa strada și intra într-o clădire din apropiere.

— Au trecut ani de când nu am mai văzut asta.

Nick nu își luă ochii de la Isabel.

— Ce să vezi?

— Chipul *bulanului*.

Trecu mult timp până când Nick se întoarse spre Rock.

— Pun pariu pe o sută de lire că am găsit-o.

Rock scutură din cap.

— Nu accept pariul.

CAPITOLUL 4

Câteva ceasuri mai târziu, Nick și Rock se aflau pe aleea mare circulară din Townsend Park. Reședința de țară a contelui de Reddich era un conac mare și impunător de trei etaje, cu ferestre înalte și boltite și o fațadă ce amintea de zilele de glorie ale moșiei mai mult decât lăsa să se vadă situația curentă.

Casa era învăluită într-o tăcere apăsătoare, pe care Nick o considera incitantă; era fie rezultatul unui conac de țară adormit ce rar primea oaspeți, fie un loc deloc adormit și cu mult mai interesant. Dacă era să se ia după stăpâna casei, Nick punea rămășag pe a doua variantă. Dacă bănuiala lui era corectă, avea să le găsească acolo pe ambele femei pe care le căuta. Firește, asta dacă avea să i se permită să intre în casă. El și Rock stăteau de câteva minute la baza treptelor care duceau la conac, cu frâiele în mână, așteptând ca un majordom sau un lacheu să îi întâmpine. Însă asta părea deja puțin probabil.

— Îți dai seama că arătăm ca niște proști, îi zise Rock sec, ducându-și calul către marginea aleii, unde se putea rezema de partea laterală a scărilor mari de piatră care duceau spre ușa casei.

Parcă simțind spusele stăpânului lui, armăsarul negru lovi cu copita în pământ și forai nerăbdător.

— Nu arătăm ca niște proști dacă nu e nimeni să ne vadă și să creadă asta. Nu ne-a vrut astăzi aici. Sigur nu și-a anunțat servitorii.

Rock îi aruncă lui Nick o privire directă.

— Văd că încă insiști să salvezi femei care se pot descurca foarte bine și singure.

Nick îi ignoră vorbele și îi aruncă frâiele, apoi urcă scările câte două trepte deodată. Rock îl urmări, cuprins de curiozitate.

— Ce-ai de gând să faci?

Nick se întoarse din poziția în care se afla în fața ușii mari de stejar, cu un zâmbet prefăcut.

— Am de gând să fac ceea ce ar face orice gentilom într-o astfel de situație. Am de gând să bat la ușă.

Rock își încrucișă brațele la piept.

— Cel puțin o să fie amuzant.

Nick ridică inelul mare de metal al ușii și îl lăsă să cadă cu un zomot amenințător, încercând să-și amintească ultima oară când folosise un astfel de inel. Însă, înainte să afle răspunsul la întrebare, ușa se deschise. Pentru o clipă, Nick crezu că se deschisese singură, până când privi în jos și văzu o pereche de ochi căprui de o culoare

cunoscută, de pe chipul unui băiat. Un băiat a cărui față era acoperită de ceea ce aducea izbitor de mult a gem de căpșune. Nick nu era prea sigur de cum să procedeze în asemenea situație, însă, înainte să apuce să spună ceva, copilul rezolvă singur problema. Ușa se trânti la fel de repede pe cât se deschisese.

— E UN BĂRBAT LA UȘĂ!

Țipase îndeajuns de tare cât să se audă clar prin stejarul gros, iar Nick se întoarse surprins către Rock, așteptând să i se confirme că acea scenă chiar avusese loc. Prietenul lui râdea puternic și zgomotos.

— Văd că îmi ești de mare ajutor.

Cu un ultim hohot, Rock ridică mâna în semn de solidaritate.

— Te asigur că imediat ce treci de zidurile de apărare ale castelului, îți voi acorda întregul meu sprijin.

Nick se întoarse din nou cu fața la ușă și, după ce se gândi câteva clipe, își lipi urechea de ea, ca și când ar fi putut să audă ce se întâmpla dincolo de ea. Când îl văzu ce face, Rock pufni în râs, iar Nick îi făcu semn să tacă, aproape sigur că auzea șoapte frenetice din interior. Făcu un pas înapoi și întinse mâna după inel, însă fu întrerupt chiar înainte să îl poată folosi.

— Milord?

Se întoarse și zări un băiat înalt și deșirat, îmbrăcat cu pantaloni de călărie din lână, cu cămașă albă și o jiletcă verde și murdară, care apăru de după colțul casei. Purta o pălărie lăsată mult pe frunte, iar Nick se întrebă pentru o clipă oare de ce servitorul nu și-o scosese de pe cap, însă își dădu imediat seama că nimic nu era firesc la conacul acela.

— Suntem oaspeții lui Lady Isabel.

Băiețandrul ajunse până în capătul treptelor, apoi se opri.

— Nu trebuia să sosiți mâine?

Ignorând obrăznicia lui - nu mai fusese luat niciodată la întrebări de un servitor -, Nick răspunse:

— Am ajuns acum.

— Nu o veți găsi înăuntru.

— Nu este acasă?

Băiatul se lăsă pe spate, gândindu-se la răspuns.

— Este acasă... dar nu în casă.

Nick simți cum își pierde răbdarea.

— Băiete, nu am chef de ghicitori. Doamna este? Sau nu?

Celălalt afișă un rânjet larg ce părea total necuvenit pentru un servitor.

— Nu este în casă. Este în afara ei. Sau mai degrabă pe ea.

Băiatul arătă în sus.

— E pe acoperiș.

— E pe acoperiș.

Cu siguranță, Nick nu înțelesese bine.

— Chiar așa, răspunse grăjdarul. Doriți să o chem?

Întrebarea era atât de ciudată, încât Nick avu nevoie de câteva secunde bune ca să îi priceapă înțelesul. Însă nu și Rock. Fără să-și poate stăpâni la rândul lui un zâmbet larg, turcul răspunse:

— Da, te rog. Am dori foarte mult să o chemi.

Băiatul păși înapoi spre marginea opusă a aleii, își făcu mâinile căuș în jurul gurii și strigă:

— Lady Isabel! Aveți oaspeți!

Atunci Nick se dădu la rândul lui câțiva pași în spate, cu Rock lângă el, trăgând caii. Se holbă în sus, nesigur de ce avea să urmeze, nedorind să accepte posibilitatea ca doamna pe care o cunoscuse mai devreme să aibă vreun motiv pentru care să se afle pe acoperișul casei părintești, la o înălțime de trei etaje.

De departe, de deasupra, un cap se ivi sus de după streașina casei. Se părea că, într-adevăr, Lady Isabel se afla pe acoperiș.

Dumnezeule mare! Femeia asta ținea neapărat să moară!

Capul dispăru o clipă, iar Nick se întrebă dacă nu cumva avusese vedenii. Când apăru din nou, se simți dezamăgit că întreaga după amiază nu fusese doar o născocire a imaginației lui.

— Vă așteptam abia mâine, se auzi vocea ei de sus. Nu vă primesc acum.

Rock râse copios și spuse:

— Se pare că am găsit o femeie care nu te consideră atât de irezistibil.

Nick îi aruncă o privire lungă prietenului său.

— Nu mă ajuți deloc.

Apoi se întoarse hotărât cu spatele la Rock și strigă:

— Se pare că am făcut bine să vin astăzi, Lady Isabel. Pare că ai nevoie să te salvez din nou.

Zâmbetul pe care i-l oferi ea era îngeresc - și în întregime prefăcut.

— Am supraviețuit douăzeci și patru de ani fără paznic, milord. N-am nevoie să fac rost de unul azi.

El simți o dorință intensă să o coboare pe femeia enervantă și să îi arate cât de mare nevoie avea de un paznic. Abia îi încolți în mine acel gând, că fu alungat de imaginea femeii blânde și frumoase din brațele lui de mai devreme, aflată complet la mila lui. Preț de o clipă trecătoare își lăsă imaginația să zburde; era voluptuoasă și goală, și gata să îi împlinească orice capriciu.

Însă izgoni degrabă închipuirea. Femeia aceea nu i-ar fi îndeplinit nici pe departe vreun capriciu.

— Dacă ne gândim că era cât pe ce să fii călcată de dimineață și ești periculos de aproape să cazi de pe acoperișul propriei case, dă-mi voie să nu fiu la fel de sigur de asta.

— Eram departe de margine înainte să sosiți, lord Nicholas. Iar dacă voi cădea, vina va pica în întregime pe capul dumitale.

Își înclină gâtul gânditoare.

— Poate chiar la propriu.

Dispăru din nou, iar grăjdarul chiar izbucni în râs. Nick îi aruncă o privire plină de dispreț superior, care însă nu îl intimidă în vreun fel pe băiatul cel obraznic. Rock râse din nou și aruncă frâiele ambilor cai înspre băiat.

— Mai bine ia-le. Cred că o să rămânem o vreme aici.

Servitorul însă nici nu se urni, prea fascinat de scena ce se desfășura sub ochii lui ca să plece. Nick se încruntă la prietenul lui.

— Femeia asta i-ar pune și unui sfânt răbdarea la încercare. Crezi că a uitat că ea a fost cea care m-a chemat pe mine în afurisita ei de casă?

Femeia se ivi încă o dată de după streașină.

— Milord, ai face bine să-ți amintești că sunetul merge *în sus*. Ai grijă cum vorbești.

— Îmi cer scuze, spuse el cu o plecăciune exagerată. Nu sunt obișnuit să discut cu doamne cocoțate pe acoperișuri. Mă tem că nu cunosc regulile etichetei în astfel de împrejurări.

Ea își îngustă privirea.

— Chiar și de la trei etaje înălțime te găsesc glumeț.

El ignoră remarca.

— Poate ai dori să ne spui ce cauți pe acoperiș?

— Învăț, spuse ea, ca și cum ar fi fost un răspuns cât se poate de firesc.

— Înveți cum să te sinucizi?

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu era cât pe ce să mă sinucid?!

— Firește, ai dreptate. Din nou. Ce anume înveți?

— Principiile reparațiilor de acoperișuri. Cu adevărat fascinant.

Zâmbi din nou, însă de data aceasta sincer. Și din nou fu ca o lovitură în moalele capului. Se va obișnui oare vreodată cu zâmbetele ei? *Reparații de acoperișuri?*

— Scuză-mă, ai spus cumva că repari acoperișul?

— Cu siguranță nu se repară singur, milord.

Fermecătoare sau nu, era nebună. Alt răspuns nu găsea. Îl privi pe Rock, care se hlizea ca un bufon.

— Are dreptate, Nick.

Și nebunia ei era molipsitoare.

— Lady Isabel, insist să cobori.

Ea îl privi lung, ca și când ar fi evaluat posibilitatea ca el să plece de la moșie dacă ea rămânea pe acoperiș.

— Aș dori foarte mult să văd statuile de marmură și aș fi foarte fericit să le evaluez. Presupun că îmi consideri oferta suficient de

generoasă încât să o accepți.

Ea îl privi pe Rock, apoi pe grăjdar, apoi scoase un oftat puternic.

— Prea bine. Voi coborî.

Nick nu-și putu stăpâni senzația de triumf pe care o simți la auzul acelor cuvinte. Readusese normalitatea în acel mic colț de Anglie. Sau cel puțin până la următoarea ei ispravă nebunească.

— Lara!

Isabel coborî grăbită prin lucarna ce ducea pe conac; pantalonii ei bărbătești erau murdari de praful pe care îl adunase cât încercase să repare acoperișul. Aruncă deoparte cartea pe care o folosise și își îndepărtă o șuviță rebelă de păr de pe față, apoi se îndreptă spre scările strâmte care duceau din partea de sus a casei la odăile servitorilor.

Jane, care fusese cu ea pe acoperiș, o urma îndeaproape.

— Jane, trebuie să...

— Totul va fi gata până te vei pregăti tu, o întrerupse majordomul, în timp ce traversau grăbite coridorul lung și întunecat ce ducea către scara principală a casei și aripa destinată familiei.

Isabel încuviință din cap, în timp ce Jane se îndreptă spre scări, fără să se oprească nici când Lara ajunse în capătul lor, cu răsuflarea tăiată de la graba cu care le urcase. Isabel deschise larg ușa odăii ei și intră zorită să își ia o rochie curată din dulap. Vorbi pe jumătate băgată în șifonier, presupunând că Lara o urmase:

— I-am spus acelui bărbat nesuferit să vină mâine!

— Se pare că nu te-a ascultat.

— Nu, nu m-a ascultat! L-ai văzut? Părea ofensat! Ca și când n-ar fi trebuit să fac altceva decât să stau să împung cu acul în broderie, așteptând să apară el!

Isabel scoase o rochie galbenă de zi, despre care crezuse întotdeauna că îi venea bine. Nu că ar fi interesat-o să o vadă lordul Nicholas într-o rochie care îi venea bine. Chiar deloc.

— Nu, nu l-am văzut, răspunse Lara, apoi adăugă: Isabel, ești în doliu.

Isabel mormăi și se întoarse către șifonier, ridicând vocea.

— Mai că m-aș duce acolo îmbrăcată cum sunt! Așa i-ar trebui lui și sensibilităților sale de domn.

Smulse o rochie cenușie de zi și se întoarse spre Lara.

— Bineînțeles, asta nu ar merge deloc, din moment ce sunt în doliu. După cum insiști să îmi reamintești.

Un colț al gurii Larei tresări.

— Desigur, ai dreptate. Dacă mergi jos în pantaloni, ar însemna să încâlci eticheta doliului, ceea ce l-ar alarma cu siguranță pe lordul Nicholas.

Isabel ridică un deget murdar spre verișoara ei.

— Nu ești deloc amuzantă.

— Sunt mai amuzantă decât ești tu curată.

Se ridică și turnă apă într-un lighean.

— Cred că ar trebui să-l trimiți de aici. O să găsim altă metodă să facem rost de bani.

— Nu. Tu ai fost cea care a început cu chestia asta cu semnul. Iar omul ăsta e cam cel mai îndrăzneț semn pe care l-am avut. Voi vinde statuile de marmură. El e răspunsul.

Isabel aruncă rochia pe pat și se duse să se spele. Lordul Nicholas St. John era singura lor speranță, iar ea se aflase pe acoperiș când sosise el, pentru numele lui Dumnezeu. Doamnele nu se ocoțau pe acoperișuri.

Și, cu siguranță, gentilomii nu frecventau casele doamnelor care se cocoțau pe acoperiș. Nu conta că acoperișul în cauză avea mare nevoie să fie reparat. Sau că respectiva doamnă nu avea de ales.

— Mare minune dacă nu ne-a aflat deja toate secretele. Kate era afară și se trăgea de șireturi cu el. Sunt sigură că el și uriașul lui au descoperit că e...

Se opri, fluturând o mână în timp ce-și arunca apă pe față.

— Prostii! Dacă m-ai învățat ceva în anii de când sunt aici, asta e că oamenii văd ceea ce vor să vadă.

Lara o privi pe Isabel cum își îndepărta mizeria de pe față.

— Lucrul cel mai important este ca lordul Nicholas să vadă în tine o doamnă, lucru destul de dificil în clipa asta.

Isabel se opri din spălat.

— Cum fac să-l conving să rămână?

— E foarte posibil ca el să te considere fascinantă.

Isabel se uită la verișoara ei, cu șiroaie de apă pe față.

— Nu, e foarte posibil să mă considere o smintită.

— Și asta e foarte posibil, da.

— Lara! Tu ar trebui să mă încurajezi.

Isabel se întinse după o bucată de pânză cu care să își șteargă fața, apoi, pe jumătate udă, se întoarse cu o privire îngrozită spre verișoara ei.

— Fetele! Livrelele lor.

— Jane se ocupă de tot.

Lara luă rochia cenușie de pe pat și o trecu peste capul lui Isabel.

— Nu ai vreme să zăbovești.

Isabel se întoarse cu spatele la verișoara ei, ca aceasta să îi strângă rochia, apoi își băgă mâinile pe sub poalele fustei să își desfacă și să-și scoată pantalonii. Îi aruncă și traversă camera spre măsuța de toaletă, târând-o pe Lara după ea. Acolo, Isabel își desfăcu părul lung și începu să îl perie înverșunată, silindu-se să îmblânzească buclele care îi

scăpaseră cât fusese afară. Când termină cu rochia, Lara îi luă peria din mână și îi readuse părul la normal.

— Îți trebuie o cameristă.

— Nu, nu îmi trebuie. Puteam să mă îmbrac foarte bine și singură. Doar că nu atât de repede.

— Exact de aceea ai nevoie de o cameristă, spuse Lara. Isabel, ai o casă plină de fete la dispoziția ta; de ce nu alegi una să te ajute?

Isabel scutură din cap, privind-o pe Lara în oglindă.

— E foarte simplu - nu am timp.

După o scurtă pauză, îi răspunse la întrebare:

— Nu pot s-o fac. În momentul de față, toate mă ajută să țin casa. Fac de mâncare, curățenie, mă ajută cu James. Se simt parte a ceva mai mult, a unei familii, una pe care cele mai multe dintre ele nu au avut-o înainte să ajungă la Casa Minerva. Dacă vreuna ar fi servitoarea mea personală... ei bine... nu ar fi tocmai corect.

— Asta e de-a dreptul ridicol. Ești fiică de conte. Nimeni nu ți-ar purta pică dacă ai avea o servitoare sau două, Isabel.

— Am servitori. Doar că nu am cameristă. Și nici nu îmi trebuie una. Când m-am grăbit ultima oară să mă văd cu vreun domn chipeș?

— Chipeș, zici?

Da. Foarte.

— Nu. Chiar deloc. E un bărbat care nu pare să știe prea multe despre date sau invitații. Nu trebuia să fie aici decât mâine!

Isabel o privi pe verișoara ei înfigând o agrafă în părul bogat strâns la ceafă.

— E bine așa. Nu pot să mai stau.

Se ridică și se întoarse către verișoara ei, netezindu-și fustele.

— Cum arăt?

— Foarte sobră. Nu pari deloc o doamnă care mai adineauri repara acoperișul.

Isabel trase adânc aer în piept.

— Minunat!

— Nu trebuie să faci asta, să știi.

— Ce vrei să spui?

Lara oftă ușor.

— Nu trebuie să vinzi statuile de marmură. Putem găsi o altă cale.

Isabel respiră din nou și își feri privirea.

— Nu avem nevoie de ele. Nu servesc la nimic aici.

— Nu servesc la nimic nicăieri. Dar îți aparțin, Isabel.

De parcă avea nevoie să i se reamintească asta.

Isabel se sili să zâmbească, refuzând să se gândească prea mult la acea decizie.

— Sunt ultima noastră speranță. Sunt ultima speranță pentru casa Minerva. Le vând.

Își îndreptă umerii și traversă încăperea, apoi ieși pe coridor, unde o așteptau James, Jane și Gwen.

— Isabel! izbucni James, venind în grabă spre ea. Era un bărbat la ușă!

Involuntar, un zâmbet îi apăru lui Isabel pe buze văzând uimirea de pe chipul băiatului.

— Da, am văzut și eu.

— E tare înalt.

Observația îi strânse inima lui Isabel. Firește că James băgase de seamă acest lucru; bărbații erau o apariție ciudată și neobișnuită în Casa Minerva. Și firește că un băiețel de vârsta lui absorbea rapid și cu nesaț cât mai multe informații despre vizitatorii bărbați.

„James are nevoie de un bărbat."

Isabel alungă gândul.

— E un bărbat tare înalt, așa este, încuviință ea ciufulind părul blond și mătăsos al fratelui ei. Mai înalt decât alții. La fel și prietenul lui.

— Sunt *doi*? întrebă James, rămânând cu gura căscată.

La fel și Gwen.

— Ce caută aici?

— Eu i-am invitat aici, zise Isabel, trecând pe lângă ei spre scări.

— De ce?

Întrebarea lui James dădea glas curiozității celorlalți mai în vârstă aflați de pe coridor. Ea se întoarse către ei.

— Ei bine, unul dintre ei e foarte deștept și se pricepe la statuete grecești. M-am gândit că ne va fi de folos.

— Înțeleg, spuse James, dând din cap pentru a dovedi o înțelegere pe care Isabel era sigură că nu o avea. Înseamnă că nu au venit să te ia pe tine.

— Dumnezeule, nu!

Privi către trepte.

Lordul Nicholas mai putea aștepta un minut în plus.

— Nimeni nu o să mă ia nicăieri.

— Nu e nevoie să mă bag eu?

Isabel se sili să nu îi scape un zâmbet la gravitatea tonului lui.

— Nu. Sunt în siguranță.

— Și celelalte?

Isabel clipi surprinsă de grija lui James.

— Nici una nu are nevoie de salvator, dragule. Nu azi.

— Dar suntem fericite că te avem pe tine să ne protejezi, spuse Gwen zâmbind. Ești un protector minunat.

— Așa este, întări Jane grabnic.

— Suntem norocoase să locuim cu tine, milord.

James se umflă în pene ca un cocoș, în timp ce pe Isabel mai că o

bufni râsul văzându-l cât era de mândru. Aproape. Însă lordul impunător din salon le punea în umbră momentul.

— Iar acum trebuie să mă duc să-l conving pe omul de la ușă că, în ciuda aparențelor, aici nu e o casă de nebuni.

— Minunat plan, rânji Lara.

— Așa mă gândeam și eu, zise Isabel și se îndreptă spre trepte, însă se opri și se întoarse încă o dată spre grup. Georgiana... spuse ea, referindu-se la cea mai nouă locuitoare a conacului. Unde e?

— În bibliotecă. Nu o să fie văzută.

Într-adevăr, Jane se gândise la tot. Isabel încuviință ușor din cap.

— Minunat. Mă duc să mă întâlnesc cu oaspetele nostru.

— I-a dat cineva drumul înăuntru? După ce i-a trântit James ușa în nas, adică? întrebă Gwen.

Isabel păli.

— Oh, nu.

Îi privi pe toți pe rând, cu gura căscată de uimire.

— Oh, nu!

Apoi o luă la goană pe scări, fără ca măcar să ia în seamă durerea surdă din gleznă. Dumnezeule mare! O să fie furios. Asta dacă încă mai era acolo. Trebuia să fie. Era singura ei speranță.

— A zis că e chipeș, șopti Lara un pic prea tare în timp ce coborau toate scările cu zgomot.

— Nu e adevărat.

— Așa a zis? întrebă Jane.

— Vorbeam de bărbați chipeși în general.

— Cred și eu, zise Jane sec. Dacă ne gândim că armate întregi de bărbați chipeși vin zilnic aici în mijlocul pustietății.

Lara râse. Isabel se gândi să le împingă pe toate în jos pe trepte.

— Păcat doar că lecția numărul unu a zburat pe geam, rosti Gwen cu tristețe.

Isabel se întoarse îndată ce ajunse la parter.

— Cum adică?

Gwen dădu din cap.

— Eh, nimic, doar că primul număr din *Pearls and Pelisses* avea sugestii exact pentru o astfel de împrejurare.

Kate pufni dezamăgită.

— Ajunge.

Isabel ridică mâna.

— Gwen, nu am timp de așa ceva.

— Dar zice că...

— Nu. Trebuie să repar cumva răul pe care l-am făcut și să îl aduc pe lordul Nicholas să arunce un ochi la statuetele alea de marmură.

Isabel se întoarse spre ușă, iar Regina, unul dintre lachei, întinse mâna după clanță. Isabel trase aer adânc în piept și întrebă agitată:

— E încă aici? Haide! Deschide. Apoi: Așteaptă!

Se întoarse din nou spre Gwen.

— Dacă mă gândesc mai bine, am nevoie de cât mai mult ajutor în clipa asta. Ce zicea lecția aia ridicolă?

Gwen cită din amintire:

— *Lecția numărul unu: Nu încercați să lăsați o primă impresie prea puternică.*

Isabel se opri și cugetă la sfatul primit și la prima ei întâlnire cu lordul Nicholas - apoi la a doua.

— Ei bine pot să spun că pe asta am făcut-o praf.

Pe când se deschidea ușa le făcu semn să plece.

— Ascundeți-vă.

CAPITOLUL 5

Ultima oară când o femeie îl făcuse să aștepte, Nick ajunsese într-o temniță turcească. Se îndoia că avea să aibă aceeași soartă și în Yorkshire însă cu toate astea ar fi preferat să nu fie lăsat să aștepte.

Afară.

După o smintită.

Oricât ar fi fost ea de frumoasă.

Grăjdarul se făcuse nevăzut cu cai cu tot, iar Nick și Rock fuseseră lăsați în pragul conacului mult mai mult decât s-ar fi cuvenit. Nu că Nick s-ar fi așteptat să mai găsească bună-cuviință la Townsend Park. Din câte se părea, în timp ce contele provocase scandaluri la Londra, familia lui fusese lăsată să se rusticizeze la țară. Se purtau de parcă fuseseră crescuți de lupi.

În cele din urmă, cei doi uitară de etichetă și se așezară pe treptele late din piatră așteptând să vină cineva după ei.

Și, în timp ce Nick se înfuria tot mai rău, Rock era tot mai amuzat.

— Retrag ce-am spus mai devreme despre Yorkshire, zise turcul rezemându-se nepăsător de balustrada de piatră și jucându-se cu un fir de iarbă pe care îl ținea în mână. Lucrurile par să fi luat o întorsătură bună nu crezi?

— Atunci ce zici să te muți aici? Într-un sat plin cu smintiți?

Rock râse la tonul posac al lui Nick.

— Din păcate, se pare că Yorkshire te-a lăsat fără umor.

— Ei bine, faptul că aștept de-o veșnicie pe o scară de piatră după o femeie care se prea poate să-și fi imaginat colecția asta fantastică de antichități nu ajută deloc. Mă gândesc că aș face bine să plec.

— Pun rămășag pe cinci lire că e adevărată!

Nick îl ațintи pe prietenul său cu o privire rece și albastră.

— Hai pe zece.

Ca la o comandă, ușa se deschise și apăru Lady Isabel, îmbrăcată impecabil într-o rochie de zi din muselină cenușie. Părul îi era din nou pieptănat perfect, iar ea părea o adevărată întruchipare a unei lady.

Nick ridică privirea spre ea de pe trepte, admirând trupul ei zvelt și mlădios. Era înaltă, grațioasă și uluitoare. Nici nu mai părea să conteze că stătuse jumătate de zi pe treptele alea afurisite. Se ridică, cu Rock lângă el, în timp ce ea le vorbi:

— Domnii mei, spuse ea cu un zâmbet binevoitor, în timp ce tânărul lacheu în livrea deschise larg ușa. Vă rog să mă iertați că v-am făcut să așteptați.

Era complet stăpână pe sine, iar tonul și comportamentul ei erau atât de ireproșabile, încât nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că mai adineauri purtase o întreagă conversație cu el de pe acoperiș. Se dădu în lături și le făcu loc să treacă.

Odată intrat, Nick băgă de seamă cât de tăcută era casa; holul era slab luminat, iar partea din față a conacului era ferită de soarele după-amiezii.

Nu se vedea nici urmă de băiatul care le deschisese ușa mai devreme; se părea că fusese înlocuit cu femeia care stătea la baza scării mari de piatră, îmbrăcată în veșminte de doliu. Nick se opri puțin și o privi. Avea părul blond și talie subțire, un surâs blând și ochii triști - complet diferită de Lady Isabel. Oare era posibil să fi fost tot un copil din familia Townsend?

Observând atenția lui Nick, Isabel făcu un pas înapoi și zise:

— Lara, dă-mi voie să îți fac cunoștință cu lordul Nicholas St. John și cu domnul Durukhan. Lord Nicholas, domnule Durukhan, ea este verișoara mea, domnișoara Lara Caldwell. Domnișoară Caldwell.

Nick făcu o plecăciune adâncă înaintea ei, apoi Rock păși la rândul lui în față. Lara făcu ochii mari când văzu dimensiunile turcului, chiar când acesta îi zâmbi cu căldură și întinse mâna să o salute.

— Domnișoară Caldwell, sunt încântat să vă cunosc.

Privirea turcului rămase pe chipul Larei, iar Nick se întoarse către Isabel.

— Băiatul unde e?

— Milord?

— Băiatul. Cel care mi-a răspuns la ușă mai adineauri.

— Vorbiți de James, fratele meu... contele. Sau presupun că ar trebui să încep să îl strig Lord Reddich.

Obrajii i se înroșiră.

— Este... cu guvernanta lui. Vă rog, din nou, să ne iertați pentru purtarea... nepotrivită. Vedeți, nici unul din noi nu ne așteptam să avem oaspeți, nu se întâmplă prea des asta, și l-ați speriat pe James...

Rock se întoarse auzind explicația ei încurcată și întâlni privirea lui Nick. Se vedea prea bine că femeia nu se simțea bine să îi aibă în casă.

— ... iar mai mulți dintre servitori au liber după-amiaza, încheie ea în grabă.

— În timp ce dumneata înveți să repari acoperișuri.

— Exact.

Surâse sfioasă, iar el rămase uimit de felul în care se schimbase. *Era frumoasă.*

Îndată ce îi întoarse zâmbetul, al ei pieri într-o clipă, la fel de rapid pe cât apăruse.

— Să vă arăt colecția, milord? N-aș dori să vă rețin aici prea mult, mai ales când, probabil, vă pregătiți să părăsiți Yorkshire din clipă în

clipă.

Cuvintele ei erau clar o iscodire, una pe care Nick nu avea de gând să o satisfacă.

— Chiar deloc. De fapt, Rock tocmai îmi spunea cât de încântat e de zonă, așa că se prea poate să mai rămânem o vreme. Astfel că avem destul timp în după-amiaza asta.

— Oh, spuse ea, iar el simți dezamăgirea din tonul ei.

Voia ca el să plece de acolo.

De ce?

Devenea tot mai curios.

Cu coada ochiului, Nick văzu o ușă din apropiere ușor întredeschisă și păzită de doi lachei în livrea, unul înalt și slab, iar altul mic și îndesat. Cercetă spațiul dintre ușă și cadrul ușii, trecându-și privirea de-a lungul acestuia. Era sigur că acolo, la un metru și douăzeci de centimetri distanță de la podea, un chip micuț se zgâia la el cu ochii mari. Era băiețelul de mai devreme.

Nu se putu abține. Îi făcu cu ochiul copilului și fu răsplătit cu un strigăt care ieși din spațiul tăcut și deschis, apoi băiatul dispăru, smuls de lângă ușă într-un țipăt de furie tinerească. Isabel nici nu clipi când se auzi ușa trântindu-se puternic, ci se răsuci pe călcâie să îi conducă spre scări.

— Vă rog să mă urmați. Aș fi bucuroasă să vă arăt statuetele de marmură.

Urcară tăcuți treptele late de piatră către etajul următor. Nick admira demnitatea tăcută a casei care nu mai fusese renovată de mai bine de zece ani. Luminile erau menținute la minimum, coridoarele întunecate erau lipsite de servitori și doar câteva odăi erau deschise, semn că multe dintre ele erau folosite doar rar.

În timp ce ea îi conducea pe un coridor lung și îngust, Nick nu se putu abține și spuse:

— Lady Isabel, trebuie să te întreb; de ce reparai acoperișul?

Ea era în fața lui și întoarse ușor capul când auzi întrebarea. După o tăcere lungă, zise:

— Are găuri.

Femeia aceea ar pune la încercare și răbdarea unui sfânt. Cu adevărat.

Așteptă ca ea să spună mai multe. Când văzu că nu avea de gând, zise:

— Îmi dau seama că acesta este motivul cel mai probabil pentru repararea unui acoperiș.

Ignoră sunetul care se auzi dinspre Rock, un soi de râs înfundat.

Când ajunseră într-un colț îndepărtat al casei, Nick simți un miros cunoscut, deloc neplăcut - un miros de mucegai pe care îl asociase de mult cu cele mai bune descoperiri ale lui. Când ea deschise ușa de

lângă capătul coridorului și le făcu semn să intre, valul de lumină solară aurie care se revărsă prin ușa deschisă îl luă prin surprindere.

Isabel făcu un pas înapoi și îl lăsă să intre într-o odaie mare, un spațiu perfect simetric, cu tavan înalt și un perete cu ferestre înalte, care dădeau înspre pământurile întinse ale moșiei. Ferestrele nu ascundeau soarele după-amiezii târzii care intra direct în spațiul mare și deschis, plin cu zeci de statui, de felurite forme și dimensiuni, acoperite cu cearșafuri prăfuite de muselină.

Nu inventase colecția.

Pe Nick îl cuprinse un val de emoție când văzu ce se afla în încăpere; îl mâncau mâinile să îndepărteze învelitorile, să vadă comorile pe care acestea le ascundeau. Se opri după câțiva pași și se întoarse către Isabel.

— Nu ai exagerat.

Pe buzele ei apăru un zâmbet ușor, iar când vorbi el simți mândria din vocea ei.

— Mai este o încăpere, la fel ca aceasta, dincolo de coridor. Sunt sigură că doriți să o vedeți și pe aceea.

Surprinderea lui Nick era vizibilă.

— Poate că domnișoara Caldwell ar putea să deschidă cealaltă cameră pentru Rock, în timp ce dumneata îmi spui mai multe despre statuile acestea?

Isabel șovăi o clipă, apoi îi făcu un semn din cap verișoarei ei, iar cei doi ieșiră din cameră, lăsând ușa larg deschisă. Ea dezveli o statuie din apropiere, iar Nick privi, ochii lui albaștri urmărindu-i mișcările în timp ce ea trase materialul, dezvăluind un nud înalt din marmură. El se apropie de sculptură și o privi o vreme, apoi își trecu o mână peste îndoitura brațului statuii. Vorbi cu o voce plină de venerație:

— E uimitoare.

Isabel își lăsă capul într-o parte, analizând creația de marmură.

— Nu-i așa?

Cuvintele ei pline de admirație îl făcură pe Nick să tresară. Se întoarse spre ea, observând felul în care se uita la statuie, cu o privire plină de dor.

— Mai mult decât atât, e originală.

Ea îi aruncă o privire ascuțită.

— Te îndoiai de asta?

— Nu în fiecare zi dau peste câte o femeie care pretinde că are asemenea colecție de statui de marmură.

Ridică un colț al unei învelitori din apropiere.

— Îmi dai voie?

Când ea aprobă din cap, el trase de cearșaf, dezvăluind o altă statuie, de data asta cea a unui războinic cu sulița în mână, la vânătoare. Nick clătină încet din cap.

— Nu în fiecare viață dau peste o femeie care chiar stăpânește asemenea colecție.

Ea zâmbi și descoperi un heruvim.

— Sunt fericită că întâlnirea noastră ți-a produs asemenea bucurie.

El se opri cu mâna pe învelitoarea altei statui și își îndreptă privirea spre ea.

— Lady Isabel, chiar și fără asemenea colecție și cred că tot mi-ar fi greu să uit asemenea întâlnire.

Când o văzu roșind, se simți cuprins de un val de plăcere.

— Cred că ar trebui să mă recunosc învinsă, milord. Într-adevăr, mi-ai salvat viața. Îți sunt profund îndatorată.

El își trecu mâna peste un bust de marmură al lui Dionis, lucrat fără cusur; își plimbă degetele peste contururile complicate ale frunzelor de viță-de-vie ce înconjurau capul statuii.

— Faptul că mi-ai permis să văd asemenea colecție e un fel minunat de a-ți plăti datoria.

O privi din nou.

— Este o tragedie că stă ascunsă.

Ea tăcu, iar când vorbi din nou, în vocea ei se simți o încordare care nu-i plăcu:

— Asta nu va mai fi o problemă, mulțumită dumitale, spuse Isabel cu un zâmbet trist. Odată ce le cataloghezi, trebuie vândute.

El făcu ochii mari.

— Nu le poți vinde.

Ea își făcu de lucru cu dezvelirea unei statui mari, foarte bine păstrate.

— Ba pot, milord. După cum vezi, nu mă ajută prea tare să le țin aici ca să adune praf. Trebuie vândute.

— Înseamnă mai mult pentru dumneata decât valoarea lor bănească.

Vedea asta în mândria ei, în pasiunea ei evidentă pentru colecție. Umerii ei se strânseră când îl auzi. Când se întoarse, el observă că ochii îi străluceau de lacrimi. Trase adânc aer în piept.

— Lord Nicholas, te asigur că nu le-aș vinde dacă...

El simți o adevărată lume în tăcerea ei.

— Dacă simțeam că aici sunt expuse cum trebuie.

Urmări cu degetul conturul piciorului statuii.

— Cât timp crezi că va dura?

Dacă ar fi crezut că ar fi durat mai puțin de o săptămână, ar fi mințit-o ca să îi dea mai mult timp, să îi dea răgaz să se răzgândească, însă nu avea rost să îi spună un neadevăr.

— Unele dintre statui sunt mai ușor de evaluat ca altele, spuse el cu grijă, privind în jur. Cel puțin două săptămâni. Poate mai mult.

— Două săptămâni!

Făcu ochii mari de disperare.

— Înțeleg că ai dori să scapi mai repede de mine.

Privirea ei se opri asupra lui și păru că se mai liniștește la zâmbetul lui.

— Nu e vorba de asta... ci de timp. Sperasem să pot vinde statuile în mai puțin de două săptămâni.

— E imposibil. Nici cel mai iscusit dintre experți nu ar putea.

— Îmi cer iertare, milord, însă credeam că dumneata ești acela.

Cuvintele îndrăznețe îl luară prin surprindere, iar el rânji, surprins și încântat de tachinarea ei, atât de neașteptată din partea unei femei care părea să poarte o greutate nevăzută pe umeri. Însă urma să vadă că Lady Isabel mai avea și multe alte lucruri neașteptate.

— Și va trece cel puțin o lună ca să obții un preț cinstit.

— Nu am o lună la dispoziție.

— Mai degrabă, șase săptămâni.

— Șase săptămâni nici atât.

Isabel părea devastată.

Situația devenea tot mai ciudată.

Colecția ar fi fost suficientă să îl atragă, însă atunci, văzând grija care îi umplea ochii, știa că nu doar colecția îl ținea în Yorkshire.

Dorea să îi afle toate secretele.

Iar ea îi oferise prilejul perfect să o facă. Erau foarte aproape unul de altul, iar Nick făcu intenționat încă un pas spre ea, înghesuind-o lângă statuie. Ea făcu ochii mari, iar el descoperi că îi plăcea să o ia prin surprindere.

— Două săptămâni, zise el cu voce joasă. Iar când termin, te ajut să vinzi statuile.

— Îți mulțumesc, răspunse ea cu vădită ușurare. Îmi pare rău însă că n-am cum să te răsplătesc pentru favoare.

— Sunt sigur că vom găsi o cale să mă răsplătești pentru serviciile mele.

Rosti cuvintele cu o voce joasă, căutând să o necăjească, însă Isabel se feri imediat.

— Oare?

Cineva o rănise.

Acel gând îl irită, iar mușchii spatelui îi deveniră rigizi în timp ce el se întreba cine o făcuse. Și cum anume. Se întoarse, încercând un ton mai jucăuș.

— Pot să îți propun un joc?

— Un joc?

— Pentru fiecare statuie pe care o recunosc, va trebui să-mi spui ceva despre Townsend Park. Și despre viața dumitale de aici.

Se așternu tăcerea, în timp ce ea se gândi la propunerea lui. O tăcere suficient de lungă cât să-l facă să creadă că nu avea să-i

răspundă. O auzi trăgând adânc aer în piept și se întoarse către ea, întâlnindu-i ochii. Le cercetă profunzimea întunecată, atât de tainică și de nesigură. Cât de multe secrete ascundeau - și pe toate voia să le afle. Era moștenirea *bulanului*: nu putea să lase vreun mister nedezlegat.

Oare ce trebuia să facă să descifreze toate acele secrete? Să o prindă cu garda jos?

O imagine se ivi în mintea lui, rapidă și intensă: Isabel cu capul dat pe spate în plină pasiune, deschisă și fără pavăză, cu trupul mlădios întins pe patul lui așteptându-l. Forța acelei viziuni îl făcu să dea înapoi, să se îndepărteze de ea, să păstreze o distanță sigură. Arătă spre un bust din apropiere.

— Aceasta e Meduza.

Ea râse scurt.

— Da, bineînțeles. Până și eu o puteam recunoaște. Doar nu te aștepți să îți împărtășesc secretele mele pentru atâta lucru.

— N-am spus niciodată că trebuie să fie secrete, o tachină el, însă dacă îmi oferi informații atât de valoroase, atunci acesta este bustul Meduzei, lucrat în marmură neagră și cel mai probabil provine din Livadeia. Mai mult, bustul o arată pe Meduza după ce a fost decapitată de Perseu și înainte să fie montată în mijlocul scutului Atenei.

— Cum de știi asta?

El îi făcu semn să se apropie de statuetă. Îi arătă o crestătură mică unde capul unei vipere înghițea coada alteia, apoi zise:

— Privește cu atenție. Ce vezi?

Ea se aplecă mai mult, privind ungherul de umbră.

— Un fulg!

— Nu e un simplu fulg. E unul dintre fulgii aripilor lui Pegas. Născut din sângele vărsat de spada lui Perseu.

Ea îl privi cu ochi mari, iar el rezistă tentației de a se făli.

— M-am uitat la statuie de zeci de ori și nu l-am văzut niciodată. Chiar ești cel mai bun.

El făcu o plecăciune exagerată.

— Astfel că îmi datorezi o plată, milady.

Isabel își mușcă ușor buza de jos.

— În regulă. O să-ți povestesc despre colecție.

— Un început excelent.

Ea tăcu o vreme, iar Nick își spuse că poate se răzgândise.

Când, într-un final, vorbi, cuvintele păreau să vină de departe, în timp ce ea privea statuia, pierdută în gânduri.

— Tatăl meu le-a câștigat la jocuri de noroc de la un contrabandist francez.

Anii de experiență îl învățaseră să se abțină de la un răspuns -, iar

ea umplu tăcerea cu și mai multe gânduri.

— La începutul războiului. Întotdeauna a fost un jucător înrăit. Paria pe orice, pe bani, servitori, case...

Tăcu preț de o clipă, cufundată în gânduri, după care își reveni și continuă:

— Treceau săptămâni întregi fără să-l vedem, apoi, într-o zi, apărea în prag cu un coș cu cățeluși într-o mână sau cu vreo brișcă nouă pe alee. Acestea au fost cadouri pentru mama, pe care i le-a oferit la trei zile după ce am împlinit eu șapte ani.

Povestea mai avea și altceva. Era sigur de asta.

— Iar ea ți le-a dat dumitale, adăugă el.

Ea încuviință din cap rigid, cu buzele strânse într-o linie subțire:

— Așa este. Sunt ale mele.

Acea expresie, *ale mele*, îi atrase atenția lui Nick. Era vorba de o femeie care ținea mult la ceea ce îi aparținea.

— Nu dorești să le vinzi, spuse el.

Era evident. Vorbele lui o făcură să își revină.

Între ei se așternu tăcerea, iar el se gândi că n-o să-i răspundă. Când o făcu, tonul ei nu mai avea aproape nici o emoție.

— Nu.

— Atunci... de ce?

Ea râse încet și sec.

— Câteodată, milord, suntem nevoiți să facem lucruri pe care nu ni le dorim.

Trase adânc aer în piept, iar el observă felul în care i se ridica corsajul peste piept. Simțindu-se vinovat de senzația care îl străbătea văzând acea mișcare, își întoarse privirea în altă parte, iar ochii îi rămaseră pe o statuie din apropiere, care părea că tronează asupra lor. O recunoscu imediat și râse scurt și răgușit.

— Ce e atât de amuzant?

— Statuia aceea. Știi cine este?

Isabel se întoarse și cercetă nudul, cu o mână la piept, ca și când ar fi putut să-și ascundă stânjeneala în fața goliciunii statuii. Privind lung unduirea spatelui de marmură, plăcerea senină de pe chipul statuii, ghirlanda de trandafiri care i se înfășură pe un picior, Isabel scutură din cap.

— Nu.

— E Volupta, fiica lui Cupidon și a lui Psyche.

— De unde știi? Arată ca oricare dintre statuile feminine de aici.

El îi aruncă o privire directă.

— Știu pentru că sunt cel mai bun.

Ea surâse, iar el găsi o satisfacție supremă în amuzamentul ei. Când nu era precaută cu el, era foarte frumoasă.

Atmosfera dintre ei deveni apăsătoare, camera se încălzi brusc,

aerul stătut se îngroșă de parfumul ei curat, un amestec de flori de portocal și de ceva proaspăt și plăcut, un miros pe care nu-l putea identifica.

El observă roșeața pielii ei, scobitura de la baza gâtului, unde gâtul îi întâlnea umărul, și brusc simți un val de dorință, rapidă și intensă, cum nu mai simțise de foarte mult timp.

Privi cum același moment o cuprinse și pe ea, apropierea lui făcând-o să își piardă răsuflarea. Ochii lor se întâlniră, iar el își dădea seama prea bine de postura în care se aflau, prinși între două statui, aproape atingându-se. Erau singuri, nu-i vedeau decât statuile de marmură.

Dorința îl făcu să se apropie.

Întinse mâna și aproape că o mângâie pe obraz, când își dădu seama ce greșeală ar fi fost să o atingă. Îi privi ochii căprui, intenși și aproape lichizi de emoție, un amestec amețitor de curiozitate și nerăbdare, și teamă care îi lumina întregul chip, transformându-o într-o sirenă nevinovată, în carne și oase, înconjurată de surorile ei de marmură.

Isabel închise ochii în fața acelei apropieri, iar el îi cercetă chipul fermecător, cu pomeți înalți și proeminenți, buzele pline și fruntea netedă. Frumusețea ei era uimitoare atunci când avea timp să se arate. Ea expiră lung, un sunet nesigur și răgușit, iar buzele ei se despărțiră, lăsând să-i scape un oftat feminin și elegant.

Nu exista bărbat pe pământ care să reziste acelui oftat. Se aplecă spre ea, cu toate că știa că ce făcea era greșit. Nu putea să iasă nimic bun dacă o săruta pe domnișoara aceea inocentă de la țară. Buzele lui aproape că se lipiră de ale ei când se auzi un sunet din afara camerei. El tresări și se îndreptă de spate, înjurând printre dinți. Făcu un pas mare înapoi, dorindu-și imediat să nu se fi apropiat de femeia aceea, care părea să aibă un efect negativ inexplicabil asupra rațiunii lui.

Ochii ei se deschiseră, cu un amestec de emoții în profunzimile lor, și, preț de o clipă, el nu-și dori altceva decât să o strângă în brațe și să îi dea naibii pe toți.

Atunci domnișoara Caldwell și Rock se întoarseră, iar Nick se depărtă de Isabel, care se lipise atât de tare de statuia Voluptei, încât, pentru o clipă, Nick se îngrijoră că avea s-o dărâme de pe piedestalul pe care era așezată.

Fără îndoială, asta i-ar fi distras de la alte activități.

— Ce-ai găsit? întrebă el, sperând să ascundă tensiunea care se stârnise între el și și Isabel și să le dea amândurora timp să-și revină.

Rock privi de la Nick la Isabel și invers. Ridică dintr-o sprânceană întunecată.

Nick făcu la fel, dându-i de înțeles turcului să nu atragă atenția asupra situației din încăpere. După o pauză, Rock vorbi:

— Numai în Grecia am mai văzut așa ceva.

Continuă și descrise statuile de marmură din cea de-a doua cameră, iar Nick privi cu coada ochiului cum Lara îi aruncă o privire verișoarei ei. Isabel zâmbi mult prea larg, un zâmbet care trăda totul.

Îl dorise și ea.

Nick alungă acel gând. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru întreruperea care împiedicase greșeala fatală pe care ar fi reprezentat-o un sărut. Tânăra aceea era exact ceea ce nu dorea la o femeie. Era nevinovată și singură, și exact tipul de femeie pe care îl evita - cel care i-ar fi cerut mai mult decât ar fi putut el să ofere.

Ar fi pus rămășag că nici nu fusese sărutată, acolo la țară, unde nu puteai să te joci decât cu grăjdari. Însă nu nega că și-ar fi dorit să îi arate lui Isabel cât de plăcut putea fi un sărut.

— Îmi ești dator cu zece lire.

Vorbele lui Rock îl readuseră pe Nick în prezent. Colecția era adevărată. Iar stăpâna ei, un mister. Rămâneau.

Fără să ia în seamă rânjetul prietenului său, privirea lui Nick alunecă din nou spre Isabel, care se uita la ei curioasă. Când observă că era atent la ea, roși și își netezi fâstâcită părul.

— Lady Isabel, zise el bucurându-se de felul în care suna numele ei pe limba lui. Dacă ești de acord, vom începe să ne ocupăm de colecție mâine-dimineață.

Văzu nesiguranța din ochii ei, urmată imediat de convingerea că îi adusese mult prea departe pe cei doi ca să mai poată respinge propunerea.

Își netezi părul cu o mișcare pe care o recunoscu îndată ca fiind una nervoasă.

— Neapărat. Mâine este... foarte bine.

Trecu pe lângă ei și se îndreptă spre ușă.

— Și... Lara vă va conduce până la ieșire acum... Eu... Eu trebuie...

Se opri, iar Nick așteptă să termine, cu o jumătate de zâmbet pe chip.

— Trebuie să plec.

Și plecă, fustele rochiei ei cenușii fiind ultimul lucru pe care îl văzu când ea ieși în grabă din cameră.

CAPITOLUL 6

Lecția numărul doi:

Străduiți-vă să rămâneți în gândurile lordului ales. Și sub privirile lui.

Chiar dacă absența face ca inima să tânjească mai mult, doar apropierea vă garantează o partidă sigură. Nu uitați: dacă lordul vostru își recunoaște dorința de a avea o soție, trebuie să i se amintească de existența unei femei numai potrivite pentru acel rol! Faceți tot posibilul să rămâneți sub privirile lui, să treceți pe lângă el la baluri. Aflați când îi place să se plimbe prin parc și încurajați-i pe servitorii domniilor voastre să se împrietenească cu ai lui. Cea mai bună metodă de a ademeni un gentilom adevărat este să îi cunoașteți programul.

Pearls and Pelisses
Iunie 1823

Chiar dacă Wellington spusese că cel mai greu pentru un soldat era să se retragă, pentru Isabel se dovedise mult mai ușor decât să rămână în încăperea cu statui și în compania lordului Nicholas St. John.

În schimb aproape că fugise din cameră, atât cât se cădea să facă o doamnă. Sau cel puțin o doamnă în veșminte de doliu. Își dorise ca el să o sărute.

Cu disperare chiar.

Ceea ce ar fi fost o greșeală de proporții mitologice. Slavă Domnului că apăruseră Lara și domnul Durukhan, altfel cine știe ce s-ar fi putut întâmpla.

Chiar, ce anume?

Isabel mergea grăbită prin labirintul de coridoare ale servitorilor care duceau către bucătăria de la Townsend Park, știind că era în toiul celei mai lașe după-amiezi a vieții sale. Dar ce altceva putea să facă? Trebuia să părăsească odaia, să își limpezească gândurile, să... să se pedepsească.

Ce fusese în mintea ei?

Una era să invite un străin în Casa Minerva - un lucru foarte nechibzuit și primejdios... Dar să îl privească altfel decât un mijloc pentru un scop vital și important? Era inadmisibil.

Avea nevoie de Nicholas St. John să îi evalueze statuile de marmură și să le vândă. Atât.

Dacă o viață întreagă de stat în preajma bărbaților și a femeilor pe care aceștia le răniseră o învățaseră ceva, acel ceva era că nu era de

joacă cu ei. Văzuse destule femei distruse de propriul suflet și trup, destule femei, printre care și propria ei mamă, căzând victimă zâmbetelor fermecătoare și atingerilor convingătoare. Iar ea jurase să nu lase așa ceva să i se întâmple și ei.

Și nu avea de gând să îi permită unui londonez să schimbe asta, chit că era considerat unul dintre cei mai râvniți burlaci din Anglia.

Trase adânc aer în piept, în timp ce coti spre bucătărie, pregătită cu forțe noi să ignore prezența lordului Nicholas în casa ei. Cât de greu putea să fie? Omul era expert în antichități. Sigur o să fie interesat doar de ele. Era ușor să îl evite.

În plus... avea o casă de hrănit.

O casă *de cumpărat*.

O casă plină de oameni de întreținut.

— Nu poți să mă silești să merg la școală. Sunt conte acum. Nimeni nu le spune conților ce să facă.

Auzind cuvintele, Isabel se opri brusc, la intrarea în bucătărie.

Trase cu ochiul după colț și îl zări pe James întinzând mâna peste masa de lemn scrijelită să ia un biscuit, pe care apoi îl trânti nepăsător în ceai, împroșcând lichidul maroniu peste marginea cestii. Privi îmbufnat în ceai preț de o clipă, apoi ridică ochii din nou spre Georgiana, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Isabel se lăsă pe spate, ca să tragă cu urechea. O rugase pe Georgiana să îi vorbească lui James despre școală, sperând să îi trezească interesul. Se părea că nu reușise.

— James, din păcate mereu există cineva care are dreptul să ne spună ce să facem. E valabil și pentru conți.

Georgiana își turnă o ceașcă din băutura caldă.

— Urăsc să mi se spună ce să fac.

— Da, ei bine, nici mie nu îmi place foarte tare.

— Sunt deștept, încercă James să se apere.

Georgiana îi surâse, luând la rândul ei un biscuit.

— Ești foarte deștept. Nu am negat niciodată asta.

— Știu să citesc. Știu să socotesc. Și învăț latină. Mă înveți tu.

— Așa este. E uimitor. Dar tinerii domni... tinerii conți... merg la școală.

— Ce mă învață la școală și nu pot să învăț de la tine?

— Tot felul de lucruri. Lucruri pe care le știu doar conții.

El o privi cercetându-și biscuitul.

— Ar trebui să îl bagi în ceai. E mai bun așa.

Isabel zâmbi. Ar fi pus rămășag că Georgiana nu înmuiase niciodată în viața ei un biscuit în ceai.

— Uite așa, adăugă James, trântind al doilea biscuit în ceașca lui de ceai, apoi îl pescui pe primul, băgându-și câteva degete în lichid. Când scoase bunătatea și o ridică, și jumătate din ea căzu înapoi în

ceai, împroșcându-l pe masă. Georgiana se prefăcu dezgustată; James râse. Isabel își strânse brațele în jurul ei și se rezemă de perete. Conte sau nu, nu era pregătită să îl piardă pe James din pricina titlului.

— Crezi că oamenii de adineauri au mers la școală? întrebarea lui James era plină de curiozitate.

— Fără îndoială, spuse Georgiana. Păreau a fi gentlemeni rafinați. Iar gentilomii rafinați merg la școală.

Se așternu tăcerea, în timp ce băiatul se gândea la adevărul acelei afirmații.

— Am și eu un frate, să știi, adăugă Georgiana blând, iar Isabel se apropie și mai mult de ușă.

În cele trei săptămâni de când se afla acolo, fata nu spusese nimic despre viața pe care o lăsase în urmă în Londra.

— Chiar așa? Și merge și el la școală?

— A mers. De fapt, acum e foarte deștept din pricina asta. Este unul dintre cei mai deștepți oameni din Anglia.

„Și unul dintre cei mai influenți”, adăugă Isabel în tăcere.

— Probabil ai învățat de la el, zise James simplu. Altfel cum ar ști o fată să vorbească latină?

— Vă rog să mă iertați, Lord Reddich, zise Georgiana pe un ton obraznic, dar *fetele* știu multe lucruri... nu doar latină.

Isabel nu se putu stăpâni să nu tragă iar cu ochiul de după colț. James strâmba din nas - era clar că nu era prea sigur că fetele știau multe lucruri.

— Tu ești cea mai deșteaptă fată pe care o cunosc.

Isabel ridică din sprâncene la respectul pe care îl auzi în tonul lui. Avea de gând să ignore faptul că fratele ei îi insultase inteligența din pricina atracției evidente pe care o simțea acesta față de guvernanta lui - cu siguranță cea mai frumoasă pe care o avusese până atunci -, însă nu se putu abține să nu le întrerupă conversația. Adoptând un zâmbet luminos, intră în cameră și zise veselă:

— E deja ora ceaiului?

James o privi nerăbdător:

— Isabel! Ce s-a întâmplat cu oamenii aceia? Unul era uriaș! Ai observat?

„Da. Și celălalt era foarte chipeș. Aproape că m-am făcut de râs.”

Isabel se duse să își toarne o ceașcă de ceai.

— Firește.

— Unde sunt? Vor rămâne aici?

— Sunt încă sus, în încăperea cu sculpturi.

— Pot să mă duc să îi văd?

Îi era aproape imposibil să reziste când îl văzu atât de entuziasmat.

— Nu, nu poți.

— De ce? Sunt conte acum, să știi. E treaba mea să am grijă de

siguranța tuturor celor care locuiesc la Townsend Park. Cred că ar trebui să mă cunoască.

Faptul că James era preocupat de siguranța lor - după ce mai adineauri fusese îngrijorat pentru ea - o uimi pe Isabel. Făcuseră tot posibilul ca James să nu își dea seama de gravitatea situației în care se aflau fetele care stăteau la conac, dar James crescuse și se făcuse tot mai isteț, iar Isabel își dădu seama că de data aceasta trebuia să aibă mare grijă ce îi spunea.

— Apreciez ce încerci să faci, spuse Isabel, încuviințând scurt din cap. Și sunt de acord că rolul tău de conte este foarte important pentru siguranța noastră. Însă domnii vor fi tare ocupați câtă vreme vor sta pe aici și nu ne permitem să le distragem atenția.

Isabel se uită câteva clipe la privirea hotărâtă a fratelui ei, apoi continuă:

— I-am putea invita la cină într-o seară. Cum ți se pare?

— Cred că așa se cuvine și e frumos să facem, spuse el, după ce se gândi bine.

Isabel mușcă dintr-un biscuit.

— Mă bucur mult că ești de acord, spuse ea, apoi îi făcu cu ochiul Georgianei, care zâmbea cu nasul în ceașca de ceai. Acum... șterge-o de-aici.

James se uită atent la cele două femei, după care hotărî că avea să aibă parte de aventuri mai grozave în afara bucătăriei. Mai apucă un biscuit, sări de pe scaun și ieși pe coridorul întunecat de unde venise Isabel. Isabel se așeză în locul fratelui ei și se întinse și ea după un alt biscuit. Oftă, apoi privi către tânăra așezată de partea cealaltă a mesei și spuse:

— Îți mulțumesc că i-ai vorbit despre școală.

— Plăcerea a fost de partea mea. Un conte are nevoie de o educație potrivită, Lady Isabel.

— Georgiana, știi că nu e nevoie să fii formală.

Aceasta zâmbi.

— Dimpotrivă, vă sunt îndatorată.

— Prostii, pufni Isabel. Știm amândouă că ești de rang mai înalt. Te rog, m-aș simți mai bine dacă mi-ai spune Isabel.

O urmă de tristețe se ivi în ochii fetei.

— Acum sunt o simplă guvernantă. Am mare noroc să fi obținut chiar și un astfel de post.

Isabel știa că nu avea sorți de izbândă cu ea, așa că schimbă subiectul:

— Îi cunoști pe bărbații de astăzi?

Georgiana clătină din cap.

— Lucram la lecțiile de după-amiază pentru James, și i-am auzit sosind doar după ce i-ai condus în odaia cu statuete.

— Sunt din Londra.

— Nobili? întrebă Georgiana vădit speriată.

— Nu amândoi. Lordul Nicholas St. John, fratele marchizului de Ralston, expertul în antichități...

Isabel se opri când văzu că Georgiana făcuse ochii mari de uimire.

— Georgiana?

— Lordul Nicholas e un... un cunoscut al fratelui meu, spuse ea aproape în șoaptă. Nu l-am întâlnit niciodată, dar...

Bineînțeles că se cunoșteau. Încă o provocare.

— Georgiana, zise Isabel pe un ton blând, dar hotărât. Totul va fi bine. Când te-am primit la mine, ți-am făgăduit că cei din Casa Minerva vor avea grijă de tine, nu-i așa?

— Da, spuse aceasta și înghiți în sec, după care trase adânc aer în piept.

— Exact așa se va întâmpla, o liniști Isabel. Trebuie doar să te ținem ascunsă de privirile lor. E un conac mare, iar tu ești guvernanta lui James. Nu e nevoie să te vadă oaspeții.

— Ce caută aici? În Yorkshire?

— Nu știu. M-a lăsat să cred că pur și simplu călătorește pe timpul verii, spuse ea, apoi tăcu, chibzuind la cât de speriată era fata. Ești în siguranță aici, sub protecția contelui de Townsend.

Atât cât se poate.

Isabel alungă gândul acela potrivnic din mintea ei. Erau în siguranță. Avea să se asigure ea de asta.

Georgiana nu mai spuse nimic, cugetând la ce îi zisese Isabel. În cele din urmă, încuviință scurt din cap și hotărî să aibă încredere în Isabel și în casa aceea.

— Așa, foarte bine, spuse Isabel și mai turnă ceai pentru amândouă, în speranța că așa avea să o mai liniștească pe fată. Apoi adăugă: Când vei fi pregătită să-mi spui de ce te afli aici, eu sunt gata să te ascult. Știi asta, nu-i așa?

Georgiana încuviință din nou din cap.

— Știu. Doar că... pur și simplu nu... Dar dacă...

— Când și dacă vei fi pregătită, Georgiana, eu te voi asculta.

Isabel îi vorbise simplu, fără să șovăie. De ani de zile ajuta tinere femei să scape de sub jugul fricii. Fie că erau surori de duci sau hangițe din Cheapside, toate semănau între ele. *Și cu ea.*

De-ar fi avut de ales, nu l-ar fi primit niciodată pe lordul Nicholas St, John în casa ei. Se cutremură însă la gândul că ar fi fost nevoită să le lase pe Georgiana și pe celelalte fete fără un acoperiș deasupra capului și să le trimită în lume sărace lipite pământului. Așa că își asuma un risc calculat.

Lordul Nicholas.

Isabel își dădea seama ce ironic era faptul că lăsa soarta unei case

pline de femei în mâinile unuia dintre cel mai primejdios de captivanți bărbați pe care îi cunoscuse vreodată. Dar, uitându-se la Georgiana - așa mică și șovăielnică -, care își ținea ceașca de ceai cu ambele mâini și privea în gol în ea, Isabel știu de îndată că el era singura lor speranță de reușită. Singura speranță la un viitor mai bun.

Trebuia doar să îl țină în odaia cu statui. Cât de greu putea să fie?

În după-amiaza următoare, pe Isabel o încerca un puternic sentiment de mândrie.

Toate grijile pe care și le făcuse din pricina lordului Nicholas fuseseră doar gânduri prostești. Bărbatul nu îi dădea deloc bătaie de cap. De fapt, de când el și domnul Durukhan sosiseră, în dimineața aceea, iar ea îi închisese în odaia cu statui și lăsase instrucțiuni precise ca cei doi să nu fie deranjați, reușise să îi evite complet.

Sau, mai bine zis, să se ascundă de ei.

Prostii! se gândi Isabel. Deoarece acoperișul curgea în continuare, se urcă din nou să îl repare. Și, în cazul în care norii care se îndreptau spre ei dinspre est puteau fi considerați a fi un semn, atunci reparațiile erau mai mult decât bine-venite.

Așa că ea și Jane se urcară pe acoperiș, îmbrăcate în pantaloni și cămăși simple și, îngenuncheate, se apucară să întindă un fel de clei puturos pe partea inferioară a țiglelor de lut care se pare că se desprinsesem în diverse locuri. Trecuseră șapte ani de când plecaseră primii servitori de la Townsend Park, inclusiv meșterii, care erau la mare căutare pe la celelalte moșii mari din comitat. Și, odată cu plecarea lor, nu mai rămăsese nimeni care să se priceapă la reparat acoperișuri, la zidărie, la tâmplărie și la alte câteva îndemânări trebuincioase la o moșie de țară.

Isabel oftă. Socotea că, la urma urmei, fuseseră norocoase că trecuseră atâția ani fără să fie nevoie să facă reparații serioase la conac. Slavă Domnului că aveau biblioteca, plină de cărți despre arhitectură și buna rânduire a clădirilor. Un zâmbet trist i se așternu pe față. Cele mai multe domnișoare nu ar fi inclus reparațiile de acoperișuri printre lecturile lor preferate, dar trebuia să se mulțumească cu ele dacă așa putea să scape de oala de noapte așezată momentan la capătul patului pentru stropii de ploaie care se scurgeau în mod regulat prin tavanul prost lipit.

— Îmi spui și mie ce s-a întâmplat ieri, de te ascunzi de lordul Nicholas?

Jane spunea mereu lucrurilor pe nume.

Isabel înmuie o pensulă în găleata de clei puturos și spuse:

— Nu s-a întâmplat nimic. Chiar nimic. A fost de acord să vadă și să evalueze colecția. Am socotit că mai bine îl las să-și vadă de treabă. Dacă totul merge bine, Casa Minerva își va schimba locația în cel mult o lună de zile, spuse ea, încercând să pară veselă și sigură pe sine.

Jane nu spuse nimic și așeză câteva țigle abia reparate înapoi pe acoperiș.

— Și lordul Nicholas?

— Ce-i cu el?

— Întocmai.

— Mi-aș fi dorit să nu fi avut trebuință de el pentru această sarcină, zise Isabel, cu toate că pricepuse la ce se referise Jane.

O pală puternică de vânt îi flutură cămașa ca o velă în vânt. Își puse repede brațele în jurul trupului, să se apere de adierea rece, apoi vorbi cu băgare de seamă:

— Cred că nu avem de ales.

— Ba ai de ales, Isabel.

— Mie nu mi se pare.

Jane tăcu din nou și mai așeză câteva țigle, apoi se întoarse către Isabel.

— Te-ai îngrijit de noi multă vreme. Datorită ție, Casa Minerva a devenit un fel de legendă printre tinerele din toată Londra. Fetelor care vin la noi mai că nu le vine să creadă că e adevărat. Și toate astea mulțumită ție.

Isabel se opri din întins clei pe țigle și se uită la Jane, care o privea atent cu ochii ei verzi și reci.

— Dar nu poți permite legendei să pună stăpânire pe tine.

— Nu este o legendă pentru mine, Jane. Este o realitate!

— Dar ai putea să ai parte de mai mult de-atât. Ești fiică de conte.

— A unui conte a cărui moralitate era îndoielnică, să nu zic mai mult.

— Atunci ești sora noului conte, reformulă Jane. Ai putea să te măriți. Să duci viața pe care ai fost sortită să o ai.

Viața pe care fusese sortită să o aibă.

Părea simplu, de parcă totul ar fi fost deja plănuit - și poate că așa și era. Alte fete de viță nobilă mergeau fericite pe calea bătătorită. Însă alte fete nu avuseseră parte de un tată ca al ei. Sau de o mamă ca a ei. Scutură din cap și zise:

— Nu. Aceasta este viața care mi-a fost sortită. Nici o căsătorie de conveniență, nici o ceașcă de ceai servită împreună cu doamnele din înalta societate și nici un sezon din Londra nu m-ar fi abătut de la drumul meu. Și uite unde m-a adus viața. Uite câte am putut să fac pentru tine. Pentru celelalte.

— Dar n-ar trebui să te sacrifici pentru noi. Nu asta e menirea Casei Minerva. Ne-ai învățat că fericirea noastră și viețile noastre sunt infinit mai importante decât toate sacrificiile pe care le-am făcut până să ajungem aici.

— Mă sacrific ca să nu trebuiască să o faceți voi.

— Știm amândouă că nu e adevărat.

Jane îi vorbise pe un ton blând, însă necruțător. Isabel se uită gânditoare la majordomul ei: avea obrajii ușor înroșiți de vântul puternic, iar părul castaniu îi ieșea de sub beretă. Jane fusese prima care îi bătuse la ușă: o femeie de stradă care abia scăpase cu viață din mâinile unui client beat. Cumva, își adunase curajul și plecase din Londra spre Scoția, unde sperase să poată începe o viață nouă. Reușise să ajungă până în Yorkshire, cu câteva monede pe care le furase. Nu îi ajungeau ca să trăiască, dar erau destule cât să putrezească tot restul vieții în închisoare pentru furt, dacă era prinsă. Când rămase fără bani, fusese literalmente aruncată în stradă, săracă lipită pământului.

Isabel o găsise adormită într-unul dintre grajduri, într-o boxă veche și goală, la doar o zi după plecarea ultimilor servitori.

La vremea aceea, Isabel avea doar șaptesprezece ani și rămăsese singură cu James, care pe atunci avea doar trei ani, și cu mama lor aflată pe patul de moarte.

Dintr-o singură privire, își dăduse seama că Jane era prea obosită ca să mai fugă și prea frântă ca să mai lupte. Iar Isabel înțelese disperarea care o făcuse să ia hotărârea riscantă de a înnopta într-un grajd străin care făcea evident parte dintr-o moșie întinsă. Nu o primise pe Jane în casă din bunătatea inimii, ci din panică.

Contesa, care își pierduse mințile de tristețe și de deznădejde, era acum pe moarte; servitorii plecaseră și James avea nevoie de cineva care să îl iubească și să îi poarte de grijă, iar Isabel nu mai avea nimic. Îi oferise lui Jane o slujbă și câștigase unul dintre cei mai loiali servitori din lume. Și o prietenă de încredere.

Jane fusese singura care o văzuse pe contesă în ultimele zile de viață, care o ascultase cum își blestema copiii, pe Isabel și pe James, pe atunci doar un țânc zâmbitor, pe Dumnezeu și țara - învinuindu-i pe toți de singurătatea ei. De nefericirea ei. Iar când aceasta murise și viața Isabelei părea să se destrame fir cu fir, reușise să nu își piardă mințile prin faptul că o ajuta pe Jane.

După nici câteva săptămâni, Isabel se hotărâse să primească și alte fete ca Jane la Townsend Park. Dacă tot nu putea fi o fiică sau o soție bună, măcar putea să le ajute pe altele ca ea, oferindu-le un loc unde să trăiască în tihnă și să prospere.

Trimisese câteva scrisori verișoarelor ei din Londra și așa se alesese cu Gwen și Kate. După aceea, nici nu mai fusese nevoie să răspândească vestea despre refugiu. Fetele îl găseau singure. Townsend Park devenise Casa Minerva pentru fetele din Marea Britanie, iar cele aflate la ananghie știau că aveau să fie în afara oricărei primejdii dacă reușeau să ajungă acolo. Isabel își găsise un țel în viață: să le apere pe fetele acestea prigonite și nefericite și să le ofere oportunitatea de a o lua de la capăt. Era șansa ei să arate lumii că avea mai multe de oferit decât credeau ei. Era un mod de-a se simți

folositoare.

Nu toate fetele rămăseseră la conac. În cei șase ani de la sosirea lui Jane, zeci de fete veniseră și plecaseră în toiul nopții, incapabile să reziste ispitei de-a se întoarce la viața lor de dinainte. Însă și mai multe plecaseră ca să își clădească o viață nouă, iar Isabel le ajuta bucuroasă să își împlinească visele. Ajunseseră croitorese, chelnerițe, iar una chiar nevastă de vicar în nordul Angliei.

Ele erau dovada că nu era singură. Că avea un țel în viață. Că era mai mult decât fiica nedorită a unui om risipitor. Că nu era un copil egoist, așa cum o acuzase mama ei în ultimele săptămâni de viață. Când se gândea la ele, la Casa Minerva, nu cugeta la toate lucrurile pe care nu apucase niciodată să le facă.

Toate lucrurile care i s-ar fi cuvenit - și pe care le-ar fi avut - dacă ar fi fost fiica altui conte.

Dimpotrivă.

— Nu este un sacrificiu pentru mine să mă ocup mai departe de Casa Minerva, spuse ea în cele din urmă, atât de încet încât vântul aproape că îi înghiți vorbele. Aș repara sute de acoperișuri ca să mă asigur că fetele ar avea unul deasupra capetelor.

Jane schiță un surâs și spuse:

— Chiar trebuie să-ți amintesc că nu ești singură pe acoperiș? Nu cred că o să mai scot vreodată mirosul ăsta împuțit de pe mine.

— Ei bine, atunci vom duhni împreună, râse Isabel.

— Lordului tău nu o să îi placă asta.

— Nu e lordul meu, spuse Isabel fățiș.

— Gwen și Lara sunt de altă părere.

Isabel se încruntă.

— Gwen și Lara sunt ca niște gaițe. Nu o să mă las împinsă spre el, Jane. Ai putea să le spui și lor.

Jane râse vesel și melodios.

— Crezi că eu aș avea mai multă trecere decât revista aia ridicolă?

— Cred că așa s-ar cuveni, oftă Isabel. Va sta aici doar două săptămâni. Trebuie doar să le țin pe fete departe de odaia cu statui.

— Și cu tine cum rămâne, Lady-Nu-E-Lordul-Meu?

Isabel nu o băgă în seamă, dar gândul îi zbură la lordul Nicholas cel chipeș; la dinții lui de un alb strălucitor și pielea lui bronzată; la buzele lui pline și moi și zâmbetele lui îndrăznețe și fermecătoare. La ochii lui albaștri care o ispiteau să îi dezvăluie toate tainele ei. Era într-adevăr un om primejdios.

— Voi face și eu același lucru. Nu va fi prea greu. La urma urmei, am de reparat un acoperiș.

Nici nu termină bine de vorbit, că auzi o voce cunoscută de bărbat:

— Bănuiam eu că vă voi găsi aici.

Isabel simți cum inima îi bate să îi sară din piept. Înspăimântată, se

uită la Jane, care își plecă pe dată capul, așa cum ar fi făcut orice servitor bun și își văzu mai departe de treabă.

Trebuia să se descurce singură, altfel ar fi fost descoperite. Neavând de ales, se întoarse spre lordul Nicholas, care tocmai ce ieșea prin lucarnă.

Cine îi arătase cum să urce acolo?

Isabel văzu o cizmă enormă făcând un pas spre ea, într-un echilibru precar pe țiglele de lut. Dacă nu era mai atent, avea să strice afurisitul ăla de acoperiș de tot.

— Stai!

Din fericire, bărbatul se supuse.

— Eu...

Isabel se uită la Jane, care însă îi făcu semn din cap cum că nu avea de gând să o ajute, și își văzu în continuare de treabă.

— Vin eu la dumneata, milord!

Isabel se ridică nesigură și se grăbi să traverseze acoperișul, cu grijă, să nu cadă. Când ajunse lângă el, îi zâmbi mult prea larg.

Însă el nu îi întoarse zâmbetul.

— Milord, ce te aduce pe acoperiș? Ai nevoie de ceva?

— Nu zise el, lungind cuvântul peste măsură și măsurându-i din priviri veșmintele.

Dumnezeule mare! Era îmbrăcată în straie bărbătești. Nu vedeai prea des așa ceva. *Firește nu vedeai prea des nici o lady pe un acoperiș*. Cu toate acestea, veșmintele ei erau de vină. Și mai și țopăise pe acoperiș, lucru care nu i se păruse deloc prea precaut. Ținea morțiș să sfideze regulile. Isabel își încrucișă brațele peste piept ignorând roșeața din obraji.

— Nu mă așteptam să ni te alături, lord Nicholas, spuse ea tăios.

— Mi-am dat seama. Recunosc însă că sunt puțin uimit că porți astfel de veșminte în fața servitorilor dumitale, spuse el și arătă spre Jane care lipea o țiglă, cu capul plecat.

— Oh! *Cum avea să mai iasă și din asta*? Da, păi, Jane... *„Ai grijă, Isabel.”* Janney e de mulți ani în serviciul familiei. Îmi cunoaște toate excentricitățile, spuse ea și râse așa de tare și vădit neliniștită încât se înfioră până și ea.

— Înțeleg, răspunse lordul Nicholas, deloc convins.

— Intrăm? Poate că dorești o ceașcă cu ceai, zise ea repede, de parcă așa ar fi reușit să îl dea jos de pe acoperiș, să îl scoată din casă și poate chiar să îl facă să plece din Yorkshire.

— Nu mulțumesc.

— Milord?

— Aș dori să văd ce este cu acoperișul acesta, de te-a cucerit într-atât.

— Ah!

I se părea ei, sau chiar era mulțumit să o vadă stânjenită?

— Putem face un tur al șantierului de reparații, milady?

Nu încăpea nici o îndoială că o tachina.

— Firește.

Isabel se întoarse către Jane. Trebuia să o facă să coboare cumva de pe acoperiș.

— Destul pentru astăzi, Janney. Te poți retrage.

Jane se ridică într-un suflet și se îndreptă spre lucarnă de parcă ar fi fost salvarea, ei. *Care de altfel, și era.*

Dar, în timp ce trecu pe lângă cei doi, St. John i se adresă:

— Ar trebui să-ți protejezi mai mult stăpâna. Jane se opri și, cu bărbia în piept, încuviință scurt din cap.

— Văd că ai priceput ce vreau să spun.

Isabel își ținu răsuflarea pentru câteva clipe, așteptând ca el să continue. Văzând însă că nu mai spune nimic, zise:

— Ajunge pentru azi, Janney, iar Jane se făcu nevăzută prin lucarnă.

Isabel se gândi la cum aveau să decurgă lucrurile. Cu toate că nu fusese niciodată instruită în arta vorbirii și a bunei purtări, era încredințată că nu se cuvenea ca două persoane de sex opus să poarte o conversație pe un acoperiș.

— Nu îmi place că ești pe acoperiș.

Isabel înmărmuri când îl auzi. O spusese cu atâta hotărâre, de parcă i-ar fi fost stăpân. Îl privi drept în ochi și se bucură să îl vadă la fel de supărat. *Doar nu îl rugase ea să i se alăture, pentru numele lui Dumnezeu!*

— Ei bine, ținând cont că este vorba de acoperișul meu și de persoana mea... nu văd cum te-ar putea afecta acest lucru pe dumneata.

— Dacă se întâmplă să cazi...

Isabel ridică un picior și îi arătă încălțările.

— Nu am cum să calc rău cu încălțările astea.

Isabel îl văzu privindu-i piciorul, de la tivul pantalonilor bărbătești, la ciorapul care îi îmbrăca gamba, până sus pe coapsă, și se simți pe dată stânjenită. Puse piciorul în pământ cu putere, făcând astfel să zăngănească țiglele de pe acoperiș.

Își duse apoi o mână la cap, prinzându-și părul într-un nod strâns.

— Socotesc că e mai bine să intrăm.

Nick se așeză pe marginea acoperișului. Se uită atent la ce lucraseră cele două femei, după care întrebă:

— De ce m-ai lăsat în odaia cu statui ieri?

Isabel nu se așteptase să o întrebe asta.

— Ce vrei să spui, milord?

— De fapt, aș spune mai degrabă că *ai fugit* de mine.

— Prefer să o consider mai degrabă ca o *evadare*.

Sinceritatea ei îi uimi pe amândoi deopotrivă.

Lordul Nicholas își plecă capul și zise:

— Punct ochit, punct lovit, Lady Isabel.

Ea roși când îl auzi, rușinată de mărturisirea ei, însă nu capitulă.

— Nu pot pierde vremea în odaia cu statui, să îți țin companie, Lord Nicholas. Am mult prea multe treburi de făcut.

— Să-ți amintesc că dumneata m-ai chemat să arunc o privire la statuile de marmură?

Isabel roși și mai tare. O învinuia de lipsă de politețe. Și avea dreptate.

— Nu este nevoie. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul oferit, milord.

El o țintui cu privirea.

— Și ți-l ofer bucuros, însă trebuie să recunoști că timpul petrecut împreună a fost... destul de ieșit din comun.

Isabel schiță un zâmbet strâmb.

— Bănuiesc că nici locul în care ne aflăm acum nu ajută foarte tare.

— Sau veșmintele dumitale, Lady Isabel, îi zise el zâmbind, apoi o întrebă din nou: De ce-ai fugit din odaia cu statui?

— Pentru că... nu am avut de ales.

Se gândea că avea să o mai iscodească, dar probabil că ceva din vocea ei îl făcu să se oprească. Se așternu tăcerea, apoi el schimbă subiectul:

— Spune-mi, te rog, de ce repari acoperișul?

Ea ridică din umeri și-i zise:

— Ți-am spus deja, milord. Curge apa prin el. Lucru foarte neplăcut când plouă. Și cum trăim în Anglia, plouă destul de des.

Nick își puse brațul lung peste genunchiul îndoit și cercetă cu privirea pământurile care se întindeau în fața lui, aparent ignorând-o.

— Te faci că nu pricepi. Văd că n-am de ales și trebuie să îți vorbesc pe singura limbă pe care o cunoști, oftă el, apoi continuă: Volupta, fiica lui Cupidon și a lui Psyche, este făcută din marmură roz care se găsește în Mergozzo, o regiune din Alpi, renumită pentru acest lucru.

— Dar statueta nu e roz. Și nici de origine italiană.

Nick o săgeta cu privirea, iar ea se pierdu în ochii lui de un albastru strălucitor; aproape că nici nu băgă de seamă spasmul din obrazul lui. Se întreba oare ce însemna acesta.

— Statueta este făcută din marmură roz din Mergozzo, îi repetă el rar, de parcă ar fi fost neghioabă. Marmura roz nu are întotdeauna culoarea roz. Iar bucata aceasta nu este de origine italiană, ci de origine romană. Întruchipează o zeiță romană.

Acum pricepea ce încerca să facă: îi spunea despre statuie, ca să o oblige pe ea să îi răspundă la întrebarea despre acoperiș. Dacă lordul

avea dreptate, urma să îi afle toate secretele.

— Sigur te înșeli, zise Isabel, fără să se îngrijoreze că afirmația ei l-ar fi putut jigni.

— Te încredințez că nu este așa. Volupta este aproape întotdeauna înfățișată ca fiind înfășurată în trandafiri. Și dacă nici asta nu te convinge, atunci chipul ei îi adevărește identitatea.

— Nu poți recunoaște o zeiță după un chip cioplit în marmură, spuse ea pufnind.

— O putem recunoaște pe Volupta după chipul ei!

— Nici măcar n-am auzit de zeița asta și îmi spui că o știi după înfățișare?

— Este zeița plăcerii senzuale.

Isabel rămase cu gura căscată când îl auzi. Nu îi venea în minte nici un răspuns.

— Oh...

— Însuși chipul ei întruchipează plăcerea, fericirea deplină, pasiunea, extazul...

— Da, am înțeles, îl opri Isabel, băgând de seamă amuzamentul din ochii lui.

Apoi continuă:

— Te distrezi pe seama mea...

— Teribil de tare, rânji el, în timp ce ea se abținu să nu îi răspundă cu aceeași monedă.

Se încruntă la el, iar lordul râse. Nu prea voia să recunoască, dar îi plăcea să îl audă râzând.

— Haide, Lady Isabel, așază-te lângă mine și povestește-mi de ce trebuie reparat acoperișul conacului.

Isabel capitulă și făcu precum îi ceru.

Se așeză lângă el, dar lordul nici măcar nu o privi, ci continuă să se uite la grădinile din fața conacului, care dădeau spre drum. O tăcere prelungă se așternu între ei. Deodată, acesta o întrebă încet:

— Cum se face că repari acoperișul? Și nu are cine să te ajute în afară de lacheu?

Isabel trase adânc aer în piept. Vântul cald de vară adia în jurul lor nestingherit de copaci sau de clădiri. Simți umezeala din aer, care anunța o furtună de vară și îi păru rău că norii încă nu se adunaseră deasupra lor, ca să nu mai fie nevoită să îi răspundă lordului Nicholas. Singura ei opțiune era să îi spună adevărul.

— Nu am bani să plătesc pe cineva să repare acoperișul, zise ea simplu, cu privirea plecată, ștergând un praf imaginar de pe țiglele călduțe de sub ei. Nu am bani pentru un meșter... Și, în afară de Janney nu mă pot bizui pe nimeni.

— Dar valeții?

— Își văd de treburile lor, răspunse ea și ridică ușor din umeri. Pot

și eu să învăț cum să repar un acoperiș.

Lord Nicholas ramase tăcut multă vreme, iar când Isabel se uită în sfârșit la el, își dădu seama că acesta pricepuse tot. Și mai văzu că avea ochii mai albaștri decât cerul senin de vară.

Revista aceea ridicolă avusese dreptate. Erau de un albastru ametitor de încântător.

— Și totuși, o lady de rangul dumitale nu învață pur și simplu cum să repare acoperișuri.

— Este adevărat și asta, spuse Isabel și zâmbi sfioasă. Majoritatea doamnelor de rangul meu nu fac multe dintre lucrurile pe care le vrem.

Nick privi gânditor, iar ea își închipui că, într-o oarecare măsură o admira.

— Sunt convins de asta, încuviință el. Fără îndoială că nici o altă fiică de conte din regat nu este așa de neînfricată ca dumneata.

Isabel își întoarse privirea de la el, spre moșia care se întindea în fața lor.

Nu era neînfricată. Era disperată.

— Ei bine, mă gândesc că dacă ar mai fi vreun conte ca tatăl meu, atunci ar mai exista și o fiică de conte ca mine. Poți fi recunoscător oricăruia dintre zeii din odaia cu statui că nu mai e altul ca el.

— Deci cunoști obiceiurile tatălui dumitale.

— Nu prea bine, recunosc, însă, chiar dacă m-a ascuns aici la țară, un copil aude zvonurile care circulă.

— Îmi pare rău.

Isabel scutură din cap.

— Să nu îți pară. Ne-a părăsit cu mai bine de zece ani în urmă. James nici nu l-a cunoscut, iar eu nu l-am revăzut de atunci.

— Atunci îmi pare și mai rău. Știu cum e să pierzi un părinte, și nu în fața morții.

Ea îl privi în ochi. Își dădu seama că spunea adevărul și se întrebă pentru o clipă oare ce i se întâmplase.

— N-am suferit foarte tare când mi-am pierdut tatăl. Fără îndoială că ne e mai bine fără el și fără exemplul lui de viață.

Nick o privi atât de pătrunzător, încât Isabel avu impresia că îi putea citi în suflet, ceea ce o făcu să se simtă stânjenită și să își întoarcă privirile spre cerul care se întuneca.

— Recunosc că ne-ar fi prins bine un șiling sau doi de la el.

— Nu v-a lăsat nimic?

Întrebarea o făcu să tresară; era dispusă să recunoască faptul că nu o duceau bine, dar nu să se întindă la vorbă cu asta. Nu voia mila lui. Părea a fi destul de insistent. Ar fi încercat să o ajute. Iar ea nu putea permite așa ceva.

Isabel urmări cu degetul conturul unei țigle. O dureau umerii. Simți

cum grijile, care dispăruseră preț de câteva momente, o apăsau iarăși. Pentru o clipă, împărțise povara pe care o purta cu cineva și se simțise bine.

Dar era o povară pe care trebuia să o poarte singură. Așa hotărâse încă din ziua în care tatăl ei îi părăsise: să ia asupra ei greul casei și al celor care locuiau în ea. Se descurcase cât putuse de bine pe cont propriu, cu toate că ceruse de multe ori ajutor. Învățase pe pielea ei că o moșie sărăcită și un conac plin de oameni cu renume îndoielnic nu erau de nasul vreunui nobil. Mai cu seamă nobili înstăriți și de nume bun care erau în trecere prin Yorkshire.

— Colecția valorează foarte mult, Isabel.

Îi trebuiră câteva clipe ca să priceapă ce îi spusese, ca să se rupă de gândurile ei.

— Chiar așa?

— Fără îndoială.

— Destul ca să...

Se opri. Putea să termine propoziția în atât de multe feluri... prea multe, poate. Destul cât să cumpere o casă? Cât să poată avea grijă de fete? Cât să îl trimită pe James la școală? Cât să readucă moșia la gloria ei de odinioară, după atâția ani de risipă? Firește că nu i-ar fi putut spune toate acele lucruri fără să îi destăinuiască secretele ei. Așa că tăcu.

— Destul ca să repari acoperișul și mult mai mult de-atât.

Isabel respiră ușurată și copleșită.

— Slavă Domnului.

Un tunet puternic îi acoperi cuvintele abia șoptite, iar forța acestuia o facu să tresară și să se apropie și mai tare de lordul Nicholas, acolo pe acoperișul moșiei Townsend Park. Îi simți căldura și își întoarse privirea spre el. În privirea lui se putea citi un amestec amețitor de pericol, curiozitate și scrutare. O încercă teama la gândul că i-ar fi putut citi în suflet și că, dintr-o singură privire pătrunzătoare, ar fi descoperit toate lucrurile pe care le ținuse ascunse atâta timp. Inima începu să îi bată nebunește.

Poate că nu ar fi fost un lucru așa de rău totuși.

Știa foarte bine că era un semn de slăbiciune, însă nu putea să își întoarcă privirea de la el. Avea niște ochi atât de albaștri, în care se citea înțelegere atât de ademenitoare, încât aproape uită de toate regulile pe care și le impusese.

Nu i se oferea însă șansa de a cădea pradă ispitei, pentru că zăgazurile cerului se deschiseră și universul interveni între ei.

CAPITOLUL 7

Ploile de vară din Yorkshire păreau de-a dreptul răzbunătoare, de parcă întreg ținutul ar fi păcătuit de moarte și își primea pedeapsa cuvenită. Însă în după-amiaza aceea, Nick știa foarte bine că mânia cerului se abătuse asupra lor.

Era din cauza lui.

Ca un mojic, dorise să o sărute pe Lady Isabel Townsend pe acoperiș, chiar după ce aceasta îi mărturisise deschis despre sărăcia ei. Când îl privise cu ochii ei căprui mari, știuse că avea să îl lase să o sărute. Dar doar ca recunoștință pentru ajutorul oferit. Iar recunoștința nu era de ajuns ca să înceapă o relație pe acoperișul unui conac.

Așa că, atunci când cerul își deschise zăgazurile deasupra lor, Nick se simțise deopotrivă urgisit și recunoscător pentru întrerupere. Asta până când un fulger verzui brazdă mânios văzduhul, iar el își dădu seama că, de mai rămâneau pe conac, nu numai că aveau să se ude până la piele, dar erau și în primejdie să fie trăsniți. Reacționă numaidecât și o prinse pe Isabel pe după umeri, îndrumând-o să se ridice și să se îndrepte spre lucarna din pod. Însă nici nu ajunseră bine acolo, că ea se întoarse, se strecură îngrijorător de repede pe sub brațul lui și se îndreptă spre locul în care reparaseră mai devreme țiglele.

— Cleiul nostru!

Acoperișul de țiglă era ud, ploua cu găleata, iar riscul de a fi trăsniți de un fulger devenea tot mai real. Toate acestea îl făcură să își piardă și ultima fărâmă de răbdare:

— Isabel! zbieră el furios, precum tunetul care răsună în același timp.

Isabel se întoarse spre el, speriată, șovăind.

— Lasă-le acolo!

— Nu pot, scutură ea din cap ea și coborî panta acoperișului.

Vântul înțepător îi purtă cuvintele până la el:

— Ne-a luat ore întregi să îl preparăm.

— Ba poți și așa o să faci! spuse el.

La auzul tonului său poruncitor, Isabel îi aruncă o privire furioasă peste umăr:

— Nu ești păzitorul meu, milord!

Își văzu de drum, dar, neatentă, nu se uită unde calcă.

Ceea ce fu o greșeală din partea ei.

Mută din loc o țiglă dezlipită, care căzu peste marginea streșinii și o făcu pe Isabel să-și piardă echilibrul. Nick o văzu îngrozită și pe punctul de a cădea, și o porni spre ea.

Isabel se întinse, încercând să se prindă de ceva, ceea ce desprinse și mai multe țigle din loc. Înspăimântată și disperată, căută să se cațere înapoi, ceea ce o făcu și mai instabilă. Nick ajunse la ea și o prinse cu putere de mână, făcând-o să nu se mai clatine.

Nu spuse nimic, însă mânia din ochii lui alungă spaima din privirea Isabelei. Nu spuse nimic când ea își recapătă echilibrul, lăsându-l să o ajute, în timp ce respira adânc ca să își liniștească inima care îi bătea cu putere.

Nu spuse nimic când o luă în brațe și o duse până la lucarna din pod.

Vorbi cu ea doar când o puse jos, lângă lucarnă:

— Poate că nu sunt păzitorul tău, Isabel, dar dacă nu te poți îngriji de propria-ți siguranță, atunci va trebui să o facă altcineva în locul tău. Intră în casă! Acum! porunci el, arătând spre lucarnă.

Nu știa dacă era din pricina ploii sau a vocii lui poruncitoare, sau a vreunui simțământ înnăscut care o anunța când se afla în pericol, dar, în mod miraculos, Isabel se supuse.

Nick o privi coborând în pod, se încredință că se află în afara oricărui pericol, după care se duse după afurisitul de clei la care ținea atât de mult Isabel. Cu găleata în mână, aruncă o privire înspre grajdurile de pe moșie și îl zări pe băiatul pe care îl întâlnise mai devreme opintindu-se din greu să închidă porțile la grajd. Băiatul o luă apoi la goană spre conac, cu vântul și ploaia biciuindu-i fața. Își lăsă capul în jos, să se apere de vânt, dar basca îi zbură din cap, răsfirându-i părul lung îndesat sub ea. Părul lui foarte lung,

Nick înlemni privindu-l pe tânărul grăjdar cum se întoarce după basca purtată de vântul nevăzut din Yorkshire. Părul roșcat îi flutura în vânt, după care i se udă leoarcă. Și când băiatul se întoarse din nou cu fața spre conac, Nick știu că descoperise secretul moșiei Townsend Park.

Și-i imagină pe toți servitorii la rând: grăjdarul; valetul efeminat; ceata pestriță de lachei piperniciți cum nu mai văzuse până atunci.

Isabel avea o casă plină de femei.

De asta se cocoțase pe acoperiș, punându-și viața în primejdie.

Pentru că nu avea pe nimeni care să o ajute.

Înjură mânios, iar cuvintele i se pierdură în urletul vântului care sufla furios pe deasupra acoperișului. Indiferent că avea sau nu o casă plină cu femei, nu exista nici o justificare pentru neglijența ei crasă! Ar fi trebuit să fie închisă într-o odaie, ca să n-o ia razna! Ca să n-o ia el razna.

Un tunet răsună deasupra lui, așa că o apucă spre intrarea în pod,

unde o văzu pe Isabel privindu-l, în timp ce apa îi curgea șiroaie pe chip. Nick împinse spre ea găleata cu afurisitul de clei. Ea o apucă și apoi se îndepărtă de fereastră, ca să poată intra și el.

Îi luă ceva vreme să închidă lucarna, zăvorând-o bine în fața stropilor deși de ploaie care loveau în geam, apoi se întoarse spre ea, ud leoarcă și deloc fericit.

Isabel lăsă găleata jos, cu grijă, șovăi puțin, apoi șopti agitată:

— M-aș fi descurcat și...

Nick își trecu frustrat amândouă mâinile prin părul ud, ceea ce o făcu pe Isabel să tacă. Slavă Domnului! Pentru că ar fi fost în stare să o sugrume dacă nu s-ar fi oprit. Femeia asta îl scotea din minți. Era un pericol pentru ea și pentru alții.

Pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi putut să moară amândoi! Până aici!

— Să nu te mai prind pe acoperiș, spuse el încet, dar hotărât.

Ceea ce păru să o scoată din sărite pe Isabel.

— Poftim?!

— Fără îndoială că toți acești ani în care ai fost prinsă aici, la țară, și te-ai ocupat de moșie nu ți-au băgat deloc mințile în cap! De acum înainte, vei sta departe de acoperiș.

— Ce lucru arogant, mândru și trufaș...

— Poți să-i spui cum poftești. Eu voi numi asta să-ți port de grijă. Pentru siguranța dumitale și a celor din conac, zise el, pe punctul de a o zgâlțâi ca să-i vină mințile la cap. Ți-a trecut măcar prin cap faptul că puteam să mor și eu?

— N-am cerut să fiu salvată, Lord Nicholas, spuse ea, ridicând vocea.

— Ei bine, ținând cont că ți-am salvat deja viața de două ori de când ne-am cunoscut, ce-ar fi ca data viitoare să o ceri?

Isabel se îndreptă de spate și răbufni, fără să îi pese câtuși de puțin că puteau fi auziți de oricine ar fi trecut pe lângă intrarea în pod.

— Nu eram în nici o primejdie pe acoperiș până nu ai apărut dumneata! Și ți-a trecut măcar prin cap că m-am urcat acolo ca să mă ascund de dumneata?

Mărturisirea lui Isabel îi ului pe amândoi.

— Te ascundeai de mine?

Isabel nu-i răspunse, ci își întoarse țâfnoasă privirea în altă parte.

— Dumneata m-ai invitat aici!

— Ei bine, pot să spun că încep să regret asta, mormăi ea.

— De ce te ascundeai de mine?

— Cred că motivul este destul de clar.

Nick nu răspunse, așa că Isabel continuă, dornică să umple tăcerea dintre ei:

— Momentul acela din odaia cu statui... m-a luat... prin

surprindere. Nu m-am așteptat să...

Lordul Nicholas o urmări cum își aranjează emoționată pantalonii bărbătești, apoi își încrucișează brațele la piept, ceea ce îi făcu cămașa albă de batist să i se întindă peste piept, lăsând să i se ghicească conturul sânilor grei și ale aureolelor dulci, închise la culoare, făcându-l să se piardă cu firea. Își dădu numaidecât seama unde se aflau: în podul întunecat al conacului ei, ploaia de afară înăbușind orice zgomot, făcând ca spațiul cald din jurul lor să se micșoreze tot mai tare. Era locul perfect pentru o întâlnire clandestină.

Isabel trase adânc aer în piept și se uită la tavan preț de câteva clipe. O picătură de ploaie i se prelinse încet pe gât, iar Nick o urmări cum îi coboară și dispare în gulerul cămășii. Era gelos pe un strop de ploaie. Se părea că Yorkshire îi sucise mințile.

— Nu m-am așteptat să fiu atât de... încercă ea din nou.

Apoi se uită la el și nu mai reuși să continue. Nick făcu un pas spre ea. Erau foarte aproape unul de celălalt.

— Atât de…?

Știa că nu ar trebui să insiste, dar nu rezistă tentației de-a o face. Ea oftă, resemnată.

— Atât de... atrasă de dumneata.

Mai făcu un pas.

— Ești atrasă de mine?

Nici o altă doamnă nu mai recunoscuse așa ceva. Îl copleșea sinceritatea mărturisirii ei. Atunci, Isabel se dădu înapoi, cu obrajii roșii ca para focului. Spuse grăbită:

— Mă gândesc că este ceva trecător și că ar fi mai bine să pleci. Voi găsi o altă cale să vând colecția de statui...

Tulburarea ei era îmbătătoare.

Nick o mângâie ușor pe tâmplă. Isabel amuți. El îi prinse o șuviță de păr lungă și umedă și i-o dădu de pe față, pe după ureche, după care își trecu dosul palmei de-a lungul obrazului ei, răcorindu-i carnea înfierbântată cu degetul mare.

Isabel făcu ochii mari când o atinse, iar el zâmbi scurt. Îi prinse fața cu ambele mâini și o trase spre el, înclinând-o ușor, să o vadă mai bine în lumina slabă din pod.

Nu se cuvenea să o sărute. Știa prea bine.

Însă nu mai cunoscuse nici o femeie ca ea și dorea să îi afle secretele. Mai mult de-atât, o dorea pe ea. Își lipi buzele de ale ei, iar Isabel se pierdu în sărutarea lui.

Nicholas St. John nu era un om șovăielnic, iar asta se vedea și în săruturile lui. Într-o fracțiune de secundă, Isabel trecuse de la a se lupta cu o mulțime de sentimente ciudate și îngrijorătoare față de bărbatul acesta înfumurat, la a se dărui într-o sărutare fierbinte, care

îi fură suflarea, mințile și bunul-simț deopotrivă. Înlemni pentru o clipă, bucurându-se de atingerea buzelor lui; a mâinilor lui, a degetelor lui care coborau încet spre gâtul ei, în timp ce îi mângâia obrajii cu degetele mari, făcând-o să simtă că ia foc. O ținea strâns în brațe, lipită de trupul lui, jucându-se cu coafura ei, trezind în ea valuri de senzații amețitoare.

Mângâierea lui se domoli. Își desprinse ușor gura de a ei, până când abia de se atingeau, și îi linse buza de jos; Isabel îi simți limba caldă și aspră pe pielea ei moale și i se tăie răsuflarea: era o senzație atât de nouă, de nerușinată. Atât de minunată... El îi cuprinse gura cu a lui încă o dată, mângâind-o cu buzele, până când Isabel întredeschise gura nesigură... Nu știa ce să facă. Se temea să îl atingă, să se miște, să facă orice ar fi putut să pună capăt mângâierilor și plăcerii.

El păru că îi citește gândurile: începu să o sărute încet pe obraji, până la ureche, unde îi prinse lobul între dinți, înfiorând-o de plăcere, apoi zise:

— Atinge-mă, Isabel!

De-asta își pierdeau femeile capul după bărbați: din pricina acestui amestec amețitor de bărbăție și neputință. Nu se cuvenea să îl atingă. O știa prea bine. Dar cuvintele lui și atingerea senzuală a buzelor lui pe urechea ei o răscoliră, așa că începu să își plimbe mâinile pe pieptul lui, apoi în sus, peste umerii lui. Asta îl stârni și mai tare pe Nick, care o cuprinse cu pasiune în brațe, trăgând-o mai aproape de el, să îi simtă căldura... și bărbăția. Se dădu în spate, o privi în ochii aproape închiși, căutând parcă să confirme că și ea îl dorea la fel de tare ca el, după care puse din nou stăpânire pe gura ei.

Atingerea limbii lui, apăsarea trupului lui pe al ei, mirosul pielii lui, toate o copleșeau pe Isabel, înnebunind-o. Îl mângâie și sărută la rândul ei, cu o pasiune nevinovată care doar îl stârni și mai tare. Își strecură degetele în părul umed de pe ceafă și se ridică pe vârfuri, ca să îl poată săruta mai bine. Nick o sărută mai aprins, apoi se domoli, și o lăsă pe ea să preia controlul, să exploreze. Ea își trecu șovăielnic vârful limbii peste buza lui cărnoasă, de jos, iar geamătul lui o făcu să se cutremure de plăcere și de satisfacție.

Apoi Nick întrerupse sărutul, redevenind stăpân pe sine și își plimbă buzele pe gâtul ei; oprindu-se în punctul de intersecție al gâtului și umărului, unde trase adânc aer în piept, după care o mușcă ușor, făcând-o să se cutremure din nou de plăcere. Isabel icni și îi simți buzele formând un zâmbet obraznic, plin de promisiuni nerușinate.

Nick își ridică privirea: ochii lui albaștri erau întunecați de dorință, își depărta ușor buzele, iar Isabel înlemni, așteptând fascinată următoarea lui mișcare.

— Isabel?

Abia își dădu seama că fusese strigată și, preț de o clipă, nu fu sigură dincotro se auzise. Nu pricepea de ce Nick îi dăduse drumul din brațe și bătea în retragere, îndepărtându-se cât mai mult de ea.

Dintr-odată, i se făcu frig, simțind ca pe o pierdere îngrozitoare lipsa îmbrățișării lui fierbinți. Își atinse buzele cu mâna, încercând parcă să se încredințeze că într-adevăr se aflase în brațele lui mai devreme.

— Isabel! o strigă James pentru a doua oară, trezind-o în sfârșit din visare.

Brusc, își dădu seama de ce se petrecea în jurul ei, de locul în care se aflau și de ceea ce făceau și simți dorința intensă de a fugi înapoi pe acoperiș și de a rămâne acolo o bună bucată de vreme.

Măcar până când lordul Nicholas avea să plece de la conac.

În schimb, se uită la el cu ochi mari și îi șopti:

— E fratele meu!

— Mi-am dat și eu seama de asta, spuse el sec. Nu crezi că ai face bine să-i răspunzi?

— Eu...

Bineînțeles că avea dreptate.

— James, strigă ea și o luă la goană spre capătul scărilor. Sunt aici, sus!

— Izzy! Te caută Kate.

Isabel încremeni când îl auzi pe James pomenind de grăjdar, care nu ar fi trebuit să fie femeie. Se uită din nou spre Nick, știind prea bine ce se petrecuse între ei și că nu avea de ales decât să țină totul ascuns de el. Lucrurile tocmai se complicaseră peste măsură. Neștiind ce-ar fi trebuit să spună într-o astfel de împrejurare sau cum se încheie o astfel de întâlnire, Isabel rosti primul lucru care îi trecu prin minte... singurul care i-ar fi putut ușura situația:

— Trebuie să pleci.

— Și cum sugerezi să fac asta? Să sar de pe acoperiș?

Isabel trase adânc aer în piept, încercând cu disperare să își recapete stăpânirea de sine de care se mândrea atât de tare.

— Firește că nu. Poți ieși pe ușa din față.

— Un gest atât de nobil din partea dumitale, zise el.

Isabel nu îl băgă în seamă și începu să coboare treptele. Nici nu apucă bine să pună piciorul pe a doua treaptă, că Nick o opri, spunându-i:

— Nu poți coborî arătând așa.

Isabel se uită la hainele de pe ea, apoi spuse fără să se sinchisească:

— Nu e prima oară când mă văd în veșminte bărbătești. O să fie bine.

— Nu mă refeream la haine, Isabel.

Isabel se întoarse spre el. Ochii lui albaștri păreau să strălucească,

ca și cum ar fi știut atât de multe. Prea multe.

— Dar la ce?

— La înfățișarea dumitale!

Isabel își atinse agitată părul cu mâna.

— Ce vreți să spui? Cum arăt?

— Ca și cum ai fi fost sărutată mult și bine.

Isabel se roși toată într-o clipită. Își atinse apoi fața cu mâna, dorindu-și să alunge îmbujorarea din obraji, după care se îndreptă de spate și rosti cât putu de calmă:

— Trebuie să pleci. Numaidecât.

Apoi coborî în goană treptele, pregătită să înfrunte orice provocare nouă i s-ar fi ivit în cale.

— Cum adică nu pot să plece?

Kate își stoarse părul lung de apă și se rezemă de ușa boxei unuia dintre cei doi cai rămași la Townsend Park.

— Ai auzit bine. Nu pot să plece. Ploaia a inundat drumul pe care vine poșta. Nu au pe unde să ajungă în oraș.

— Nu au de ales! Trebuie să plece!

Kate se încruntă la auzul vocii ascuțite a Isabelei.

— Și ce vrei să fac eu în privința asta, Isabel? Nu pot să schimb vremea.

— Atunci va trebui să le ținem pe fete ascunse, zise Jane, mereu practică. Am mai făcut-o și înainte.

Isabel se întoarse cu spatele, frustrată, își duse mâinile încleștate la frunte și trase aer adânc în piept de câteva ori.

Apoi se întoarse din nou spre celelalte, le privi serioasă și spuse:

— Lordul Nicholas nu e prost. Va pricepe numaidecât că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi aici, la Townsend Park. Și prietenul lui la fel. Amândoi vor băga de seamă că nu sunt bărbați pe moșie.

— Nu și dacă vor fi prea preocupați de lipsa servitorilor, le atrase atenția Gwen, care își plimba un deget pe o șa aruncată pe ușa unei boxe goale. Pe multe dintre noi... nici nu ne-au văzut măcar. Am putea foarte bine să le ascundem pe fete și... să sperăm că lucrurile se vor termina cu bine, zise ea zâmbind larg, ceea ce nu o liniști mai deloc pe Isabel.

— De aproape opt ani ne căznim să le protejăm pe fete și să păstrăm taina Casei Minerva. Și tu speri că lucrurile se vor termina cu bine?

Gwen încuviință din cap bucuroasă. Isabel o privi atunci bănuitoare:

— De ce ești așa de veselă?

Gwen fu pe punctul de-a răspunde, dar Kate tuși puternic și, fără îndoială, prefăcut. Gwen pricepu că trebuia să tacă și scutură din cap,

apoi privi în altă parte. Jane se duse spre calul aflat cel mai aproape de ea și îl mângâie pe bot, iar Lara părea fermecată de tivul mănușilor ei din piele de ied, în timp ce Kate se uita gânditoare la plafonul grajdului.

Ceva nu era în regulă.

Isabel se uită când la una, când la alta, apoi zise:

— Ce se petrece aici? Când văzu că nu îi răspunde nimeni, insistă: Nici una dintre voi patru nu a putut să îmi ascundă vreodată ceva. Ce se petrece aici?

Pe Gwen o mânca limba prea tare:

— Nimic, doar că universul pare să țină cu noi.

— Gwen... o avertiză Jane.

— Să țină cu voi?

— Da. Vezi tu, în revista *Pearls and Pelisses*... începu bucătăreasa, cerându-i din priviri Larei să o ajute.

— Bineînțeles, spuse Isabel. Trebuia să îmi dau seama că are de-a face cu revista aia ridicolă.

— *Pearls and Pelisses*, continuă Gwen mândră, ne spune că cea mai bună cale de a câștiga interesul unui lord este să îl ții aproape! Și ce modalitate mai bună de-a face asta dacă nu o furtună care nu pare că s-ar opri prea curând? Nici măcar nu trebuie să născocim o pricină ca să te ținem aproape de el! Natura a făcut-o pentru noi!

Isabel rămase ca trăsnită.

— Pornești de la presupunerea că aș vrea să îi stârnesc interesul. Singurul lucru de care vreau să fie interesat cât se află aici este camera cu statui!

Se uită apoi din nou la Kate și o întrebă:

— Chiar nu există nici o cale să îi trimitem înapoi în Dunscroft?

Kate clătină din cap.

— Nici una. Mă gândesc că drumul va fi circulabil mâine-dimineață, dacă se oprește ploaia în timpul nopții, dar nu aș lăsa cai sau străini care nu cunosc locurile să iasă pe vremea asta.

— Sper că îmi spui adevărul, nu vreo poveste născocită ca să o susții pe Gwen în nebunia ei.

Kate o privi pe Isabel și nu îi venea să își creadă urechilor.

— Chiar crezi că aș sprijini vreodată ce scrie în revista aia a lor?

Isabel își aruncă deznădăjduită mâinile în aer și privi către Lara.

— Ce să fac?

— Va trebui să ne vedem mai departe de treabă și să așteptăm să treacă și norii ăștia, zise Lara, apoi se opri, amuzată de jocul de cuvinte pe care îl făcuse.

— Norii ăștia n-o să treacă, Lara. Ne rămân doar un drum inundat și un bărbat cu o minte mult prea pătrunzătoare pentru binele lui.

— Astea-s aiureli! spuse Lara. Așa o să petreacă mai mult timp pe

lângă statui. Poate că asta va grăbi lucrurile!

Isabel se îndoia de asta.

— Și uiți ce e mai important, adăugă Jane.

— Și anume?

— Atâta timp cât drumurile sunt inundate, am scăpat de vicontele Densmore.

Isabel cugetă la vorbele ei. Jane nu greșea. Era rău că lordul Nicholas nu putea să plece de la Townsend Park, dar ar fi fost și mai rău dacă Densmore ar fi reușit să ajungă acolo.

— Poate că lordul Nicholas ne poate spune câte ceva despre viconte, spuse Gwen în șoaptă, ecoul cuvintelor ei răsunând în tot grajdul.

— Aș prefera să nu îl mai amestecăm pe lordul Nicholas în necazurile noastre, spuse Isabel. E destul de rău că ne-am pricopsit cu el în noaptea asta.

Mai ales pentru ea.

— Par oameni cumsecade, zise Lara și toate celelalte femei se întoarseră pe dată spre ea.

— Așa zici? o întrebă Gwen.

— Ei bine, nu pot să spun că am petrecut prea mult timp alături de lordul Nicholas, se eschivă Lara. Dar domnul Durukhan... pare încântător.

— Încântător, repetă Kate.

— Da, încântător. Sau, cumsecade. Sau cel puțin destul de cumsecade.

Toate se uitară lung la Lara, până când aceasta se întoarse spre unul dintre caii superbi care sosiseră odată cu cei doi bărbați despre care vorbeau. Gestul o dădu de gol; femeile se uitară una la cealaltă, parcă adeverindu-și reciproc bănuielile.

— Lara, o necăji Isabel, bucuroasă că își mai putea lua gândul de la propriile necazuri. Îți place cumva de uriaș?

Lara le privi uimită.

— N-am spus asta!

— Nici nu era nevoie să o faci, zise Kate. E limpede după cum te-ai înroșit.

Așa și era. Isabel văzu că Lara dori să spună ceva, dar se răzgândi; pricepu pe dată zbuciumul verișoarei ei. Știa foarte bine ce însemna să te dea peste cap un bărbat pe care îl știai doar de o zi.

— Ieri l-am auzit pe lordul Nicholas strigându-l Rock (Stâncă), spuse Kate. Pare un nume potrivit pentru cineva atât de masiv.

Lara rămase pe gânduri câteva clipe, apoi rosti doar:

— Are ochi de om bun.

Isabel zâmbi larg când auzi felul în care Lara îl descrisese pe turcul uriaș și se întrebă oare cât timp avea să le ia oaspeților ei până să le

vrăjească pe toate femeile din casă. La urma urmei, locuitoarele Casei Minerva nu erau deprinse cu astfel de bărbați: fermecători, chipeși și inteligenți...

Și tare pricepuți la sărutat.

Nu! Nu trebuia să se gândească la părțile lui bune. Ca să nu își piardă de tot mințile cât timp se afla la ea în casă și ca să nu primejduiască toată strădania ei de până atunci, nu trebuia să uite cât de arogant era, de aerele lui de stăpân și cât de nerușinat o provoca... și, bineînțeles, de purtarea lui de-a dreptul inacceptabilă din pod.

Firește că, la momentul respectiv, o acceptase fără probleme.

Nu prea avea experiență cu bărbații, în afara negustorilor din oraș și a vicarului; și nici nu prea avea motive ca să interacționeze cu cei de sex opus, mai ales cu londonezi buni de însurătoare, cu umeri lați, brațe puternice ca de oțel și ochi albaștri ametitori.

Nu.

Se ferise toată viața de bărbații de lume, bogați și fermecători, care furau inimile tuturor femeilor din preajma lor cu lavalierele lor desăvârșit înnodate și zâmbetele lor șirete, cuceritoare. Bărbați care se desfătau răpind fericirea tinerelor naive.

Bărbați ca tatăl ei.

Bărbați care ajungeau în cele din urmă să strice totul. Care își băteau joc de căsnicia lor; care le transformau pe femeile cu priviri luminoase care îi iubiseră cândva în niște muieri nesăbuite, dezgustate de ele însele și disperate să găsească pe cine să ocărască pentru că își pierduseră soții.

Apoi sosise lordul Nicholas, chipeș și cu aere de stăpân, iar ea se așteptase să fie și el ca toți ceilalți. În schimb, acesta fusese acord să o ajute, își primejduise propria viață ca să o apere, o încredințase că necazurile ei puteau fi depășite, și toate acestea în doar câteva ceasuri.

Nu era de mirare că se simțea atât de agitată în preajma lui. Nu avea nimic firesc. Nimic firesc din punctul de vedere al lui Isabel.

Și acum era captiv în casa ei. Un oaspete. Printre două duzini de femei care se ascundeau de toate relele care puteau să le ajungă.

Și, colac peste pupăză, o sărutase.

Iar ea nu îl oprise. Nici măcar nu se gândise să o facă.

Ani la rând visase la cum avea să fie primul ei sărut. Și-l închipuise în nenumărate locuri, cu feluriți bărbați, toți fără chip și fără nume, dar mereu eroi în povestea ei, care își mărturiseau dragostea, o cereau în căsătorie și multe alte năzăriri care năpădeau mințile tinere ale fetelor nevinovate.

Și în tot acest timp, știuse că nu avea rost să viseze. Pentru că eroii nu existau cu adevărat. Și dragostea nu împlinea o femeie. De fapt, învățase din experiență că dragostea nu făcea decât să înjosească femeile, să le aducă suferință, nefericire și slăbiciune.

Nu voia să pățească și ea la fel.

Cu toate astea, în brațele lordului Nicholas simțise pentru o clipă făgăduința - ispita, chiar - aceea trecătoare în care se bucura de toată atenția lui. Iar în clipa aceea redevenise fata nevinovată care visa la primul ei sărut.

Nu își închipuise niciodată că primul ei sărut avea să fie cu un străin, în podul prăfuit al conacului ei vechi, după ce aproape că alunecase de pe acoperiș.

Însă, dacă era să fie cinstită, nu își închipuise nici că primul ei sărut avea să fie atât de minunat. Și clar, în nici una dintre fanteziile ei, oricât de intime, nu își imaginase un bărbat atât de... ei bine... de viril.

Oftă ușor, atrăgându-le atenția celorlalte femei. Jane o pironi cu privirea.

— Isabel? Ai dori să ne împărtășești ceva?

Isabel își coborî privirea în pământ, aparent preocupată să își aranjeze manșetele pantalonilor bărbătești, uzi leoarcă.

— Nu, de ce?

— Ce s-a întâmplat după ce te-am lăsat pe acoperiș cu lordul Nicholas?

— Ai rămas singură cu el? Minunat! *Pearls and Pelisses* spune că trebuie să rămâi în gândurile lui... și sub privirile lui! spuse Gwen încântată.

Isabel zâmbi strâmb.

— Ei bine, de vreme ce îl ținem prizonier pe bietul om aici, socotesc că o să se sature să mă tot vadă și să se tot gândească la mine. Orice ar însemna și asta.

— Oricum, a fost o idee minunată să îi lași singuri pe acoperiș, Jane! Bravo!

Jane își dădu ochii peste cap.

— Nu am vrut să plec. Dar dacă rămâneam, bănuiesc că și-ar fi dat seama că nu sunt bărbat. Noroc că abia de își putea lua ochii de la Isabel, așa că nu s-a sinchisit prea tare de mine.

Isabel sări ca arsă și, privind-o pe Jane drept în ochi, zise:

— Nu e adevărat! Sau era?

— Chiar așa? Atunci s-ar explica de ce s-a purtat așa ciudat când te-a văzut ieri pe acoperiș, spuse Kate.

— Nu s-a purtat ciudat, protestă Isabel! Nu e ca și cum ai vedea în fiecare zi o lady pe acoperișul casei ei, Kate.

— Și eu am băgat de seamă, se amestecă Lara veselă, uitând cu desăvârșire cât de stingherită fusese mai adineauri, când celelalte o luaseră la întrebări. În odaia cu statui. O găsește interesantă.

— Ba nu!

— Ce s-a petrecut după ce-am coborât de pe acoperiș? o întrebă Jane pe un ton înșelător de normal.

— Nimic. A început să plouă și am intrat în casă.

Isabel își mușcă limba. Poate că celelalte femei nu băgaseră de seamă cât de agitată era și cât de repede răspunsese. Ba observaseră. Patru perechi de ochi o priveau atât de stăruitor, încât trebui să își aducă aminte că săruturile nu lăsau urme.

— Ne-am udat.

— Serios? o pironi Kate cu privirea.

— Și după aceea? întrebă Gwen nerăbdătoare.

Isabel se tulbură văzându-le pe toate dându-i târcoale ca niște vulturi. Privi în sus, frustrată, și vorbi parcă cu podina, pe un ton mai ascuțit ca de obicei.

— Și apoi nimic! M-a strigat James să îmi spună că voia Kate să stea de vorbă cu mine. Și am ieșit grăbită din pod, temându-mă că avea să mai spună ceva de grajduri sau orice altceva care ar fi dezvăluit faptul că întreaga casă e plină de servitori prefăcuți care *doar par* a fi bărbați!

O liniște grea se așternu peste grajduri. Isabel se uită la celelalte femei și văzu că toate făcuseră ochii mari și priveau în spatele ei, înspăimântate. O cuprinse pe dată groaza când se întoarse să vadă ce le speriase în halul acela.

Firește.

Domnul Durukhan stătea în ușa grajdului și privea cu gura ușor căscată când la Jane, când la Kate. Le cercetă veșmintele bărbătești, basca strânsă care îi ascundea părul lui Kate și coada țeapănă, de modă veche, pe care o prefera Jane. Observă fiecare trăsătură pe care nu o puteau ascunde: bărbiile fine, fără păr; fruntea înaltă, arcuită și gâtul lung ale lui Kate; obrajii frumoși și gura senzuală a lui Jane.

Fuseseră descoperite.

Tuși ușor și făcu o plecăciune mică, ușor ridicolă.

— Lady Isabel, domnișoară Lara, începu el, fără să se holbeze la pantalonii bărbătești ai Isabelei, venisem să vorbesc cu... grăjdarul dumneavoastră despre plecarea noastră.

Pentru o clipă se așternu tăcerea, întreruptă doar de calul lui Rock care începu să dea din copite când își auzi stăpânul. Femeile amuțiseră. Dacă nu ar fi fost atât de înspăimântată, poate că Isabel s-ar fi amuzat pe seama asta.

Nici una dintre femei nu voia să vorbească prima, să adevereasc ceea ce tocmai auzise bărbatul.

Isabel înghiți în sec, neliniștită. Era stăpâna casei. Ea trebuia să vorbească. Să dreagă lucrurile. Să facă tot ce îi stătea în putință ca să le protejeze secretele... sau măcar pe cele pe care nu le dezvăluise așa prostește.

— Domnule Durukhan...

— Vă rog, o întrerupse el, zâmbind ușor, îmi puteți spune Rock.

— Oh! Eu... Noi... nu am putea...

Zâmbetul bărbatului se preschimbă atunci într-un rânjet.

— Așa aș fi zis și eu, milady, înainte de momentul acesta. Acum, însă, s-ar părea că... am ajuns să ne cunoaștem mai bine, nu credeți?

Gwen chicoti pe înfundate, motiv pentru care se trezi cu un cot în coaste de la Kate. Isabel ignoră strigătul de durere și șoaptele mânioase care se auzeau din direcția lor și, în schimb, îl privi pe uriașul acela uitându-se iscoditor la Kate și la Jane, măsurându-le din nou din cap până în picioare, confirmând parcă încă o dată informațiile pe care le auzise.

„Of, Isabel!" se gândi ea și închise ochii pentru o clipă. *„Cum ai putut să fii atât de nesăbuită?"*

Fusese agitată și zăpăcită, și totul din pricina lordului Nicholas! De ce îi dăduse viața peste cap?

Of, nu! Lordul Nicholas. Fără îndoială că Rock avea să îi spună tot. Asta însemna că era doar o chestiune de timp până când vestea despre Casa Minerva avea să se răspândească în toată Londra...

Isabel simți un gol mare în stomac. Dacă lordul afla, totul avea să se năruiască. Poate că era vreo cale să ascundă asta de el. Poate că bărbatul care se afla acum în fața lor...

— Bănuiesc că toată mascarada asta are un rost?

Isabel se făcu a nu pricepe și spuse nepăsătoare:

— Adică, domnule?

Rock se încruntă la ea.

— Grăjdarul dumitale, milady. Și majordomul. Bănuiesc că... uniformele lor... servesc unui scop anume?

Isabel îl privi nedumerită. Unde voia să ajungă cu asta?

— Noi... da.

Rock încuviință cu o mișcare a capului.

— Nici nu mă îndoiam.

— Eu, încercă ea să vorbească. Noi...

Se uită neajutorată spre celelalte femei, însă nici una nu părea dornică să ia parte la conversație.

— Adică..

„Of, pentru numele lui Dumnezeu, Isabel! Spune-o odată și gata!"

— Sper că ne veți păstra taina, domnule.

Rock se uită la ea multă vreme. Singurul sunet care se auzea în jurul lor era ploaia care cădea pe acoperișul grajdurilor. Isabel se sili din răsputeri să își păstreze calmul sub privirea lui pătrunzătoare.

— Nu doriți ca St. John să afle.

Iată că sosise și momentul adevărului.

— Întocmai.

Turcul tăcu, iar Isabel simți cum i se întoarce stomacul pe dos la gândul că s-ar fi putut ca acesta să o refuze. În mintea ei se apucă să

caute locuri și oameni la care să le trimită pe fete cât mai curând posibil, să le împrăștie pe locuitoarele Casei Minerva înainte ca să descopere cineva din Londra unde se aflau. Nu avea de gând să le pună în primejdie pe nici una dintre ele din pricina izbucnirii ei prostești.

— Prea bine, atunci.

Panica o cuprinsese atât de tare, încât i se păru că nu aude bine:

— Îmi cer... Îmi cer iertare, ce-ai spus?

— Cu toții avem secrete, milady.

— Avem?

— Eu, unul, am, fără îndoială, zise Rock și zâmbi strâmb. Și mi-ar plăcea să cred că nu le-ai împărtăși cu nimeni dacă le-ai descoperi.

— Firește că nu, scutură ea vehement din cap.

— Cu toate că nu pricep de ce, mă gândesc că aveți un motiv serios care să justifice această... Învoială neobișnuită, spuse el privindu-le din nou pe celelalte femei.

— Întocmai, încuviință ea din cap.

Când văzu că Isabel nu avea de gând să îi ofere mai multe amănunte, Rock se arătă mulțumit de răspunsul ei. Poate că Lara avusese dreptate. Poate că totuși era un om cumsecade.

— Totuși, ești conștientă că își va da seama și singur de asta... ?

Isabel se încruntă dintr-odată.

Nu, Lara se înșelase. Nu era deloc cumsecade.

— Nu văd de ce. Atâția bărbați - printre care și dumneata - au trecut porțile conacului și nici n-au băgat de seamă.

— Isabel, îi atrase Lara atenția, prevăzătoare...

Rock nu o luă în seamă.

— St. John nu e un bărbat obișnuit. Are o minte foarte pătrunzătoare. Aș îndrăzni să spun că, dacă nu ar fi fost așa distras de alte... lucruri ieșite din comun... ale conacului, atunci ar fi descoperit deja ceea ce vă siliți să ascundeți chiar sub nasul lui.

— Townsend Park nu are nimic ieșit din comun, protestă Isabel.

Rock privi iute la Isabel, apoi la Kate, apoi la Jane și la veșmintele bărbătești pe care le purtau toate trei.

— Firește că nu. Însă nu îi va plăcea să fie ultimul care află, zise el, întorcându-se spre Isabel.

— Nu va fi ultimul care află, spuse ea țâfnoasă. Pentru că nu va afla niciodată!

Rock își drese vocea, apoi îi spuse:

— Oricum, am terminat pe ziua de azi cu statuile, așa că aveți la dispoziție întreaga seară ca să hotărâți cum veți continua cu șarada aceasta mâine.

După aceea se întoarse spre Kate și îi spuse pe cel mai firesc ton din lume:

— Avem nevoie de cai.

Un bubuit de tunet răsună amenințător, făcându-le pe femei să se înfioreze și să se pună pe treabă.

— Firește, zise Kate și se îndreptă spre boxa în care se afla calul lui Rock, dar se opri brusc. Of, spuse ea și se întoarse către Isabel cu ochii mari.

— E vreo problemă? întrebă Rock.

— Nu, rostiră Lara, Kate, Gwen și Jane toate o dată și se uitară una la cealaltă, fâstâcindu-se.

— Doar că, începu Jane, apoi tăcu...

— Vedeți dumneavoastră, domnule, încercă Gwen să continue, dar nu izbuti să termine.

— Drumul e inundat, spuse Kate dintr-o suflare.

— Nu e chiar așa de rău precum pare... Se întâmplă des când plouă vara...

— O să fie circulabil repede, încercă Lara să amelioreze situația.

Bineînțeles, lucrurile nu stăteau prea bine.

— Dar, pentru moment, spuse Rock, uitându-se la Isabel.

Lui Isabel i se păru că bărbatul este amuzat de situație.

— Nu puteți pleca acum, răspunse Isabel, recunoscându-și înfrângerea.

Rock bătu din picior, chibzuind la vorbele ei, apoi spuse:

— Înțeleg. Înseamnă că va fi mai interesant decât am socotit inițial.

Mai bătu o dată din picior, apoi continuă:

— Doamnelor, vă pot conduce înapoi la conac? îi oferi brațul Larei.

Lara rămase nemișcată, nesigură de cum se cuvenea să se poarte, până când o înghionti Gwen, iar ea spuse încet:

— Vă mulțumesc, domnule Durukhan.

Rock o luă de mână și i-o puse pe după brațul lui îndoit.

— Te rog, spune-mi Rock.

Lara se îmbujoră și chicoti. Isabel rămase uimită. Chiar chicotise! Chicotitul se afla în fruntea listei cu pricinile pentru care îi țineau pe bărbați departe de Townsend Park.

Ieșiră cu toții din hambar, lăsând-o pe Isabel în urmă cu gândurile ei. Bărbații trebuiau să petreacă noaptea acolo, iar lordul Nicholas avea să le descopere în curând toate secretele - fie de la prietenul lui, fie pe altă cale. Fetele nu se pricepeau să îi ducă de nas pe bărbați. Slujbele, veșmintele lor, totul fusese gândit doar ca un vicleșug trecător. Era doar o chestiune de timp până când una dintre ele avea să se dea de gol.

Și aveau să fie sub privirea lordului Nicholas.

Nu doar seara. Dacă acesta avea să fie acolo, să muncească lângă ele timp de două săptămâni... Nu aveau cum să păstreze secretul.

Oftă. Situația nu arăta deloc bine. O cuprinse deznădejdea. Nu se

schimbase nimic. Nu rezolvase nici una din problemele cu care se confruntau. În schimb, mai adăugase câteva la cele existente deja. Invitase un lord în casa lor. Care le putea distruge cu un singur cuvânt. Nu părea genul de om care ar face una ca asta, dar ar fi putut să o facă. Și asta o neliniștea rău de tot. Trebuia să născocească un plan ca să îl câștige de partea lor. Pentru ca, atunci când avea să afle adevărul despre ele, să nu le denunțe. Dar cum?

— Isabel? o întrerupse Gwen, care o privea curioasă. Este totul în regulă?

„Nu."

— Da. Totul e perfect în regulă.

Gwen o privi neîncrezătoare:

— Va fi bine, Isabel.

— Va afla, zise Isabel și lăsă să îi scape un râs ușor, nervos.

— Așa este, încuviință bucătăreasa.

La auzul vorbelor ei, se rupseră orice stăvilare și Isabel începu să vorbească rapid și furios:

— Și ce-o să se întâmple cu noi? Măcar pe când trăia tatăl meu eram în siguranță. Nimănui nu-i păsa într-atât de Townsend Park, încât să se sinchisească de Casa Minerva. Nu se apropia nimeni de noi. Ce-i drept, nu aveam bani. Nu aveam pe cineva să ne apere. Și cu toate astea, eram în siguranță, zise ea, plimbându-se încolo și încoace prin hambar. Și, de parcă tatăl meu nu ne-a necăjit și așa destul când ne-a părăsit și ne-a lăsat în voia sorții, a mai și murit. Și nu ne-a lăsat nici un sfanț. Am rămas fără bani, fără siguranță și nu avem pe nimeni de încredere care să aibă grijă de noi.

— Isabel, se apropie Gwen de ea. Va fi bine...

Isabel răbufni. Își acoperi fața cu mâinile și spuse disperată:

— Ajunge! Nu mai spune asta!

Gwen tăcu, iar atmosfera deveni tensionată.

— Nu mai spune asta, repetă ea încet. Nu ai de unde să știi asta.

— Știu că vei găsi o cale...

— De când mă străduiesc, Gwen, să găsesc o cale... Încă de când am primit vestea morții lui, am tot încercat să fac în așa fel încât totul să fie bine.

Isabel scutură din cap.

— Însă nimic nu a mers cum trebuie: conacul se surpă; James știe tot atâtea despre ce înseamnă să fii conte, cât știe să zboare; nu avem bani să ne plătim facturile; iar acum am mai băgat și o vulpe în cotețul cu găini!

Se auzi un sunet cadențat. Isabel pufni disprețuitoare.

— Mi-am ales foarte bine cuvintele, continuă ea, apoi se aruncă pe un balot de fân, deznădăjduită. Am rămas fără idei. Și se pare că, odată cu sosirea ploii ăsteia, am rămas și fără timp.

Nu mai putea să le apere.

Nu mai putea să țină conacul în picioare.

Știuse mereu că avea să vină și ziua aceasta. Că era de ajuns o singură greșeală, oricât de mică, ca să i se schimbe norocul. Nu fusese niciodată suficient de puternică încât să le protejeze pe toate. Sosise momentul să o recunoască. O podidiră lacrimile.

— Gwen, nu pot să ne salvăm, șopti ea.

Cuvintele acelea îi aduseră alinare: îi trecuseră prin minte de zeci, de sute de ori chiar, dar niciodată nu le rostise cu voce tare. Se așternu tăcerea, cât timp Gwen cugetă la vorbele lui Isabel, după care fata spuse:

— Poate că nu e un pericol chiar așa de mare pentru noi. Nu l-am cunoscut pe lordul Nicholas, dar prietenul lui pare destul de cumsecade.

— Nu ai de unde să știi asta.

— Uiți că am cunoscut destui ticăloși în viață, așa că știu destul de multe despre ei.

Era adevărat. Gwen era fiica unui vicar de la țară și, din câte își dăduse seama Isabel, un om afurisit și slobod la gură. Cu toate că fata nu obișnuia să vorbească despre copilăria ei, în primele zile în Casa Minerva, îi destăinuise că tatăl ei o socotise mereu o păcătoasă, mai mult decât pe frații ei, care împărtășiseră bucuroși credința stăpânului lor. Cu primul prilej ivit, Gwen plecase de acasă: se căsătorise cu un fermier de prin partea locului, care se dovedise a fi și mai ticălos decât tatăl sau frații ei. Îi îndurase bătăile mai puțin de un an, după care, sfidând legea, fugise și cutreierase drumurile până ajunsese la Isabel.

În cea de-a treia zi petrecută la conac, când vânătăile începuseră deja să i se vindece, Gwen se trezise și reușise să își croiască cumva drum până în bucătărie.

Zâmbind cu gura până la urechi - lucru care avea să devină o trăsătură caracteristică ei - declarase că toate locuitoarele casei erau *„un batalion de Minerve”*, zeițe ale războiului și înțelepciunii. Așa își primise numele Casa Minerva. *Și Isabel era pe cale să o piardă.*

— E un străin. Nu ne putem încrede în el.

— Eu sunt prima care s-ar îndoi de un bărbat, Isabel. Însă nu socotesc că sunt toți răi. Și nici tu nu crezi asta.

După o scurtă pauză, repetă:

— Poate că ăsta nu ne vrea răul.

Of! Își dorea atât de mult să fie așa!

— Ne distrage atenția, zise Isabel.

— Așa stau de obicei lucrurile cu bărbații chipeși, răspunse Gwen. Am citit că are ochii de un albastru ireal...

— Așa e.

— Văd că ai băgat și tu de seamă, spuse bucătăreasa zâmbind.

— Nu am băgat de seamă, roși Isabel. Doar că...

— Te-a sărutat pe acoperiș, nu-i așa?

Isabel făcu ochii mari de uimire.

— Cum de știi asta?

— Nu știam, rânji Gwen. Dar o știu acum.

— Gwen! Nu trebuie să spui nimănui despre asta!

Bucătăreasa clătină din cap.

— Mă tem că nu pot să îți făgăduiesc una ca asta. Ți-a plăcut?

— Nu, zise ea, roșind și mai tare.

— Nu te pricepi deloc să minți, Isabel, râse Gwen de ea.

— Ah! Bine. Da, mi-a plăcut. Pare foarte priceput la sărutat.

— Ai face bine să ai grijă. Dacă te îndrăgostești de lordul ăsta, nici nu o să știi ce te-a lovit.

Isabel cugetă la vorbele bucătăresei, întorcându-le pe toate părțile în mintea ei. Totul părea să îi scape de sub control. Era pe punctul de-a pierde toate lucrurile la care ținea... tot ce îi era drag.

Și se săruta cu străini pe acoperiș.

Gwen avea dreptate.

Nu știa ce o lovise.

CAPITOLUL 8

— Toți servitorii ei sunt femei.

În biblioteca conacului Townsend Park, Nick stătea sprijinit de o masă lungă și joasă, pe care își împrăștiase notițele despre colecția de statui de marmură și pe care le uitase acolo. După cină, se silise să se concentreze pe statuetele de la moșie - singurul lucru din toată casa pe care părea să îl priceapă -, însă se lăsase păgubaș după câteva momente, distras de ceea ce aflase despre conac. Și despre stăpâna lui. Rock își ridică privirea din carte, netulburat:

— Așa e.

— Ai băgat de seamă și tu?

— Da.

— Și nu aveai de gând să îmi împărtășești și mie? întrebă Nick ridicând din sprâncene.

Rock ridică nedumerit din umeri.

— Am așteptat să văd cât îți ia până să-ți dai seama.

— Nu mult.

— Nu prea se pricep să se ascundă.

— Chiar deloc. L-ai văzut pe valet la cină?

— Vrei să spui dacă am văzut ce sâni avea valetul de la cină?

Nick se întoarse râzând spre prietenul lui:

— Nu ar trebui să te uiți așa la servitori, Rock, zise el.

Se îndreptă apoi spre fereastră și privi în întunericul de afară, vorbind parcă cu ploaia care nu contenise încă.

— Ce trebuință ar avea cineva de o casă plină cu femei?

Rock lăsă la o parte cartea și se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se la tavan.

— Nu cred să fie vreun răspuns rezonabil la întrebarea asta.

— O știu pe Lady Isabel de mai puțin de două zile, dar îți garantez că numai rezonabilă nu e, zise el și îi întoarse spatele tovarășului lui. Să fie vreun fel de școală? O școală pregătitoare?

Rock clătină din cap.

— Nu ar avea de ce să o țină ascunsă atunci. Tocmai pentru că e secretă cred că e mai degrabă ceva mârșav la mijloc.

Nick se înfioră.

— Mă îndoiesc.

— Dacă face vreo nelegiuire, atunci își condamnă fratele, zise Rock. Lumea bună din Londra nu îl va accepta niciodată dacă atât tatăl, cât și sora lui se îndeletnicesc cu treburi îndoielnice.

Nick se gândi la posibile scenarii.

— Bani nu are. Dacă este vreo codoașă, atunci nu e una prea pricepută. Ar putea fi vreun bordel? zise el după câteva clipe de tăcere.

— Nu fără bărbați.

Nick căzu pe gânduri o clipă.

— Poate că era un soi de harem. Pentru răposatul conte.

Rock se uită la el, nevenindu-i a crede.

— Chiar crezi că avea Contele Risipitor un harem și nu a dat de veste lumii despre asta?

Era o idee absurdă, desigur.

— Nu, bineînțeles că nu. Dar, atunci, ce naiba e locul ăsta? Trebuie să fie un motiv pentru care nu există nici un bărbat în casa asta!

Rock se îndreptă pe scaun.

— Sau poate că...

— Ce e?

— E o casă plină cu femei.

— Da...

— Poate că e o casă plină cu femei care nu sunt interesate de bărbați. Ci mai degrabă... de femei.

Nick clătină din cap și spuse:

— Nu e asta.

— Ia gândește-te, Nick. Ar putea foarte bine să fie...

— Unele dintre ele, poate. Dar nu Isabel.

— N-ai de unde să știi.

Nick îl privi drept în ochi pe tovarășul lui:

— Ba da, Rock. Știu. Pe Isabel nu o ispitesc plăcerile sadice.

Într-un sfârșit, Rock pricepu:

— Deja?

Deja. Și fusese blândă și năucitoare, și își dorea mai mult.

Nick se întoarse la masa sa de lucru, fără să vorbească.

— Of, St. John, spuse Rock tărăgănând cuvintele. Ce pot să spun? Bravo!

Nick mârâi și se așeză din nou la masa joasă, cufundându-se în însemnările lui, fără să ia în seamă amuzamentul tovarășului său. Nu ar fi trebuit să mărturisească. O sărutase pe Isabel, ceea ce fusese o greșeală. Nu îi mai rămânea decât să dea uitării toată întâmplarea.

Firește că se străduise să o facă încă de când se întâmplase. Dar era în zadar.

În schimb, ori de câte ori socotea că reușise să uite de Isabel și de clipele petrecute fugar în pod, i se ivea din nou amintirea ei în minte - atât de moale și de doritoare, în brațele lui. Pentru numele lui Dumnezeu, oftatul ei era ca o armă! Cum ar fi putut un bărbat rezonabil să i se împotrivească?

Era de ajuns să îl facă să simtă nevoia să bea ceva. Asta era o altă problemă, întrucât se părea că nu exista pic de băutură bună în tot conacul.

El și Rock primiseră o carafă mică cu vin la cină în seara aceea, cină pe care o serviseră singuri. Doamnele se scuzaseră, Isabel pretinzând că din pricina doliului nu putea să le țină companie oaspeților, ceea ce însemna implicit că nici Lara nu li se putea alătura, întrucât ar fi fost o lipsă de bună-cuviință ca o femeie tânără să cineze cu doi bărbați necăsătoriți.

În pofida aparențelor, se părea că bună-cuviința era o chestiune importantă într-o casă plină cu femei îmbrăcate în veșminte bărbătești.

Așa se face că Nick și Rock luaseră singuri o cină perfect satisfăcătoare cu carne de vită rece și legume calde și, după ce terminaseră de mâncat, un lacheu tânăr și tăcut, sau mai bine zis, un lacheu-femeie, îi condusese în biblioteca conacului.

Lucru care ar fi fost pe gustul lui Nick, dacă nu ar fi fost complet absorbit de stăpâna casei, care îl zăpăcea în ultimul hal.

Își amestecă foile și se uită încă o dată peste însemnările despre Volupta. „Se află pe culmile extazului”, scrisese el mai devreme despre acea statuie seducătoare, înainte să înceapă să și-o închipuie pe stăpâna ei într-o stare asemănătoare.

După aceea, nu mai reușise să facă mare lucru.

În clipa în care și-o închipuise pe Isabel întinsă în fața lui, pe culmile plăcerii, se lăsase păgubaș și plecase să o caute. Știuse că avea să i se pară mai mult o pedeapsă decât orice altceva, iar interludiul lor de pe acoperiș o dovedise. Nick își dorise ca sărutul acela să nu se mai termine. De fapt, voise să o întindă pe podeaua podului prăfuit și să îi arate cât de bine-venite puteau fi furtunile de vară. Dacă nu i-ar fi întrerupt tânărul conte, Nick era aproape convins că exact asta ar fi făcut. Gândul îl făcu să se foiască în scaun, încordarea din pantaloni amintindu-i de locul în care se afla și de greșeala lui.

Nu se mai simțise atât de frustrat în viața lui: frustrat că nu reușea să priceapă în ce anume se băgase; frustrat din pricina femeii captivante care îl dăduse peste cap mai devreme; și din pricina afurisitei de ploi care îl împiedica să plece din casă.

— O fi intrat în vreo încurcătură, spuse el și se ridică din nou de pe scaun, ducându-se la fereastră, după care se plesni peste jiletcă și se întoarse spre Rock. Nu te supără ploaia asta care nu se mai oprește?

Turcul schiță un zâmbet strâmb și-i răspunse:

— Nici măcar bărbații de tagma noastră nu pot să mute munții din loc, Nick.

Vorbele lui îl supărară.

— Nu vreau să opresc ploaia, Rock. Vreau doar să pot pleca din

conacul ăsta.

— Serios?

Nick se încruntă și își pironi prietenul cu privirea.

— Da! Te îndoiești cumva de mine?

— Nicidecum, zise Rock și se întoarse la cartea lui, refuzând să înghită momeala.

Întotdeauna fusese dificil din punctul acesta de vedere.

După câteva clipe bune, Nick deschise fereastra și se aplecă în întunericul de afară. Nu se vedea nimic mai departe de casă. Doar furtuna și o negură prăpăstioasă. O dorise în după-amiaza aceea. Iar acum că nu reușea nicicum să o înțeleagă, o dorea și mai tare. Scrâșni din dinți. I-ar fi prins bine ceva de băut. Se trase înapoi, fără să ia în seamă faptul că i se udase părul, se duse spre dulap și începu să caute nervos.

— Trebuie să fie și ceva tărie prin casa asta.

— Iar ai început. Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Nick se întoarse brusc spre Rock.

— Mă tem că nu pricep ce vrei să zici.

Rock îi zâmbi ambiguu, apoi se întoarse la cartea lui.

— Firește că nu, spuse el sec.

Nick se încruntă când îl auzi.

— Ce vrei să spui cu asta?

Rock nu își ridică nasul din carte.

— Înseamnă că, de când te știu eu, mereu ai căzut repede în mrejele unei femei misterioase. Și mai repede chiar când a fost vorba de o femeie misterioasă aflată la ananghie. Tăgăduiești că ar fi așa?

Nick nu spuse nimic. Rock continuă:

— Când te-am scos din închisoare în inima Turciei, abia mai puteai să te miști, de la cât de tare fuseseși bătut din pricina unei femei. Nici nu-mi mai amintesc de câte ori ne-am luat la pumni cu străini, pentru că ai vrut să salvezi toate tinerele pe care le credeai maltratate. Dar, dacă nu punem la socoteală faptul că am venit până în Yorkshire ca să salvezi o fată pe care nu ai întâlnit-o niciodată, atunci sigur, ai dreptate: nu suntem deloc captivi în odaia asta, având ca unică distracție niște cărți, doar pentru că tu ai un nefiresc simț al datoriei față de orice femeie pe care o întâlnești.

Nick îi aruncă o privire furioasă.

— Nu tu mi-ai vorbit mai adineauri despre esența de neclintit a naturii? Dacă ar ploua un pic mai tare de atât, ar trebui să construim o arcă! Nu am invocat eu vremea asta, Rock!

Turcul îl săgeta cu ochii lui închiși la culoare:

— Așa este, nu ai făcut-o. Dar dacă Lady Isabel ar fi fost Lord Townsend, am mai fi ajuns să fim captivi aici în primul rând?

Lui Nick nu îi plăcu întrebarea.

Rock întoarse pagina, în timp ce el se ghemui și se uită după o sticlă de tărie. Nu își permitea să fie mofturos. Ar fi băut orice ar fi găsit. În alte împrejurări, s-ar fi bucurat de o seară ca asta: vremea îl împiedica să iasă din casă, să vadă sau să fie văzut de alții. Însă nu și în seara aceasta. Nu cât timp se afla sub acoperișul ăsta. Sub acoperișul ei. Nu cât timp furtuna îi amintea de buclele ei arămii ude leoarcă, de curba dulce a sânului umed de la rămășițele furtunii de după-amiază.

Râse scurt și aspru, dar fără pic de umor. Se afla într-o casă străină, într-o bibliotecă străină, cu Rock și însemnările lui despre o statuie romană în extaz.

Poftea la cea mai complicată femeie pe care o întâlnise vreodată, care se întâmpla să fie stăpâna celui mai straniu conac pe care îl vizitase vreodată.

Și trebuia să se descurce cu toate acestea fără măcar o înghițitură de tărie. Era limpede că universul complota împotriva lui.

Voia să iasă din odaia aceea. Se întoarse și o apucă spre ușă. Mișcarea rapidă pe care o făcuse îi atrase încă o dată atenția lui Rock.

— Unde te duci?

— Mă întorc în camera cu statui. Nu mă pot concentra aici.

— Interesant.

Tonul sec al prietenului său îl făcu să se oprească și să-i arunce o privire primejdioasă.

— Ai ceva de spus, Rock?

— Nicidecum, răspunse acesta. Mă amuză doar faptul că am fugit de mulțimea de femei din Londra, care te-ar fi sfârtecat de viu, și am nimerit în mijlocul unei mulțimi de femei și mai primejdioase.

— Nu crezi că e cam mult spus? Sunt inofensive.

— Crezi?

Nick păru enervat de întrebare. Petrecuse o singură zi în casa aceea și deja îi venea să se ia la bătaie.

— Mă duc să muncesc.

Străbătu camera și deschise larg ușa, hotărât să și-o scoată pe Isabel din minte. De nu ar fi dat de ea pe coridor... poate că ar fi reușit.

Dar Isabel se afla pe coridor. Încremenise locului și doar foșnetul poalelor ei îi dădu de înțeles că o speriase. Nick se simți oarecum dezamăgit de veșmintele ei: erau fără îndoială feminine, însă mult prea conservatoare pentru femeia îndrăzneață și pasională care i se dezvăluise mai devreme. Purta o rochie neagră, atât de neagră încât, așa cum stătea, cu spatele la el, nici nu ar fi văzut-o prin întuneric, dacă ochii lui nu ar fi căutat-o stăruitor de fiecare dată.

După o tăcere îndelungă, deveniră amândoi atât de încordați, încât Isabel își întoarse ușor capul spre el; lumina slabă care se revărsa din bibliotecă îi dădu la iveală partea de jos a chipului și linia gâtului.

Nick rămase vrăjit de pielea ei ca de alabastru. Atunci Isabel se întoarse cu totul spre el, învăluindu-l într-un parfum de flori de portocal. Nick nu luă în seamă fiorul de plăcere care îl străbătu când zări mirarea din ochii ei și pieptul ei care se ridica și cobora cu mișcări iuți.

— Lady Isabel, ai nevoie de ceva? o întrebă el din pragul ușii, după de ce se liniști.

Pentru numele lui Dumnezeu, doar era biblioteca ei! Și coridorul ei! Ei bine, biblioteca și coridorul lui James, mai precis, dar nicidecum ale lordului Nicholas.

Așa că Isabel nu avea de ce să se simtă ca un copil care se rătăcise și fusese prins furișându-se pe holuri. Avea tot dreptul să fie acolo. Se putea furișa, dacă asta voia. Numai că felul în care Nick se rezema leneș de ușa bibliotecii, de parcă nu ar fi avut altceva mai bun de făcut decât să se uite la ea... și să îi zâmbească încrezut... o făcu să se gândească că știa că așteptase aproape un sfert de ceas în fața ușii, încercând să își facă curaj să intre.

Isabel se hotărâse să le facă o vizită, în speranța că așa le putea abate atenția și nu aveau să își împărtășească unul altuia ceea ce aflaseră. Gwen și Lara se chinuiseră amândouă să o aducă până pe coridorul din afara bibliotecii.

Își spusese că fiecare clipă petrecută acolo, zgâindu-se la ușa uriașă, era o clipă în care Rock l-ar fi putut desfăta pe tovarășul lui cu povești despre descoperirea pe care o făcuse în grajduri. Sau în care lordul Nicholas l-ar fi putut desfăta pe tovarășul lui cu povești despre izbânzile lui de pe acoperiș.

Fusese cât pe-aci să bată la ușă. Serios. După care se hotărâse că trebuia să se încredințeze că bărbații aveau să primească un mic dejun așa cum se cuvenea, dimineață. Așa că se îndreptase spre bucătărie.

Iar el alesese să deschidă ușa chiar atunci. Și o mai și făcuse cu atâta nonșalanță! Omul ăsta o scotea din minți! Ei bine, putea și ea să pară la fel de nepăsătoare.

— Lord Nicholas! Chiar pe dumneata te căutam!

Hm. Nu vorbise deloc nonșalant. Păruse mai degrabă o purcelușă speriată.

Isabel înăbuși vocea dojenitoare din mintea ei.

— Mă bucur că ți-am putut face pe plac, spuse el tărăgănat.

Lumina care venea dinspre bibliotecă îi bătea din spate, în timp ce lumânarea care pâlpâia pe coridorul întunecat abia de îi lumina trăsăturile bine definite; cu toate astea, Isabel văzu că zâmbea.

— Mă necăjești.

— Numai puțin, mărturisi el și ținu ușa larg deschisă, ca să poată intra.

Ea intră în bibliotecă, iar el închise numaidecât ușa, prinzând-o înăuntru.

Isabel se opri și simți un junghi de durere în stomac când se uită la odaia călduroasă și la foile împrăștiate într-un colț al biroului nefolosit de atâta vreme. Regina îi dăduse raportul, după ce îi escortase în siguranță în bibliotecă. Se părea că nu le luase prea mult timp ca să se simtă ca la ei acasă, odată ce lacheul se retrăsese. Rock se afla într-un colț al odăii și închidea o fereastră. La auzul ușii, se întoarse către Isabel și, cu un zâmbet scurt și prietenos, îi făcu o plecăciune:

— Lady Isabel, tocmai mă uitam să văd cât de tare plouă, zise el.

— A început să se mai potolească, răspunse ea, bucuroasă că începuseră cu un subiect de conversație relativ sigur. Socotesc că drumurile vor fi practicabile mâine.

— Cât de des se întâmplă să rămâneți prinse aici? întrebă Nick.

— Nu este ceva ieșit din comun. Ba chiar face parte din farmecul conacului de la Townsend Park: faptul că e rupt de restul lumii. Există lucruri și mai rele decât să fii prins aici din pricina inundațiilor sau să rămâi înzăpezit.

Nick mormăi încet, așa că Isabel adăugă:

— Firește, bunurile noastre sunt aici, nu în oraș. Îmi pare rău de inconvenientele prin care treceți.

Nick o privi câteva clipe stăruitor, iar ea se împotrivi imboldului de a-și aranja părul. În schimb, se sili să îl privească drept în ochi și să își păstreze calmul aparent. Se așternu tăcerea între ei, iar ea băgă de seamă că părul îi era ud și că o picătură de apă răzleață îi cobora ușor pe nas. *Oare fusese afară?*

Nici nu i se închegă bine gândul în minte, că Nick făcu un pas mic înspre ea. Îi vorbi cu o voce joasă și lină, făcând-o să se înfioare toată:

— Doreai ceva de la noi?

Ce căuta acolo?

Voia să îl împiedice să le afle secretele. Și să zădărnicească tot.

Nu era un răspuns pe care se cuvenea să îl dea. Pentru o clipă, Isabel încremeni, cu mâinile încleștate pe sticla pe care o adusese cu ea. În cele din urmă, amuzamentul din ochii lui albaștri o îndemnă să vorbească.

— V-am adus ceva de băut, zise ea puțin prea tare, și ridică sticla prăfuită.

Văzând privirile goale ale bărbaților, continuă să vorbească, grăbită:

— Nu am habar ce este... Avem o ladă întreagă jos... În pivniță. Mai sunt și alte lucruri acolo... Însă aceasta mi s-a părut că s-ar potrivi ocaziei, zise ea și se opri pentru o clipă, după care continuă. Ei bine, nu pentru mine. Firește că eu nu beau... Dar înțeleg că bărbații ca voi... ei bine... poate că v-ar plăcea.

Apoi se opri și le măsură din priviri uimirea, sprâncenele ridicate și tăcerea desăvârșită în fața șuvoiului de cuvinte ce țâșnise din gura ei. *„Taci din gură, Isabel!”*

Își strânse buzele, crispată, și îi întinse sticla lui Nick, ca un fel de ofrandă de pace. Nick o luă și o țintui cu ochii lui albaștri și reci.

— Îți mulțumesc!

Vocea lui joasă și stăpânită o străpunse drept în inimă și o făcu să se topească. Se îmbujoră pe neașteptate și fără motiv. Își întoarse privirea spre Rock - o prezență mai mare, mai întunecată și, cumva, infinit mai sigură. Trase adânc aer în piept să se liniștească, apoi spuse:

— Cu plăcere!

Nick începu să desfacă sigiliul de ceară de pe gâtul sticlei, iar Isabel rămase vrăjită de mișcările lui. Băgă de seamă grija, siguranța cu care își mișca degetele - aceleași degete care o mângâiaseră în după-amiaza aceea. Erau bronzate de la soare, cu unghiile perfecte, dar puternice și capabile în același timp; nu semănau deloc cu mâinile delicate ale altor bărbați de viță nobilă pe care îi întâlnise în trecut. Erau chiar frumoase.

Se gândea la mâinile lui. Când se trezi din visare și îl privi din nou, băgă de seamă o licărire pătrunzătoare în ochii lui, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. De parcă ar fi știut că îi admira mâinile. Ce jenant!

Pentru o clipă doar, Isabel se gândi să evadeze din bibliotecă - să o ia la fugă și să nu se mai uite înapoi. Dar când Rock își înclină capul în semn de mulțumire, își aduse aminte de ce îi deranjase pe cei doi bărbați de la bun început.

Trebuia să rămână să le țină companie. Și să îl împiedice pe Rock să dezvăluie secretele Casei Minerva, iar pe Nick pe cele ale stăpânei ei.

Dacă nu ar fi simțit privirile agere ale amândurora ațintite asupra ei, ar fi bătut cu piciorul în podea de nervi. *Bărbații chiar aduceau numai necazuri.*

Isabel își mască frustrarea cu un surâs, spera ea, amabil, și zise:

— Desigur, veți avea nevoie de pahare.

Nick încuviință scurt din cap, apoi se îndreptă spre dulapul din partea cealaltă a bibliotecii, se lăsă pe vine și scoase trei păhărele de cristal. Isabel spuse uimită:

— Văd că vă simțiți deja ca acasă. Și că ați descoperit deja barul.

Nick zâmbi strengărește și o gropiță i se ivi în obraz, oferindu-i Isabelei șansa de a-și imagina pentru o clipă ce copil năzdrăvan și încântător trebuie să fi fost.

Îi surâdea ideea.

— Te asigur că a fost doar o expediție rapidă. Rock a fost tot timpul

cu ochii pe mine; te poate încredința că purtarea mea a fost ireproșabilă.

Isabel se uită la Rock, care îi vorbi cu o gravitate prefăcută:

— Lordul Nicholas se poartă mereu ca un gentilom perfect.

— Mă tem că îmi vine tare greu să cred asta, zise ea și se întoarse spre Nick zâmbind.

Vorbise fără să se gândească și abia după aceea îi trecu prin minte că Rock ar fi putut să bănuiască că între ei avusese loc ceva clandestin. Nu că ar fi greșit dacă și-ar fi închipuit așa ceva. Isabel făcu ochii mari și își îndreptă din nou atenția spre Rock, neștiind sigur ce-ar fi trebuit să facă. Când îl auzi pe turc râzând din tot sufletul, respiră scurt, deși nici măcar nu își dăduse seama că își ținuse respirația.

— Regret că nu avem ceva mai bun decât... orice ar fi asta, zise ea, dornică să schimbe cursul conversației și arătă spre sticla prăfuită pe care o ținea Nick. Mă tem că nu prea avem motive să ținem alcool în casă.

Nick turnă două degete din băutură în fiecare pahar, după care le duse spre Rock și Isabel.

— Nu, mulțumesc, spuse ea și se duse mai aproape de masa încărcată cu hârtii din celălalt colț al bibliotecii. Însă aș dori să știu ce este, adăugă ea, făcând un semn cu mâna în aer.

Nick luă o gură, după care se rezemă de un raft jos cu cărți și o privi pe Isabel cu pleoapele grele:

— E coniac.

— Serios? tresări ea de după masa de lucru.

— Da. Și încă unul tare bun, aș spune.

Isabel se uită la Rock, așteptând o confirmare. Când turcul încuviință din cap, zise:

— Mărturisesc că sunt uimită. Nu îmi închipuiam că tatăl meu ar fi lăsat o ladă cu un coniac așa bun să zacă prin pivnițele de sub conac. Nu când ar fi putut să îi găsească o întrebuințare mult mai bună în stomacul lui, spuse ea, și își întoarse atenția către masa de lucru. Sunt impresionată de cât ai reușit să faci într-o singură după-amiază.

Nick se apropie de ea, cu paharul în mână.

— Sunt nerăbdător să mă întorc la lucru imediat ce se crapă de ziuă, zise el, după care se opri și o privi preț de câteva clipe.

Apoi reveni la discuția despre tatăl ei:

— Cum crezi că a ajuns tatăl dumitale să aibă o ladă de coniac franțuzesc?

Isabel se uită gânditoare la paharul pe care îl ținea în mână și la băutura aurie care se zărea sub degetele lui puternice. Își aminti când aduse tatăl ei coniacul. Fusese ultima oară când îl văzuse. Atunci o ispitise cu o călătorie la Londra și cu promisiunea că avea să o scoată

în societate. Tot atunci crezuse că se schimbase... până aflase că avea de gând să o mărite cu cel care îi oferea mai mult.

Fugise la mama ei și o implorase să o ajute. Să o apere. Însă aceasta, disperată să regăsească dragostea pe care o pierduse, nu acceptase să îi sară în ajutor. Ba chiar îi spusese că era egoistă.

Din câte se pare, contele își dăduse seama că o fiică îndărătnică și fără zestre nu era o partidă prea bună, așa că plecase oricum de la conac în mai puțin de o săptămână.

Și nu se mai întorsese niciodată.

Iar mama Isabelei nu o iertase niciodată pentru asta.

Firește, nu îi putea spune lordului Nicholas adevărul.

Cu privirea în pământ, Isabel se sili să își ascundă emoția din voce:

— Am învățat cu mult timp în urmă, milord, să nu mă îndoiesc niciodată de faptele tatălui meu. Îmi închipui că, asemenea tuturor celorlalte lucruri din casă, și coniacul a ajuns aici tot prin mijloace necinstite.

— Sau poate că nu, spuse el curtenitor.

— Se prea poate, dar bănuiesc că nu vom ști niciodată, nu-i așa?

Cu toate că nu se mai concentra pe hârtiile din fața ei, Isabel întoarse oricum o pagină. Aproape că nici nu vedea cuvintele înșirate pe foi, până când privirea îi căzu pe liniile puternice și fluide ale cuvântului climax și tresări...

Oare despre ce scria?

Își aplecă curioasă capul, să vadă mai bine ce scria pe foaie, când, lordul Nicholas o întrerupse amuzat:

— Lady Isabel?

Isabel își înălță capul și zâmbi mult prea larg, fără să ia în seamă faptul că se îmbujora tot mai tare, și îi întâlni privirea trufașă, zâmbitoare. Știa întocmai ce citise, iar asta o scotea din minți. Era șiret.

Ei bine, nu putea să îl lase să își facă de cap cu ea.

— Vă rog, nu stați în picioare din pricina mea. Haide să ne așezăm, zise ea și arătă spre grupul de scaune unde își lăsase Rock cartea. Ai găsit ceva bun de citit, ca să treacă timpul mai ușor în noaptea asta îngrozitoare?

Acum era rândul turcului să o privească strengărește. Se îndreptă grăbit spre carte și o apucă cu mâinile lui uriașe înainte ca Isabel să o poată vedea.

— Sincer să fiu, am găsit.

Isabel zâmbi ușor, curioasă, apoi întrebă:

— Da? Ce anume?

Nick chicoti, distrăgându-i atenția pentru o clipă, însă când Isabel se uită la el, Nick își duse paharul la gură și ridică nedumerit din umeri:

— Nu am nici cea mai vagă idee ce citește.

Isabel se întoarse spre Rock și băgă de seamă cum acesta îi aruncă tovarășului lui o privire de-a dreptul mânioasă.

Ceea ce fusese la început doar un mijloc de-a distrage atenția de la tatăl ei, devenise acum o chestiune de foarte mare însemnătate. I se părea ei sau turcul era îmbujorat?

— Rock?

— *Castelul din Otranto.*

Isabel nu se putu stăpâni și râse scurt. Romanul gotic era unul dintre preferatele fetelor: povestea complicată a unui lord blestemat, o căsătorie forțată și ridicarea la putere a unui prinț. Fără îndoială că nu era soiul de carte pe care s-ar fi așteptat cineva să o găsească în mâinile unui uriaș. La auzul râsetului ei, Nick zise sec:

— Eu nu aș lua-o ca pe un afront, Rock. Lady Isabel ar judeca fără îndoială pe oricine ar citi un astfel de roman gotic.

— Nu! strigă ea. Nu te judec, Rock! Chiar deloc!

— Fii fără grijă, răspunse turcul în fața străduinței ei de a-l liniști. Să-l ia naiba pe Nick. Povestea este chiar captivantă.

Nick râse pe înfundate, iar Isabel îi aruncă o privire amenințătoare care îi cerea să se potolească, apoi se grăbi să lămurească lucrurile cu Rock:

— Așa și este! Când au citit-o celelalte...

Rock făcu ochii mari când o auzi, iar ea se zori să își repare greșeala:

— Când spun celelalte, mă refer la Lara și la... prietenele noastre. Din oraș, firește... Le-a plăcut foarte mult.

— Și dumneata, milady? o întrebă Rock, mascându-i stângăcia.

— Oh, eu nu am citit-o. Ei bine, nu pe toată.

— Nu ai reușit să o termini?

Isabel scutură din cap și spuse:

— Nici nu am început-o. Nu mi-a plăcut cum se termină.

— Cum se termină? întrebă Nick aplecându-se în față.

Isabel încuviință:

— Întotdeauna încep cu finalul, când citesc o carte.

Rock era mai mult decât nedumerit:

— De ce ai face una ca asta?

— Îmi place să fiu pregătită, ridică Isabel din umeri.

Nick izbucni în râs, iar ea se întoarse spre el. Își bătea cumva joc de ea?

— Ți se pare un lucru amuzant, Lord Nicholas?

— Fără îndoială, Lady Isabel, răspunse el, fără să se rușineze că o făcuse să se simtă jignită.

— De ce?

— Pentru că asta lămurește multe.

Ce voia să spună cu asta?

Isabel se împotrivi imboldului de a-l trage de limbă și, în schimb, își îndreptă din nou atenția spre celălalt oaspete al ei, care era o persoană mult mai plăcută. Se duse lângă un raft cu cărți din apropiere și începu să caute o carte, silindu-se să nu îl ia în seamă pe lordul Nicholas.

— Avem și *Mama misterioasă* pe aici pe undeva. Dă-mi voie să ți-o găsesc!

— Lady Isabel, cu toate că îți sunt recunoscător pentru ajutor, nu-mi trebuie încă o carte în noaptea asta, zise Rock, vădit amuzat. Asta va fi de ajuns.

La auzul vocii lui calme, Isabel se întoarse spre el.

— Prea bine, zise ea și își trecu mâna peste poalele rochiei, netezindu-le. Dacă te hotărăști că vrei s-o citești, ți-o împrumut bucuroasă.

Rock își înclină curtenitor capul și spuse:

— Îți mulțumesc. Însă acum aș vrea să mă duc să citesc mai multe despre lordul Otranto cel sortit pieirii și fiul lui asuprit de soartă.

Isabel îl privi neajutorată cum se îndreaptă spre ușă. *Urma să o lase singură cu Nick*. Fără îndoială că voia să o pedepsească. Nu avea să mai râdă niciodată de romanul acela gotic. Niciodată! Nu voia ca Rock să plece. Se părea că zeilor nu le păsa prea mult de renumele romanului gotic. Isabel făcu o ultimă încercare să îl țină în bibliotecă.

— Nu ai vrea mai degrabă să citești aici? Lumina este bună. Și am putea vorbi despre... nuanțele textului!

— Sau măcar despre sfârșitul lui, Rock, zise Nick sec.

Isabelei îi venea să îl lovească în cap cu o carte. Una mare. Poate cu Biblia Guttenberg. Rock îi zâmbi.

— Mi se pare o idee minunată, milady. Poate mâine?

Nu îl putea sili să rămână, fără să pară de-a dreptul neospitalieră față de lordul Nicholas și fără să atragă atenția asupra atmosferei tot mai încordate dintre ei.

— Firește. Rămâne pe mâine, zise ea cu jumătate de gură și îl privi cum se retrage.

Când se auzi ușa închizându-se, atmosfera din cameră păru să se tensioneze, iar Isabel își dădu brusc seama că era singură cu Nick. Cu răsuflarea tremurătoare, se întoarse spre el, neștiind la ce să se aștepte.

Nick apucă paharul cu coniac pe care Isabel îl refuzase mai devreme și se îndreptă spre ea, ca o felină care se apropie de prada ei. Ea îl privi în ochi și se minună încă o dată de cât de albaștri puteau fi.

— Mai bine mă retrag și eu... Te-am ținut din muncă destul.

Nick se opri și cugetă la cuvintele ei.

— Așa este. Însă nici prin cap nu-mi trece să te exilez din propria

bibliotecă. De ce nu iei loc? Să vorbim.

Isabel nici nu băgase de seamă că Nick o încolțise și o făcuse să se dea în spate până ajunsese lângă unul dintre scaunele din colțul odăii.

— Să vorbim?

El zâmbi strâmb când auzi neîncrederea din vocea ei.

— Mă pricep și să conversez, Isabel. Sau, cel puțin, așa mi s-a spus.

Nu era ușor să fie atentă la ce îi spunea când era așa de aproape de ea.

Isabel se așeză și apucă paharul pe care i-l întinsese Nick.

— Minunat, zise el și se așeză pe scaunul de lângă ea. Acum, spune-mi secretele dumitale.

CAPITOLUL 9

Lecția numărul trei:

Nu vă temeți să îl ispitiți pe lord cu grațiile dumneavoastră.

Când se va interesa de gândurile ascunse pe care le nutriți, împărtășiți-i fără teamă frânturi din acestea, grăitoare, dar nu prea intelectuale. Nu am vrea să vă socotească niște snoabe savante! Oferiți-i indicii mărunte, care să îl facă să dorească să vă descopere: vorbiți-i despre culoarea preferată, despre faptul că preferați să brodați, decât să pictați în ulei; spuneți-i cum îl chema pe poneiul pe care l-ați avut pe când erați copilă. Stăpâniți arta de a părea accesibilă, însă fără să îl copleșiți.

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

Isabel încremeni când îl auzi, neștiind cum să îi răspundă.

— Ce anume?

— Secretele dumitale, Lady Isabel, repetă el cu voce joasă și lingușitoare. Dacă nu mă înșel, ai destule.

— Ce idee absurdă! spuse ea. Viața mea e ca o carte deschisă!

Nick o privi pe sub pleoape grele pentru o clipă, suficient cât să o facă să se gândească că știa ceva ce nu ar fi vrut ca el să afle. Oare Rock să îi fi trădat încrederea? *Încrederea de care depindea o casă plină cu femei aflate la nevoie?*

Nu era o purtare prea cavalerească din partea lui, dar cine spunea că uriașul era un cavaler? De fapt, tovarășul lui nu se purtase deloc cavalerește în după-amiaza aceea. Isabel scutură din cap. Nu voia să își aducă aminte de întâmplarea din după-amiaza aceea. Nu acum, când se afla aici, în biblioteca ei caldă și primitoare.

Cu un mojic.

Nick ridică o sprânceană și se lăsă pe spătarul scaunului: se întinse de parcă ar fi fost la el acasă. Ce om trufaș! Își puse un picior peste celălalt. Isabel își mută supărată fustele din calea cizmelor lui. El o privi și îi zâmbi încrezut.

Cizmele lui nu se aflau câtuși de aproape de fustele ei, și amândoi o știau foarte bine.

Totuși, ar fi putut fi mai curtenitor.

— Iartă-mă, milady, dacă spun că nu te cred.

Ea făcu ochii mari.

— Poftim? sări Isabel, semeață ca o regină. Vrei să spui că sunt o mincinoasă?

— Vreau să spun că îmi ascunzi adevărul.

— Vai! Câtă...

Nu conta că lordul avea dreptate. Că Isabel chiar îi ascundea niște secrete destul de mari. Un gentilom nu trebuia să se îndoiască niciodată de cuvintele unei doamne.

— Chiar trebuie să-ți reamintesc că, atâta timp cât ești oaspete aici, la Townsend Park, se cuvine să-mi arăți măcar o frântură de respect?

— Iar eu trebuie să-ți reamintesc, milady, că în calitate de gazdă, se cuvine să îmi arăți măcar puțină generozitate?

Isabel se aplecă în față, câtuși de puțin binevoitoare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pur și simplu că mai bine mi-ai spune adevărul despre ce se întâmplă aici. Voi descoperi oricum și singur, mai devreme decât îți închipui.

— Eu, zise ea, după care se opri...

Oare la ce se referea?

— Știu că ai probleme bănești, Isabel.

— Lady Isabel.

Nick nu se corectă.

— Și nu văd de ce te-ar privi asta, Lord Nicholas, continuă ea.

— St. John. Sau Nick. Puțini oameni îmi spun Lord Nicholas.

Nici ea nu se corectă.

— Și chiar mă privește, Isabel. Până la urmă, m-ai chemat aici ca să evaluez colecția de statui de marmură.

— Eu...

Trebuia să aibă grijă ce spunea.

— Te-am eliberat de promisiunea aceea.

— Da, dar se pare că natura are alte planuri pentru noi. De cât ai nevoie? zise el, după o scurtă pauză.

Era insuportabil! Un gentilom nu se trântea pur simplu lângă o doamnă ca să o întrebe despre starea ei materială! Conversația era cât se poate de mojică. Se gândi că, până la urmă, nici nu își dorea să pună mâna pe lordul acesta. Ceea ce îi ușura situația.

— Lord Nicholas...

— De fiecare dată când mă vei striga așa, îți voi adresa o altă întrebare necuviincioasă.

— Nu cred că ți-au rămas prea multe întrebări mai necuviincioase decât cea pe care mi-ai pus-o deja.

— Dimpotrivă, Isabel, există lucruri mult mai puțin cuviincioase pe care mi-ar plăcea să le vorbesc cu tine.

Cum ar fi?

El păru că îi citește gândurile; ochii lui albaștri străluciră pătrunzători și, în clipa aceea, Isabel își dori din tot sufletul ca el să îi înșire lista acelor subiecte de conversație necuviincioase. Se îmbujora

numai gândindu-se la asta. Ca să ascundă asta, luă o gură de coniac; simți cum o arde pe gât. Tuși o dată, apoi încă o dată, silindu-se din răsputeri să pară feminină și să nu atragă atenția asupra neplăcerii pe care o îndura. Când băgă de seamă că Nick nu își întoarce privirea de la ea, roși și mai tare. Nu trebuia să îi ofere nici un avantaj.

— Dacă așa vrei să joci, milord. Pentru fiecare întrebare necuviincioasă pe care mi-o vei adresa, te asigur că voi găsi la rândul meu una pe care să ți-o adresez.

— Da, dar oare vei reuși să o rostești?

Era un test. O știau amândoi.

— Cum te-ai...

Începu ea, dar se opri. Se așternu o tăcere îndelungă. Nick așteptă ca ea să termine întrebarea. Isabel, însă, se uită la paharul pe care îl ținea în mână, pipăind cristalul gros cu băutura aurie care aluneca pe pereții lui. *Nu o putea rosti.*

— Cum m-am... ce anume?

Isabel clătină din cap și rămase cu privirea în pământ. Văzu o picătură pe gura paharului și, stingherită cum era, atinse locul cu degetul și privi cum stropul îi dispare pe piele. Își dorea să poată face și ea la fel: să dispară din odaia aceea, din conversația aceea care părea atât de străină de lumea ei.

Nick îi vorbi cu o voce joasă, mieroasă:

— M-ai dezamăgit. Speram că te vei dovedi un oponent pe măsură. Iar acum se pare că nici măcar nu-mi ești oponent.

Isabel tresări la auzul cuvintelor menite să o necăjească. Îi văzu gropița din obraz și se hotărî că avea să pună capăt lucrurilor pe dată.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aceea?

Nici nu rosti bine cuvintele, că își dori cu disperare să le ia înapoi. *Ce fusese în capul ei?*

El zâmbi cu gura până la urechi și luă o gură de coniac.

— Bravo. Știam că o să reușești. Știi, nici o femeie nu m-a mai întrebat asta până acum.

Isabel deveni brusc nerăbdătoare să uite de întrebare.

— Sunt convinsă că nici nu au băgat de seamă...

Nick ridică o sprânceană, iar Isabel se opri.

— Nu strica imaginea pe care mi-am făcut-o despre tine, Isabel. M-am ales cu semnul acesta în Turcia.

Ea clătină scurt din cap, încercând să se lămurească:

— Nu... Nu am vrut să...

— Ba ai vrut, zise el și ridică paharul în cinstea ei. Acum că am lămurit asta, de cât ai nevoie?

O mulțime de alte întrebări o năpădiră pe Isabel. Nu mai era cale de întoarcere...

— Nu sunt sigură. Mai mult decât produce moșia. Când?

Nick nu se prefăcu că nu pricepe. Plimbă nepăsător paharul dintr-o mână în alta, fără să se sinchisească de lichidul din el.

— Cu nouă ani în urmă. Vrei să spui că nu puteți trăi din ce produce moșia?

Isabel mai luă o gură din coniac, apoi se lăsă ușor pe spate în scaunul moale.

— În unele luni, da. Când avem vitele și recolte bune. Dar nu ne mai rămâne pentru nimic altceva. Nimic pentru James, ca să meargă la școală. Sau pentru veșminte noi...

— Ți-ar plăcea niște veșminte noi?

— Nu, scutură ea din cap. Mă refer la veșminte noi pentru James... pentru...

Se opri din vorbit. *„Pentru fete."* Îl privi drept în ochi.

— A durut?

— Am pățit și lucruri mai rele.

— Mai rele decât o tăietură de zece centimetri pe obraz?

Nick încuviință lent din cap.

— E rândul meu. Ca să știi și tu, mi-ar plăcea să ai veșminte noi. Mi-ar plăcea să te văd purtând culori îndrăznețe, luminoase. Cred că ți s-ar potrivi mult mai bine decât doliul. Mi-ar plăcea să te văd în roșu. Sau un roz subtil, plăcut privirii.

Fie că era din pricina coniacului sau a vocii lui gânditoare, Isabel simți că o cuprinde un val de căldură. Așteptă ca el să termine de vorbit, întrebându-se ce avea să-i spună mai departe. Era nerăbdătoare ca el să continue conversația, chiar dacă se temea cu privire la ce subiecte avea să atingă.

— De ce nu te-ai căsătorit?

Isabel nu se așteptase deloc la întrebarea aceasta.

— Ei, bine, eu...

Se opri, nesigură.

— Ce are a face asta?

— Eu văd că am găsit un subiect interesant, zise el zâmbind.

— Te sigur, milord, că nu sunt câtuși de puțin interesată de asta.

— Tu nu... însă eu, da.

Nick se ridică și străbătu biblioteca ca să își umple din nou paharul. Isabel îi urmări atentă mișcările, și când se întoarse cu sticla și se oferi să îi mai toarne coniac, nu refuză.

— Căsătoria este răspunsul la toate problemele tale, Isabel. De ce nu te măriți?

Crezuse că situația ei materială ar fi fost ultimul subiect despre care și-ar fi dorit să vorbească. Se părea că se înșelase.

— Nu a fost niciodată o opțiune viabilă. Cum s-a întâmplat?

Nick se așeză din nou în fața ei.

— Am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

— Nu prea cred că a fost niciodată o opțiune viabilă. Ce-ar fi să încerci un alt răspuns?

— Singurii bărbați care au dorit vreodată să mă ia de nevastă erau prieteni de-ai tatălui meu. Și dacă l-ai fi cunoscut pe tata, atunci nu ai fi considerat nici dumneata că merita să iau în considerare căsătoria cu vreun tovarăș de-al lui.

Mai luă o gură din pahar și de data aceasta, lichidul i se păru mai blând, mai plăcut.

— Nici eu nu cred că s-a întâmplat pur și simplu să fii în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Ce-ar fi să încerci un alt răspuns?

Nick zâmbi când își recunoscu propriile cuvinte rostite de gura ei.

— Frumos spus, milady.

Se lăsă pe spătarul scaunului și își întinse picioarele, trecându-le unul peste celălalt.

— Am să-ți spun, dar apoi va trebui să fii cinstită cu mine. Crezi că te poți ridica la înălțimea așteptărilor?

„Nu." Dar în clipa aceea ar fi promis orice numai ca să îi audă povestea.

— Firește că da!

Nick ridică o sprânceană, neîncrezător, dar continuă oricum:

— Un mare nenoroc și judecata proastă m-au făcut să ajung într-o închisoare turcească pe când am fost în Orient.

Isabel icni scurt, iar el continuă:

— Am zăcut acolo douăzeci și două de zile, până m-a găsit Rock și m-a salvat. Iar faptul că am ieșit de-acolo cu o singură cicatrice vizibilă e chiar uimitor, sincer să fiu.

Ce îngrozitor! Ce noroc avusese că îl găsise Rock. Dacă nu l-ar fi salvat? Dacă ar fi petrecut o lună în închisoare? Sau un an? Ce alte cicatrici mult mai sinistre ar fi putut căpăta? *Sau poate chiar căpătase?* Nick se aplecă în față și întinse o mână spre ea. Ea tresări când îi simți degetele pe frunte, mângâind-o între sprâncene, netezindu-i cuta de care nici nu știa că se află acolo.

— Văd că ți-ați dat deja frâu liber imaginației.

Isabel scutură din cap și se trase înapoi din calea atingerii lui calde.

— Prostii! Sunt doar bucuroasă că ai scăpat cu viață de acolo. Trebuie să fi fost îngrozitor. Ce noroc ai avut cu Rock!

— Isabel, nu romantiza lucrurile, zise el. Fii convinsă că mi-am meritat cicatricea.

O tăcere grea se așternu între ei. *Ce voia să spună cu asta? Cum ar fi putut omul acesta, lordul acesta... cărturarul acesta... să facă ceva care să merite o asemenea rană?* Isabel dădu să vorbească, însă Nick i-o luă înainte, toate întrebările care îi goneau prin minte rămânând nerostite.

— E rândul tău.

Isabel clipi de câteva ori. *Ce voise să știe*?

— Căsătoria.

Trebuia să aibă grijă ce spunea.

— Eu... n-am vrut niciodată să mă căsătoresc.

Nick așteptă. Când văzu însă că Isabel nu mai spune nimic, o zori:

— Dar... ?

— Ai dreptate: căsătoria m-ar scăpa de multe necazuri... dar, sinceră să fiu, cred că mi-ar și aduce altele.

Nick râse ușor, iar când Isabel îi aruncă o privire întrebătoare, el îi spuse:

— Iartă-mă, te rog. Doar că nu am mai întâlnit o femeie care să gândească așa despre căsătorie.

Ea pricepu pe dată că vorbea despre revista *Pearls and Pelisses*.

— Probabil că nu.

— Nu vrei să guști din fericirea nupțială?

— Dacă fericirea nupțială nu ar fi doar un basm, poate că mi-aș dori, zise ea strâmbând ușor din nas...

Se uită câteva clipe la paharul ei cu coniac, apoi îl dădu peste cap. Adevărul părea să iasă la iveală mai ușor acum.

— Însă nu am crezut niciodată în fericirea nupțială.

— Chiar așa?

— Chiar deloc, zise ea, privindu-l drept în ochi. Nu l-ai cunoscut pe tatăl meu?

— Nu, nu l-am cunoscut.

— Ce noroc pe capul dumitale, spuse ea și așteptă un răspuns din partea lui la cuvintele grele pe care le rostise.

Când băgă de seamă că Nick tăcea, continuă:

— Nu petrecea prea mult timp pe aici. Mama îl iubea foarte mult... Nu am înțeles de ce. Bănuiesc că era destul de chipeș și, fără îndoială, sufletul oricărei petreceri. Era un om plin de viață. Însă, atunci când aveam nevoie de el, nu era niciodată prin preajmă.

Cu toate că ar mai fi fost multe de zis, chiar foarte multe, Isabel se opri.

Lordul Nicholas St. John, chiar dacă era un bun ascultător și un partener de conversație fermecător, rămânea în continuare un pericol pentru ea, pentru ele, și trebuia să păstreze distanța.

— Ajunge să spun că nu m-a încântat niciodată gândul de a avea un mariaj ca al lor.

Nick încuviință ușor din cap, părând că pricepe:

— Nu toate căsătoriile ajung să fie ca a lor.

— Se prea poate, zise ea încet, după care privi din nou paharul gol pe care îl ținea în mână. Bănuiesc că dumneata ai o familie minunată, primitoare și iubitoare. Se prea poate să fii rodul unei legături de dragoste.

Nick râse ușor când o auzi, ceea ce o făcu pe Isabel să îl privească nedumerită.

— Nici că te puteai înșela mai amarnic, spuse el, apoi schimbă subiectul. Deci, vinzi colecția de statui?

Pe chipul lui Isabel se putea citi durerea.

— Da, spuse ea, fără să își poată ascunde regretul.

— Dar nu vrei să o faci...

Nu avea rost să mintă, așa că spuse:

— Nu, nu vreau.

— Atunci de ce o faci? Sunt sigur că a fost numit un tutore în testamentul tatălui tău, care să vă ajute, nu-i așa?

— *Tutorele* nostru, dacă i se poate spune așa, nu este de găsit. Ca întotdeauna, tatăl meu a lăsat totul în seama mea: să mă asigur că avem mâncare pe masă și un acoperiș deasupra capului, zise ea, apoi se opri puțin și zâmbi. La propriu.

Nick râse de jocul ei de cuvinte. Și în clipa aceea de amuzament reciproc, ochii lui albaștri, atât de blânzi, licăriră pătrunzători, iar Isabel știu pe dată că gândurile îi fugiseră departe la acoperiș, la ploaie... la întâlnirea lor de mai devreme. Isabel se îmbujoră și încercă din răsputeri să nu se apese cu degetele pe față în încercarea de a alunga roșeața.

— Poate că îl cunoști?

— Pe tutorele tău?

Ea încuviință:

— Oliver, lordul Densmore.

— Densmore e tutorele tău? tresări Nick uluit.

Isabelei nu îi plăcu tonul vocii lui.

— Să înțeleg că îl cunoști? Și ce fel de om este?

— Ei bine, pot spune că e...

Sub privirea ei atentă, Nick încercă să găsească cuvântul potrivit care să îl descrie pe om.

— O companie plăcută spuse el în cele din urmă.

— O companie plăcută, repetă Isabel și hotărî că nu îi plăcea descrierea.

— Așa este. Cum ai zis că era tatăl tău? Un om plin de viață?

Izabel încuviință din cap.

— Cine se aseamănă se adună. Dar nu l-aș fi ales ca să se îngrijească de familia mea.

Firește că nu.

Izabel bănuise adevărul, dar o părticică din ea nu încetase să spere că măcar la sfârșit, tatăl ei avea să se dovedească a fi un părinte bun. Dacă nu pentru ea, măcar pentru James. În schimb, acum că îl ascultase pe Nick, era și mai îngrijorată.

Brusc, simți că i se taie răsuflarea, într-atât o neliniștea gândul că

un alt bărbat, la fel de nedemn de încredere ca tatăl ei și la fel de influent avea să fie stăpân peste ea... peste James... peste fete.

Simți cum o cuprinde o spaimă năvalnică, de neoprit. Trebuia să le scoată pe fete din conac. Numaidecât. Înainte să fie prinse. Înainte să fie descoperite. Înainte ca un bărbat ca tatăl ei să distrugă toate lucrurile pentru care trudise din greu. Se sili să tragă adânc aer în piept, dar nu reuși.

— Isabel.

Numele ei părea că se aude de undeva de departe. Închise ochii, încercând să respire. Nick se duse numaidecât lângă ea; își puse mâna puternică pe spatele ei, trecând-o de-a lungul corsetului.

— Veșmintele astea sunt tortură curată, mormăi el, ridicându-i bărbia cu un deget, forțând-o să se uite la el. Uită-te la mine. Respiră.

— Sunt... sunt bine, zise ea scuturând din cap, cu răsuflarea întretăiată.

— Ba nu ești. Respiră!

Vocea lui puternică și calmă o liniști și Isabel se supuse.

Trase șovăielnic aer în piept de câteva ori, sub privirea lui blândă și mângâierea lui caldă. Când își reveni, Isabel se propti de un braț al scaunului, dorindu-și cu disperare să scape de atingerea lui atât de tulburătoare.

El îi dădu drumul, dar nu plecă de lângă ea, ci rămase pe vine lângă scaunul ei.

Ea își întoarse privirea de la el, rușinată, simțindu-se vinovată pentru cele întâmplate. Se uită spre ușa din capătul celălalt al bibliotecii și se gândi la o mulțime de motive pe care le-ar fi putut născoci ca să scape de acolo.

— Nu te voi lăsa să pleci.

Putea pleca de acolo, dacă voia. Doar era casa ei, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era nevoie să își dea atâtea aere de stăpân. Așa că Isabel se prinse puternic de marginea scaunului și spuse:

— Nu ai de ce să te îngrijorezi.

Ochii lui albaștri scăpărară. Se sprijini apoi pe un genunchi, o prinse de ambele mâini și-i zise:

— Toate secretele te apasă greu pe suflet. Va veni o vreme când va trebui să le împărtășești cu cineva.

Isabel se uită la bărbatul de lângă ea. Părea a fi bun. Și puternic. Și bogat. Atunci își dădu seama că era cu adevărat singura ei speranță.

Doar că se simțea atât de vinovată să îi ceară ajutorul.

— Vorbește-mi despre tatăl tău.

Isabel se trase înapoi, refuzând efectiv să povestească despre bărbatul care o făcuse să aleagă acest drum.

— De ce să nu dai glas gândurilor care te macină? îi zise el, strângându-i mâinile.

I se tăie răsuflarea când îi auzi vocea blândă și ispititoare.

Și dacă îi spunea?

Și dacă îi împărtășea din secretele ei?

Zăboviră o vreme așa, într-o tăcere apăsătoare, uniți parcă de o forță care era mai presus de ei. Nici unul nu se purtase cu mănuși în seara aceea.

Ce-i drept, atmosfera informală din conac îi încurajase să o facă.

Nick îi frecă mâinile într-ale lui cu grijă, trecându-și vârfurile degetelor lui mari și înăsprite de-a lungul fiecărui deget al ei... Ea îi urmări mișcările și se minună de cât de aspră îi era pielea. Cum se făcea că unul dintre cei mai râvniți lorzi din toată Londra avea mâini de muncitor? Mângâierea caldă a mâinilor lui o liniști atât de tare, încât aproape consimți să îi povestească... Aproape.

Și totuși, în adâncul sufletului știu că nu era nimic mai primejdios decât să își dezvăluie secretele acestui bărbat. O făcea să creadă că ar fi putut să împartă povara cu altcineva, când, de fapt, era pe cont propriu. Și așa avea să fie mereu.

La început, i se păruse că așa era cel mai bine, deoarece toate femeile pe care le cunoscuse și care aleseseră să își împartă viața cu un bărbat ajunseseră să regrete. Învățase de la mama ei și de la femeile din Casa Minerva. Femeile care se dăruiau unui bărbat își pierdeau treptat din identitate. Nu voia să se simtă vreodată așa. Oricât de ispititoare ar fi fost mâinile lui calde și cuvintele lui încurajatoare. Înghiți în sec și se sili să pară puternică, de neclintit:

— Nu este nimic de spus. Îi cunoști reputația la fel de bine ca mine. Poate chiar mai bine. Noi nu l-am cunoscut. Iar el nu și-a dorit să ne cunoască, zise ea și ridică scurt din umeri.

Încercă apoi să își tragă mâinile dintr-ale lui, nerăbdătoare să scape din prinsoarea lor.

Nick nu spuse nimic și îi dădu drumul la o mână, dar o ținu strâns pe cealaltă, întorcând-o cu palma în sus. Cu degetele mari, începu să traseze cercuri mici de-a lungul ei, făcând-o pe Isabel să se înfioare. Îi spuse în șoaptă:

— Nu ești obligată să îmi povestești... dar crede-mă pe cuvânt că nu merită să-l lași să te facă să urăști viața. Nu-l lăsa să-ți fure plăcerea de a trăi.

Ea îi căută privirea, dar Nick nu se uita la ea, ci la ceea ce făcea, cu degetele pe care și le plimba apăsat pe palma ei, provocându-i de plăcere. Isabel oftă și se așeză la loc pe speteaza scaunului. Știa că ar fi trebuit să îl oprească, dar nu reușea să o facă. Senzația pe care o simțea era... minunată. Trecuse multă vreme de nu mai simțise ceva atât de plăcut, în afară, poate, de sărutarea lui. Și aceea fusese tare minunată. Chiar ar fi trebuit să își tragă mâna dintr-a lui. Însă ceva o împiedica. Era din pricină că degetele lui păreau să găsească cele mai

sensibile puncte din palma ei... Nu își dăduse niciodată seama câtă plăcere putea simți cineva în degete. Îi privi degetele care se jucau în palma ei, apoi linia gâtului, unde gulerul cămășii lăsa să se vadă mușchiul încordat, pielea bronzată.

Era pentru prima oară când era atât de captivată de gâtul cuiva și, în timp ce urca cu privirea înspre linia feței lui, se întreba de ce... Se părea că gâtul putea fi chiar fascinant. Când Nick începu să îi frece baza degetului mare cu degetele lui puternice, Isabel se înmuie toată, lăsându-se și mai tare în scaun. Nick continuă să apese și să îi mângâie palma, într-un mod cât se poate de plăcut, provocându-i valuri de plăcere. Ea oftă. Știa că trebuia să îl oprească, însă nu reușea să o facă.

În schimb, îi privi maxilarul ascuțit, bărbia puternică și buzele cărnoase și moi. Nu zăbovi prea mult cu privirea la gura lui... sau la amintirile pe care i le trezea. În schimb, se concentra pe nasul lui, ușor încovoiat.

Și-l rupsese cândva. Poate că tot atunci când se alesese și cu cicatricea?

Cine era bărbatul acesta misterios? Gentilom, expert în antichități, prizonier misterios și al naibii de priceput la sărutat!

Și cum de o înțelegea așa de bine? Dar, și mai important de atât, de ce ținea morțiș să îl cunoască?

În clipa aceea își făcu curaj și îl privi în ochi. Rămase ușurată însă când văzu că Nick se concentra mai mult pe mâinile ei, decât pe chipul ei. Isabel zăbovi cu privirea pe el. Ochii aceia de un albastru minunat care o încântaseră încă din prima clipă - pe ea și pe toate femeile din Londra, dacă era să te iei după fleacurile din revista aia prostească - nu era doar albaștri. Era un amestec de nuanțe de cenușiu, albăstrea și albastru-safir... Încadrat de niște gene bogate și negre la care ar fi râvnit orice curtezană.

Era chipeș.

Isabel se trezi brusc din visare, se îndreptă de spate și își trase cu putere mâna dintr-a lui. Avu impresia că pierduse ceva, însă își reveni într-o clipă. Înghiți în sec o dată și se adună.

— Te porți mult prea familiar cu mine, Lord Nicholas, zise ea fără să se crispeze la auzul vocii ei tremurătoare.

Fără să clipească măcar, Nick își puse mâinile pe coapse și zâmbi strâmb.

— Te-am auzit oftând, Isabel. Trupul tău nu m-a considerat deloc prea familiar...

Ea făcu ochii mari:

— Ce... vorbe trufașe și... necuviincioase!

Nick ridică ușor din umeri și spuse:

— Te-am avertizat despre ce se va întâmpla dacă îmi mai spui *Lord Nicholas.*

Isabel vru să îi răspundă, însă nu găsi cuvintele potrivite. Era atât de stânjenitor! În romane, eroina avea mereu o replică isteață.

Doar că ea nu era o eroină...

Clătină din cap, încercând să alunge gândul, după care se ridică pe neașteptate, își îndreptă umerii și trecu semeață pe lângă el, lăsându-l ghemuit jos. O bucură nespus foșnetul scos de fusta ei când trecu pe lângă el. Când socoti că se afla îndeajuns de departe, se întoarse să-l privească. Însă dădu nas în nas cu el.

Încremeni. Nick o mângâie pe obraz, făcând-o să se înfioare. Mirosul lui o învăluia: era un amestec amețitor de coniac, lemn de santal și încă ceva minunat, indefinibil.

Fu ispitită să închidă ochii, să se lase purtată de val, să se lase mângâiată, încurajându-l astfel să continue. Și dacă o făcea? Ce avea să se întâmple?

Oare ar mai fi sărutat-o o dată?

Oare își dorea ca el să o mai sărute odată?

Înlemni, fascinată de atingerea lui blândă. Da, își dorea ca el să o sărute!

Privirile li se întâlniră, strălucitoare, iar pe chipul Isabelei se citea dorința ca el să se apropie de ea, să repete ce făcuse în după-amiaza aceea.

Nick îi putea citi gândurile; știa că așa era. Vedea mândria din ochii lui când o observă arzând de dorință... Însă nu îi păsa. Atâta timp cât o săruta.

Era atât de aproape de ea, încât o scotea din minți. Nu mai îndura așteptarea.

Spera la o mângâiere care se putea prea bine să nu i se mai ofere. În cele din urmă, închise ochii, nemaiputând să se împotrivească privirii lui pătrunzătoare de un albastru arzător. Acum că nu îl mai vedea, Isabel se simți atrasă de căldura trupului lui. Știa că era un lucru nerușinat din partea ei, însă bărbatul acesta o făcea să își piardă mințile... să uite cine era. Să uite de trecutul ei. De tot ceea ce se ferise să ajungă.

— Isabel, îi șopti el numele...

Ea nu deschise ochii, de teamă să nu rupă vraja aceea tainică ce îi lega. În schimb, se desfată să își audă numele rostit de vocea lui profundă. Ridică fără să vrea brațele și atinse ușor materialul aspru al hainei lui, dornică să își plimbe mâinile pe pieptul lui lat.

Îi vorbise despre plăcerile vieții. Voia ca el să i le arate.

Atingerea ei ușoară păru să îl stârnească și mai tare. Când își lipi buzele de ale ei, Isabel oftă, străbătută de un fior de plăcere și ușurare deopotrivă.

De data aceasta o sărutase mai blând, mai puțin zorit ca în după-amiaza aceea; părea mai degrabă o mângâiere prelungită. Nick își

coborî mâinile pe ceafa ei și o sărută ușor pe buze, apoi încă o dată... amețindu-i simțurile. Isabel oftă și își depărtă ușor buzele, iar el o răsplăti cu un sărut mai adânc, potrivindu-și gura cu a ei și trecându-și limba peste buza ei inferioară, plină, lăsând o dâră de foc în urmă. Isabel își răsfiră degetele și le trecu peste umerii lui lați; apoi se lipi de el, dorindu-și ca el să se apropie și mai tare. El pricepu și o prinse în brațe, trăgând-o într-o îmbrățișare pătimașă; îi dezmierdă limba cu a lui, după care o sărută de pe obraz până la ureche, unde îi șopti imperceptibil numele, dar stârnind-o și mai tare. Apoi îi prinse lobul urechii între dinți, mușcându-l ușor până o făcu să tremure de plăcere și să își înfășoare brațele în jurul gâtului lui.

Isabel îi simți buzele în spatele urechii, în locul acela care îi trăda ritmul nebunesc în care îi bătea inima. Îi simți zâmbetul satisfăcut. Nick îi acoperi gâtul cu o ploaie de sărutări dulci, irezistibile, oprindu-se doar ca să o muște ușor cu dinții până o auzi gemând de plăcere. Abia se mai ținea pe picioare.

Atunci, el o ridică în brațe, sărutând-o în continuare pe gât, se duse spre scaunul mare de lângă șemineu și o așeză la el în poală. Își ridică privirea spre ea, căutând să vadă dacă și ea își dorea să continue. Isabel încuviință cu un oftat. Nick o prinse tandru de bărbie, apoi o sărută pe pielea moale dintre umăr și gât și o linse ușor, făcând-o să își piardă mințile.

Isabel gemu, ceea ce îl făcu pe Nick să se concentreze din nou pe gura ei. Își trecu limba peste buzele ei, în timp ce o mângâie căutându-i sânul. Odată ajuns acolo, se opri, pecetluindu-i soarta lui Isabel. Își simți sânii mai grei ca niciodată, plini și pulsând de dorință după atingerea lui. Tânjea ca el să o atingă în moduri la care nici nu visase înainte să îl cunoască pe el. Se foi, dorindu-și ca el să se miște, să o atingă; iar el își desprinse gura de a ei și o privi cu ochii aceia albaștri, minunați.

— Ce s-a întâmplat, frumoaso? o întrebă el și își mișcă puțin mâna, îndeajuns cât să își dea seama că știa exact ce își dorea.

O necăjea.

— Eu...

Nu putea să o spună.

Ce rău era! Își ținea mâna atât de aproape de unde își dorea ea să o simtă. Se împinse în ea și își apropie buzele de urechea ei.

— Atât de frumoasă... atât de pasională... *Volupta* mea!

La auzul cuvintelor lui, mai mult șuierate decât rostite, o străbătură valuri de plăcere.

— Arată-mi!

La porunca lui, ceva se dezlănțui în Isabel. Își lăsă mâna să alunece până o atinse pe a lui. I-o ridică, privindu-l în ochi cu o îndrăzneală pe care nu știa că o posedă, și și-o puse pe sân. Nick îi simți sânul greu în

palmă și îl cuprinse mai bine, mângâind-o și trecându-și vârful degetului peste sfârcul care se ivea de sub rochie. Ea gemu și privirile li se întâlniră.

— Spune-mi... ce simți.

Isabel roși.

— Nu... nu pot.

El o mai mângâie, iar ea gemu din nou.

— Ba poți.

— Niciodată nu am...! Este prea intens, clătină ea din cap. Prea bine.

El o răsplăti cu încă o sărutare lungă și își strecură un deget pe sub fusta ei, plimbându-l pe pielea-i înfierbântată, încordată. În clipa aceea, ea țipă ușor și se rupse din sărutarea lui. El își lipi fruntea de a ei și zâmbi ușor.

— Va fi și mai bine de atât.

Cuvintele lui ascundeau o făgăduință fierbinte.

O ridică din nou, mișcarea luând-o pe nepregătite, se ridică de pe scaun și o așeză pe ea în locul lui, cu cea mai mare ușurință. Se aplecă peste ea, sprijinindu-se pe brațele scaunului, sărutând-o până nu se mai putu mișca.

Apoi se retrase. Isabel deschise ochii și, întâlnindu-i privirea, băgă de seamă că dorința arzătoare din ei fusese înlocuită cu altceva ce putea fi descris doar ca determinare. Schimbarea o năuci, îl privi doar, fără să scoată un cuvânt.

— Nu știu de ce anume te ascunzi, Isabel, dar voi afla cât de curând. Și de îmi stă în putere să schimb lucrurile, o voi face.

Isabel rămase cu gura căscată. Nu se așteptase la o asemenea afirmație. Cu toate că tânjea încă după atingerea lui, el se îndepărtă de ea și ieși din odaie, părând la fel de hotărât pe cât fusese când rostise acele cuvinte.

CAPITOLUL 10

Nick știu încă de dinainte să deschidă ochii că cineva îl urmărea.

Răsuflă liniștit în timp ce chibzuia la ce putea face. Auzea o răsuflare ușoară și liniștită la doar câțiva pași de el. Intrusul era aproape de patul lui și nu părea deloc agitat. Dacă asta s-ar fi petrecut cu zece ani în urmă, în Turcia, s-ar fi neliniștit, dar acum era în Yorkshire, prizonierul unei furtuni, ceea ce limita numărul posibililor vizitatori.

Nu simțea aroma de portocală, ceea ce însemna că nu era vorba de Isabel - din păcate. I-ar fi plăcut să se fi trezit cu ea alături, întâmplările din seara trecută îl făcuseră și mai curios în privința ei; nu mai cunoscuse o femeie atât de pasională și, în același timp, atât de misterioasă. Voia să afle totul despre ea.

Chiar i-ar fi plăcut să se trezească și să o găsească și pe ea în pat, lângă el, caldă și îmbietoare, abia trezită din somn, privindu-l dulce cu ochii ei căprui. Nu s-ar mai fi dat jos din pat pentru nimic în lume dacă ea ar fi fost acolo.

Încercă să se concentreze din nou pe problema cu care se confrunta acum. Își dăduse și el seama că oaspetele lui nu era primejdios, dar tot nu era momentul potrivit să viseze la stăpâna conacului. De fapt, era chiar primejdios să viseze la Isabel.

Deschise ochii și văzu o pereche de ochi căprui, asemănători cu cei la care tocmai visase.

— Ce bine! V-ați trezit.

Dintre toți intrușii care îi trecuseră prin minte, numai la tânărul conte de Townsend nu se așteptase. Băiatul stătea ghemuit lângă patul lui, fără să clipească.

— Așa s-ar părea.

— Am așteptat să vă treziți, îl anunță James.

— Te rog să mă ierți că te-am făcut să aștepți, zise Nick sec.

— Nu-i nici o problemă. Lecțiile încep abia peste o oră.

Nick se ridică în capul oaselor și cearșafurile de pânză alunecară de pe el, dezvăluindu-i bustul gol; își trecu o mână peste față, încercând să alunge somnul.

— Nu ți-a spus nimeni că nu se cuvine să te strecori în dormitorul oaspeților?

James înclină din cap nedumerit și zise:

— Credeam că era vorba doar de odăile fetelor.

— Ei bine, cu atât mai mult când vine vorba de odăile fetelor,

zâmbi Nick.

James încuviință serios din cap, de parcă Nick i-ar fi împărtășit cine știe ce mare secret.

— Voi ține minte asta.

Silindu-se să nu râdă, Nick se așeză pe marginea patului și își trase pe el cămașa de noapte mult prea mică care i se oferise în seara de dinainte. Se ridică și își strânse bine cămașa, apoi se întoarse spre băiatul aflat de partea cealaltă a patului. Acesta îl urmărea cu privirea, iar Nick observă că avea un aer foarte grav... În ochii lui căprui se citea prudență, lucru destul de rar la alți copii de vârsta lui. Gândurile îi zburară din nou la Isabel: ce mult semăna băiatul cu sora lui.

— Cu ce te pot ajuta, Lord Reddich?

— Nimeni nu mă strigă așa, scutură James din cap.

— Ar face bine să înceapă. Doar ești contele de Reddich, nu este așa?

— Ba da...

— Dar?

— Dar nu prea fac lucrurile pe care le fac conții, zise băiatul mușcându-și buza de jos. Nu sunt destul de mare pentru asta.

— Și la ce fel de lucruri te referi?

— La lucruri de genul celor pe care le făcea tatăl meu.

— Ei bine, nici măcar eu nu cred că sunt destul de mare ca să fac ce făcea tatăl tău, zise Nick, apoi traversă camera și se stropi pe față cu niște apă rece din ligheanul pregătit dinainte pentru el. Se întinse după un prosop din apropiere și se șterse pe față, apoi se întoarse din nou spre băiat, care se așezase între timp pe marginea patului și îl privea atent.

— Bănuiesc că voi învăța destul de curând ce înseamnă să fiu conte, spuse James, iar Nick băgă de seamă lipsa de entuziasm din vocea lui. Isabel spune că după ce vă veți termina treaba în odaia cu statui, vom avea destui bani ca să pot merge la școală.

Nick încuviință scurt din cap, după care ridică cu mare pompă un vas pentru bărbierit de lângă lighean și își săpuni fața. Se duse apoi spre oglinda din celălalt colț al odăii, știind că băiatul îi urmărea fascinat fiecare mișcare.

— Câți ani ai?

— Zece.

La vârsta asta se schimbase totul și pentru el.

Apucă un brici ascuțit de pe masă și se făcu a nu băga de seamă privirea stăruitoare a băiatului. Cu o mână sigură, duse briciul la obraz și spuse:

— Știai că fratele meu este marchiz?

James era absorbit de mișcarea lamei pe pielea lui Nick și îi luă o

vreme ca să priceapă ce îi spusese acesta. Când o făcu în sfârșit, tânărul conte tresări uimit:

— Serios?

— Serios, spuse Nick concentrat pe ce făcea. Și a învățat aproape tot ce știe despre ce înseamnă să fie un marchiz la școală, adăugă el după câteva clipe.

Se așternu tăcerea între ei, tulburată doar de sunetul apei care trecea peste briciul lui Nick. James se gândi bine înainte să întrebe:

— Dumneavoastră ați mers la școală?

— Da, am mers.

— Și v-a plăcut?

— Câteodată.

— Și în celelalte dați?

Nick nu răspunse imediat, profitând de faptul că trebuia să aibă grijă ca să își cântărească bine răspunsurile. Ei doi semănau: și el avusese parte de o poveste bizară, diferită de a celor de vârsta lui, de un viitor nesigur și de un trecut nefericit. Nick se gândi cum îi părăsise mama lor, la zvonurile care se răspândiseră ca o molimă la scurt timp după plecarea ei... La felul în care tatăl lor se închisese în sine și îi trimisese pe el și pe fratele lui la internat, fără să le spună cum să se apere de vorbele grele cu care aveau să fie necăjiți. Fiind cel de-al doilea fiu și neavând nici un titlu nobiliar, Nick fusese ținta celor mai crude jigniri; și în astfel de zile grele, se refugiase în școală.

Asta se întâmpla înainte să învețe cum să își folosească pumnii ca să-și răzbune onoarea. Înainte să își dea seama că statura lui voinică și forța lui îi puteau deschide ușa către o viață mai bună decât cea pe care se așteptase să o ducă în calitate de cel de-al doilea fiu al marchizului de Ralston.

Nu-i plăcuse prea mult la școală, însă lucrurile aveau să fie diferite pentru James.

El nu era fiul unui marchiz slab de înger și al unei marchize de o moralitate îndoielnică. Era conte și avea să primească respectul cuvenit titlului pe care îl purta.

— Câteodată, trebuie să facem și lucruri care nu ne plac. Asta înseamnă să fim bărbați.

James cugetă la cuvintele lui. Nick îl urmărea în oglindă, întrebându-se oare ce îi trecea prin cap tânărului conte. În cele din urmă, băiatul își ridică privirea și spuse:

— Mi-ar plăcea să fiu considerat bărbat!

— Atunci mă tem că va trebui să mergi la școală.

— Dar cum rămâne cu...

Băiatul se opri, iar Nick nu îi dădu ghes să continue. În schimb, începu să își usuce obrajii proaspăt bărbieriți și așteptă ca băiatul să rupă tăcerea.

— Cum rămâne cu fetele?

Nick se înduioșă și simți un val de căldură inundându-i pieptul când auzi tonul rugător al băiatului. Era îngrijorat pentru sora lui.

Și, socotind cât de nechibzuită fusese aceasta în ultimele două zile, grija lui era îndreptățită. Însă nu i-ar fi mărturisit asta băiatului nici în ruptul capului.

— S-ar părea că sora ta se descurcă destul de bine și singură.

James scutură din cap.

— Lui Isabel nu-i place să fie singură. S-ar întrista mult dacă aș pleca.

— Cred că ar înțelege că face parte din datoria ta.

Băiatul își mușcă din nou buza, un obicei drăguț de care colegiul Eton avea să îl scape pe dată, se gândi Nick, ușor dezamăgit.

— Dar cum rămâne cu îndatoririle mele de aici? Cu datoria pe care o am față de fete? întrebă James.

— James, Isabel și Lara vor fi aici când te vei întoarce. Și o vor duce mai bine după ce vei fi învățat cum să fii conte.

James scutură din cap cu putere.

— Ba nu vor fi, zise el și se opri o clipă ca să își adune gândurile. Nu o să le pot apăra cât sunt plecat la școală.

Nick tresări când îl auzi.

— Să le aperi, repetă el, silindu-se să pară liniștit. De ce anume ar trebui să le aperi? întrebă el, apropiindu-se de băiat.

— De... de tot, răspunse băiatul, uitându-se pe fereastră către întinderea verde a moșiei.

Nick își dădu numaidecât seama că James nu vorbea la modul general, ci îl măcina ceva anume. Și mai știa și că băiatul nu avea să își deschidă sufletul ușor.

— James, spuse el, încercând să nu îl sperie, dacă ești îngrijorat de ceva, să știi că te pot ajuta.

Băiatul se întoarse spre Nick și privirea îi căzu pe cicatricea lui. Nick rămase uimit - nu din pricină că băiatul se zgâia la ea, ci pentru că era pentru prima oară când tânărul conte se uita cu adevărat la el. După nici câteva clipe, băiatul își mută privirea spre umerii lui lați, pe care cămașa de noapte prea mică ce îi fusese oferită abia reușea să îi cuprindă.

— Cred că m-ați putea ajuta, zise în sfârșit băiatul, cu voce blândă. Sunteți destul de bine făcut pentru asta.

Poate că ar fi zâmbit dacă nu l-ar fi tulburat atât de mult ce-i spusese James. Știa că era uriaș, ceea ce era copleșitor pentru cei care nu îl cunoșteau.

— Nu a fost pericol din care să nu ies învingător!

Vorbele lui trufașe erau numai pe jumătate adevărate; o știa și el, însă băiatul nu avea de ce să afle asta.

James încuviință scurt, apoi zise:

— Vor avea nevoie de cineva care să le protejeze. Mai ales...

„Isabel”, gândi Nick, când băgă de seamă cât de îngrijorat era James.

Oare să fi fost într-o primejdie chiar atât de mare? Oare o urmărea cineva? Oare se ascundea de cineva? Nick scrâșni din dinți, copleșit de dorința de a o proteja. Îi venea să iasă în goană din cameră, să se ducă la ea și să o scuture bine, până avea să îi spună ce se întâmpla cu ea. În ce naiba se băgase fata asta?

James șopti în sfârșit:

— Mai ales Georgiana.

Nick se trezi din visare. Georgiana.

— Cine e Georgiana?

— Guvernanta mea.

Ea era. O găsiseră.

Nick simți din nou plăcerea vânătorii. Totuși, se înfrână și spuse liniștit:

— Și de câtă vreme este guvernanta ta?

— Doar de câteva săptămâni. Dar se pricepe. Vorbește latina. Și știe multe despre ce înseamnă să fii conte.

Pentru că e sora unui duce.

— Dacă o să aibă nevoie de mine și eu nu voi fi acolo?

Întrebarea atât de nevinovată îi distrase atenția lui Nick de la descoperirea făcută. Oare de câte ori nu se întrebase și el același lucru pe când fusese de vârsta lui James? Dacă mama lui avusese nevoie de el și el nu își dăduse seama? Cum putea să o apere ținând cont de faptul că nu știa unde era? Clătină din cap ca să alunge gândul.

Băiatul era îndrăgostit de guvernanta lui. Ori asta era cu totul altceva.

— Îmi închipui că ți-e greu să-ți imaginezi cum ar fi să fii departe de conac, dar sunt sigur că va fi bine și fără tine.

James era gata să îl contrazică, așa că Nick i-o luă înainte:

— E bine acum, nu-i așa?

— Da, dar... dacă vine cineva după ea?

Vina încolți în sufletul lui Nick. *Deja venise cineva după ea.*

— Va fi bine.

Măcar atât putea să îi făgăduiască băiatului. Nick își dădu seama că James voia să mai spună ceva. În schimb, băiatul își plecă privirea în pământ și zise:

— Presupun că da. Poate că... dacă eu plec... ați putea rămâne dumneavoastră? Ca să fiu încredințat că vor fi în siguranță.

Nick îl privi gânditor pe tânărul conte și băgă de seamă că era la fel de îngrijorat pe cât fusese Isabel în seara de dinainte.

În ce naiba se băgaseră? Cine erau fetele astea? Să fi fost toate de viță

nobilă?

Trase adânc aer în piept. Dacă Isabel ținea o casă plină cu fete de rang nobil, încălca vreo duzină de legi. Asta însemna că intrase într-un bucluc mare. Prea mare ca să o mai scoată din el. Nick se duse să se îmbrace. Veșmintele îi fuseseră călcate și îl aștepta o cămașă curată de olandă. O ridică, apoi se întoarse spre James, care aștepta nerăbdător să îi răspundă:

— Voi rămâne cât să mă încredințez că sunteți toți în siguranță. Este bine așa?

— Îmi dați cuvântul?

— Da.

Băiatul, vădit ușurat, zâmbi cu gura până la urechi, amintindu-i de Isabel. Fără să vrea, Nick se bucură că James era fericit.

— Acum așteaptă afară până mă îmbrac, după care îmi poți arăta unde faceți lecțiile. Mi-ar plăcea tare mult să o cunosc pe noua ta guvernantă.

Un sfert de ceas mai târziu, Nick îl urma pe James pe coridoarele de la etaj spre odaia de studiu.

— E în drum spre camera cu statui. Poate veniți să mă vizitați la prânz. Dacă credeți că v-ar plăcea, bineînțeles.

Băiatul nu se oprise din trăncănit încă de când ieșise la el pe coridor. Se părea că discuția pe care o purtaseră mai devreme îl liniștise și, cu toate că Nick nu se prea pricepea la copii, se bucura să îl facă să mai uite de griji. *Griji care, de altfel, erau perfect îndreptățite, căci bărbatul care o căuta pe guvernanta lui era deja acolo*.

Nick nu se lăsă împiedicat de remușcări.

— Poate. Depinde cât voi fi reușit să termin din treabă până atunci. Însă mă voi strădui.

James păru mulțumit de răspunsul primit și încuviință scurt din cap, apoi își îndreptă atenția spre o ușă mare din apropiere, care, din pricina lemnului închis la culoare din care era făcută, trecea aproape neobservată de pe coridorul slab luminat. Băiatul împinse ușa, dând la iveală o odaie de studiu luminoasă și primitoare.

Nick îl urmă, intrigat. Nu mai pusese piciorul într-o sală de studiu de mulți ani, așa că locul i se păru deopotrivă străin și cunoscut, începând cu cuvintele latinești agățate pe zidurile odăii și sfârșind cu mirosul de praf care îi stârnea amintiri vechi.

Într-un colț, Isabel stătea aplecată peste o construcție mare, pătrată, de sticlă, iar lângă ea se afla o femeie tânără, cu părul blond. *Georgiana*. Și dacă nu ar fi avut postura unei fiice de duce - spatele drept, semeață, de neatins -, Nick ar fi recunoscut-o oricum. Avea tenul fratelui ei, buclele lui blonde, frumoase, care făceau ca femeile să leșine când trecea pe lângă ele și ochii de un căprui de miere

specific familiei Leighton. Fata se întoarse când James ură bună dimineața și îl văzu numaidecât pe Nick. Acesta se sili să ascundă faptul că o recunoscuse, dar își dădu seama că fata era înspăimântată. Atunci înțelese că Townsend Park nu înhăța fete nevinovate, ci le salva. Georgiana era îngrozită de el. Mai mult ca sigur că știa cine era. Și dacă nu i-ar fi spus deja Isabel, cicatricea tot l-ar fi dat de gol, și mai mult ca sigur că știa că era prieten cu fratele ei. Fata se scuză grăbită și ieși într-o odaie alăturată. El o privi îndepărtându-se de ei și i se puse un nod în gât.

Era măcinat de vină.

Nu îi plăcu deloc senzația. Se întoarse hotărât spre Isabel, care purta o rochie de muselină gri și care își vârâse cu totul brațul și capul într-o cutie de sticlă. Părea că încearcă să prindă ceva...

— Of! Cum de te-am lăsat să... Fir-ar el să fie! Nici măcar nu ajung la el!

— Izzie, strigă James și fugi la ea, trăgând-o de mâna care îi rămăsese pe dinafară. Ce faci? O să-l rănești!

— Nu îi fac nimic, se auzi vocea ei din cutia de sticlă, așa că Nick se apropie și mai tare de ea, să vadă mai bine despre ce era vorba. Părea a fi o pădure în miniatură, plină cu pietre și verdeață. O văzu pe Isabel dând la o parte frunze și pietre și, în cele din urmă, o creangă mai groasă. Întoarse apoi de câteva ori ceva ce aducea a o piatră mai mare, până reuși să o apuce bine.

— Te-am prins!

Se ridică apoi și zâmbi victorioasă. Câteva șuvițe brune scăpaseră din prinsoarea lor, făcând-o să arate ca o țărăncuță veselă. Nick își aminti numaidecât de seara anterioară, de sărutările ei proaspete și pline de dorință. O privi cum își ținea bucuroasă premiul sus, iar James, fiind atât de mic de statură, nu putea ajunge la el. Zâmbi.

Tânărul conte se ridică pe vârfuri și se întinse după el.

— Izzie! Dă-mi-l!

— De ce aș face-o? îl tachina ea, făcându-l pe Nick să o îndrăgească și mai tare. Eu l-am salvat. De drept, îmi aparține mie!

— Dar nici măcar nu îți plac țestoasele!

— Drept pentru care, frățioare, ar trebui să îmi fii de-a pururi recunoscător.

Râse și, privind dincolo de James, îl zări pe Nick. Acesta băgă de seamă că, în clipa în care dădu cu ochii de el, zâmbetul îi dispăru de pe buze și privirea îi rătăci prin odaie. *O căuta pe Georgiana.* O ascundea de el. Se înfurie pentru o clipă la gândul că nu avea încredere în el.

Oricum n-ar fi trebuit să se încreadă în el. Doar era pe cale să spună lumii despre ele.

Isabel își duse o mână la păr, iar Nick își dădu seama că era un

semn că era speriată. Își coborî absentă brațul și îi cedă lui James premiul dobândit cu atâta mândrie.

Își schimbase purtarea, iar el se simțea ca un intrus. Voia să o vadă pe Isabel cea zâmbitoare, cea fericită. Se săturase de femeia cu înfățișare gravă.

Își înclină capul și spuse:

— Lady Isabel, încă o dată ne întâlnim... în împrejurări... bizare.

Ea făcu o plecăciune scurtă, mai mult ca să-i ocolească privirea, bănui el.

— Lord Nicholas. Dacă nu te-ai mai ivi așa, pe nepusă masă, te încredințez că nu ți-aș părea chiar așa de bizară.

— Nu am spus niciodată că ai fi bizară. Unică, da. Fascinantă, fără îndoială. Dar în nici un caz bizară.

Isabel se îmbujora, iar Nick simți cum îl străbate un fior de plăcere. Dorea să își dea frâu liber emoțiilor, însă își aminti că era și James acolo.

Se întoarse spre acesta și, așezându-se pe vine, îi zise:

— Îmi plac tare mult țestoasele, Lord Reddich. Iar tu se pare că ai un exemplar tare frumos. Pot să văd și eu?

James își ridică cu mândrie animalul de companie spre Nick, ca să fie examinat, iar acesta întoarse țestoasa pe toate părțile, ca la o paradă.

— E un exemplar frumos.

James radia de fericire.

— Îl cheamă George. Ca pe rege.

— Sunt sigur că regele s-ar simți onorat să știe că așa un specimen îi poartă numele.

— L-am găsit în pârâu. Eu și Izzie i-am construit un vivariu. Ne-a luat câteva săptămâni ca să îl facem perfect.

Nick se uită în sus la Isabel. Îl fascina tot mai mult tânăra aceasta care era gata să petreacă atâta timp construind o locuință pentru o țestoasă.

— Chiar așa? zise el fără să își ia ochii de la ea. Ce proiect minunat!

Isabel pufni vădit țâfnoasă și își întoarse privirea de la el, încrucișându-și brațele, ceea ce făcu ca rochia să i se întindă, lăsând să i se ghicească conturul sânilor.

Nick se strădui să nu se holbeze.

Ce sâni frumoși avea!

— Da, dar dacă nu mutăm vivariul chiar acum, George va rămâne fără casă, zise ea, făcându-l pe Nick să se trezească din visare. Picură din acoperiș chiar în el.

James și Nick se uitară la tavan, spre locul indicat de Isabel. Într-adevăr, era o crăpătură în acoperiș care amenința direct habitatul lui

George.

— Ai putea foarte bine să rămâi, Lord Nicholas, spuse Isabel, și Nick băgă de seamă cât de rece îi vorbise. Am avea nevoie de puterea unui bărbat.

Un simțământ primitiv puse stăpânire pe el când o auzi: recunoașterea, în cel mai elementar mod posibil, a diferențelor dintre ei. Știa că nu ar fi trebuit să se mândrească cu reacția lui lipsită de finețe.

— Socotești că sunt și eu folositor la ceva, lucru care mă măgulește teribil de tare, Lady Isabel.

Isabel zâmbi slab și se întoarse din nou spre cutia uriașă din sticlă. Nu era chiar așa de rece pe cât voia să pară.

— Pune-l pe George acolo, îi spuse ea fratelui ei, arătând spre o masă joasă din celălalt capăt al sălii. Apoi vino să ne ajuți.

Se uită din nou spre tavan și cugetă la ce puteau face. În cele din urmă se uită la Nick și, arătând spre un colț îndepărtat al odăii, zise:

— Cred că acolo ar fi cel mai bine.

Acesta încuviință din cap și se așeză la un capăt al vivariului.

— Bănuiesc că nu îmi vei îngădui să îl chem pe Rock ca să ne ajute, nu-i așa?

— Dacă aș fi avut nevoie de ajutor, St. John, aș fi chemat un lacheu, spuse ea și se propti în partea cealaltă a cutiei.

— Bineînțeles că așa ai face, răspunse el sec, în timp ce se gândea oare pe care dintre „lacheii” ei ciudați i-ar fi chemat. Însă nu merita să se certe cu ea. Așa că se propti cu umărul în vivariu și împinse. Doamne Dumnezeule, cutia asta cântărea o tonă! Munci mai mult singur să mute vivariul, în timp ce Isabel îl îndruma cât putea spre noua locație, iar James îi privea, ținându-l pe George strâns în brațe.

Apoi, cerul se prăbuși peste ei. Sau așa i se păru.

Pe când Nick își trăgea răsuflarea, așteptând ca Isabel să se declare mulțumită de locul în care mutaseră cutia, se auzi un bubuit în spatele lui. Când auzi zgomotul, se răsuci și văzu că ditamai bucata de tencuială din tavan se prăbușise chiar în locul în care se aflaseră cu toții mai devreme. Un nor de praf marca traiectoria parcursă de porțiunea de tavan umedă, îmbibată de ploaia de peste noapte.

Rămaseră cu ochii la stricăciuni și se așternu o tăcere adâncă, întreruptă doar de oftatul lung al Isabelei.

— Bănuiesc că, mai devreme sau mai târziu, tot avea să cadă. Acum înțelegi de ce am încercat să repar acoperișul ieri, Lord Nicholas?

Se întoarse spre James și-i spuse:

Du-te la guvernanta ta. Nu cred că veți mai folosi sala de studiu azi.

Băiatul o privi printre gene, cugetând la ce îi spusese. Din câte se părea, îl ispitea o după-amiază petrecută cu guvernanta lui în afara

sălii de studiu. Așa că îl puse pe George în vivariu și o rupse la fugă din cameră, lăsându-i pe Nick și pe Isabel să se îngrijească de dezastru. Nick privi cum țestoasa se ivi din carapace și mușcă o bucată mare dintr-o frunză din apropiere, mestecând-o leneș, neafectată de agitația de afară. Ce bine era să fii țestoasă!

Se întoarse spre Isabel care se holba la gaura din tavan. Apoi văzu o lacrimă singuratică care își făcu apariția în colțul ochiului ei și îi alunecă în jos pe obraz.

Isabel o șterse atât de rapid, că ai fi zis că nici nu s-a întâmplat.

Dar el o văzuse.

„La naiba!”

— Isabel..., zise el cu o nehotărâre deloc caracteristică lui.

Ea trase adânc aer în piept și îl privi în ochi.

— Nu mai putem face mare lucru acum, nu e așa? Putem doar să sperăm că ploaia se va opri înainte să fim nevoiți să construim o baie aici.

Nick își dădu seama cât de mult o admira. Toate celelalte femei pe care le cunoscuse - începând cu mama lui și sfârșind cu cele cu care își împărțea patul noaptea - s-ar fi folosit de lacrimile lor ca să îl manipuleze.

Ea, în schimb, le ascundea. Ceea ce o făcea și mai deosebită.

Îi venea să o tragă la pieptul lui. Să îi ofere o șansă să lase garda jos. Oare câte poveri îi apăsau pe suflet? Nu o învinovățea că se simțea copleșită. Însă știu și fără să îi spună ea că nu ar fi vrut să i se amintească de lacrima pe care tocmai o vărsase, așa că Nick nu spuse nimic.

— Cele mai renumite familii din Londra își construiesc camere de baie. Și cheltuiesc o mică avere pentru ele. Ați fi printre cele mai la modă case dacă ați avea una.

Isabel îl privi plină de ușurare și recunoștință deopotrivă.

— În cazul acesta, bănuiesc că suntem tare norocoși că avem un acoperiș care le împacă pe toate, zise ea, și se puse să râdă într-un fel care îl atâța pe Nick.

El își îngădui să i se alăture. Râseră amândoi îndelung, bucurându-se de tovărășia lor și eliberându-se parcă de griji. După ce își potoli pofta de râs, Nick avu o revelație: o plăcea. Chiar mai mult decât ar fi dorit să recunoască.

Un gând care îl făcu să se trezească din visare. Unul care avea inevitabil să îi provoace durere. Sau să-i aducă o pereche de cătușe, își drese glasul.

— Mă miram eu de ce și-ar face James griji pentru siguranța ta. Dar acum văd că avea dreptate. Primejdiile par să se țină scai după tine.

Isabel se încruntă.

— James e îngrijorat pentru siguranța mea?

— Pentru tine, pentru guvernanta lui, pentru Lara... pentru toate fetele, cum vă spune el.

Ea își întoarse numaidecât privirea.

— Isabel, ai vrea să-mi spui ceva?

„*Spune-mi!*" Voia să o facă să mărturisească. Atunci ar fi făcut tot ce îi stătea în putință ca să îi apere. Dar trebuia să aibă încredere în el. Isabel nu spuse nimic, bineînțeles. Străbătu în schimb odaia și luă o găleată pentru gunoi în care să pună bucățile mari de tencuială care se răspândiră prin toată odaia când căzuse tavanul.

— Isabel... te pot ajuta, zise el, cu toate că știa prea bine că nu ar fi trebuit să spună așa ceva.

— De ce crezi că am avea nevoie de ajutor? îi răspunse ea pe un ton aparent voios, dar Nick simți încordarea care se ascundea în spatele cuvintelor ei. O cunoștea prea bine ca să îi scape așa ceva. Se lăsă pe vine lângă locul în care se oprise ea ca să strângă bucățile de tavan căzute. El o prinse de încheietură, zăbovind pe fâșia de piele dintre mănușă și mânecă.

— Nu insista să mă ții la distanță. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

Isabel îi privi mâna, apoi îl privi în ochi, rece și hotărâtă.

— Nu eu sunt cea insistentă, milord. Și tot ce nu e în regulă aici e un acoperiș prin care curge apă și un oaspete care ne stă pe cap. Nu te mai strădui să ne înțelegi. Nu suntem problema ta, Lord Nicholas. Ne-ai face un mare bine amândurora dacă nu ai mai pretinde că am fi, zise ea, după care se așternu tăcerea între ei.

Isabel își trase mâna dintr-a lui și se apucă din nou de strâns.

— Sunt în stare să am grijă de noi. Așa cum am făcut mereu.

Câtă durere se ascundea în spatele acelor vorbe!

— Nu am spus niciodată că nu ai fi în stare.

Isabel se întoarse spre el și spuse pe un ton sever:

— Ba da, ai zis. Așa zic toți. Dar mă îngrijesc de conac de ani de zile. De una singură. Și o voi face și după ce vei fi plecat. Mă voi ocupa de acoperișul prin care curge apa și de micuțul conte și de toate celelalte!

Pieptul i se ridica și îi cobora cu mișcări scurte, scoțând la iveală deznădejdea care o încerca, iar Nick spuse primul lucru care îi veni în minte. Cel mai nepotrivit pe care l-ar fi putut rosti:

— Lasă-mă să te ajut.

Isabel îl pironi cu privirea, răsuflând furioasă:

— Vrei să mă ajuți? Evaluează odată statuile alea nenorocite!

Isabel îi întoarse încă o dată spatele și își încleștă pumnii, nervoasă.

Se petrecea ceva în casa asta. Înfruntase inamici mai ticăloși decât și-ar fi putut închipui cineva, bărbați care puteau să provoace durere

cu o precizie uimitoare. Femei la fel de reci și de mârșave ca orice bărbat. Ticăloși incredibil de bogați și de puternici. Era ferm convins că putea să înfrângă orice demon cu care se confrunta Isabel, că o putea salva. Că putea salva moșia. Nu se îndoia câtuși de puțin de asta. Dar nu știa de ce conta atât de mult pentru el să o facă.

Oare ce avea femeia aceasta, casa aceasta, locul acesta... de îl făceau să își dorească să rămână, când toată viața căutase mereu aventuri noi și fugise mâncând pământul de orice ar fi însemnat trăinicie sau răspundere? De orice posibilitate de a rămâne prea mult timp într-un singur loc?

Nu avea de gând să o părăsească. Nu înainte să se încredințeze că erau toți la adăpost de orice demoni malefici cu care se luptau.

Trebuia doar să o convingă să îl lase să facă ce știa el mai bine să facă.

Unul dintre ei trebuia să înceteze cu minciunile.

Așa că îi spuse adevărul.

Sau măcar o parte din el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Isabel! Știu despre fete.

CAPITOLUL 11

Lecția numărul patru:

Faceți-vă aliați.

Curtarea gentilomului ales e ca mersul la război. Veți avea nevoie de o strategie superioară, de tactici eficiente și de o companie de bărbați (sau femei) care să vă asigure victoria. Se impune să formați alianțe înțelepte, de care va depinde succesul vostru! Gândiți-vă la prieteni, la membri de familie, la servitori și la orice altă persoană care v-ar putea ajuta să vă îndepliniți planurile. Nu luați în derâdere puterea unei gazde primitoare; un gentilom adevărat nu va ignora niciodată un apropo mai... delicat de a vă invita la vals în timpul unui bal, care e la un pas distanță de o plimbare prin grădină... Iar din grădină până la capelă și la altar nu mai e mult deloc!

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

Casa Minerva fusese descoperită, și totuși Isabel era liniștită.

Nu se așteptase ca lucrurile să decurgă așa... Dimpotrivă, se gândise că urma să fie cuprinsă de panică sau că avea să dezmintă totul, să râdă de descoperirea lui și să își vadă de treburile ei ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic.

Însă atunci când Nick o privise drept în ochi și îi mărturisise că știa, de parcă i-ar fi vorbit despre vremea de afară, Isabel se simți mai degrabă ușurată, decât panicată. Obosise să se tot ascundă de el... să aștepte ca el să le descopere, într-un fel sau altul, secretul. Acum că se gândea mai bine, fusese o prostie din partea ei să își închipuie că ar fi putut să îi ascundă adevărul.

— Ai un valet femeie, un lacheu femeie și un ajutor de grăjdar femeie.

Ea se ridică și își scoase mănușile care i se stricaseră de la ipsosul pe care îl tot adunase, și zise:

— Am și un grăjdar femeie.

— Ai o casă plină cu femei, spuse el fără să ia în seamă faptul că îl corectase.

— Nu în totalitate.

— Câte sunt mai exact, în total?

— Toate, mai puțin o persoană, răspunse ea după un scurt răgaz.

Nick se întoarse cu fața de la ea, ceea ce îi scoase în evidență

cicatricea care îi brăzda chipul alb și evident frustrat. Își duse mâinile la ceafă și se uită la tavan.

— Fratele tău.

— *Contele*, sublinie ea cu hotărâre titlul pe care îl purta fratele ei.

— Contele care are zece ani.

— Ce contează? Tot conte e!

— Contează, pentru că asta înseamnă că nu are cine să vă apere!

Cuvintele lui zguduiră odaia, uimind-o pe Isabel cu forța lor. Se mânie dintr-odată. Se mânie pentru că Nick spunea adevărul. Se mânie pe tot și pe toate. Pe Nick, care o știa de mai puțin de trei zile și pe faptul că insista că avea nevoie de protecție. Pe ea însăși, pentru că nu se putea îngriji de fratele ei sau de fete.

— Crezi că nu pricep în ce necazuri am intrat? Că nu știu ce primejdii ne pasc? Că nu am căutat să găsesc o altă cale? Dar nu există altă cale!

O podidiră lacrimile, năvalnice și furioase.

— Nu ți-am cerut niciodată ajutorul, Lord Nicholas. Nu ți-am cerut să mă aperi.

În ochii lui albaștri se citea frustrarea.

— Știu, Isabel. Nu ai îndrăzni să îmi ceri să te ajut. Ți-e prea teamă să-ți arăți slăbiciunea.

— Poate că nu îți cer ajutorul pentru că, adesea, trebuie să fim protejate chiar împotriva bărbaților. Asta nu ți-a trecut prin cap?

Nici nu o spuse bine că fu cuprinsă de remușcări. Nu merita să îi vorbească așa. Nu era ca alți bărbați. Și o știa bine.

Așa cum știa că era de mii de ori mai primejdios decât ceilalți.

— Îmi cer iertare.

El o privi îndelung.

— Mi-a fost destul de ușor să îmi dau seama că sunt femei... Dar cine sunt? Și ce caută aici?

— Doar nu-ți închipui că eu chiar ți-aș spune asta, scutură ea din cap.

— Sunt infractoare?

— Sunt convinsă că pe unele le-ai considera infractoare.

Știa că nu era cinstit din partea ei să se poarte așa. Dar nu se putea opri. O fascina modul în care lordul își încleșta și descleșta ușor pumnii.

— Iar unele dintre ele sunt pur și simplu fete care trebuiau să scape...

— Poți să ajungi în temniță dacă ascunzi infractori, Isabel.

Ea nu răspunse.

— S-ar putea să vină cineva să întrebe de ele. De asta le ții ascunse aici.

Nick începea să pună totul cap la cap, dar nu avea să-i ofere

satisfacția de a mărturisi că avea dreptate.

— Statuile. Grija ta pentru bani. Nu e vorba doar de James, ci și de ele.

— N-am spus niciodată că aș avea nevoie de bani doar ca să meargă James la școală.

— Bineînțeles că nu. Doar că ai omis să spui tot adevărul.

— Asta nu te privește.

— Ba s-ar părea că mă privește și pe mine.

— Nu ți-am cerut-o niciodată.

El nu-i răspunse. În schimb, se întoarse și privi pe fereastră, spre moșia asupra căreia se abătuse furtuna. Se uita spre hambar, așa că Isabel îi vedea doar partea cu cicatricea, ce părea mai vizibilă în lumina mohorâtă a dimineții și în tăcerea care se așternuse între ei. Nu spuse nimic vreme îndelungată, uitându-se doar la peisajul de afară, până când Isabel simți că avea să-și piardă mințile, în cele din urmă, Nick îi spuse:

— Poți avea încredere în mine.

Încredere. Ce cuvânt frumos.

Bărbatul avea ceva aparte: forța, onoarea pe care le emana prin toți porii, răbdarea de care dădea dovadă, faptul că era atât de cinstit cu ea și speranța pe care o promitea, toate acestea trezeau în ea dorința arzătoare de a crede în el. Să îi încredințeze lui tot ce avea - încrederea, credința, fetele, conacul - și să îi ceară ajutorul. Însă nu putea să o facă. Știa cum aveau să decurgă lucrurile.

Firește, credea că o putea ajuta. Că putea fi protectorul ei. Fără îndoială că ideea aceea trezea în el un fel de dorință bărbătească de a proteja... Însă văzuse ce se întâmpla când bărbații care spuneau cuvinte dulci și te îmbrățișau cu brațe puternice se plictiseau. Când se saturau de nevoile femeilor din viața lor. Privise neajutorată cum tatăl ei o părăsise pe mama ei, lăsând-o singură, cu o moșie dărăpănată și o inimă frântă.

Dacă s-ar fi bizuit pe el acum, plecarea lui ar fi distrus-o.

— Tu m-ai adus în lumea voastră, Isabel, fie că-ți place sau nu. Sunt îndreptățit să știu ce se petrece.

Nu își putea îngădui să aibă încredere în el. Oricât de mult și-ar fi dorit să o facă. Sau oricât de mult ar fi încercat forța, siguranța de sine... și sărutările lui să o înduplece.

Bărbatul acesta era mai primejdios decât ar fi fost legiuni întregi de bărbați de teapa tatălui ei.

Isabel clătină din cap.

— Să înțeleg că nu-mi vei spune.

— Nu, zise ea hotărâtă.

— Nu ai încredere în mine.

„Dar îmi doresc să am.”

— Nu... nu pot.

În clipa aceea, ochii îi licăriră furioși și periculoși, iar ea își dori să nu fi rostit cuvintele acelea.

Se apropie de ea și îi spuse cu voce joasă și gravă:

— Îți dai seama că voi afla de unul singur, nu-i așa? Sunt un vânător grozav.

Isabel nu se îndoia de asta. Dar nu avea să îl lase să își dea seama de asta.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ai de-a face cu o colecție de statui. Doar nu te aștepți să vină să îți povestească tot!

— Nu ar fi primele femei care ar face-o, zise el și zâmbi ștrengărește.

Isabelei nu îi plăcu ideea că alte femei i se destăinuiau. Nu spuse nimic.

— Deci, așa rămâne... Izzy?

Se simți goală și expusă când îl auzi spunându-i așa cum obișnuia să fie alintată în copilărie. Nu îi plăcea deloc. Apoi ridică apoi din umeri și zise:

— Așa se pare.

— Minunat! Atunci, să înceapă vânătoarea!

— Asta ușurează lucrurile, nu-i așa?

— Fără îndoială că fetele vor fi fericite că nu trebuie să se mai ascundă în preajma lui.

Isabel privi când la Gwen, când la Jane, încredințată că își pierduseră mințile.

— Cred că nu ați priceput cum stau lucrurile. Nu e un lucru bun. Lordul Nicholas știe că avem o casă plină de femei care se ascund aici. Știe de Casa Minerva. Nu e de bine.

Scoase un teanc de hârtii și o călimară cu cerneală dintr-un sertar de bucătărie mic și se așeză la masa mare din mijlocul odăii.

— Trebuie să vă găsesc o locuință. Vă mut pe toate de la Townsend Park, până se liniștesc apele. Sunt sigură că pot găsi vreo șase case dispuse să ia în primire o fată sau două.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de sunetul peniței care zgâria hârtia.

Gwen și Jane se priviră una pe cealaltă, apoi o priviră amândouă pe Kate, îndemnând-o parcă să vorbească:

— Isabel... poate că nu ar fi bine să te pripești chiar așa...

— Nu mă pripesc deloc. Așa e înțelept să facem. Lordul Nicholas știe că avem o casă plină de femei și, mai devreme sau mai târziu, va afla cum ați ajuns aici. Și apoi ce credeți că are să se întâmple? Oare Margaret ar primi o fată sau două?

— Margaret a locuit aici. Firește că ar lua câteva fete la ea. Dar

chiar e necesar? De ce să nu așteptăm până vindem statuile și apoi să mutăm pe toată lumea?

Isabel scutură din cap.

— E prea târziu pentru asta.

— Doar nu crezi că lordul Nicholas ne-ar da de gol? zise Kate neîncrezătoare.

— Ba exact asta cred, spuse Isabel, fără își ridice nasul din hârtii. De ce ne-ar lua partea?

— Ba nu, spuse Kate. Nu pot să cred așa ceva.

Gwen o sprijini:

— Prostii! Se vede că e un om bun...

Isabel se opri din scris și o privi.

— De unde știi tu asta? Nici măcar nu l-ai cunoscut!

— Ei bine, l-am văzut. Și l-am auzit vorbind cu tine. Și vrea să ne ajute... Mie mi-e de-ajuns.

— Ba nu, răspunse Isabel, clipind des.

— Cred că Gwen încearcă să spună că pare a fi un om bun, zise Jane cu băgare de seamă. Dacă stăm să ne gândim bine, a venit să evalueze colecția de statui de marmură doar pentru că l-ai invitat. Un om atât de generos rareori îți vrea răul.

— Un om atât de generos îți vrea aproape întotdeauna răul! Ce știm noi despre el? Ar putea fi oricine! Ar putea fi...

Isabel se opri, gândindu-se la cea mai rea variantă posibilă. Fetele o priviră cum se chinuiește, și începură să zâmbească.

— Da? o îmboldi Jane.

— Ar putea fi un bărbat care caută femei pe care să le oblige să își vândă trupurile! spuse Isabel și ridică dramatic un deget, ca să își sublinieze ideea. Un codoș!

Jane oftă. Kate își dădu ochii peste cap.

— Nu e un codoș, Isabel. E un om cumsecade, care se întâmplă să vrea să ne ajute.

— Și care mai e și unul dintre lorzii din Londra pe care toate femeile ar vrea să pună mâna, nu uitați, adăugă Gwen.

— Așa e, încuviință Kate.

Era rândul Isabelei să mârâie.

— Of, cât îmi doresc să nu fi auzit niciodată de revista aia ridicolă. Așa nu m-aș fi băgat în toată treaba asta de la bun început!

Se uită când la o fată, când la alta, și băgă de seamă că toate o priveau cu subînțeles.

— Dumnezeule mare! Socotiți că ar trebui să încerc să pun mâna pe el!

— Poate că ai putea să încerci să aplici una dintre lecții. Poate lecția a treia? spuse Gwen, plină de speranță.

— Să îi fac curte lordului Nicholas St. John nu e o soluție

rezonabilă pentru necazurile noastre!

Jane îi spuse pe un ton hotărât:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Isabel! Vorbim de un gentilom generos, înstărit...

— Și chipeș, se băgă Gwen.

— Fie. Vorbim de un gentilom generos, înstărit și chipeș, care se pare că vrea să dea dovadă de bunătate față de tine și să îți ofere ajutorul - în ciuda încercărilor tale de a-l face să renunțe -, căruia se pare că îi pasă de necazurile tale și care, dacă e să fim cinstite, ar putea să te scape de ele. Din câte îmi dau seama, cea mai bună cale ca să scăpăm de necazurile noastre e să-i faci curte lui St. John.

— Ca să nu mai pomenim că nu prea mai ai de ales, zise Kate. Dacă vrei să ții în continuare Casa Minerva... și să îi păstrezi secretul, atunci altă șansă nu ai.

Isabel se uită când la valetul ei, când la grăjdarul ei.

— Parcă nici una din voi nu voia să aibă de-a face cu revista asta ridicolă și cu regulile ei prostești!

Măcar avură bunul-simț să se rușineze.

— Asta era înainte ca revista să devină cea mai bună variantă de a avea și pe mai departe un acoperiș deasupra capului, spuse Jane.

Isabel le certă:

— E un gentilom înstărit care se întâmplă să îi cunoască pe cei mai de vază oameni din Londra! Dacă îl știe pe tatăl tău, Kate? Sau pe bărbatul de la care ai furat, Jane?

Kate scutură din cap, neîncrezătoare:

— În primul rând, mă îndoiesc că lordul tău cel chipeș îl cunoaște pe bruta de taică-meu. Și apoi, mă gândesc că dacă totul va decurge conform așteptărilor noastre, nu va trebui să îmi fac griji din pricina asta.

— Nu e lordul meu chipeș sau orice altceva! spuse Isabel.

— Nu asta încearcă Gwen să spună, o necăji Kate, făcându-le pe Jane și Gwen să râdă înfundat.

Lui Isabel îi venea să le sugrume pe toate trei. De ce nu luau în serios toată treaba asta? Casa Minerva rămăsese secretă atât de mult timp tocmai pentru siguranța lor! Pentru ele se spetise atât ca să le ascundă locația și identitatea!

Kate vorbi prima:

— Isabel, știm că ți-ai petrecut o mare parte din viață încercând să ne ocrotești. Ne-ai oferit mai mult decât ocrotire: ne-ai dat curaj și ne-ai făcut să avem încredere în noi și în oameni, nu este vorba că nu ținem cont de ceea ce simți, doar că trebuie să îți dai seama că ar fi nevoie de mai mult decât un singur bărbat care știe...

— Doi bărbați, o corectă Isabel.

— Că ar fi nevoie de mult mai mult decât doi bărbați care știu

despre Casa Minerva și... taina ei... ca să ne distrugă.

— Nu ar fi nevoie de foarte mulți în plus.

— Nu vom pleca, zise Kate.

— Ba o veți face, zise Isabel hotărâtă.

Kate adoptă un ton grav:

— Ei bine, nu pot să vorbesc în numele celorlalte, dar eu nu voi pleca.

Vorbise din suflet. Isabel își dădu seama de asta când se uită în ochii verzi ai fetei. Kate fusese cea mai tânără fată care sosise la Casa Minerva. Avea doar paisprezece ani când urcase treptele de piatră late ale conacului, însoțită de un câine râios. Bătuse la ușă cu capul sus. Isabel îi deschisese și, după ce aruncă o singură privire la expresia ei hotărâtă, se convinsese că fata trebuia să rămână acolo. Cinci ani mai târziu, Kate se dovedise a fi o locuitoare valoroasă a Casei Minerva. Fetele erau încurajate de puterea ei. Inspirate de sârguința cu care muncea. Nici una dintre fete nu era mai loială ca ea și, când o văzu acum la fel de hotărâtă pe cât fusese și la paisprezece ani, Isabel fu încredințată că ar fi trecut și prin furcile caudine ca să le salveze pe oricare din ele. Așa că lăsă penița din mână.

— Deci, zise Kate, ce-ar fi să ne spui ce crezi cu adevărat despre lordul Nicholas?

Întrebarea ei răsună ca un ecou, iar Isabel își coborî privirea la masa zgâriată în jurul cărora se adunaseră. În timp ce chibzuia ce să răspundă, descoperi o tăietură destul de adâncă în lemn și se întrebă oare ce o cauzase.

— Eu...

Chiar așa, oare ce credea despre el?

Dacă era să fie cinstită, bărbatul nu făcuse nimic ca să îi merite neîncrederea.

În afară de faptul că îi salvase viața de două ori, o ajutase cu statuile, se împrietenise cu fratele ei și se oferise să le ocrotească pe toate. Și apoi o sărutase.

Într-adevăr, în decurs de trei zile, făcuse mai multe ca să îi câștige încrederea, decât oricare alt bărbat în toți cei douăzeci și patru de ani ai ei.

Oftă. Nu știa ce să mai creadă.

— Cred că îmi... cam place.

Chiar atunci, Rock și Lara intrară râzând veseli în bucătărie, scutind-o pe Isabel de obligația de-a spune mai multe. Lara era înfășurată în pelerina uriașă a lui Rock, pe care o dădu jos în timp ce acesta închise bine ușa în urma lor, alungând vântul și ploaia care păreau să nu mai contenească.

Lara se uită la celelalte femei și văzu cât de serioase păreau.

— Ce s-a întâmplat?

— Lordul Nicholas a descoperit ce ascunde Casa Minerva, răspunse Jane.

Lara își dădu la o parte părul de pe față, storcându-l de apă, după care zise:

— Cum așa?

— Știe de ieri, spuse Rock în timp ce își scotea pălăria.

Isabel se gândi că ar fi trebuit să fie surprinsă, însă nu era.

— E numai vina mea. Dacă nu i-aș fi invitat aici...

Lara scutură din cap.

— Ba nu, Isabel. Dacă nu i-ai fi chemat aici, nu am avea nici o șansă să salvăm Casa Minerva.

— Vrea să știe tot.

— Și ce vei face? o întrebă verișoara ei.

— Nu știu.

— A hotărât că îi place de el, se băgă Kate.

— Kate! o mustră Isabel și roși, uitându-se la Rock, care se făcu că nu băgase de seamă comentariul.

— Ce minunat! zise Lara, vădit bucuroasă. Și cu ploaia asta, o să-ți fie și mai ușor să pui mâna pe el!

Rock tuși la auzul cuvintelor, iar lui Isabel i se păru că bărbatul ar fi vrut să se retragă.

— Nu vreau să pun mâna pe el, îl încredință ea.

— Nu mă privește, spuse el și zâmbi ușor.

Isabel se cutremură.

Se așternu tăcerea, iar ea se întrebă dacă nu cumva o credeau cu toții o zănatică.

Nu se mai îndoise niciodată atât de tare de ea însăși. Și nu îi plăcea deloc nehotărârea aceasta pe care se părea că o generau bărbații.

— Dacă îmi permiți, spuse atunci Rock și, dacă nu ar fi fost atât de cufundată în gândurile ei, Isabel mai că ar fi râs de șovăiala lui.

Se resemnă și făcu un semn leneș cu mâna:

— Chiar te rog. Se pare că toată lumea are ceva de zis despre asta.

— Bănuiesc că nu i-a picat prea bine purtarea voastră secretoasă.

— Așa este. De fapt, m-a amenințat că va descoperi adevărul de unul singur.

Isabel apucă un biscuit de pe farfurie și continuă:

— Nu pricep de ce nu vrea să lase lucrurile așa cum sunt.

Rock râse ușor.

— Nick nu e omul care să lase lucrurile așa cum sunt. Mai ales când vine vorba de femei frumoase.

Isabel începu să protesteze, însă el nu o băgă în seamă:

— E supărat că nu vrei să-i împărtășești secretele, pentru că, dacă nu le cunoaște, nu le poate păstra.

— Cum pot ști că le va păstra?

Rock se trase în spate, ca și când ar fi primit o lovitură.

— I-ai spus cumva să o facă? întrebă el.

— Se prea poate să îi fi spus, spuse Isabel șovăielnic.

— Ei bine, îmi închipui că nu a primit prea bine rugămintea.

— Așa e.

— Sunt câteva lucruri de care nu mă îndoiesc, Lady Isabel. Unul din ele este că dacă lordul Nicholas St. John îți jură credință, atunci să fii sigură că își va respecta cuvântul dat.

Vorbele lui o întristară puțin:

— Nu m-am îndoit niciodată că...

— Eu aș zice că ai făcut-o, Isabel, zise Lara. Domnule Durukhan, ai dori o ceașcă cu ceai?

— Mi-ar plăcea tare mult niște ceai, domnișoară Caldwell. Mulțumesc, zise Rock, concentrându-și toată atenția asupra ei.

Isabel o privi pe verișoara ei turnându-i ceai lui Rock, privindu-l pe acesta și zâmbindu-i galeș. Când văzu că și bărbatul îi răspunde la zâmbet, Isabel simți o zvâcnire în piept. Tânjea și ea la o clipă din aceea plină de drăgălășenie. Era ceva ispititor în idila care părea să se înfiripe între cei doi.

Însă totul se sfârși într-o clipită. Rock se întoarse către Isabel și zise:

— Firește, va trebui să faci cum socoți că este mai bine pentru căminul și oamenii dumitale, Lady Isabel însă ai face bine să ții minte că Nick este un aliat de nădejde. Și înțelege însemnătatea secretelor. Nu i-ar plăcea să afle că am spus asta, însă are și el secretele lui.

Isabel nu păru deloc surprinsă. Lordul Nicholas St. John avea ceva fascinant, un aer misterios care îl înconjura, un întuneric pe care îl simțise de aproape când o ținuse în brațe. Era ceva ce i se păruse cunoscut.

Ceva ce o făcea să creadă că, după atâția ani în care fusese încredințată că se lupta cu lumea întreagă, apăruse cineva care părea că înțelegea prin ce trece. Care putea să o ajute. Poate că totuși se putea încrede în el. Asta dacă nu îl îndepărtase de tot.

— Cred că l-am înfuriat destul de tare.

Rock îi zâmbi încurajator.

— Nick nu e genul care să țină supărarea.

— Îi voi spune totul.

Toți își ațintiră privirea asupra ei. Nimeni nu scoase un cuvânt.

— Vă dați seama că lucrurile se vor schimba complet, nu-i așa? Odată ce va afla, nu mai pot desface nimic.

Isabel trase aer adânc în piept, pregătindu-se parcă pentru bătălie:

— Nu o fac pentru mine. O fac pentru Casa Minerva. Pentru James. Pentru moșie. Nu pentru mine.

Trebuia să creadă asta. Altfel risca să își piardă mințile.

Lara se întinse peste masă și o prinse de mână.

— Ne poate ajuta.

Ea își privi câteva clipe verișoara, după care se întoarse către Rock, care o întâmpină cu o privire gravă, întunecată. Acesta se uită cu atenție la ea, parcă încercând să își dea seama ce fel de om era. În cele din urmă, încuviință cu o mișcare a capului.

— Ești exact tipul de femeie de care are nevoie.

— Oh! Nu, eu nu...

Roși.

— Poate că nu, îi luă el partea. Și totuși ești.

Simți un gol în stomac când îl auzi și începu să se agite. Dar nu mai putea da înapoi.

Își îndreptă umerii și o apucă spre ușă, cu gândul să îl găsească pe Nick.

— Isabel! o strigă Gwen.

Se întoarse, iar bucătăreasa îi spuse:

— Arată-i că te interesează munca lui. Gentilomilor le plac doamnele care le împărtășesc pasiunile.

— Tot din *Pearls and Pelisses* ai scos-o și pe asta? râse ea.

— Până acum a funcționat, zâmbi Gwen.

— O, da, merge de minune, răspunse Isabel sarcastic.

— Păi chiar ar funcționa dacă ai urma mai cu atenție sfaturile. Și să nu-ți fie frică să te apropii de el!

— Am plecat, zise ea dându-și ochii peste cap.

Gwen încuviință scurt din cap și îi strigă:

— Mult noroc!

Isabel se întoarse și se gândi cât de mult i-ar fi plăcut ca revista aia să fi scris și *Zece căi de a-ți cere iertare de la lorzii pe care Londra vrea să pună mâna*.

Din păcate, de data aceasta era pe cont propriu.

CAPITOLUL 12

Lecția numărul cinci:

Preocupați-vă de neliniștile lordului ales.

Odată ce ați stârnit curiozitatea lordului ales într-o primă întâlnire, este vremea să vă dovediți o companioană de neprețuit și să îl însoțiți oriunde îl poartă aventurile lui. Ca orice bărbat de valoare, acesta va etala preocupări masculine, însă nu uitați că există întotdeauna o cale de a vă face un rost, în pofida feminității voastre. Lordul ales este pasionat de cai? Poate că i-ar plăcea o pătură brodată pe care să încalece! Și să nu vă fie frică, dragi cititoare, să stați aproape de el!

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

Isabel se opri la intrarea în odaia cu statui și îl privi pe Nick muncind.

Furtuna învăluise totul într-un verde pal, nepământesc. Tunetul și urletul vântului de afară ascunseseră sunetul pașilor ei, așa că îl putea privi nestingherită cum muncește. Fie că era din pricina luminii sau a încordării lui ori poate din pricina a ceea ce se afla în odaie, Nick i se păru uriaș, chiar și când stătea aplecat deasupra carnețelului lui, scrijelind ceva despre o statuie de lângă el.

Nu mai întâlnise un bărbat ca el. Era lat în umeri și puternic. Oricine l-ar fi zărit întâmplător în încăperea aceea, ar fi jurat că seamănă cu statuile acelea vechi și minunate, create parcă în onoarea formei perfecte. Până și ele păreau pipernicite în fața lui. Avea umerii lați, picioarele lungi și forme viguroase.

Isabel privi la bucla grea care i se lăsase pe frunte, oprindu-se între frunte și rama argintie a ochelarilor. Era prima oară când îl vedea cu ochelari, care păreau nelalocul lor pe chipul acestui bărbat intimidant, dar care îl făceau și mai ispititor.

Gândul o uimi până și pe ea. De când i se păreau ispititori ochelarii?

Când devenise *el* atât de ispititor?

Se agită, gândindu-se la ce avea să urmeze. O zăpăcea atât de mult, încât ba ar fi vrut ca el să plece, ba ar fi vrut să rămână. Atât cât putea să rămână. Suspină ușor și dulce, iar el își întoarse capul. O privi direct în ochi, hotărât, și așteptă ca ea să facă pasul următor.

Isabel zăbovi în ușă, fără să își poată lua ochii de la el.

Apoi intră în odaie și închise ușa în urma ei. El se îndreptă de spate, își puse ochelarii pe soclul unei statui mari din marmură neagră aflată în apropiere, apoi se rezemă de acesta și își încrucișă brațele la piept, așteptând.

„Preocupă-te de interesele lui."

Putea să facă asta.

Se opri la doar câțiva centimetri de el și se uită la statuie.

— Ce statuie frumoasă! Ai identificat-o deja?

— Este Apolo, zise el fără să își mute privirea de la ea.

— Oh?

Chițăitul ascuțit pe care îl scoase îi zgârie auzul. Își drese vocea, apoi continuă:

— Cum de știi asta?

— Sunt priceput la antichități.

Nu avea să îi ușureze deloc sarcina.

— Înțeleg. Cred că asta înseamnă că îți sunt datoare cu răspunsul la o întrebare.

— M-am cam săturat de jocul ăla, spuse el și se răsuci spre caietul lui cu însemnări.

— Nick.

Rămaseră amândoi surprinși când Isabel îl strigă pe numele mic. El se întoarse spre ea și așteptă. Isabel se uită îndelung la gâtul lui bronzat de soare.

Fără să mai zăbovească, spuse:

— Îmi pare rău.

Întreaga odaie se cufundă în tăcere. Nu se mai auzea decât răsuflarea lui, înceată și egală, și ceva din acea monotonie păru să o încurajeze să vorbească:

— Nu am povestit niciodată nimănui despre Casa Minerva, spuse ea și băgă de seamă că Nick era nedumerit. Așa îi spunem noi casei. Noi, fetele.

Se opri pentru o clipă, așteptând ca el să o întrebe ceva... Când văzu că nu avea de gând să o facă, continuă, mereu cu ochii la gâtul lui. Nu îndrăznea nici să îl privească în ochi, nici să își întoarcă de tot privirea de la el.

— Nu aveam nimic. Tatăl nostru ne părăsise, iar mama... a căzut la pat. Stătea zile întregi nemâncată și fără să ne vadă. Și când ne primea la ea...

Isabel înghiți în sec. Nu îi putea povesti asta.

— Servitorii nu-și mai primeau plata. Pun rămășag că furau de la noi. Asta până când, într-o zi, au plecat.

— Câți ani aveai?

— Șaptesprezece.

Scutură din cap și se sili să își adune gândurile.

— Jane a fost prima. Avea nevoie de un loc de muncă. Și de adăpost. Iar eu aveam nevoie de cineva care să mă ajute să țin moșia. Era inteligentă. Puternică. Hotărâtă. Și avea prietene care se aflau în situații asemănătoare. După câteva luni, am ajuns să adăpostim vreo șase fete. Toate fugeau de ceva: sărăcie, familie, bărbați... Îmi închipui că și eu încercam să scap de ceva, la rândul meu. Dacă erau dispuse să muncească, eu eram dispusă să le primesc în casa mea. M-au ajutat să mă descurc cu moșia. Se îngrijeau de capre, strângeau bălegarul din grajduri și lucrau pământul. Munceau la fel de mult ca bărbații de dinaintea lor. Chiar mai mult.

— Și le-ai ținut ascunse.

Ea îl privi în ochi.

— Nu a fost greu. Tatăl meu nu era niciodată aici. Trăia din ce câștiga când avea o mână bună la cărți și când nu, vindea lucruri din casa de la oraș, iar, într-un final, chiar și casa.

Se opri și râse amar.

— Și mama ta?

Isabel scutură din cap și strânse din buze.

— Nu și-a mai revenit după plecarea lui, zise ea. A murit la scurt timp după sosirea lui Jane.

Nick se apropie să o îmbrățișeze. Ea nu îl opri, chiar dacă știa că era greșit, că nu ar fi trebuit să îl lase să o țină în brațe. Dar cum putea să se împotrivească ocrotirii lui plăcute, căldurii care o învăluia de fiecare dată când era lângă ea? Oare cât timp trecuse de când o ținuse cineva în brațe? De când o alintase cineva?

— De ce o faci?

Isabel își lipi urechea de vesta lui aspră de lână. Nu se făcu că nu pricepe întrebarea.

— Au nevoie de mine.

„Și... atâta timp cât ele au nevoie de mine, mi-e mai ușor să uit că sunt singură.”

Nick își drese vocea, încurajând-o să continue:

— Zeci de femei au plecat de aici și o duc bine: lucrează ca croitorese sau guvernante, sunt mame sau soții. Una are o plăcintărie în Bath. Nu aveau nimic când au ajuns aici.

— Tu le-ai oferit ceva.

Isabel nu spuse nimic o vreme, apoi se trase din brațele lui.

El îi dădu drumul, iar ea se întrista puțin la gândul că o lăsase să plece așa de ușor.

— Este singurul lucru la care mă pricep, zise ea și se uită la statuia lui Apolo. Nu l-am putut împiedica pe tatăl meu să plece și să o târască și pe mama după el. Nu am putut salva moșia. Însă le-am putut ajuta pe aceste fete.

Isabel își dădu seama din privirea lui senină și blândă că înțelegea.

— Mi-e teamă, adăugă ea ușor.

— Știu.

— Nu mă aștept ca Densmore să ne sprijine. Nu mă aștept să ne păstreze secretul.

— Isabel, zise el, apoi se opri...

Ea băgă de seamă cu câtă grijă își cântărea cuvintele.

— Cine sunt fetele astea pe care te temi să nu le descopere cineva?

Isabel nu răspunse.

— Sunt măritate?

— Unele dintre ele, da, șopti ea. Au încălcat legea venind aici.

— Iar tu încâlci legea ascunzându-le.

— Da.

— Știi prea bine că pui în primejdie numele lui James... Și-așa are de trecut peste un scandal destul de mare.

Isabel fu cuprinsă de deznădejde. Nu îi plăcea să se gândească că James era cel care avea să aibă de suferit de pe urma alegerilor ei.

— Da.

— Isabel, zise el, îngrijorat și supărat în același timp. Este o povară mult prea grea pentru umerii tăi. E prea mult pentru un singur om.

— Și ce crezi că ar trebui să fac? Nu le voi părăsi, spuse ea și își încrucișa brațele, parcă în așteptarea unui atac.

— Nici nu trebuie.

— Și atunci?

— Sunt și alte căi.

Râse ușor.

— Crezi că, în șapte ani, nu m-am gândit la toate variantele? Cine ar mai primi în casă o femeie care și-a încălcat jurămintele de căsătorie? Cine s-ar împotrivi unui tată aristocrat, venit să-și ia înapoi fiica fugită de acasă? Și chiar dacă s-ar găsi cineva să o facă, crezi că i-ar fi de ajuns cuvântul fiicei Contelui Risipitor?

— Lasă-mă să te ajut.

Isabel nu spuse nimic. Își dorea din tot sufletul să aibă încredere în bărbatul acesta care emana putere, hotărâre și siguranță. Păruse așa de ușor în bucătărie. Însă acum că se afla chiar în fața lui, oare putea să o facă? Oare putea să se încreadă în el? Oare își putea pune toate speranțele pentru un viitor mai bun în mâinile lui?

Nick își trecu disperat mâinile prin păr, iar în ochii lui se ivi o licărire pe care Isabel nu reuși să o ghicească. Se îndepărtă de lângă ea, frustrat, apoi îi zise:

— Mă scoți din sărite!

Se întoarse cu fața spre ea și îi vorbi furios și rapid:

— Ești mândră de faptul că ai reușit să faci asta de una singură! De casa ta! De fetele tale. Mândră că tu le-ai salvat! Am priceput: e opera ta! Și ar trebui să te mândrești cu asta, Isabel! Dumnezeu mi-e martor

că ar trebui să te mândrești cu asta! Însă ești destul de deșteaptă ca să-ți dai seama că toată treaba asta te depășește. Nu ai pe cine să te apere de orice s-ar afla dincolo de zidurile astea. Iar eu mă ofer să te ajut! Să te apăr!

Isabel se afla pe marginea unei prăpăstii. Era pe cale să ia o hotărâre care avea să îi schimbe viața. Îl privi în ochii lui albaștri care îi făgăduiau să îi împlinească toate visurile, să le ocrotească pe ea și pe fete, să îl sprijine pe James, să o ajute cu casa. Era un om bun. Era convinsă de asta. Însă nu avea ușor să renunțe la conducerea casei și să îi încredințeze lui totul.

— Nu știu... își mărturisi ea încet îndoielile.

Nick oftă.

— Cred că ai face bine să pleci. Cu cât pleci mai repede, cu atât voi evalua mai repede colecția asta afurisită de statui și voi dispărea din viața ta.

Își întoarse apoi privirea de la ea, alungând-o. Nu voia să plece de lângă el.

— Nu înțelegi. Sunt fetele mele. Sunt tot ce am.

— Nu s-ar schimba nimic din toate astea dacă mă lași să te ajut, zise el aspru.

— Nu mai am nimic altceva!

Poftim! Zarurile fuseseră aruncate. Și nu mai putea da înapoi.

— Asta e tot ce-am avut vreodată! Tot ce-am fost vreodată! Dacă am nevoie de tine ca să păstrez totul neatins... atunci cum rămâne cu mine? Ce mai rămâne din mine?

— Nu e adevărat, zise el și se apropie de ea.

Era fermecată de vorbele lui. El îi prinse chipul cu ambele mâini, iar ea simți cum o învăluie un val de căldură, de nevoie.

— Știu ce înseamnă să te simți singur pe lume, Isabel. Însă rareori se întâmplă să fie adevărat.

Ura sentimentul de singurătate. Și fusese singură mult timp.

Închise ochii, silindu-se să alunge gândul, să nu îi arate că era tristă. Să nu îi arate că era slabă. Cu toate acestea, nu putu să nu îl privească drept în ochi când Nick îi vorbi din nou:

— Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine. Nu am întâlnit pe nimeni - bărbat sau femeie - care să fie atât de puternic. De cutezător. Nu ești singură. Nu vei fi niciodată.

Isabel nici nu băgă de seamă care din ei se apropiase primul de celălalt. Știa doar că, atunci când o sărută, nu se mai simțea singură. Se lăsă purtată de val. Preț de câteva clipe, îl simți nemișcat, cu buzele moi lipite de ale ei.

Prezența, forța și hotărârea lui o învăluiră. La început, se desfată de toate acestea, până când apropierea, mirosul, căldura și tot trupul lui o copleșiră și avu impresia că o să-și piardă mințile dacă Nick nu se

mișca.

Dar el o făcu.

Cu mâinile calde, îi aplecă fața, pentru ca gurile lor să se potrivească și își plimbă buzele pe-ale ei, rugând-o parcă să îi răspundă la fel. Iar ea o făcu. Nick gustă cu nesaț din tot ce îi oferea Isabel. Îi mângâie gura, îi strivi buzele și le iubi într-o sărutare aprigă, care o făcu să nu se mai țină pe picioare. Să nu mai știe de ea.

Îl prinse de brațe, încinsă de mărimea și de forța lor, apoi capitulă în fața lui, suspinând și imitându-i fiecare atingere și mângâiere. Când Nick se retrase și o văzu privindu-l printre gene, zâmbi, apoi o ridică în brațe.

Isabel fu luată pe nepregătite, așa că icni, iar Nick profită și îi mai fură o sărutare pătimașă, apoi îi spuse:

— Să îți arăt că nu ești nici pe departe singură?

Vocea lui ardea de dorință. Isabel se sfii când îl auzi... Ce lucru minunat spusese!

— Da, șopti ea, abia auzibil. Te rog.

Nick o duse printre statui, până ajunseră în celălalt capăt al odăii, unde se afla un divan lat și scund, sub o rozetă uriașă. Se așeză, cu ea în poală, și își plimbă mâinile prin părul ei, desfăcându-i acele și lăsându-l să cadă liber în jurul lor. Ea îl privi cum îi admiră buclele arămii bogate și cârlionțate, și închise ochii când începu să îi mângâie părul cu mișcări lungi, minunate. Își lăsă capul pe spate și se bucură de atingerea lui. Mișcarea îi descoperi gâtul, iar el gemu ușor și se aplecă deasupra ei și o sărută, iar Isabel se înfiora de plăcere la fiecare atingere blândă a limbii lui. Când o prinse ușor cu dinții de pielea delicată dintre gât și umăr, icni, și îl simți zâmbind ușor, apoi o supse blând, până Isabel crezu că o să leșine de atâta plăcere.

Isabel gemu sălbatic și își înfășură brațele în jurul lui, dorindu-și să îl atingă, să îl sărute, oriunde putea. Fără să bage de seamă, îl atinse cu buzele în colțul ochiului și își trecu limba peste linia aspră și fină în același timp a cicatricii lui. Nick păru să își piardă mințile și începu să îi desfacă nerăbdător corsajul. Tot mai multă piele începu să iasă la iveală, în timp ce el o săruta peste tot. Își trecu limba de-a lungul marginii rochiei, lăsând o dâră de foc în urma lui, apoi trase rochia în jos până îi descoperi sânii, care căzură grei în mâinile lui nerăbdătoare.

Isabel deschise ochii când îi simți trupul lipit de al ei, știind că avea să îl găsească privind-o, dorindu-și să îl vadă cum o privește. Un fulger sălbatic brazdă cerul din spatele lor, luminând odaia, în timp ce Nick își trecu un deget peste pielea încordată a sânului ei, înconjurându-i evlavios vârful o dată, de două ori. Ea tremură, iar el o privi cu ochii lui albaștri, strălucitori.

— Ești atât de frumoasă, zise el, înconjurându-i din nou și din nou

sfârcul, privindu-i cum îi răspund atingerii, cum se întăresc tot mai tare... Atât de pasională și de plină de dorință...

O privi în ochi.

— Sunt aici, Isabel. Cu tine.

Nu era singură.

În clipa aceea, văzu dorința din ochii lui, și se cutremură de un fior de plăcere. O dorea. Fără să își dea seama, șopti:

— Atinge-mă.

Citi uimire în ochii lui, dar aceasta fu repede înlocuită de ceva mai întunecat, mai pătimaș.

— Cu mare plăcere, zise el și începu să îi sugă blând sânul, alintându-i vârful întărit cu buzele, limba și dinții, până când Isabel gemu de plăcere și își vârî mâinile în părul lui, apucând cu putere singurul lucru stabil din viața ei.

Se foi și se împinse tot mai tare în el. El își înălță capul și îi potoli zvâcnirile cu o mână, în timp ce mângâie ispititor cu gura sfârcul întărit. Dând dovadă că fusese înzestrată cu cunoștințe femeiești pe care nici măcar nu știa că le posedă, Isabel începu să se legene înainte și înapoi în poala lui, făcându-l să se oprească din sărutări și să-i caute privirea, îi cuprinse ceafa cu o mână și îi șopti:

— Așteaptă...

Apoi o sărută pătimaș și o ridică ușor, ajutând-o să îl încalece mai bine... trăgând-o mai aproape de el.

— Nu e mai bine așa?

Isabel încercă poziția, legănându-se încă o dată în brațele lui, de data aceasta cu poalele rochiei strânse între ei. Nick gemu când o simți, iar ea spuse:

— Oh, da. E mult mai bine așa.

Nick râse, iar ea simți cum îi saltă inima în piept de plăcere.

— Ai vrea să vedem ce altceva se simte mai bine așa, Volupta mea?

Ea zâmbi sfioasă și zise:

— Da, te rog.

— De vreme ce mă rogi așa politicoasă...

O sărută din nou pe un sân, iar Isabel îi strigă numele, care răsună ca un ecou în toată încăperea. În timp ce îi săruta sânul, îi tachina cu degetele vârful celuilalt, trimițându-i fiori adânci de plăcere în tot trupul și făcând-o să își miște șoldurile în ritmul atingerii lui. Nick își schimbă poziția, mângâindu-i picioarele, trăgând-o mai aproape de el, îndrumându-i mișcările, mângâind-o prin pantalonașii de in, apoi începu să tragă de panglici ca să poată ajunge la locul în care Isabel nu știuse până atunci - însă știa acum foarte bine - că îl dorea. O cuprinse blând cu o mână, iar ea fu săgetată de plăcere. Îi simți atingerea și gemu; el își înălță capul, zâmbindu-i ștrengărește, plin de făgăduieli pătimașe. În încăpere se auzeau doar răsuflarea lor grea și

ploaia care bătea în geam. O sărută încă o dată pe gură, năvalnic, făcând-o să își piardă mințile, să uite de tot în afară de mâinile și de buzele lui, de trupul lui care pulsa sub ea. Isabel își înfipse degetele în părul lui bogat și moale și se bucură când Nick gemu, adânc și satisfăcut, în timp ce își apăsa podul palmei de ea, oferindu-i acel lucru pe care și-l dorise, dar nu știuse cum să îl ceară. Se dădu înapoi și icni scurt, neștiind cum să reacționeze la senzațiile pe care i le provoca.

— Nick, spuse ea pătimașă, dar nesigură...

— Da, frumoasa mea... sunt aici.

Acum o săruta pe ureche și o mușca ușor cu dinții de lob, făcând-o să își piardă șirul gândurilor. Ea suspină când îi simți limba pe pielea-i fină. Însă mâna i se oprise. Așa că Isabel se legănă din nou, dar Nick nu îi oferi ce își dorea.

— Isabel, îi șopti el pătimaș... Ce vrei?

Ea deschise ochii, se întoarse spre el, și îl privi în ochii aceia albaștri sclipitori care, se temea ea, aveau să o facă să își piardă mințile.

— Vreau... Scutură din cap. Am nevoie de...

— Lasă-mă pe mine...

Nick își vârî ușor un deget prin cârlionții care o apărau și, după ce îi desfăcu pliurile, îl împinse în fierbințeala ei.

— De asta ai nevoie?

Dezmierdarea lui o făcu să închidă ochii și să geamă de plăcere.

— Mmm... Cred că exact de asta ai nevoie...

Începu apoi să se împingă în ea, încercuindu-i pliurile tainice, șoptindu-i în ureche:

— Te-ai atins vreodată singură aici? întrebă el dulce și păcătos, iar ea simți cum o străbat valuri de căldură prin tot trupul.

Ea își mușcă buza și scutură din cap.

— Ar trebui să o faci... E atât de... moale... de umedă... de dornică.

Îi mângâie carnea care pulsa, exact așa cum își dorise ea să o facă, îngropându-și degetul în miezul ei, în timp ce cu degetul mare o freca apăsat în centrul plăcerii. Țipă ușor când îl simți înăuntrul ei, iar vocea lui deveni și mai pătimașă, mai groasă din pricina dorinței:

— Ești făcută să te desfaci aici jos. O simți și tu, iubire?

Ea încuviință, fără să deschidă ochii, în timp ce el se apropia tot mai mult de acel ceva pe care și-l dorea cu disperare, dar căruia nu îi putea spune pe nume. Își mișcă degetul mare tot mai iute, tot mai apăsat, iar ea se lăsă grea pe el, uitând de tot, mai puțin de sunetul vocii lui și de atingerea mâinii lui în cea mai tainică parte a ei.

— Simte pasiunea, Isabel. Lasă-te purtată de ea. Sunt lângă tine.

Se încorda, simțind cum trupul îi urcă pe culmile plăcerii, iar el o sărută lacom și pătimaș pe gură. Nick o pătrunse cu un al doilea deget,

pe care îl împinse adânc, mulându-se după unduirile șoldurilor ei, după rugămintea ei nerostită de a-i oferi totul. Apăsă adânc și puternic pe moliciunea ei, acolo unde îl dorea mai tare... unde voia să îl simtă cel mai mult. Apoi, se retrase și o privi. Ea îi strigă neputincioasă numele.

— Dă-ți drumul, frumoasa mea. Te țin eu.

Și pentru că într-adevăr o ținea, ea își dădu drumul și atinse culmile plăcerii în brațele lui, zvârcolindu-se și cerșind mai mult de la cel care îi oferise ceea ce își dorise. Și după ce o stoarse de ultima mișcare și îi absorbi și ultimul țipăt ascuțit, o ținu în brațele lui puternice până își veni în fire. Începu să îi aranjeze ușor hainele. Ea îl lăsă, iar el îi legă panglicile de la pantalonași, o ridică din poala lui ca să îi netezească pe cât posibil fusta șifonată și îi prinse îndemânatic corsetul rochiei. Când termină, o strânse la piept și o mângâie încet pe spate, pe brațe, pe picioare.

Deci asta însemna să nu fie singură.

După câteva clipe lungi, o strânse mai tare la piept și o sărută ușor pe tâmplă.

— Cred că am face bine să ne ridicăm înainte să ne caute cineva.

Cuvintele lui o treziră din visare. Se ridică în capul oaselor, rupându-se din îmbrățișarea lui, aproape sărindu-i din brațe. Se trânti numaidecât în patru labe, căutându-și acele de păr. El se aplecă în față și se uită la ea pentru o clipă, apoi zise:

— Isabel. Nu are de ce să îți fie rușine.

Ea se lăsă pe călcâie, ridicând privirea spre el.

— Ba are, milord.

— Iar începem cu milord? oftă el. Chiar așa?

Isabel se întorsese deja la căutarea acelor de păr. Când îl găsi pe ultimul, se ridică și se duse lângă o statuie din apropiere, unde le lăsă din mână și se apucă să își aranjeze cât de cât părul.

— Nu ar fi trebuit niciodată... Tu nu ar fi trebuit niciodată...! spuse ea indignată, fără să i se adreseze cuiva în mod specific.

— Nu am de gând să-mi cer iertare pentru ce-am făcut.

— Nu e foarte cavaleresc din partea ta, zise ea întorcându-se spre el.

El o privi la fel de cutezător:

— Cu toate astea, Isabel, mie mi-a plăcut. Și cred că și ție.

Isabel se îmbujoră.

— Văd că nu greșesc, spuse el, ridicând o sprânceană.

Isabel îl privi mânioasă, dar se gândi că nu avea să îi mai pară așa de amenințătoare, ținând cont că avea mâinile ridicate și încerca să își refacă oarecum coafura:

— Ești incorigibil.

— Poți să fii sinceră cu mine, Isabel.

— Nu. Nu pot, mormăi ea, întorcându-i spatele.

Nick râse și se lăsă pe spate:

— Tocmai ai făcut-o, frumoasa mea.

Isabel se răsuci din nou spre el.

— Nu îmi mai spune așa!

„Cu toate că îmi place. Mai mult decât ar trebui."

— De ce nu?

— Știi prea bine de ce, spuse ea în șoaptă.

— Spune-mi că ți-a plăcut și o să încetez.

— Nu.

— Cum dorești, zise el netezindu-și manșetele. Îmi place să te strig așa. De vreme ce chiar ești frumoasă...

— Fie. Mi-a plăcut.

— Știu, rânji el răutăcios.

Isabel își întoarse fața de la el, ca să ascundă faptul că aroganța lui o făcea să zâmbească. Dumnezeule mare! În ce se băgase? Îl privi peste umăr.

— Conversația pe care o purtăm este de-a dreptul necuviincioasă. Insist să-i punem capăt chiar acum.

Aroganța cu care îi vorbise îl făcu să pufnească în râs.

— Isabel, cred că ești și tu de acord că e cam târziu pentru astfel de pretenții de doamnă.

— Ești imposibil, zise ea și roși.

Nick îi aruncă o privire mieroasă.

— Draga mea, poți fi încredințată că sunt exact cum trebuie să fiu.

Isabel nu prea pricepu ce voia să spună cu asta, însă bănui din tonul lui cam la ce se referise. Se îmbujoră.

— Trebuie să plec.

— Nu! strigă el după ea, și se ridică în picioare. Nu pleca. Rămâi aici. Îți făgăduiesc că voi fi gentilomul perfect.

Isabel ridică dintr-o sprânceană, așa cum făcuse el de multe ori.

— Voi crede asta, milord, numai când voi vedea.

Nick râse din nou.

— Punct ochit, punct lovit, milady.

Râseră amândoi, după care se făcu liniște.

Nick rupse primul tăcerea:

— Cum se face că nu am auzit niciodată de tine?

— Milord? se încruntă ea, nedumerită.

— Nu m-am învârtit prin aceleași cercuri ca tatăl tău, dar ești totuși fiica contelui de Reddich, pe care îl știa toată Londra. Cum se face că nu am auzit de tine?

„Slavă Domnului că nu ai auzit de mine."

Isabel înghiți în sec o dată, neștiind ce să spună.

— Mama nu a vrut niciodată să mă duc la Londra. Dacă stau să mă

gândesc mai bine, probabil că nu voia să văd cum era tatăl meu cu adevărat. Poate că nici ea nu voia să vadă cum era cu adevărat.

Îl privi în ochi și văzu că o înțelegea.

Și el avea o poveste de spus.

Gândul acesta o încuraja să îi dezvăluie mai multe.

— Mama îl descria mereu ca fiind un om minunat. Acum știu că poveștile pe care mi le spunea erau mai degrabă închipuite, lipsite de părțile lor întunecate, dar pe care ea le-a transformat în izbânzi vrednice de eroi din basme. Dar am crezut-o, continuă ea. Așa că l-am crezut și pe el. Probabil că primele mele amintiri despre el sunt un amestec pervers de fantezie și realitate. Mi-i închipui pe amândoi zâmbind, iubindu-se, dar nu sunt convinsă că era chiar adevărat.

Nick încuviință din cap, așa că Isabel continuă:

— Însă m-ai întrebat despre Londra, își aminti ea.

— Da. Poate că mama ta n-a vrut să mergi acolo, dar trebuie să te fi scos în societate.

Strâmbă din nas când își aminti. I se promisese un bal de debutantă, bineînțeles, pe drumul acela sinistru spre casă, când tatăl ei își făcuse cunoscută dorința de a-și folosi singura fiică pentru a face rost de bani. Se rușina. Nu îi putea povesti așa ceva. Nu voia ca el să o desconsidere în halul acela. Așa că scutură pur și simplu din cap:

— Nu. Nu am avut nici un bal.

Nick o privi neîncrezător, îndoindu-se de ce-i spunea.

Isabel se rugă să nu îi mai pună și alte întrebări.

— Nu ai vrut să îți ocupi poziția care ți se cuvenea în societate?

Isabel zâmbi strâmb.

— Spuneți-mi, Lord Nicholas, cât de des se eliberează un loc la Almack pentru o fiică a Contelui Risipitor?

— Dă-l naibii de Almack, zise el încruntat.

— Ai vorbit ca un om care are dreptul să nu îl frecventeze.

El scutură din cap.

— Nicidecum. Și familia mea a avut parte de destule scandaluri, Isabel. Așa se face că, de curând, surorii mele i s-a respins intrarea la Almack.

Ea făcu ochii mari.

— Glumești!

— Nicidecum.

— Dar e sora marchizului de Ralston!

— Așa este, zise Nick sec. Însă, până acum câteva luni, lumea bună din Londra nu îl privea cu ochi prea buni nici pe el. S-a abătut de multe ori de la calea cea dreaptă în trecut.

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a însurat cu o femeie cu o reputație ireproșabilă, care se învârte în cele mai distinse cercuri ale înaltei societăți.

— Ce strategie minunată!

Nick zâmbi.

— Așa ar fi fost, dacă Gabriel chiar ar fi avut o strategie. Dar nu a fost așa. Pur și simplu s-a îndrăgostit de ea. Mărturisesc că din întâmplare.

Isabel se încruntă.

— Se mai petrec și lucruri din astea?

— Așa se pare. Și sunt îndrăgostiți până peste cap unul de altul.

— Ce frumos! zise ea, ignorând umbra de invidie aproape imperceptibilă din glasul lui.

El zâmbi.

— Vreau să spun că ți-ai fi putut face ieșirea în societate, cu sau fără Almack. Încă ai putea să-ți ocupi poziția cuvenită.

Isabel se gândi la cuvintele lui. Trecuse multă vreme, ani de zile chiar, de când se gândise să își facă debutul în înalta societate. Nici măcar nu ar fi știut de unde să înceapă, și o înspăimânta numai gândul că ar fi trebuit să învețe toate acele reguli de etichetă pe care le respecta lumea bună.

Nu. Londra nu i se potrivea deloc.

— Cred că supraestimezi abilitățile înnăscute ale femeilor aristocrate.

El își înclină capul și o privi întrebător. Ea suspină ușor, apoi își întoarse privirea de la el. Își plimbă mâna pe marginea unui soclu din apropiere, după care mărturisi:

— N-am deloc habar despre cum se poartă o doamnă din înalta societate. Sunt convinsă că nu mă pricep să conversez și că m-aș face de rușine și i-aș stânjeni și pe ceilalți cu prima ocazie socială. Chiar dacă sunt o croitoreasă pricepută, nu știu nimic despre dantele sau despre modă și nu știu să dansez, zise ea, tresărind.

Cu siguranță că Nick nu avea cum să găsească astfel de lipsuri atrăgătoare. Nu că i-ar fi păsat dacă o considera sau nu atrăgătoare.

Ce mincinoasă era! Isabel încercă să nu se gândească la asta.

— Nu știi să dansezi?

Bineînțeles că avea să se lege de asta.

— Nu prea.

— Ei bine, asta e simplu de reparat.

Ea râse ușor.

— Poate că nu ai observat, milord, dar nu sunt prea mulți profesori de dans prin partea asta a țării.

— Ce noroc ai atunci că mă aflu eu aici! Mi-ar plăcea tare mult să te învăț să dansezi.

Isabel se întoarse spre el, neîncrezătoare:

— Poftim?

— Cred că vom începe chiar în seara asta. Aveți o sală de bal la

conac, așa e?

— Da.

Doar nu vorbea serios.

— Minunat! Ne vedem după cină, atunci?

— După cină?

Îl privi printre gene.

— Voi considera asta un „da” entuziasmat.

— Eu...

— Doar nu te temi?

Asta-i bună! Acum chiar că aruncase mănușa.

Își drese glasul și spuse:

— Firește că nu.

— Nici nu mă gândeam altfel, zâmbi el. Acum, dacă vei binevoi să nu-mi mai distragi atenția, ne vom vedea la cină.

— D-da, desigur, zise ea și se îndreptă năucită spre ușă, printre statui.

— Încă ceva, Isabel.

Îi plăcea să îl audă spunându-i pe numele mic, chiar și de la o distanță respectabilă. Se întoarse iute spre el, cu răsuflarea tăiată.

— Da?

— Ne-am putea preface că nu ești în doliu... măcar pentru o seară?

Isabel se înfioră și bănui numaidecât că, dacă avea să încuviințeze, asta ar fi schimbat totul între ei. Trase adânc aer în piept și zăbovi o vreme înainte să răspundă.

Oricât ar fi încercat să ignore asta, nu i se putea împotrivi, nici lui, nici farmecelor lui. Era cea mai mare ispită pentru ea. Și își dorea să îi cedeze.

Trase adânc aer în piept.

— Ce idee minunată!

CAPITOLUL 13

Nick nici nu apucă bine să își bage cămașa în pantaloni, ca să coboare la cină, că și auzi un ciocănit la ușa camerei lui. Tresări, agitat, dar se liniști numaidecât.

Dacă era să fie sincer, după ce petrecuse după-amiaza cu Isabel, rămăsese agitat... iar acum abia aștepta să vină seara. Însă nu prea voia să fie sincer cu el însuși. Se auzi încă un ciocănit, iar el se întoarse și îl văzu pe James băgându-și capul pe ușa întredeschisă.

— Am auzit că veți mânca cu noi în seara asta.

— Așa aveam de gând, zise Nick, ridicând din sprâncene.

— Bine, încuviință James solemn.

Băiatul nu se mișcă de unde era: nici nu intră, nici nu ieși. În schimb, îl privi pe Nick întorcându-se spre oglindă și pieptănându-și buclele închise la culoare. Pentru o vreme, nici unul nu spuse nimic; într-un final, lordul Nicholas zise:

— Dorești să intri, Lord Reddich?

Cuvintele îl treziră pe băiat din amorțire, și intră grăbit în odaie, închizând bine ușa după el.

— Da, mulțumesc.

Nick își ascunse zâmbetul și își privi oaspetele în oglindă, până își termină toaleta. Își potrivi manșetele mult prea scurte ale cămășii de olandă pe care o purta, înainte să o netezească cu mâna. Își ridică apoi lavaliera de pe un scaun din apropiere și spuse:

— Aveai nevoie de ceva?

James scutură din cap, distras de mișcările ferme cu care Nick își înnoda lavaliera în cel mai încurcat chip cu putință.

— Cum de știți să faceți asta?

Nick zăbovi o clipă înainte să răspundă.

— Știu de multă vreme cum să o fac.

James se trase mai aproape, fermecat:

— Dar... cum ați învățat?

— Cred că am învățat de la valetul meu, zise el după ce cugetă puțin.

— Aaa!

Se așternu tăcerea cât timp băiatul se gândea ce să spună.

— Bănuiesc că va trebui să învăț și eu să fac asta înainte să merg la școală.

— Ai vrea să-ți arăt cum se face? se oferi Nick.

Băiatul se însenină pe loc:

— Dacă nu vă e cu supărare.

— Chiar deloc, zise Nick, după care își scoase fâșia de olandă și i-o puse pe după gât lui James. Îl întoarse apoi pe băiat cu fața la oglindă și îl îndrumă, până când reușiră să facă un nod cât de cât asemănător cu cel pe care îl făcuse el mai adineauri.

James se aplecă spre oglindă și privi lavaliera din mai multe unghiuri, în timp ce Nick se îndepărtă puțin să își îmbrace restul veșmintelor pentru seară.

— Arată tare frumos.

Ceva din mândria băiatului trezi în Nick o amintire dragă.

Chiar dacă nu își amintea cum învățase să își lege lavaliera, știa cât de mult își dorise să fie privit ca un bărbat, să fie primit în rândul lor.

Pe când fusese de vârsta lui James, mama lui îi părăsise, fugind în miezul nopții, doar cu hainele de pe ea, lăsând în urma ei doi fii gemeni și un soț deznădăjduit.

În săptămânile care urmaseră, tatăl lor se făcuse și el nevăzut, închizându-se tot mai mult în el, lăsându-i pe Nick și pe Gabriel să își poarte singuri de grijă, să supraviețuiască durerii de a-și fi pierdut ambii părinți. În nici o lună fuseseră trimiși la internat, la stăruința unei mătuși devotate care fusese înștiințată de nenorocirea care se abătuse asupra familiei din pricina mamei lor.

Nick își petrecuse primul an de școală învățând sârguincios, nerăbdător să îl facă pe tatăl lui mândru; era încredințat că dacă, atunci când el și Gabriel aveau să se întoarcă acasă în vacanța de vară, el ar fi fost cel dintâi din clasă, atunci tatăl lor și-ar fi dat seama că nu mai avea nevoie de nimeni altcineva în afară de fiii lui.

Aflase destul de repede că nimic nu avea să îi aline durerea tatălui lui sau să îi ușureze povara vinovăției când venea vorba de pierderea marchizei lui.

Dar când se uita la băiat, la tânărul și curajosul lord Reddich, își amintea ce însemna să nu te dai bătut. Să crezi că ai putea reuși. Și voia să îi ofere băiatului ceea ce el nu primise niciodată.

— Chiar arată bine. Va trebui să mai exersezi, până să-ți iasă perfect, dar nu ar trebui să-ți ia prea mult.

Nick își închise nasturii la jiletcă și îl privi pe băiat, care se lumină tot la față când își desfăcu olanda de la gât și refăcu nodul în oglindă. Băiatul își scosese vârful limbii în colțul gurii și se strâmba tot, silindu-se să își amintească mișcările pe care abia le învățase, ceea ce îl făcu pe Nick să râdă și să se ducă să îl ajute.

După ce legară din nou lavaliera, James îi zâmbi cu gura până la urechi. Cine ar fi bănuit că aici, în ținutul mlăștinos din Yorkshire, ar fi găsit atâta bucurie făcându-i pe copiii de pe moșia Townsend să zâmbească?

Doar că prima născută nu era deloc o copilă.

James desfăcu din nou lavaliera, ca să își încerce încă o dată îndemânarea, iar Nick își lăsă gândurile să îi zboare la Isabel. Ba îl îndepărta, spunându-i că voia să plece din casa și din viața ei, ba îi povestea tot trecutul și secretele ei și se desfăcea în brațele lui, blândă, senzuală și frumoasă. Nu mai întâlnise o femeie ca ea.

Nick era intrigat de femeia aceasta enigmatică, de felul în care își deschisese sufletul în fața lui și îi povestise despre cum îi părăsise tatăl ei, despre cât de nefericită fusese mama ei și despre cum făgăduise să țină laolaltă mica familie care îi mai rămăsese și moșia, în pofida loviturii grele pe care o primiseră de a-și fi pierdut stăpânul.

— Și încă o dată pe partea cealaltă, îl îndrumă el pe James, întinzându-se după veston.

Băiatul îi urmă sfatul îndeaproape.

— M-am gândit bine.

— Da?

— Cred că ar trebui să vă însurați cu Isabel.

Nick încremeni cu haina pe jumătate îmbrăcată și cugetă la chipul serios al lui James.

— Poftim?

— E chiar logic.

— Într-adevăr?

Nick nu se așteptase la asta din partea băiatului.

— Da, zise James, încuviințând scurt din cap. Isabel ar fi o soție minunată. Să vă spun de ce?

— Chiar te rog.

Băiatul trase adânc aer în piept, de parcă ar fi repetat discursul, apoi spuse:

— Se pricepe să țină o casă. Știe să socotească mai bine ca oricine. Și călărește la fel de bine ca un bărbat. Poate că veți vedea singur după ce se oprește ploaia.

— Abia aștept, mărturisi Nick, uimit de cât adevăr se ascundea în vorbele lui.

— Și în afară de asta, se pricepe de minune la mimat.

— O calitate rară, pe care orice bărbat ar trebui să o caute la o soție.

— Mai sunt și altele, zise James și își înclină ușor capul, gândindu-se. Nu e urâtă.

Nick simți cum îl încearcă un zâmbet.

— Nu, nu e. Însă te-aș sfătui să nu i-o spui chiar așa.

— Nu îi voi spune. Dar poate că o veți face dumneavoastră?

Fetelor le plac complimentele.

— Dacă ai deprins asta de la o vârstă așa de fragedă, înseamnă că te vei descurca de minune când vei avea de-a face cu sexul frumos, zise el. Îi voi spune bucuros că nu este urâtă.

Se privi apoi în oglindă și îl zări pe tânărul lui tovarăș, care îl studia îndeaproape, purtând la gât lavaliera lui iremediabil înnodată.

— Cred că și dumneavoastră ați fi un soț bun.

Nick se uită la James și hotărî să-i spună adevărul:

— Nu sunt așa convins de asta.

— De ce nu? se încruntă James.

Nick nu spuse nimic. Ce ar fi putut să îi zică băiatului astfel încât să priceapă?

— E din pricină că nu aveți un titlu nobiliar?

— Nu. Am spus mereu că un titlu nu te face implicit un soț bun.

— Sunt de acord. Tatăl meu nu a fost un soț prea bun.

— Îmi pare rău să aud asta, încuviință Nick din cap.

James ridică din umeri.

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Îți dorești să-l fi cunoscut?

Băiatul cugetă câteva clipe, apoi răspunse:

— Uneori...

Nick trase adânc aer în piept când îl văzu așa de sincer. Știa ce însemna pentru un băiat de zece ani să nu aibă pe nimeni care să îl îndrume sau să îl ajute cu vreun sfat. Și pricepea sentimentele amestecate pe care le nutrea James pentru bărbatul căruia îi spunea tată, dar care dispăruse și fusese mai mult un mister pentru el.

— Ce i-ai spune dacă l-ai putea întâlni acum?

— Nu-l mai pot întâlni, spuse James și scutură din cap. A murit.

— Nu contează. Ce i-ai spune?

James se uită o vreme pe fereastră, după care se întoarse și zise:

— I-aș spune că am de gând să fiu un conte mult mai bun ca el.

— Cred că i-ai spune foarte bine, încuviință Nick solemn.

— Și l-aș întreba și de ce nu ne-a vrut, continuă James.

Nick simți o apăsare în piept când îl auzi pe băiat. Oare nu se întrebase și el același lucru ani întregi după ce mama lui îi părăsise?

— Nu cred că nu v-a vrut.

— Dar nu aveți de unde să știți sigur, îi spuse James sincer și direct, privindu-l cu ochii lui căprui și mari.

— Nu, n-am de unde să știu sigur.

Nick simți cât de mult avea să cântărească răspunsul lui pentru băiat.

— Însă îți pot spune că, dacă aș fi în locul lui, cu siguranță v-aș vrea.

— Și pe Isabel?

— Și pe Isabel, zise el și se sperie puțin de cât adevăr se ascundea în cuvintele lui.

Se îndepărtă și își trecu încă o dată pieptenele prin păr.

James îl urmări cu privirea.

— Atunci, v-ați gândi la posibilitatea de-a vă însura cu ea?

Nick zâmbi. Probabil că tânărul conte învățase cum să fie atât de insistent de la sora lui. Puse pieptenele jos și se întoarse spre băiat. Nu mai văzuse pe nimeni atât de plin de speranță ca James; ca și cum o cerere în căsătorie din partea lui ar fi rezolvat totul. Însă băiatul nu știa că Isabel nu ar fi vrut să aibă de-a face cu el când urma să afle adevărul. Gândul îl măcina.

— Cred că Isabelei nu i-ar plăcea să știe că punem la cale să o măritățm fără știrea ei.

— Sunt conte, să știți. Și asta e treabă de bărbați.

Nick izbucni în râs.

— Ascultă de un bărbat care are o soră aproape la fel de îndărătnică: atâta timp cât vrei să rămâi teafăr și nevătămat, să nu mai spui una ca asta.

James oftă.

— Ei bine, dacă ajută cu ceva, eu pe dumneavoastră v-aș alege pentru ea.

— Mă declar flatat de sprijinul tău. S-a mai bucurat vreun alt bărbat de o astfel de atenție? întrebă Nick ridicând dintr-o sprânceană.

Nu ar fi trebuit să pună astfel de întrebări. James încuviință.

— Au mai venit bărbați să o ia.

Nick rămase cu gură căscată, însă își reveni degrabă.

— Să o ia?

— De obicei pentru că o câștigaseră, mărturisi el.

— O câștigaseră? Vrei să spui că îi câștigaseră inima?

Nu-i plăcea deloc ideea.

Băiatul scutură din cap.

— Nu. O câștigau în urma unui rămășag.

Nick se mânie pe dată. Sigur nu auzise bine.

— Un rămășag făcut cu cine?

— Cu tatăl nostru, bănuiesc, zise James, ridicând din umeri.

Nick scrâșni din dinți. Nu suporta gândul că răposatul conte Reddich ar fi putut să își piardă singura fiică la cărți, că ar fi putut să o piardă pe Isabel la cărți. În clipa aceea, Nick își dori să lovească ceva. Își încleștă strâns pumnii și își închipui cât de mult i-ar fi plăcut să îi poată da un pumn în față aristocratului încrezut care făcuse rămășag pe ea. Dar și răposatului care îndrăznise să propună asta.

Își dorea să afle mai multe, să cunoască mai bine lumea nebună în care crescuseră Isabel și James, însă nu putea. Se sili să își relaxeze toți mușchii din corp care o luaseră razna în urma dezvăluirii. Însă nu se cuvenea să întrebe despre astfel de lucruri. Cel puțin nu acum.

Acum trebuia să meargă la cină.

Iar apoi să o învețe pe Isabel să danseze.

Isabel era pe punctul de-a urca după James și Nick, când îi auzi coborând pe scara mare care dădea în sala de mese. La auzul vocii groase a lordului Nicholas, inima începu să îi bată cu putere.

Cu toate că se strădui să audă, nu reuși să înțeleagă ce spunea; dar vocea lui groasă și joasă era de ajuns să o facă să tresară. Își netezi poalele rochiei și începu să se agite din pricina înfățișării ei. Nu își mai pusese o rochie de seară de foarte mult timp, iar cea pe care reușise să o recupereze din fundul șifonierului și o lăsase să se aerisească în după-amiaza aceea era rușinos de demodată. Fără îndoială că femeile în compania cărora Nick își petrecea timpul la Londra erau *au courrant* cu ultima modă, frumoase și cu posturi impecabile și nici nu și-ar fi închipuit să se lase văzute într-o rochie mai veche de o lună, ca să nu mai zicem de una al cărei model se perimase de câțiva ani.

Tresări când îi auzi pe cei doi râzând pe coridor, în dreptul ușii. Nu ar fi trebuit să accepte cererea lui prostească. Iar acum se simțea ca o imbecilă.

Apoi Nick intră pe ușă.

Fără lavalieră.

Gulerul cămășii îi era desfăcut, lăsând să se întrezărească o fărâmă din pielea lui bronzată, încadrată de cămașa albă și de vestonul verde-închis pe care îl purtase când sosise la conac, cu o zi înainte. Când el și James intrară în sala de mese, preț de câteva clipe, Isabel nu reuși să își ia privirea de la pieptul lui vânjos și ispititor. Își reveni însă repede din uimire.

Când își ridică privirea spre el, băgă de seamă că o urmărea atent: îi privea cu atenție corsetul rochiei, zăbovind la marginea acestuia, unde i se întrezărea conturul sânilor. Apoi o privi în ochii, iar ea își dădu seama că îi plăcea ce vedea. Roși și își concentră atenția pe fratele ei, care purta la rândul lui o ținută de seară la fel de pestriță: pantaloni scurți, o cămașă de olandă murdară și o lavalieră înnodată elaborat, însă groaznic de mototolită. O uimiră veșmintele, apoi se miră de lavaliera de la gâtul lui. Unde învățase fetele ei să facă un nod așa de complicat?

Rock râse în hohote când băgă de seamă că tovarășului lui îi lipsea lavaliera.

— Se pare că ai uitat ceva, St. John.

Nick zâmbi larg.

— Sper că îmi vei ierta costumația ciudată, Lady Isabel, zise el necăjind-o, înaintând spre ea și ducându-i mâna la buze.

Mângâierea lui fierbinte trecu prin mănușă.

— S-a dovedit că am avut un discipol tare dornic să învețe cum se leagă o lavalieră în seara asta.

Isabel și-i închipui pe James și Nick silindu-se să facă un nod la

lavalieră, și mintea ei se jucă cu posibilitatea ca un bărbat să îi îndrume fratele prin încercările anevoioase cu care avea să se confrunte pe drumul spre bărbăție și rolul de tânăr conte. Un partener pentru ea. Ce cuvânt frumos!

Îl privi o vreme pe Nick, furată de ideea că ar fi putut să rămână lângă ea, să o ajute. Apoi scutură din cap, încercând să alunge gândul, și spuse:

— Nu te îngrijora. Sunt convinsă că îți putem găsi o altă lavalieră - acum că tânărul conte și-a însușit-o pe a ta.

— I-am oferit-o bucuros, milady.

Avea un zâmbet minunat care îi tăia răsuflarea.

— Ei bine, nu avem de ce să fim așa ceremonioși în seara asta. Dacă te simți bine fără lavalieră, atunci nu am nimic împotrivă, zise ea și își ținu răsuflarea.

Nick și fratele ei arătau atât de frumos împreună. Dintr-o dată i se părea mult mai ușor să se apropie de Nick. Părea mai iubitor. Mai ispititor. Poate prea ispititor.

Isabel își drese glasul, apoi zise:

— Ce spuneți dacă ne-am așeza să mâncăm?

Se îndreptară cu toții spre masa care fusese aranjată ireproșabil - de Gwen fără îndoială -, iar domnii le ajutară pe doamne să se așeze. Cu o mișcare familiară, Nick îi trase scaunul Isabelei și se aplecă ușor spre ea, inundând-o cu căldura trupului lui și cu un miros de lemn de santal. Ea își întoarse pentru o clipă capul spre el, să îi mulțumească, iar el îi șopti abia auzit:

— Plăcerea este de partea mea.

Îi simți răsuflarea caldă pe umărul gol când adăugă:

— Știam că veți arăta uimitor în roșu.

Un val de plăcere o străbătu la auzul cuvintelor lui.

Era un bărbat periculos.

Pe când încerca să alunge gândul acela necuviincios din minte, sosi și cina - o răsplată binemeritată. Gwen se întrecuse pe sine în seara aceea: gătise o masă din bucate simple și bune ce proveneau chiar de pe pământurile moșiei. Nu era o masă extravagantă - fără îndoială că lordul Nicholas avusese parte de altele mult mai sofisticate -, însă era bine asezonată și bine gătită, un adevărat festin chiar acolo, la Townsend Park.

Isabel se uită la mielul în aspic ce li se servise la felul al doilea și începu să se îndoiască. Era o masă mult prea simplă pentru niște bărbați care călătoriseră prin întreaga lume și care, fără îndoială, se delectaseră cu cele mai rafinate mâncăruri.

Fără îndoială că nu avea să le placă o cină liniștită în sălbăticia din Yorkshire. Ce-ar fi putut să îi atragă la compania a două tinere inculte și a unui băiat de zece ani?

Gândul o macină pe Isabel pe tot parcursul mesei, făcând-o să se retragă tot mai mult în sine și să nu ia parte la conversația celorlalți. Pe când Rock și Lara îl asaltau pe James cu întrebări despre lecțiile și aventurile din ziua aceea, Nick se aplecă spre ea și îi zise ușor:

— Ești cu gândul în altă parte.

Când îl auzi, Isabel se îndreptă de spate și zise:

— Mă gândeam la mâncare.

— Mâncarea este foarte bună, răspunse el, ceea ce o nedumeri și mai tare pe Isabel.

— Mă gândesc că nu este la fel de extravagantă ca mâncărurile cu care ești obișnuit.

— Dimpotrivă.

— Sau la fel de sofisticată.

— Din contră, Isabel, zise el serios, demonstrându-i că nu accepta să se desconsidere. Masa aceasta este finalul ideal al unei zile... extraordinare.

Și iată că vocea aceea profundă și binevoitoare o liniști. Glasul lui ardea de dorință ascunsă și readuse la viață trăiri care îi încercaseră în camera cu statui și care o făceau să își dorească ca el să o sărute încă o dată. Să fie iar singuri.

Însă nu erau. Se aflau la masă. Alături de alți oameni. Și de un copil, pentru numele lui Dumnezeu. Își lăsă capul în jos, silindu-se să își ascundă îmbujorarea.

— Mă bucur că te simți bine, milord.

— ... apoi eu și lordul Nicholas am avut o discuție.

Isabel tresări când își auzi fratele și privi către Lara, la fel de uimită ca ea.

— Discuție? Ce fel de discuție? întrebă ea.

Atunci James își aminti că era și sora lui acolo.

— O discuție ca între bărbați.

Ea se lăsă pe spătarul scaunului.

— Poftim?

— Am avut ceva de discutat, zise băiatul scurt.

— De discutat, repetă ea, și se uită la Nick.

Acesta își ridică paharul cu vin și bău cu afectare din el.

— Într-adevăr.

— Eu... spuse Isabel și se întoarse din nou spre James.

Ce ar fi putut să vorbească fără ea? Despre ce anume?

— Nu te privește, Isabel. L-am rugat pe lordul Nicholas să-mi ofere puțin din timpul lui. Ca și conte.

Ca și conte?

Isabel făcu ochii mari. Se întoarse fără să spună ceva spre Nick, care se abținea cu greu să nu zâmbească.

— Nu am putut refuza, Lady Isabel. Doar este contele. Și gazda

mea, de altfel, zise el.

Se opri puțin, apoi continuă:

— Mielul este delicios, iar aspicul... aspicul este grozav. Nu crezi, Rock?

— Așa este, răspunse uriașul, iar Isabel observă numaidecât tonul lui amuzat.

Și-ar fi dorit să îi afunde pe amândoi în aspic.

Se uită apoi la Lara și, băgând de seamă că și ea era amuzată, o dojeni din priviri. Lara nu se sinchisi de mustrarea verișoarei ei și se întoarse din nou spre James:

— Și văd că ai învățat să legi un nod tare încurcat la lavalieră.

— O, da, spuse el nerăbdător și își atinse eșarfa de la gât. Vrei să mă vezi cum îl fac din nou?

Înainte ca Lara să apuce măcar să răspundă, James trase deja de un capăt al creației lui, alegându-se praful de toată munca lui de mai devreme și oferindu-le mesenilor un spectacol cu totul nepotrivit pentru o cină civilizată.

Pe când băiatul le arăta cum se leagă o lavalieră așa cum trebuie, Isabel se aplecă ușor spre Nick și îi șopti:

— După cum vezi, o fi fratele meu conte, însă nu se poartă ca unul. Mi-ar plăcea să știu despre ce ați vorbit.

— Despre tine, răspunse Nick fără să își ia ochii de la băiat.

Sigur nu auzise bine.

— Despre mine?

— Da, despre tine.

— Ce anume despre mine?

El nu se grăbi să îi răspundă, ci își tăie încet o bucată de miel, pe care o înghiți împreună cu o bucată de cartof presărat cu pătrunjel.

Le mestecă fără grabă, vreme îndelungată, până când Isabel nu mai rabdă și îi zise nervoasă:

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Înghite odată!

Nick se întoarse spre ea, prefăcându-se uimit de izbucnirea ei.

— Lady Isabel, câtă hotărâre! Poate o să fac indigestie din pricina ta!

— Și ce păcat ar fi să se întâmple asta, Lord Nicholas, zise ea.

Nick râse încet, jos, iar Isabel simți cum o străbate un val de căldură plăcută când îl auzi râzând parcă doar pentru ea.

— Îți place situația...

El o privi în ochi, iar ea se încredință că ochii lui albaștri ardeau de dorință.

— Mărturisesc că da. De altfel, găsesc că îmi place orice clipă petrecută cu tine.

Cuvintele lui și plăcerea pe care i-o provocau o făcură să roșească.

Ce naiba îi făcea omul ăsta?

Nu îi putea îngădui să o facă să se poarte ca o domnișorică prostuță de fiecare dată când vorbea cu el. Așa că își drese glasul și spuse:

— Lord Nicholas, insist să-mi spui ce ai discutat cu James.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Isabel, îi răspunse el. E doar îngrijorat de bunăstarea ta odată ce va pleca la școală.

Isabel se uită atunci la James, și îl văzu pe Rock care îl ajuta să termine de legat lavaliera.

— Și de ce ar vorbi cu tine despre asta?

Nick se lăsă ușor pe spate, în timp ce se strângeau farfuriile, apoi o privi drept în ochi și îi vorbi deschis:

— A născocit un plan ca să fii în siguranță și îmi cerea sfatul cu privire la asta, zise el, după care se întoarse spre James, care se afla în partea cealaltă a mesei.

— Bravo, James! E fără îndoială cel mai bun nod de până acum!

Băiatul zâmbi fericit când auzi complimentul, apoi se întoarse spre Lara, care îi copleși cu laude și pe el, și pe Rock, care îl ajutase.

Isabel nu se putea bucura de această scenă fericită. Încruntată, îl întrebă pe Nick în șoaptă:

— Ce fel de plan?

El așteptă până Regina îi luă farfuria goală din față, apoi se aplecă ușor spre ea și îi zise:

— Zice că ar trebui să ne căsătorim.

Isabel vru să răspundă, dar rămase gură-cască.

Încercă din nou, dar cu același rezultat. Nick zâmbi strâmb.

— Vai, Isabel! Se pare că te-am lăsat fără cuvinte.

— Eu...

Neștiind ce să spună, tăcu.

— S-a gândit mult la asta, continuă el. Socotește că ai fi o soție numai bună pentru că știi să ții o casă și să socotești.

Sigur își imagina totul. Nu avea cum să fie real.

— Și mai ține morțiș să te văd călărind, întrucât e convins că îndemânarea ta ecvestră mă va cuceri fără îndoială. Abia aștept și eu.

— Eu...

— Și încă ceva, un lucru cât se poate de esențial: nu ești urâtă.

Ea clipi des, fără să răspundă. Nick se distra pe cinste.

— Nu uita, Isabel, James a zis-o. Nu aș îndrăzni să îmi asum asemenea cuvinte frumoase. Eu aș fi spus ceva mult mai banal. Numai un mare orator ar putea născoci...

— Nu sunt urâtă, clătină ea ușor din cap. Ce compliment minunat!

— Ah! Ți-a revenit glasul, zâmbi el mândru, cu toată gura, iar ea îi urmă exemplul.

— Așa s-ar părea, zise ea și tăcu pentru o clipă. Spune-mi, milord, oare școala îl va învăța pe fratele meu cuvinte mai frumoase cu care să o curteze pe viitoarea lui contesă?

— Să sperăm, răspunse el. Altminteri, ar trebui să ne facem griji pentru viitorul neamului Reddich.

Isabel râse fără să vrea de întorsătura ciudată pe care o luase conversația lor, ceea ce le atrase atenția celorlalți meseni.

— Ce-i drept, James a spus ceva despre Lady Isabel care m-a cam pus pe gânduri.

Toți cei de la masă îl priviră curioși, iar Isabel începu să se neliniștească. Doar nu avea să spună nimic nepotrivit... nu-i așa?

— Ce anume, Lord Nicholas? întrebă Lara.

— Pretinde că Isabel se pricepe de minune la mimat.

— O, chiar așa e! încuviință Lara. N-am văzut pe nimeni la fel de bun ca ea.

— Mi-ar plăcea să mi se dovedească asta, spuse Nick și o privi gânditor. Dar, mai întâi, cred că ar trebui să dansăm, nu-i așa?

Cât ai clipi, căzură de acord să se îndrepte spre sala de bal, iar Isabel era de-a dreptul agitată. Nick îi ținu scaunul să se ridice și, când se întoarse să îi mulțumească, își dădu seama că acesta o privea gânditor. Intensitatea din privirea lui îi distrase atenția, așa că își plecă scurt capul și îi spuse doar:

— Îți mulțumesc.

El îi răspunse încuviințând scurt din cap și îi oferi brațul. Când îl apucă, Isabel simți căldura pe care o emana prin stofa hainei, iar el se aplecă și îi spuse:

— Să știi că eu te-aș fi descris cu totul altfel.

Inima începu să-i bată nebunește, dar se sili să pară liniștită.

— Vrei să spui că nu ai fi zis că „*nu sunt urâtă*”?

Nick nu zâmbi și, Isabel avu dintr-odată impresia că se sufocă. I se tăie răsuflarea.

— Aș fi spus că ești superbă.

Sala de bal parcă se transformase.

Isabel rămase uimită când intră în încăperea uriașă. Imediat după ce plecase de la Nick vorbise cu Jane despre planurile pentru seara aceea; îi spusese că, într-o parte a sălii, perdelele grele de stofă trebuiau date jos și pianul trebuia șters de praf.

Însă Jane făcuse minuni cu încăperea aceea. În capătul îndepărtat al sălii de bal ardeau blând câteva zeci de lumânări; se vedea că nu se asortau și fuseseră adunate de prin alte odăi din casă și așezate în niște sfeșnice înalte. Erau poziționate astfel încât să lumineze un spațiu mai retras, unde fuseseră așezate două divane joase și lungi, lângă care se aflau câteva scaune mai comode.

Mai era și o masă cu aperitive, pe care se găseau o carafă mare de cristal plin cu limonadă, o sticlă de coniac din pivniță, alături de pahare, precum și un platou cu fursecuri, pe care James năvăli îndată.

Isabel zâmbi când văzu prăjiturelele. Era convinsă că Gwen își petrecuse mai toată după-amiaza să le coacă.

Totul strălucea de curățenie, iar Isabel se întrebă câte fete fuseseră nevoite să muncească pentru a schimba locul acela părăsit într-o sală de bal în miniatură, potrivită pentru o serată dansantă.

— E atât de frumos! zise ea în șoaptă, uitând pentru o clipă de invitații ei.

— Pari surprinsă, spuse Nick încet.

— Chiar sunt, râse ea, încântată. Au trecut mai bine de zece ani de când încăperea asta nu a mai fost întrebuințată ca sală de dans. O curățăm periodic și o folosim rar... și niciodată pentru baluri...

Se opri, încercând să-și găsească cuvintele potrivite.

— Nu prea sunt prilejuri de baluri la conacul Townsend. Ducem mare lipsă de parteneri de dans.

Nick zâmbi, iar ea râse din nou, după care el făcu o plecăciune joasă.

— În seara aceasta, milady, aveți niște parteneri de dans chiar doritori.

— Așa este, zise ea, zâmbindu-i la rândul ei.

O ușă care dădea spre sala de bal se deschise, iar Georgiana intră în odaie, cu capul plecat și foarte grăbită, de parcă nu o interesa deloc ce făceau cei de acolo. Isabel fu pe punctul de a o întreba dacă se întâmplase ceva.

Era uimită că guvernanta, pe care o îngrozise ideea că Nick ar fi putut să o recunoască, alesese să li se alăture. Dar nu mai spuse nimic când o văzu așezându-se la pianul slab luminat, cu spatele la ei, și începând să cânte un vals.

James se duse lângă Georgiana, în timp ce Rock făcu o plecăciune înaintea Larei, invitând-o la dans. După nici câteva clipe, aceasta era în brațele lui și cei doi pluteau prin sala de bal. Rochia de mătase a Larei, de un albastru pal, strălucea în lumina lumânărilor.

Isabel îi privi, curioasă să afle ce anume îi făcuse pe cei doi să se apropie așa de mult și agitată pentru că, la rândul ei, era atât de aproape de Nick.

După o așteptare care i se păru chinuitor de lungă, își primi și răsplata:

— Isabel, spuse Nick cu voce joasă.

— Hmm? răspunse ea, încercând cu disperare să pară distantă.

— Ai vrea să dansezi? o întrebă el zâmbind.

— Da, te rog, îi răspunse ea aproape în șoaptă.

Așa că se trezi în brațele lui, învârtindu-se prin odaie.

— Guvernanta lui James se pricepe să cânte la pian.

— Casa Minerva se mândrește cu multe talente, milord.

Isabel nu voia să vorbească despre fete. Nu voia să fie nevoită să îi

ascundă ceva. Nu acum. Nu cât se afla în brațele lui.

— Te pricepi de minune să dansezi, spuse ea.

El făcu o plecăciune scurtă din cap și o învârti în jurul unui suport de lumânări înalt, după care se îndreptară în pași de vals către capătul îndepărtat al odăii.

— De ce crezi că nu știi să valsezi?

— Pentru că... nu dansez niciodată...

El o învârti încă o dată, iar ea închise ochii, bucurându-se de mișcare, de forța lui, de felul grațios în care o dirija în ritmul muzicii.

— Ar trebui să dansezi. Trupul tău a fost făcut ca să fie ținut așa.

Cuvintele lui erau duioase și amețitoare, iar Isabel știa că o ținea prea strâns la pieptul lui. Știa că ar fi trebuit să îl oprească.

Dar nu putea.

Se mai învârtiră o dată, iar când deschise ochii, băgă de seamă că ajunsese cu fața la peretele îndepărtat al odăii și la ușa pe care intrase Georgiana. Era întredeschisă din nou și se putea zări un rând de chipuri curioase, care trăgeau cu ochiul prin crăpătură: Gwen, Jane și Kate priveau toate concentrate la ce se întâmpla în sala de bal.

Isabel pufni în râs, surprinsă. Nick se uită la ea.

— Ce e?

Ea îl privi amuzată:

— Nu te uita chiar acum, milord, dar se pare că avem spectatori.

El pricepu îndată și zâmbi larg.

— Bineînțeles. Dacă le cunosc pe doamne, atunci sunt convins că așa e.

— Sinceră să fiu, se străduiesc să fie discrete.

— Atunci sunt mai pricepute decât femeile din familia mea.

Isabel băgă de seamă că o spusese pe un ton glumeț și admirativ în același timp, ceea ce o făcu curioasă:

— Povestește-mi despre ele.

Nick nu spuse nimic o vreme, apoi îi răspunse:

— Sora mea vitregă, Juliana, e pe jumătate italiancă, așa că îți închipui cum e. Încăpățânată și în stare să te scoată din minți. În plus, are un har aparte de a spune cele mai nepotrivite lucruri în cele mai nepotrivite împrejurări.

Tonul lui vesel o ademenea.

— Pare minunată.

Nick râse scurt, apoi zise:

— Cred că ți-ar plăcea de ea. Și știu sigur că și ea te-ar plăcea. O plictisesc de moarte orașul și lumea bună din Londra și nutrește un dispreț aparte pentru gâsculițe și filfizoni. Ceea ce înseamnă că va fi de-a dreptul imposibil să își găsească un soț. Dar e treaba lui Gabriel să-și bată capul cu asta, nu a mea.

— Ah, zâmbi ea. Bine că ești al doilea născut!

— Întocmai.

— Și cumnata ta, milord?

— Callie te-ar îndrăgi cu siguranță.

Isabel râse când îl auzi.

— Mi-e greu să cred că marchiza de Ralston ar putea îndrăgi o fată crescută la țară, în nord, care poartă pantaloni bărbătești când consideră că e nevoie și care și-a petrecut cea mai mare parte din viață în preajma unor femei care au făcut numai lucruri nepotrivite.

Nick zâmbi larg.

— Tocmai de aceea te-ar îndrăgi marchiza de Ralston.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare:

— Nu te cred.

— Într-o bună zi, Isabel, te voi duce la Londra și vei auzi adevărul chiar din gura fratelui meu și a cumnatei mele.

Isabel se bucură să îl audă făgăduind că într-o zi avea să o ia cu el la Londra, să îi cunoască familia și să vorbească despre lucruri intime cu una dintre cele mai cunoscute perechi din înalta societate. Își dorea să fie adevărat.

Era ciudat că acolo, în sala aceea întunecată, înconjurată de magia valsului și de lumina slabă a lumânărilor, lângă bărbatul acela puternic și minunat, își dorea să fie adevărat. Își dorea să fie legată de el. Să îi fie pereche. Să ducă viața care se ascundea în spatele cuvintelor lui. Acum, când se lăsa prinsă de frumusețea dansului, de legănatul trupurilor lor și de căldura brațelor lui, își îngădui să viseze așa cum nu o mai făcuse de ani de zile.

Să viseze că acel prim vals al ei era cu un bărbat care avea să îi poarte de grijă, să o apere, să o sprijine și da... să o iubească. Isabel închise din nou ochii și se lăsă în voia dansului. Îi simțea mâna caldă neacoperită de mănușă pe mijlocul ei, încălzind-o toată, îi simțea picioarele musculoase prin rochie, abia atingându-le pe ale ei, în timp ce o conducea în cercuri amețitoare de-a lungul sălii de bal.

După câteva clipe bune, deschise în sfârșit ochii și îi întâlni privirea albastră cuceritoare.

— Te simți bine, Isabel?

Știa că ar fi trebuit să fie sfioasă. Știa că, de-ar fi fost la Londra, femeia din brațele lui ar fi avut ceva interesant de spus, care să îl cucerească. Ei însă îi lipseau toate acestea.

— Da, foarte bine.

— Mă bucur. Meriți să ai parte de plăcere în viață. Bănuiesc că nu îți îngădui prea multe clipe de plăcere.

Ea își întoarse privirea de la el, rușinată. Cum de o descifrase atât de bine? Atât de repede?

— De ce nu? întrebă el încet, mai mult șoptindu-i. De ce nu te bucuri mai mult de plăcerile vieții?

Ea închise ochii și clătină din cap.

— Ba mă bucur.

— Nu, frumoasa mea, nu cred că te bucuri, zise el și se lipi mai tare de ea.

Căldura trupului lui îi răscoli toate simțurile.

— De ce nu dansezi, nu zâmbești și nu trăiești așa cum visezi să o faci?

Chiar așa, de ce nu?

— Visurile sunt pentru fetițe care nu au nici o grijă pe lume, zise ea, fără să creadă ce spune.

— Prostii. Cu toții avem visuri.

Ea deschise ochii și îl privi în ochii lui de un albastru strălucitor.

— Chiar și tu?

— Chiar și eu.

— Și la ce visezi? spuse ea atât de încet, încât aproape că nu i se părea aievea.

— În seara asta, cred că te voi visa pe tine, zise el fără să zăbovească.

Ar fi trebuit să i se pară o afirmație prostească, menită să o tachineze. În schimb, i se păru o promisiune și își dori nespus de mult să îl creadă.

— Spune-mi, Isabel, tu la ce visezi?

— Visez că James va merge la școală. Că fetele sunt în siguranță. Că acoperișul nu e stricat... și că avem lumânări cât să ne ajungă o viață.

Nick râse ușor.

— Haide, Isabel. Poți mai mult de-atât. Astea sunt visurile lor. Nu ale tale. Ce visezi tu? Pentru tine...?

Mintea parcă i se golise, așa că se gândi nedumerită o vreme la ce îi spusese Nick. Oare cât timp trecuse de când se gândise ultima oară la ea? La ce își dorea ea?

Îi zâmbi și zise:

— Mi-ar plăcea să mai dansez.

Nick zâmbi larg când o auzi.

— Mă supun bucuros.

O învârti atunci în cercuri pe muzică, iar pâlpâirile lumânărilor în întunericul blând al sălii de bal îi lăsară impresia că dansează printre stele. În clipa aceea magică, Isabel era convinsă că dacă spunea cu voce tare ce își dorea, toate dorințele ei ar fi putut să se împlinească.

După ceva vreme, Nick încercă din nou:

— Ce altceva îți mai dorești?

— Nu... nu știu.

— Nimic? ridică el din sprâncene, uimit. Chiar nu-ți vine nimic în minte?

— Nu aș vrea să fiu egoistă, șopti ea.

El o privi stăruitor. O răsuci, apoi se opriră, iar ea băgă de seamă că se aflau în celălalt capăt al încăperii, lângă un divan ascuns în întuneric.

— Egoistă?

Isabel își țintui privirea pe gropița din bărbia lui și încuviință scurt din cap. El râse ușor, părând să nu-i dea crezare:

— Isabel, nu am întâlnit persoană mai altruistă ca tine.

— Nu e adevărat, scutură ea din cap.

— De ce zici asta?

Isabel își strânse buzele, temându-se să îi răspundă. Dar își dorea și mai mult să se descarce. Cu ochii la bărbia lui, îi spuse:

— Eu... Tatăl meu mi-a oferit o șansă să repar totul. Să salvez conacul. Moșia. Numele. Totul.

Nu mai spusese nimănui asta.

— Trebuia doar să merg la Londra și să-l las să-mi aranjeze căsătoria.

— Câți ani aveai? o întrebă el rece, iar ea începu să se îngrozească închipuindu-și că Nick o judeca. Așa cum făcuse mama ei.

— Optsprezece.

— Ai refuzat.

Ea încuviință, simțind cum o podidesc lacrimile.

— N-am vrut... n-am vrut să am o căsnicie ca a mamei. Nu am vrut să fiu doar umbra unei femei. Umbra unei persoane. Tata a plecat și nu s-a mai întors. Iar mama a murit la scurtă vreme după aceea. Și m-a învinovățit pe mine pentru că ne-a părăsit.

— Nick nu spuse nimic. Nici nu se mișcă. Nu ar fi trebuit să îi spună, se gândi Isabel.

— Te rog să mă ierți dacă te-am dezamăgit.

În clipa aceea, el oftă, ceea ce o făcu să tresară. Îi ridică bărbia cu deget și o privi în ochi. Ea simți că i se taie răsuflarea de emoție.

— Nu sunt dezamăgit, draga mea, îi șopti el de aproape, atât de aproape, încât mai mult îl simți, decât îl auzi. Sunt furios.

Isabel făcu ochii mari când Nick îi prinse fața în mâini și se suciră ca să nu fie zăriți de ceilalți. Degetele îi tremurară ușor.

— Aș fi vrut să fi fost acolo. Să fi putut...

Se opri când Isabel închise ochii.

„Și eu îmi doresc să fi fost acolo.”

O mângâie pe gât până în locul în care îi simți inima bătând nebunește. Isabel nu voia să se gândească la trecut. Nu acum. Nu când Nick era atât de aproape de ea.

— Aș vrea să mă săruți.

Mărturisirea ei atât de sinceră îi uimi pe amândoi.

— Ah, Isabel, îi zise el în șoaptă. Numai de n-am fi aici...

— Știu, spuse ea, cu capul plecat.

— Știi? Chiar știi cât te doresc?

Nu îl putea privi în ochi.

— Da.

El își trecu ușor degetul mare peste încheietura mâinii ei.

Atingerea lui o înnebuni.

— De unde știi?

Îi vorbise șoptit, iar vocea lui întunecată, joasă, îi dădu curaj Isabelei să îl privească. Era întuneric, prea întuneric ca să îi poată stinge culoarea ochilor, dar îi putea citi gândurile:

— Pentru că și eu te doresc.

El mârâi ușor, gutural, iar Isabel simți un fior adânc de plăcere. Vru să își întoarcă din nou fața de la el, dar el o opri cu o atingere ușoară.

— Nu, frumoasa mea. Uită-te la mine.

Cum putea să se împotrivească unei rugăminți așa de fierbinți?

— Nu sunt fără cusur. Nu-ți pot făgădui că nu te voi răni.

Se opri. Cicatricea lui se vedea ca o dungă deschisă la culoare pe chipul lui întunecat.

— Dar voi face tot ce-mi stă în putință ca să vă apăr pe tine, pe James și pe fetele astea.

Nick tăcu din nou, iar ea își ținu răsuflarea, așteptându-l să vorbească.

— Cred că ar trebui să iei în considerare propunerea fratelui tău.

CAPITOLUL 14

Lecția numărul șase:

Odată ce i-ați captivat atenția, nu șovăiți.

Să cuceriți un lord necesită tenacitate, dragi cititoare! Nu este o misiune pentru cele lipsite de voință sau slabe de înger. După ce v-ați ales cavalerul în armură strălucitoare, iar el v-a recunoscut drept aleasa lui, trebuie să rezistați oricărei tentații de a vă culca pe-o ureche! Nu e deloc momentul să vă simțiți mulțumite de sine!

Ați face bine să vă amintiți că bătăliile sunt pierdute sau câștigate în ultima etapă. Acum este nevoie de consecvență, determinare și răbdare!

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

— A spus că sunt *superbă*...

— Tot aia, zise Lara, care stătea pe patul Isabelei, făcând nepăsătoare un semn cu mâna. Și vrea să se căsătorească cu tine!

Isabel se neliniști când o auzi.

— Nu a spus așa ceva. Mi-a zis să iau în considerare propunerea fratelui meu.

— Adică să te căsătorești! Cu lordul Nicholas!

— Da, dar asta nu înseamnă că ar vrea să se însoare cu mine.

Mai degrabă o socotea o femeiușcă tristă și jalnică, pe care trebuia să o salveze.

Lara îi aruncă o privire uluită.

— Isabel, ba cred că exact asta înseamnă.

— Ba nu. Înseamnă că aș face bine să mă gândesc la măritiș. Nu neapărat cu el.

— Isabel, mi se pare că faci intenționat pe proasta. E clar că zicea să vă căsătoriți voi doi - *tu* cu *el*.

— Nu ai de unde să știi asta.

„Nici una din noi nu are de unde să știe asta.”

— Ba pot! Și să-ți spun și de ce! Nu am mai văzut nici un alt bărbat vrednic de însurătoare la Townsend Park de mai bine de doi ani! Cu cine ți-ar sugera să te măriți? Și, adăugă ea, am văzut cum se uita la tine... Cum ați dansat. Te dorește!

— Poate că într-adevăr mă dorește, spuse ea morocănoasă. Dar nu îmi închipui că ar vrea să mă și ia de nevastă.

Lara se sprijini în coate și o privi drept în ochi pe verișoara ei, apoi

rosti plină de indignare:

— Și de ce nu ar vrea? Ai fi o mireasă minunată pentru lordul Nicholas! Doar ești fiică de conte! Ba chiar am putea spune că el nu e de nasul tău, nefiind primul născut!

Pe Isabel o pufni râsul.

— Poate că ar fi adevărat, de nu aș fi avut drept tată o scursoare de aristocrat. Însă, așa cum stau lucrurile acum, lordul Nicholas și-ar putea găsi pe cineva mai bun decât mine.

— Prostii, Isabel! spuse Lara mânioasă. Ești fermecătoare, capabilă, inteligentă și amuzantă, zise ea, enumerându-i virtuțile pe degete. Orice gentilom ar fi norocos să te aibă.

— Îți mulțumesc, dragă verișoara, spuse ea zâmbind strâmb.

Lara se încruntă.

— Nu era un compliment. E adevărul! Să știi că unui bărbat ca el nici prin cap nu i-ar trece să se însoare cu tine dacă ideea nu i s-ar părea măcar acceptabilă.

Acceptabilă. Ce cuvânt îngrozitor!

Isabel nu îi răspunse. În schimb, își așeză ceafa pe capătul mai înalt al căzii și închise ochii.

Cu nici douăsprezece ceasuri înainte, s-ar fi neliniștit dacă ar fi auzit că lordul Nicholas o găsea acceptabilă și ar fi fugit mâncând pământul din calea lui, jurând să nu se mai întoarcă niciodată, de teamă să nu ajungă să o îndrăgească și mai tare. Acum însă, ura gândul că ar fi putut să nutrească doar sentimente atât de călduțe pentru ea. Cum de ajunsese să țină la el? Cum de reușise să îi invadeze fiecare gând în nici două zile? Cum de se gândea chiar la posibilitatea de a se încrede în el? Un străin? Nu știa nimic despre el, pentru numele lui Dumnezeu!

Nimic în afară de senzațiile pe care le stârnea în ea.

Oftă. Nu îi plăceau sentimentele pe care i le trezea. Nu îi plăcea cum îi tresărea inima la fiecare cuvânt de-al lui sau cum roșea când îl vedea zâmbind în felul lui unic. Nu îi plăcea cum, doar cu o privire sinceră, curată, o făcea să vrea să îi spună totul, să îl primească cu brațele deschise în lumea ei. Trecută și prezentă.

Iar acum o ispitea făgăduindu-i un viitor cu el... Căsătorie. Și pentru prima oară în viața ei, Isabel chiar lua în considerare această posibilitate. Căsătoria de care pomenea el nu părea să semene nici măcar un pic cu cele despre care auzise. Nu era vorba despre nici o capcană ori luptă pentru putere sau supraviețuire.

Căsătoria cu Nick promitea a fi diferită. Și, dintr-odată, ideea de căsătorie nu i se mai păru atât de rea. Doar că...

— Nu s-a oferit să se însoare cu mine.

Lara își dădu ochii peste cap.

— Ba da.

— Nu. N-a spus-o explicit.

— Ce anume?

Isabel își coborî privirea la vană, la felul cum trupul ei se pierdea în apă, ascuns de pâlpâirile lumânărilor care aruncau scânteieri pe suprafața vanei, amintindu-i de sala de bal întunecată și de valsul lor... de mărturisirea ei.

— N-a spus: *„Mărită-te cu mine, Isabel”*.

Lara flutură din mână și spuse nepăsătoare:

— E o chestiune de semantică.

Dintr-odată, semantica părea chiar vitală.

— Totuși...

Lara încremeni și, aplecându-se peste marginea patului, își privi chiorâș verișoara prin întunericul din camera slab luminată:

— Măi să fie!

Isabel se întoarse speriată.

— Ce e?

— Tu.

— Ce-i cu mine?

— Ești... îndrăgostită.

— Ba nu sunt, zise ea și își întoarse privirea.

— Ba ești, spuse Lara pe un ton triumfător. Ești îndrăgostită de lordul Nicholas!

— Îl cunosc doar de trei zile, Lara!

— După ce s-a petrecut aseară... cina... dansul... trei zile sunt de-ajuns, spuse Lara, de parcă ar fi fost expertă într-ale iubirii.

— Aha, și cum de știi tu toate astea?

— Știu. Așa cum știu, îți repet, și că ești cam amorezată de lordul Nicholas St. John.

— Aș vrea să nu mai spui asta, mormăi Isabel.

— Cum de s-a întâmplat?

— Nu știu! strigă ea și își scoase mâinile din apă să își acopere fața. Nici măcar nu-l cunosc!

— Se pare că știi destul, o necăji Lara.

— Nu e de râs! ripostă Isabel. E îngrozitor!

— De ce? Vrea să se însoare cu tine!

— Și nu pricep de ce!

— Chiar crezi că oamenii se căsătoresc din motive raționale? o întrebă verișoara ei și își înclină ușor capul într-o parte.

— Bineînțeles, insistă Isabel. S-ar putea însura cu mine pentru bani, pământ, ca să facă gurile rele să tacă sau ca să devină respectabil. Dar, stai așa... Nu se poate căsători cu mine pentru nici unul din motivele astea, pentru că eu nu am cum să îi ofer vreunul.

Lara chicoti când o auzi.

— Isabel.

— Chiar nu e de râs. Doar dacă ai un simț al umorului mai întunecat sau chiar macabru.

— Ești prea dramatică! Vrei să spui că nu te ispitește câtuși de puțin gândul că ai putea să te măriți cu lordul Nicholas?

Isabel amuți când auzi întrebarea atât de directă a Larei. În schimb, își ridică privirea spre tavan și oftă mânioasă. O lungă perioadă de timp își spusese că nu își dorește să se mărite. Că nu își dorește copii. Sau un partener. Știuse foarte bine ce urma să facă: avea să îl ajute pe James să redea numelui familiei lor gloria de odinioară; avea să se îngrijească de viitorul Casei Minerva și să îmbătrânească știind că nu a făcut pur și simplu umbră pământului, ci că a avut o influență pozitivă, oricât de mică, asupra lumii.

Până în seara aceea, fusese perfect mulțumită de viața ei, așa cum era ea.

Mai mult sau mai puțin.

Iar acum, dintr-odată, toată lumea ei, tot ceea ce socotise bun și drept, era întoarsă cu susul în jos. Oare restul vieții ei fusese doar un vis? Despre căsătorie și copii, vals și dragoste?

Da.

Sincer, așa era. Seara, întinsă în pat, până să adoarmă, în timp ce cugetase îngrijorată la ziua de mâine, la fete, la James și da, la ea însăși, visase la ce ar fi putut avea. În liniștea nopții, își închipuise cum ar fi fost să meargă la Londra și să își umple carnețelul de dans, să se plimbe cu trăsura prin Hyde Park și să fie curtată cu adevărat, să își găsească un bărbat care să îi fie deopotrivă tovarăș și protector. Însă visul acesta nu se împlinise niciodată. Și asta din pricină că nu fusese realizabil.

Până acum.

Acum își putea închipui că se întinde după el și îl apucă cu ambele mâini. Aproape că își închipuia cum ar fi fost să îl iubească.

Iubire.

Ce cuvânt curios... și distant; o fantezie care o ispitise pe când fusese copilă și o înfricoșase când crescuse și își văzuse mama distrusă de ea.

Nu. Nu avea să îl iubească. Știa că nu ar fi dus la nimic bun.

Însă...

— Îmi place de el, spuse ea, de-abia perceptibil.

Lara o auzi.

— Știu.

— Nu credeam că se va întâmpla vreodată.

— Știu, încuviință verișoara ei.

„Și acum că îmi place de el, mi-e teamă de viitor."

— E chiar înfricoșător.

— Știu și asta, îi surâse Lara.

— Chiar așa? o privi Isabel nedumerită.

— Mie îmi place tare mult de prietenul lui.

— Da! strigă Isabel și se ridică iute, împroșcând cu apă peste tot pe lângă vană. Și s-ar părea că și el simte la fel pentru tine! Cum de...?

— Nu știu! La început i-am arătat statuile de marmură, apoi l-am însoțit să dea de mâncare la cai și după... el...

Se opri, rușinată.

— A făcut ceva ce nu se cuvenea, din câte se pare.

— Isabel! exclamă Lara, făcându-se roșie ca para focului și dându-se astfel de gol.

— L-ai sărutat, o dojeni ea.

— O, de parcă tu ești în măsură să mă judeci!

— Ce-i drept, nu sunt, râse ea.

— E destul de plăcut, nu-i așa?

— Sărutatul? Nu sunt convinsă că „plăcut" e cuvântul potrivit. Aș spune mai degrabă că e de-a dreptul tulburător, cât se poate de necuviincios și... și...

— Minunat.

— Întocmai, zâmbi Isabel.

— Suntem amândouă o apă și un pământ, spuse Lara, zâmbind larg.

— După atâția ani în care n-am văzut picior de bărbat, primii doi care se ivesc pe aici ne-au transformat în niște gâsculițe.

— Nu sunt primii doi. Ai uitat de domnul Asperton.

Isabel își aduse aminte de bărbatul acela lung ca o trestie și alunecos ca un șarpe și se cutremură.

— A fost într-adevăr o provocare, dar am reușit să mă feresc de domnul Asperton.

Lara își sprijini bărbia în mâini, în timp ce verișoara ei ieșea din apă.

— Așadar... ai de gând să îi permiți lordului Nicholas să te curteze?

Isabel ieși din vană și se înfășură într-un bucată lungă de olandă, ca să se ferească de frig. Se apropie de pat și se așeză pe marginea lui, iar Lara se întoarse cu fața spre ea. Se gândi la întrebarea verișoarei ei. Ce-i drept, era răspunsul la toate problemele lor. Un răspuns chipeș, inteligent, jovial și cu o fire blândă.

— Da. Dacă mă cere, voi accepta. Pentru binele nostru, al tuturor.

Știu numaidecât că era o minciună. Nu avea să accepte doar de dragul Casei Minerva, ci și de-al ei, cu toate că era riscant să se lege așa de un bărbat la care i-ar fi fost atât de ușor să țină. Un bărbat pe care i-ar fi fost atât de ușor să...

Nu. Nu avea să repete greșelile mamei ei.

Dar Nick nu părea să semene deloc cu tatăl ei. Era cinstit și drept, și blând, un bărbat care își ținea cuvântul. Ceea ce îi ușura situația.

Trebuia doar să se încredințeze că, dacă se mărita cu el, urma să o facă în condițiile stabilite de ea.

Da, avea să țină la el. Bineînțeles că avea să se bucure de compania lui, de istețimea lui și de atingerea lui pricepută, care o făcea să își piardă orice fărâmă de bun-simț. Însă nu avea să îl iubească.

— Poate că nu ar fi chiar așa de rău până la urmă, îi zise ea Larei.

În Yorkshire, ploaia se oprea la fel de repede cum începea. Apele nu se retrăgeau treptat; nu se ridica nici o ceață tăcută care să ușureze trecerea de la picuri grei la cer senin. În schimb, era o schimbare simplă, ca tăierea mucului unei lumânări.

Într-o clipă ploua cu găleata, iar în următoarea... era liniște. Și după două zile în care ploaia bătuse constant în geam, liniștea părea asurzitoare.

Nick își ridică privirea din cărți și se uită la Rock.

— În sfârșit.

Nick zâmbi larg.

— Să înțeleg că ți-e dor de *Porcul înțepenit*?

— Ba deloc, zise Rock, doar că m-am săturat să te tot văd în haina aia.

Acesta mai împărți o carte, iar Nick, dându-și seama că avea o mână proastă, azvârli cărțile pe masă. Rock își strânse câștigurile.

— Am crezut că te-ai săturat să tot pierzi în fața mea atâția ani de zile.

Nick se lăsă pe spate pe scaun și luă o gură de coniac. Își privi prietenul drept în ochi și îi spuse:

— O să mă însor cu ea.

Rock începu să amestece din nou cărțile, relaxat.

— Chiar așa?

— Are nevoie de mine.

— Nu pare a fi cel mai potrivit motiv ca să te însori cu o fată, Nick. Mai ales când fata în discuție adăpostește o casă plină de fugare.

Nick își ațintи privirea asupra prietenului său.

— Nu cred că e chiar o casă plină. Și nu cred că face ceva greșit. Nici tu nu crezi.

— Nu. Nu cred.

— Și atunci?

— Credeam că însurătoarea nu e de tine.

Nick nu se prefăcu a nu pricepe. O spusese de zeci, chiar de sute de ori în ultimii ani, încredințat că însurătoarea avea să îl distrugă. Nu văzuse nici o căsnicie reușită. Și nu se amăgea singur că el ar fi reușit să aibă una cu vreuna dintre opțiunile care i se prezentaseră. Nu avea de gând să se lege de o femeie doar ca alianță strategică, nu avea nevoie de vreo fiică de aristocrat sau de mai mulți bani. Și nici

dragoste nu căuta.

Însă nu l-ar fi deranjat un parteneriat.

Și când erau împreună, aveau să găsească plăcere unul în celălalt.

O plăcere imensă.

Da, o căsătorie cu Isabel ar fi putut fi lucrul ideal.

— M-am răzgândit. Îmi place destul de mult ideea de a mă alia cu ea.

— Să te aliezi cu ea? Așa va fi? spuse Rock și ridică dintr-o sprânceană. Și ce vei face când va descoperi că ai venit aici în căutarea uneia dintre fete?

Nick nu răspunse. În ultimele două zile evitase să răspundă la întrebarea respectivă. Rock împărți cărțile, iar Nick se uită distrat la ale lui.

— Însoară-te cu ea pentru statuile de marmură. Pentru că vrei să te culci cu ea. Dar nu te însura cu ea pentru că are nevoie de tine.

— Nu trebuie să mă însor cu ea pentru statui. Le-aș cumpăra oricum. Și nu sunt convins că are într-adevăr nevoie de mine.

— Văd că nu tăgăduiești că ți-ar plăcea să te culci cu ea.

Nick îi făcu semn că mai vrea o carte. O dorea. Cu o intensitate viscerală. Evenimentele din după-amiaza aceea, libertatea cu care i se dăruise, felul în care își lăsase capul pe spate atunci când se abandonase în brațele lui făcuse ca dansul cu ea - faptul că o atingea - să fie tortură curată. Cu greu se stăpânise să nu o sărute în sala de bal întunecată, și când Isabel se dusese în sfârșit la culcare, se forțase să rămână jos, în loc să o urmeze în odaia ei de dormit și să îi arate toate plăcerile pe care și le putea închipui.

Se foi neliniștit pe scaun, ignorând zâmbetul încrezut și cunoscător al lui Rock.

— Nu-mi pasă ce spui.

Nick aruncă o monedă pe masă. Rock îi egală rămășagul, întoarse o carte pentru el și înjură pe sub mustăți.

— Ce spuneai? Că mereu pierd în fața ta?

— Cum le numiți voi, englezii? Zile cu cruce roșie?

Nick începu să amestece cărțile, iar Rock continuă:

— Fata nu are nevoie de tine. Are nevoie de bani. Cumpără statuile.

— Are nevoie de mai mult decât de bani, răspunse Nick.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Și adevărul e că nu vrea să le vândă.

Rock pufni.

— Atunci ce căutăm aici?

— Până acum cinci minute nu prea aveam de ales.

Nick întâlni privirea întunecată a prietenului său.

— Și păreai să te simți bine citind romanele alea efeminate și

jecmănindu-mă încet de avere. Ce s-a schimbat?

Rock se întinse după sticla de coniac.

— Nimic. Doar că sunt pregătit să plecăm.

— S-a întâmplat ceva cu Lara?

— Domnișoara Caldwell, pentru tine, spuse Rock mânios.

— Iartă-mă. S-a întâmplat ceva cu domnișoara Caldwell? Păreați cât se poate de apropiați ieri.

Nick se opri, apoi pricepu.

— Aha, zise el.

Rock își ridică privirea spre el.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu sunt singurul care are o problemă cu femeile. A ta te scoate din sărite, așa cum face a mea?

Rock azvârli o monedă pe masă.

— Împarte cărțile.

Nick se supuse și următoarele câteva ture se scurseră în tăcere, în cele din urmă, Rock zise:

— E de-a dreptul încântătoare.

Nick încuviință.

— Așa e.

— Nu doar încântătoare. Chiar perfectă.

Cuvintele fură atât de neașteptate, încât dură câteva secunde ca Nick să le priceapă.

— Nu înțeleg. Care e problema atunci?

— Treaba asta nu are nici un viitor.

— De ce nu?

Rock îl privi pe Nick drept în ochi.

— Uită-te la mine, Nick.

— Mă uit.

Rock își aruncă cărțile pe masă.

— E fiica unui gentilom. Eu sunt un păgân, născut pe străzi lăturalnice din Turcia.

— Locuiește într-o casă care adăpostește fugari. Nu cred că se supune în întregime regulilor societății. Cel puțin nu așa cum sugerezi tu.

Nick făcu o pauză, apoi continuă:

— Presupun că intențiile tale sunt onorabile.

Rock se ridică în picioare, neputând să mai stea nemișcat. Se duse la fereastră, o deschise larg și lăsă să intre aer rece, încă greu de ploaie.

— Dacă ar fi să se petreacă ceva între noi... ar fi exilată.

— Mai departe de Yorkshire? întrebă Nick sec.

Rock nu se uită la el când spuse încet:

— Exilul ei curent este autoimpus.

Nick își privi îndelung prietenul, apoi se ridică și se duse lângă el, la fereastră.

— Te gândești prea mult la asta. Ai zeci de prieteni care sunt înstăriți și au titluri; mulți dintre aceștia ți-ar accepta bucuroși legătura cu ea.

Rock scutură din cap.

— Știi că nu e adevărat.

— Ba nu știu nimic de felul ăsta, pufni Nick. Nu le-ar păsa nici unuia dintre ei.

Turcul se întoarse spre Nick.

— Crezi asta numai pentru că ție nu ți-ar păsa. Dar lor, da. Le-ar păsa când m-ar vedea coborând din trăsură în Londra, cu o englezoaică blondă, frumoasă la braț. Nu aș mai fi un prieten. Aș fi un dușman cu pielea întunecată, care le fură femeile.

Nick îl privi în ochi pentru o vreme, dându-și seama cât adevăr se ascundea în spatele cuvintelor lui. În cele din urmă, înjură ușor și îl prinse pe prietenul lui de umăr.

— Ții la fată?

— Da.

— Ei bine, mie mi se pare că asta ar trebui să fie de ajuns. La naiba cu restul.

Rock zâmbi.

— Ție ți-e ușor să spui astfel de lucruri. Al doilea fiu al unui marchiz, care plănuiește să se însoare cu fiica unui conte.

— Nu a zis că mă ia.

— Te va lua. Ar fi nebună să nu o facă. Însă făgăduiește-mi că nu te căsătorești cu ea doar din dorința nebună de a o salva.

Nick cugetă la vorbele prietenului lui. Știa ce întreba Rock. *Oare Isabel era felul lui de a repara răul pe care îl făcuse Alana?* Putea englezoaica aceasta curajoasă, fără seamăn, să șteargă amintirea suratei ei ticăloase din Turcia?

Se cutremură când le compară.

— Nu e același lucru.

— Nu sunt sigur că ai supraviețui în mâinile unei alte femei pe care nu o poți ajuta.

— Ce te face să crezi că nu pot să o ajut pe aceasta?

— Simplul fapt că nu ai putut niciodată să le ajuți, Nick. Niciodată de când te știu eu.

Urmă un moment lung de tăcere, apoi Nick râse de el însuși.

— Și nici înainte să mă cunoști.

— Spun doar că poți să o ajuți pe fată și fără să-ți pui viața în joc.

Nick se gândi la cuvintele prietenului său, repetându-le în minte. Oare doar asta își dorea? Să o ajute pe Isabel și atât? În parte, da, firește că voia să îi ofere siguranță, să îi asigure liniștea sufletească pe

care o aducea cunoașterea faptului că nu urma să piardă casa, că fetele ei aveau să o ducă bine, că fratele ei urma să reușească în viață. Dar, desigur, Rock avea dreptate: îi putea oferi toate acele lucruri și fără să se însoare cu ea. Putea să plece de acolo, să se întoarcă la Londra, să dea de Densmore și să-l convingă să îi cedeze lui funcția de tutore al moșiei Townsend Park. După cum îl știa el, Densmore ar fi renunțat bucuros la răspundere. Atunci de ce îl obseda gândul unei căsnicii?

Ce era cu femeia asta de îl pusese în așa încurcătură și îl făcea să sacrifice totul pentru ea? Ce îl determina să vrea să o ajute atât de mult?

Și-o imagină pe Isabel: proaspătă, frumoasă și relaxată; fericită și încrezătoare că lumea ei nu avea să i se năruiască în fața ochilor. Nu o văzuse niciodată așa. O văzuse frumoasă și ispititoare, frumoasă și cutezătoare, frumoasă și îngrijorată pentru cei din jurul ei, frumoasă și abandonându-se cu plăcere în brațele sale, însă niciodată frumoasă și sigură de ea. De viitorul ei. De el.

Voia să îi ofere asta.

Poate că era într-adevăr vorba de slăbiciunea lui pentru femei la ananghie. Poate că se repeta istoria din Turcia. Poate că Nick era sortit să cadă în capcana acestei femei, așa cum păți-se cu mama lui, cu Alana. Însă îi venea greu să creadă că Isabel semăna câtuși de puțin cu ele. Părea infinit mai cinstită și amenința să îi devină infinit mai dragă. Avea de-a face mai mult decât cu trecutul lui. Era viitorul lui.

Îl privi pe Rock în ochi.

— Mă voi însura cu ea. Am face o pereche bună.

Rock încuviință scurt din cap.

— Prea bine.

Se așternu o tăcere lungă, cât se uitară amândoi pe fereastră, în întunericul ce se întindea înaintea lor.

— Știi că va trebui să îi spui adevărul.

Ce vorbe grele! Firește, Nick o știa foarte bine. Știuse de la început că trebuia să îi mărturisească legătura lui cu ducele de Leighton. Să îi spună că o căuta pe Georgiana. Și trebuia să îndure toată greutatea mâniei și interogatoriului ei.

Însă o mică parte din el sperase că ar fi putut să o convingă să se mărite cu el și să oficieze căsătoria înainte să fie nevoit să își admită acțiunile mai puțin oneste.

Nu era întru totul sigur că nu mai era încă posibil.

Îl tenta foarte tare ideea de a se căsători cu ea, de a o lega de el și abia apoi, când nu îl mai putea părăsi, de a i spune totul.

Rock îi citi gândul.

— E mult mai bine dacă îi spui tu, decât să descopere singură mai târziu.

— Știu.
Însă nu îi plăcea cum suna nici una din opțiuni.

CAPITOLUL 15

În dimineața următoare, Isabel îl găsi pe Nick în camera cu statui, lucrând.

Se dusese să îl caute după micul dejun, spunându-și că era foarte amabil din partea ei să se ducă să îl anunțe că drumurile erau din nou practicabile, acum că ploaia se oprise. Însă emoția pe care o simți când îl zări aplecat peste caietul lui în odaia cu statui puternic luminată era un semn clar că avea și alte motive pentru care venise să îl găsească.

Mâinile lui zburau peste hârtie, puternice și sigure, iar ea simți o invidie trecătoare față de atenția pe care i-o oferea muncii lui. Văzu cum o șuviță de păr negru ca noaptea i se desprinsese și se oprise în rama ochelarilor, și i se tăie răsuflarea.

Era atât de chipeș!

Iar ea începea să devină o nătăfleață.

Gândul acela o trezi la realitate și Isabel își drese glasul ușor, atrăgându-i atenția. Nick se întoarse spre ea, iar ea îi simți privirea cercetătoare; își împreună mâinile în față, ca să se abțină de la a-și netezi rochia sau părul.

— Nu am vrut să te deranjez, dar mă gândeam că ai vrea să știi că Rock s-a întors în oraș, să-ți aducă lucrurile. Suntem foarte bucuroase să vă găzduim aici... la Townsend Park... cât timp veți avea nevoie de cazare.

El își dădu jos ochelarii, iar Isabel simți un junghi de remușcare. Ochelarii aceia i se păreau de-a dreptul irezistibili și lăsau să se vadă bărbatul inteligent și onest care se ascundea sub fațada chipeșă, copleșitoare.

Nick zâmbi cald, binevoitor, iar ei i se înmuiară genunchii. Clar. Îl prefera mai degrabă cu ochelari, care mai amortizau din efect.

— Foarte generos din partea ta, Isabel. Mulțumesc.

Ea nu știu ce să mai spună, așa că rămase în ușă, evident nehotărâtă.

El ridică o sprânceană, vădit amuzat. Știa că era emoționată și îi plăcea.

— Ai vrea să intri?

Ea intră în cameră, perfect conștientă de faptul că numai cu o zi înainte o sărutase acolo. De fapt, fusese mai mult decât un sărut.

Poate că ar fi trebuit să închidă ușa.

Pulsul i se accelera când se gândi la asta. Fără îndoială, dacă o

făcea, el ar fi luat-o drept o invitație să repete evenimentele din după-amiaza anterioară.

„Închide ușa, Isabel.”

Nu putea. Ce ar fi zis el?

Mai conta?

Fără îndoială că era mult prea devreme pentru astfel de activități.

Abia ce luaseră micul dejun.

Ea îi întâlni privirea albastră, strălucitoare și își dădu seama că el știa exact la ce se gândea. O privea cu o îndrăzneală care părea să o provoace să închidă ușa și să ia acel lucru la care se gândea de ieri.

Isabel înainta, lăsând ușa deschisă, ignorând junghiul de dezamăgire pe care îl simți. Atenția îi zbură către o statuie din apropiere, încercă un subiect de conversație inofensiv.

— Cum de ai ajuns atât de pasionat de antichități?

El ezită înainte să răspundă, de parcă își alegea cuvintele, și acel moment de pauză o făcu extrem de curioasă.

— Mi-au plăcut dintotdeauna statuile, spuse el, încă de când eram mic. La școală, eram fascinat de mitologie. Presupun că nu a fost o surpriză faptul că, la terminarea școlii, m-am îndreptat spre Continent. Am fost mereu atras de civilizațiile antice.

Isabel se sprijini de un soclu din apropiere.

— Așadar, ți-ai petrecut ceva timp în Italia și în Grecia?

El își întoarse privirea pentru o clipă.

— Ajungeai greu în Italia, având în vedere că era război. Era mai ușor să o apuci spre Est, așa că am traversat Imperiul Otoman, până am pătruns adânc în Orient. Arta de acolo este fără egal; istoria lor este mai veche decât orice altceva de pe Continent. Nici nu-ți închipui ce picturi, ce obiecte de ceramică, ce artă au transmis mai departe de generații întregi. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum. Și nu e vorba doar de pictură și sculptură. Trupurile lor fac parte din arta lor, din spiritele lor.

Ea rămase vrăjită de reverența din vocea lui.

— Cum așa?

El îi întâlni privirea și emoția din ochii lui îi crescu nebunește pulsul.

— Totul este sacru în culturile Orientului. Cei care studiază muzica, dansul și teatrul o fac cu toată ființa lor... În China există războinici care petrec ani la rând învățând arta stilului de luptă, în India, dansul e un ritual, iar începutul și sfârșitul lumii sunt cuprinse într-o singură mișcare a formei feminine.

Cuvintele lui deveneau tot mai duioase, atrăgând-o.

— Sună minunat.

— Așa este. Este mult mai senzual decât dansul nostru de aseară.

Isabelei îi veni greu să creadă că ar fi putut exista ceva mai senzual

ca valsul lor din noaptea de dinainte.

Nick continuă, cu o privire întunecată și fluidă:

— Mi-ar plăcea să te învăț lucrurile pe care le-am aflat în India.

Și ea își dorea să le învețe.

— Ce fel de lucruri?

— Din nefericire, lucruri pe care niște doamne englezoaice din lumea bună nu le învață.

— Cred că nu m-am descurcat niciodată prea bine la a fi o doamnă englezoaică din lumea bună.

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia ea se rușină numaidecât. De unde o mai scosese și pe asta? Oare ar fi trebuit să își ceară scuze?

— Eu...

— Dacă ai de gând să-ți ceri scuze, aș prefera să nu o faci. Îmi place destul de mult de Isabel cea îndrăzneață.

Privirea îi fugi spre a lui, și strălfulgerarea zâmbetului lui răutăcios o fermeca. Nu se putu abține și îi răspunse pe măsură, bucurându-se de sentimentul de a împărtăși un secret cu bărbatul acela captivant. Voia să știe mai multe despre el. Voia să știe totul despre el.

— Cum de-ai ajuns să înveți despre antichități grecești și romane dacă ți-ai petrecut zilele în Orient?

El se gândi un moment, apoi zise simplu:

— După câțiva ani în Est, m-am întors în Europa.

— În Turcia.

El nu răspunse. Nu avea de ce.

— Revenirea mea a avut loc în Grecia. Am avut luni de zile la dispoziție ca să învăț despre antichitățile grecești... să le descopăr secretele. Romanii au venit la urmă, înainte să mă întorc în Londra.

Voia să îi dea amănunte despre timpul petrecut în Grecia. Sau în Turcia. Însă știa instinctiv că nu avea să-i împărtășească mai multe decât o făcuse deja. Căută un subiect nou, ceva care să îi întoarcă la conversația amiabilă de mai devreme, dinainte să îi trezească amintiri întunecate.

Se uită la statuia despre care scrijelea notițe când intrase ea.

— Încă lucrezi la Volupta?

— Nu pot să o părăsesc.

— E frumoasă.

— Așa e. Arătă spre statuie. Vezi cât e de diferită de celelalte?

Isabel cugetă la chipul zeiței, la ochii pe jumătate închiși, la buzele pline abia întredeschise. Recunoscu emoția de pe chipul zeiței, pe care o crezuse mereu a fi somnolență. Acum știa ce era de fapt. Chiar foarte bine. Simți cum i se încinge pielea.

— Ah. Văd că observi.

Vocea i se schimbase; era mai fluidă acum, caldă, blândă și intimă, tulburând-o.

— Însă nu e vorba doar de chipul ei. Statuia asta diferă de celelalte datorită grijii cu care sculptorul a lucrat ca fiecare parte din ea să o reprezinte clar pe Volupta.

Era vrăjită de vocea lui, și când își trecu mâinile pe statuie, ea ramase ca hipnotizată.

— Îi poți vedea pasiunea în fiecare centimetru... în unghiul gâtului, în felul în care îi e ridicată bărbia, de parcă nu poate respira adânc din pricina senzației care curge prin ea.

Isabel privi fermecată cum mâinile-i puternice, bronzate, mângâiară unghiul maxilarului statuii, apoi linia gâtului.

Nick continuă să vorbească, mâinile urmându-i cuvintele întunecate, suculente.

— Plăcerea ei e redată de felul în care umerii îi sunt lăsați în spate, de felul în care își ridică absentă un braț ca să își atingă părul, de felul cum celălalt braț trece peste pântecele ei rotund, de parcă ar liniști tremurul de acolo.

Fără să se gândească, Isabel oglindi acțiunea statuii. Cuvintele lui, felul în care dezmierda blând statuia de marmură cu mâinile, fură de ajuns să o zguduie din toți rărunchii. Se uită atunci la el, întâlnindu-i privirea albastră arzătoare, văzând priceperea și pasiunea din ea. Știa ce făcea. O seducea.

Când Nick se întoarse din nou spre statuie, Isabel trase adânc aer în piept.

— Însă, probabil că cel mai puternic indiciu al emoției ei se află aici.

Își trecu mâna peste marmura albă și netedă și îi cuprinse unul dintre sâni în palmă.

— Sânii ei sunt mai plini decât ai altor statui romane din vremea aceea...

Cum de putea să rămână atât de netulburat?

— Și este perfectă din punct de vedere anatomic. Vezi sfârcul întărit...

Isabel își mușcă buza în timp ce degetul lui mare încercuia sfârcul, rezistând impulsului de a-i repeta mișcările.

Își dorea mâinile lui pe ea.

Ea dădu drumul suflării pe care o ținuse cu un oftat lung, tremurător, abia perceptibil. Însă el îl auzi. Își întoarse repede capul spre ea, dându-i drumul Voluptei. Îi întâlni privirea, iar ea văzu că ochii lui se închiseseră până la un albastru frumos, promițător.

— Să continui?

Ea se apropie de el, atât cât putu fără să îl atingă. Atunci băgă de seamă încordarea din umerii lui, mușchiul care îi zvâcnea în obraz, un semn, își dăduse ea seama, al reținerii. Voia să o atingă, însă aștepta mișcarea ei.

Ei bine, ea nu voia să se mai abțină. Isabel își puse mâinile pe pieptul lui și se sprijini pe el ca să se ridice pe vârfuri, să se apropie cât mai mult de el. Când îi răspunse, nu știa sigur de unde veniseră cuvintele.

— Nu cu statuia.

Îl sărută.

Era ceva îmbătător în a-ți revendica singur plăcerea, așa cum descoperi și Isabel imediat. El rămase nemișcat sub sărutarea ei, fără să o atingă, fără să se împotrivească buzelor ei, iar Isabel își dădu seama că o lăsa pe ea să preia frâiele.

Îi plăcea foarte mult ideea. Îi venea să râdă: era amețită de sentimentul de putere nou dobândit. Însă nu i se păru o reacție potrivită.

Își plimbă mâinile în sus, punându-le pe după gâtul lui, apăsându-se cu tot trupul de al lui. El o prinse strâns de șolduri, iar căldura lui, pe care o simți prin straturile rochiei, o umplu de o dorință fierbinte. Își deschise buzele peste ale lui, duios, dându-i de înțeles că voia să fie acolo, în odaie, în brațele lui. Când el nu îi acapară gura, ea îl linse ademenitor pe buza de jos cărnoasă si fermă.

Și descoperi cheia care dezlănțuia leul din el.

El gemu lipit de ea, desfăcându-și buzele și oferindu-i cale către gura lui întunecată, nerușinată. La început, se emoționă, nevoind să revendice ceea ce ceruse, dar când el o cuprinse în brațe, ca oțelul cald și o trase tare spre el, Isabel își pierdu orice simț al prudenței. Limbile lor se întâlniră, se dezmierdară, se încurcară și trecu mult timp înainte ca el să rupă sărutul și să o ridice, așezând-o pe soclu, alături de Volupta.

Se desprinse din sărut și-i porunci:

— Stai acolo, și se duse să închidă ușa pe care ea o lăsase deschisă, spre agonia lui.

Când sarcina fu îndeplinită, se apropie de ea, iar ea fu uimită de felul în care o urmărea, ca un prădător puternic, agil. Inima îi bătea cu putere în urechi, pe măsură ce el se apropie și se opri în sfârșit în fața ei, măsurând-o din priviri, așa cum făcuse mai devreme cu statuia din spatele ei.

Datorită poziției ei, era cu câțiva centimetri mai înaltă ca el și, când nu mai rezistă, se întinse să își plimbe degetele prin părul lui, ridicându-i fața în sus, spre a ei, să se poată uita la el.

Ochii lui străluceau de promisiuni nerostite și cicatricea i se albi sub privirea ei. Îl sărută apăsat pe capătul cicatricei, chiar în colțul sprâncenei, apoi îi acapara din nou gura, într-o sărutare impetuoasă. El își plimbă mâinile peste trupul ei, încurajându-i îndrăzneala, urcând pe partea laterală a corsajului ei către locul unde materialul nu mai acoperea pielea.

Se retrase, preț de-o clipă, și își puse gura pe gâtul ei, zgâriind-o cu dinții de-a lungul tendoanelor rigide, iar ea își lăsă capul pe spate sub plăcerea mângâierii. El trase de capătul corsajului, până când un sân se eliberă de strânsoare și se opri, minunându-se de vârful care atârna chiar în dreptul gurii lui.

— Volupta mea în carne și oase, șopti el, căldura răsuflării lui făcându-i sfârcul să se întărească și mai tare înainte ca el să își așeze buzele și limba, și dinții pe sânul ei, desfătându-se cu ea.

Ea îi trase capul spre ea, țipând de plăcere, și se lăsă pradă senzațiilor minunate care o străbăteau la fiecare mângâiere cunoscătoare, la fiecare mișcare superbă. Când el își ridică în sfârșit capul, amândoi răsuflau greu, iar ea se sprijinea pe umerii lui ca să poată sta dreaptă.

— Înainte să continuăm, zise el, răsuflând greu, cred că ar trebui să discutăm problema căsniciei noastre.

Ea nu voia ca el să se oprească. Nu puteau să discute mai târziu? Se întinse după el.

— Da.

El o sărută încă o dată, trăgându-i capul ușor în jos și amețind-o cu mângâierea lui, care îi fură mințile.

— Da, ce?

Ce discutau?

— Ce?

El zâmbi, și plăcerea lui făcu să se zvârcolească ceva în adâncul ei.

— Isabel. Cred că ar trebui să ne căsătorim, îi zâmbi la rândul ei.

— Sunt de acord.

— Ce fată bună!

O răsplăti cu o altă sărutare lungă, apoi îi ridică brațele deasupra capului, așezându-i mâinile în jurul gâtului statuii, cu spatele gol și întins pe zeița de marmură rece. După ce o poziționă pe placul lui, își întoarse atenția către sânii ei.

Ea gemu când dinții lui o zgâriară ușor de-a lungul marginii sfârcului, înainte ca limba să îi aline durerea de acolo și mai gemu o dată când simți aerul rece pe sub fustă, mâinile lui urcând grăbite pe picioarele ei, să găsească locul acela care tânjea după atingerea lui.

El își ridică capul.

— Să o facem curând?

Dacă nu o atingea mai repede, simțea că avea să moară.

Isabel deschise ochii când auzi întrebarea. Distrasă în întregime de direcția în care se îndreptau mâinile lui, în timp ce îi dezmierdau coapsele în cel mai nebunesc chip cu putință.

— Da. Să o facem.

El îi desfăcu iute panglicile pantalonașilor și vârî o mână înăuntru, despărțindu-i picioarele și mângâindu-i cu degetele miezul încins.

— Bine. Nu cred că pot să mai aștept mult până să te am aici.

— Nu, spuse ea dintr-o suflare când el își vârî un deget în ea.

— Sunt atât de fericit că și tu simți la fel.

Cuvintele, atât de nevinovate, o străbătură precum focul lichid când o supuse cu o mângâiere care îi răpi orice gând inteligent. Ea dădu drumul statuii și se agăță de el, iar el, fără să își scoată mâna, o ridică în brațe și o mută sub firida ferestrei unde îi arătase atâta plăcere în ziua anterioară. De data aceasta însă, nu se așeză, ci o puse pe ea jos și îngenunche înaintea ei pe podea.

Se simțea încinsă. Tânjea după atingerea lui.

Iată emoția care marca sfârșitul femeilor. Care le nenorocea.

Trebuia să îi reziste. Să îi reziste lui.

Deschise ochii, întâlnindu-i privirea ca de ceară topită.

— Așteaptă.

Degetele lui o dezmierdau ușor înăuntru.

— Da?

Ea se îndoi când simți atingerea lui minunată, trase adânc aer în piept și se sili să își aducă aminte ce fusese pe cale să spună.

— Eu doar... ar trebui să știi... că nu te pot iubi.

— Nu?

Degetul lui mare făcu un cerc nerușinat în jurul locului pe care Isabel îl descoperise abia ieri. Ea icni.

— Cred că aș ajunge totuși să țin foarte mult la tine.

El râse atunci, grav și întunecos, mâna-i liberă urcându-i în sus, pe picioare, pe sub fustă.

— Cred că aș putea face la fel.

— Dar serios... Nu voi putea...

Atunci Nick îi desfăcu larg picioarele, expunând-o cu totul privirii lui.

— Așteaptă... ce... nu poți!

Se forță să își adune coapsele, prinzându-i mâna între ele și își apucă fustele, încercând să le tragă în jos, să se ascundă de el. Doar nu voia să o privească acolo.

— Isabel, îi rosti el alene numele ca o dezmierdare drăgăstoasă...

Ea se opri.

— Da?

El se aplecă în față, acaparându-i buzele într-un sărut adânc, plin de făgăduințe. Când se făcu din nou moale în brațele lui, el se trase înapoi, și o sărută o ultimă dată, duios, în colțul gurii, apoi șopti:

— Crede-mă, draga mea. O să mă placi foarte mult după asta.

Îi desfăcu din nou coapsele cu blândețe, plimbându-și mâinile puternice și pricepute de-a lungul pielii fine de acolo. Când își afundă capul și o sărută umed și duios pe interiorul genunchiului, apoi pe pielea palidă, netedă de pe interiorul coapsei, Isabel își acoperi ochii,

rușinată că Nick avea să ajungă atât de aproape de un loc atât de tainic și de intim.

Degetele lui se jucară cu buclele brune care îi acopereau centrul sexului, trimițând val după val de ispite prin ea, numai prin insinuarea unei atingeri. În cele din urmă, ea își luă mâinile de la ochi și recunoscu promisiunea senzuală din privirea lui fierbinte.

— Asta așteptam. Să nu te mai ascunzi niciodată de mine, frumoasa mea.

Îi despărți atunci pliurile delicate ale feminității, trecând un deget chiar pe mijlocul ei; pulsul i-o luă razna doar simțindu-l. El se apropie mai mult și, când vorbi, cuvintele lui părură un bici crud peste carnea ei încinsă, dornică.

— Ești așa de frumoasă aici. Vreau să cunosc fiecare centimetru din tine. Să îți simt toată căldura.

Degetul lui îi încercui centrul încordat, presiunea perfectă a mângâierii făcând-o să țipe. Gemu de plăcere la apăsarea pricepută a mângâierii lui.

— Știi cât de mult vreau să te gust?

Ea făcu ochii mari când îl auzi. Doar nu voia să zică că... doar nu avea de gând să... Și apoi o făcu. Își puse gura pe ea, iar trupul ei nu îi mai aparținu, ci era acum în întregime al lui. Senzația o făcu să icnească, să-și înfigă degetele în părul lui moale, negru, fără să se miște, nedorind nici să îl îndepărteze, dar nici să îl aducă mai aproape.

Însă el știa foarte bine ce își dorea. Gura lui o iubea în toate chipurile posibile; limba îi dezmierda fierbințeala umedă, lingându-i însuși miezul, tachinând-o chiar în centru cu cercuri minunate, pe care nu era sigură că le putea îndura. O făcea să se împingă tot mai sus, să se desfacă tot mai mult, înfruptându-se din ea, până avu impresia că o să moară de plăcere. Își ridică șoldurile spre el, iar el acceptă mișcarea, susținându-i greutatea, pe când limba lui găsi centrul dureros, umflat al plăcerii ei, cu o serie de dezmierdări ferme care îi tăiară răsuflarea.

Apoi îl trase spre ea, neputând să renunțe la senzația extraordinară, incredibilă și la bărbatul care i-o provoca prin tot trupul. Mișcările deveniră mai intense, iuțeala lor amenințând să îi ia mințile, și îi strigă numele.

Atunci, el se opri, un moment lung și de neîndurat, iar ea nu putu răbda... Se foi, însă prinsoarea lui fermă o ținea nemișcată, cu gura și limba lipite de ea într-o liniște cumplită. O înnebunea.

— Nick, șopti ea, Te rog... nu te opri!

El îi răsplăti ruga cu mișcarea aceea binecuvântată, strângându-și buzele pe vârful ei întărit și umflat și sugându-l, răpindu-i judecata și suflarea, lăsând-o numai cu simțirea. Senzația era prea greu de

îndurat.

— Nu... Nick... Oprește-te...

Însă gura lui nerușinată și pricepută nu o iertă, ci o linse mai repede, o dezmierdă mai adânc și, într-un final, Nick își împinse unul, apoi două degete adânc în ea, aducând-o tot mai aproape de prăpastia necunoscută spre care se îndrepta, de care se temea și pe care o dorea.

Și apoi ajunse acolo, pe margine, iar gura și mâinile și geamătul lui satisfăcut o înconjurară, iar ea se prăbuși peste margine pe un val de plăcere cum nu mai simțise niciodată. Îi strigă numele când odaia se învârti în jurul lor, încleștându-și degetele în părul lui, prinzându-se de singurul lucru stabil din vârtejul acela de senzații.

Se prăbuși apoi în scaun și, după un moment lung de lâncezire, Nick își ridică capul și-o privi în ochi. Ea văzu plăcerea și pasiunea de pe chipul lui și respiră adânc, tremurător, încercând să își vină în fire, în timp ce el îi lăsă în jos fustele și se așeză lângă ea.

O sărută duios pe tâmplă, trăgând-o lângă el, să își revină. Ea puse ca năucă o mână pe el, iar mișcarea îl făcu să șuiere și să i-o prindă într-a lui. Ea făcu ochii mari.

— Ești... te-am rănit?

El zâmbi strâmb.

— Nicidecum. Sunt doar disperat să gust mai mult din tine.

Isabel pricepu aluzia, și spuse:

— Ai vrea să... fac eu ceva?

Nick râse atunci, strângându-i mâna într-a lui.

— Mai mult ca orice pe pământ.

Îi sărută mâna.

— Însă nu e nici locul, nici timpul potrivit. Sunt, cu toate astea, foarte fericit că ai acceptat să te măriți cu mine. Pentru că intenționez să fac cererea foarte curând.

Isabel roși când îl auzi, rușinată imediat de felul în care discutaseră despre căsătorie. El avu bunul-simț să pară supărat.

— Nu ți-am cerut mâna așa cum se cuvine.

Ea scutură din cap.

— Nu e nevoie să fim ceremonioși. Nimeni de aici nu se așteaptă la formalități.

— Cu toate astea, mă voi revanșa față de tine.

Ea își întoarse privirea, gândindu-se la mâinile pe care le ținea în poală.

— Mi-a cam plăcut cum ai făcut-o.

El o prinse de bărbie, întorcând-o spre el. Îi cercetă ochii, căutând parcă ceva. Apoi ceva din privirea lui se lămuri și o sărută, o sărutare duioasă, generoasă, care o făcu să fie mai mult decât mulțumită că acceptase să se mărite cu omul acesta care părea atât de ușor de plăcut.

Numai de ar fi putut fi sigură că nu era și ușor de iubit.

Însă nu mai trebui să se gândească la asta, deoarece se auzi un ciocănit în ușă. Isabel sări de pe scaun, cu inima în gât. Dacă ar fi fost întrerupți cu doar câteva minute înainte...

Ușa se deschise, și Lara păși în odaie.

— Isabel?

Preț de o clipă, îi fu greu să îi găsească, ascunși bine în capătul îndepărtat al odăii, în spatele unei colecții de statui înalte. Însă Isabel profită de moment și spuse, mai tare decât era nevoie:

— Cred că aceasta este o statuie a lui Apolo, Lord Nicholas.

Nick se ridică încet și veni prin spatele Isabelei să cugete la statuia la care se referea.

— Mă tem că greșești, Lady Isabel.

Isabel nu era foarte atentă, ci se uita în schimb cum Lara venea grăbită prin labirintul de statui către ei.

— De ce spui asta?

— Ei bine, zise el sec, în primul rând statuia aceasta e femeie.

Isabel își ridică capul iute și se uită pentru prima oară la statuie.

— Firește. Evident că nu mă refer la statuia aceasta. Ci la cea de acolo.

— Desigur, greșeala mea.

Îi aruncă un zâmbet scurt, cunoscător.

— Care dintre ele?

— Cea de acolo.

Arătă cu mâna năucă, distrasă de Lara.

— Lara? E totul bine?

Ea se apropie. Nu era totul bine.

— Isabel.

Ea știu de-ndată ce se petrecuse.

— Despre cine e vorba?

Lara se opri să își tragă răsuflarea; era clar că alergase până la ei.

— Georgiana.

Isabel îl simți pe Nick cum se face țeapăn lângă ea. Se întoarse către el și rămase uimită de seriozitatea lui. Bărbatul încântător de mai devreme, care o necăjea, dispăruse complet și fusese înlocuit de un om cu chipul de piatră.

— Ce-i cu ea?

— A dispărut.

El îi întâlni privirea.

— Ce facem?

Dacă ar fi avut timp să cugete la vorbele lui, Isabel s-ar fi bucurat că folosise cuvântul „facem”, încă o dovadă că ar fi făcut o pereche strașnică. Însă se îndreptă deja spre ieșire, cu Lara în urma ei.

— O găsim noi.

CAPITOLUL 16

Lecția numărul șapte:

Arătați venerația cuvenită față de caracterul lui remarcabil.

Nu există nimic care să îi placă mai mult unui lord decât să i se amintească de forța, de inteligența și de puterea lui superioară. Prefaceți-vă ignorante și dați-i dreptate lordului dumneavoastră în toate lucrurile și îl veți cuceri cu siguranță. Oferiți-i mici oportunități de a vă susține: dacă v-ați pârlit degetele jucând Snap Dragon[1], permiteți-i să vă aline rănile; încurajați-i priceperea superioară la cărți și alte jocuri de societate; și, când se poate, lăudați-i cunoștințele vaste și forța neasemuită.

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

— Cine a văzut-o ultima? întrebă Isabel scurt și eficient când intră în bucătăria Casei Minerva, apucând o foaie mare de hârtie făcută sul de la Gwen și ducându-se direct spre masa din mijlocul încăperii.

Nick îl zări pe Rock intrând din capătul opus al încăperii, revenit din excursia în oraș. Se uită în ochii prietenului lui și citi urgența din ei înainte să își întoarcă privirea de la el, distras imediat de restul locatarilor din bucătărie. Și ușor copleșit de ei.

Aceea era Casa Minerva.

Erau vreo două duzini de femei acolo, toate înveșmântate în haine bărbătești, pantaloni bufanți, cămăși de olandă, încălțări din țesătură de iută, cu legătură de pânză, părul ascuns sub câte o bască. Se ridicară în picioare când intră Isabel, de parcă ar fi fost ducele de Wellington în persoană. Și în clipa aceea ar fi putut să fie.

Cu calmul și ușurința unui general bătrân, Isabel desfășură hârtia pe mijlocul mesei, fixând-o cu un tocător greu, o solniță și două castroane de lemn. Nick făcu un pas înainte și recunoscu harta moșiei, întinsă înaintea ei ca un plan de atac. Nu era prima oară când se întâmpla așa ceva.

— Eu am văzut-o ultima, zise Jane uitându-se la Isabel din partea opusă a mesei. Se îndrepta spre spălătorie cu niște haine dintr-ale lui James.

Nick se uită la Rock. Turcul îi făcu semn spre ușa care dădea afară, cu ochi întrebători. Nick scutură din cap.

Voia să o vadă în acțiune.

— Când?

— Acum jumătate de ceas? Poate patruzeci de minute?

— Și?

— Meg a găsit mormanul de haine pe cărare, zise Jane, arătând spre o femeie din apropiere.

— Când? interveni Nick făcând un pas în față, atrăgând atenția întregii odăi.

Poate că nu o putea convinge pe Isabel să aibă încredere în el, însă Dumnezeu îi era martor că putea să o ajute să o găsească pe fată. *Care era foarte probabil să fi fost răpită din cauza lui.* Să fie al naibii dacă Meg nu se uită la Isabel pentru aprobare, înainte să-i răspundă. Când aceasta îi încuviință cu o mișcare a capului, Meg zise:

— Acu nici douăzeci de minute, milord.

— Unde sunt hainele acum? întrebă Nick.

Meg arătă spre un morman de pe un scaun din apropiere.

— Sper că am făcut bine că le-am adus înăuntru, Isabel.

— Ai făcut foarte bine, Meg.

Isabel se duse și verifică fiecare articol de îmbrăcăminte, iute și cu atenție. Se uită la Nick.

— Abia dacă sunt jilave.

Nick simți admirație pentru ea. Pricepuse scopul ascuns al întrebărilor lui. Având în vedere cantitatea de ploaie care căzuse în ultimele două zile, stofa s-ar fi îmbibat iute de apa din pământ.

— Nu e departe.

Isabel se duse înapoi la hartă și spuse grăbită:

— Aș zice că lipsește de douăzeci și cinci, treizeci de minute cel mult. Trebuie să fi venit pe jos? Altfel Kate ar fi văzut caii.

Se uită la grăjdarul ei, care scutură din cap.

— Nu vor călători prea departe cu ea pe timp de zi, interveni Nick. Doar dacă vor să fie prinși.

Isabel se uită la el, cugetând la cuvintele lui. Încuviință scurt din cap.

— Ceea ce înseamnă că probabil se ascunde pe moșie.

Nick răsuflă ușor. Avea încredere în el.

Ceea ce era o greșeală.

Ignoră vocea din mintea lui. Isabel continuă:

— Cunoaștem bine moșia, ceea ce ne conferă un avantaj în a o găsi. Kate, Meg, Regina, verificați crângul de pe pășunea din est. Jane, Caroline, Frannie, voi vă ocupați de poarta de vest, spre pământul lui Marbury... aveți grijă la șopronul de pe povârnișul unde și-a lăsat Marbury fânul la uscat.

Le împărți pe restul femeilor în grupuri, eficient, însemnând din mers pe hartă zonele în care urmau să caute. Nick o văzu pe bucătăreasă deschizând un dulap micuț și împărțind cornuri de vânătoare fiecărui grup.

— Luați cornurile. Dacă vedeți ceva care vi se pare neobișnuit, dați alarma. Să nu faceți nimic altceva. Vreau să vă întoarceți toate aici tefere și nevătămate. Ca întotdeauna, Gwen rămâne aici. Dacă vă trebuie ceva, îi spuneți ei.

După ce le explică planul și celorlalte femei, se ridică, iar Nick se minună de felul în care celelalte locatare ale casei se îndreptară în prezența ei, cu umerii și spatele drept, ca oricare alt soldat, sperând să își impresioneze comandantul. Își dădu numaidecât seama că, asemenea unei armate, aveau să îi urmeze ordinele fără șovăială.

Iar el era dispus să facă la fel.

— Eu și Lara vom cerceta zona dintre conac și drumul principal. Aveți întrebări?

Nu avea de gând să o lase să plece în căutarea fetei fără el.

— Lady Isabel. Aș dori să văd locul de unde a fost răpită Georgiana.

Ea scutură din cap.

— N-avem timp.

Știa care era riscul dacă o contrazice în fața fetelor; dar mai știa și că putea să le grăbească procesul. Trebuia să i-o dovedească și să fie deschis întrebărilor în același timp. Nu era o întrebare.

— Sunt instruit să caut urme.

Peste umăr, băgă de seamă cum Rock ridică o sprânceană, surprins. Nick îl ignoră. Ea îl privi și se gândi la cuvintele lui. Dădu din cap o dată.

— Te voi duce acolo. Domnule Durukhan, ai vrea să faci pereche cu Lara să cauți pe pământurile din față?

Rock încuviință scurt din cap.

— Desigur.

— Prea bine.

Se întoarse către celelalte.

— Fiți iuți de picioare. Aveți grijă. Să vă întoarceți până la căderea nopții.

Odată ce își primiră ordinele, femeile părăsiră încăperea ca un batalion bine instruit. Isabel îi dădu ultimele ordine lui Gwen, în timp ce Nick și Rock vorbeau încet.

— Nu au cum să se îndrepte către drumul principal, zise turcul scoțând un pistol din betelia pantalonilor și înmânându-i-l lui Nick.

— Nu.

Privirea lui Rock se întunecă.

— Îi vei spune de ce suntem aici?

Nick scutură din cap, lăsând să îi alunece pistolul în jiletcă.

— Nu dacă pot să evit asta.

Rock dădu din cap o dată.

— N-o să fiu cu mult în spatele tău.

Își strânseră mâinile, iar Nick se întoarse înapoi către Isabel.

— Să mergem atunci.

Ea deschise ușa și ieșiră toți din casă.

Locul de unde fusese răpită Georgiana se afla la doar câțiva pași de conac, marcat de o vestă murdară pe care Meg o lăsase în urmă când se grăbise să dea alarma. Nick se lăsă jos, pe vine, studiind urmele de pe cărarea noroioasă. Isabel îl privi un moment, apoi se uită spre moșie.

— Vezi ceva?

— Doi bărbați. Se pare că s-a împotrivit.

Se întoarse și blestemă în sinea lui, apoi arătă spre sud, spre un pâlc de copaci din depărtare.

— Pe acolo. E vreun adăpost acolo?

— E o cabană de tăietori de lemne părăsită. Lui James îi place să se joace acolo.

— Într-acolo trebuie să se fi îndreptat. Așteaptă adăpostul nopții ca să poată călători cu o a treia persoană ostilă.

Făcu o pauză.

— E vreo șansă să te conving să aștepți aici cu Gwen?

Isabel se pusese deja în mișcare, picioarele ei lungi purtând-o vioaie pe pământul moșiei.

— Nici măcar una. Cum ai învățat să iei urma oamenilor?

El o lăsă să schimbe subiectul, ținându-și ochii ațintiți pe pâlcul de pomi din depărtare.

— Cât am fost pe Continent, era război.

Merseră câteva clipe lungi, apoi Isabel își dădu seama că nu avea de gând să-i spună mai multe.

— Atât? Era război?

— Ce altceva să mai fie?

— Cine te-a învățat?

— Un membru foarte înțelept al Ministerului Britanic de Război.

— Dar nu erai soldat?

— Nu.

Nick schimbă subiectul. Se îndreptau spre pericol.

— De câte ori ai plănuit o operațiune de căutare și salvare?

Ea ridică din umeri, mergând mai repede.

— De câteva ori.

— Ce înseamnă de câteva ori?

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă. O dată? De cincizeci de ori?

— Mai mult de o dată. Mai puțin de cincizeci.

Femeii ăsteia îi plăcea să îi pună la încercare răbdarea.

— Cât de des au succes?

Era ridică din umeri din nou.

— De cele mai multe ori.

— Chiar și acum, urmează să ne căsătorim, te ajut să o găsești pe fata asta și tot nu ai încredere în mine.

„Ce fată isteață.”

Se sili să își potolească vocea din cap.

— Nu e vorba de asta. Nu?

— Atunci ce e?

Ea nu răspunse.

— Cine e Georgiana de a fost răpită?

„Spune-mi, Isabel.”

— Nu-ți pot spune asta.

— Isabel, începe să mă obosească răspunsul ăsta.

— Nu ține de mine să împărtășesc această informație.

— Ce-mi poți spune?

Ea îl privi lung, fără să își încetinească pasul. Se concentră din nou spre copacii din depărtare și răspunse:

— Îți pot spune că este mai mult decât o guvernantă, însă știai asta deja. Îți pot spune că valorează mult pentru o mare familie nobilă. Și îți pot spune că atunci când am primit-o la mine am știut că era doar o chestiune de timp până va veni și ziua asta.

— Atunci de ce ai mai primit-o?

Răspunsul ei fu blând și serios:

— Nu am refuzat niciodată o fată. Și nu aveam de gând să încep cu ea.

El o lăsă să meargă câțiva pași înaintea lui, urmărindu-i trupul lung, mlădios cum se legăna pe drumul spre pâlcul de copaci din fața lor. Își pusese veșminte bărbătești mai devreme, în drum spre bucătărie, susținând că pantalonii largi îi permiteau o libertate de mișcare mai mare.

El o privi și zâmbi apreciativ. În după-amiaza aceasta, părea mai frumoasă ca niciodată. Se gândi îndelung la asta, apoi își dădu seama că era adevărat. Nu era nimic șovăitor la felul cum se mișca, nimic care să indice că era agitată sau că ezita cu privire la ce urma să se întâmple. În schimb, pășea cu o grație tăcută, hotărâtă, pregătită pentru orice.

Nu mai cunoscuse vreo femeie ca ea.

Și în clipa aceea, pricepu că era întru totul atras de combinația ei puternică de forță și de vulnerabilitate, de femeia asta smintită care petrecea mult prea mult timp cocoțată pe acoperișuri și târându-și poalele rochiei pe dealurile din Yorkshire în căutare de răpitori... și care încă găsea timp să se îndoiască de acțiunile și de valoarea ei. Nu era de mirare că avea să se însoare cu ea. Era remarcabilă. Da, putea să o apere, să apere Casa Minerva, să îl trimită pe James la școală... și toate astea. Avea banii, familia și trecutul necesar ca să le facă.

Și își dădu seama că îi plăcea ideea. Cu toate astea, urma să îi fie

imposibil să o convingă pe ea că îi plăcea ideea, dacă dezvăluia adevăratul motiv pentru care se afla în Yorkshire.

Ajunseră la copaci, iar el zări o clădire micuță la câțiva metri depărtare. Se întinse după Isabel, prinzându-i brațul și oprind-o în loc.

— Aș vrea să rămâi aici și să mă lași să intru de unul singur.

Ea scutură din cap și vru să protesteze. El ridică o mână.

— Dacă au arme, Isabel... ce-o să faci?

— Am mai dat piept cu armele înainte.

Vorbele ei îl înfuriară mai mult decât se așteptase.

— Dintre toate afurisitele de... Ai cum să te aperi?

Ea făcu o pauză.

— Nu.

El se gândi că trebuia să o învețe cum să folosească un pistol.

— Și? Ce-ai de gând să faci? Să îi exasperezi până ți-o dau înapoi? Poate că asta merge cu mine... Însă îmi închipui că indivizii ăia sunt profesioniști.

Ea îi aruncă o privire iritată.

— De obicei nu e nevoie decât să pomenesc de câteva ori de conte și se împrăștie.

— Glumești.

Ea își feri privirea.

— Nu.

— Isabel. Din puținul pe care mi l-ai spus despre Georgiana, crezi că oamenilor care o caută le va fi frică de fratele tău?

Ea nu răspunse.

— Păi vezi.

O lipi cu spatele de un copac.

— Vei rămâne aici. Să nu te miști până nu vin eu să te iau.

— Dacă ți se întâmplă ceva?

El oftă. Oare femeia asta nu avea chiar deloc încredere în el?

— Dacă nu mă întorc în zece minute, sună din cornul ăla afurisit. Și cheamă-ți amazoanele.

Izabel zâmbi.

— Chiar par niște amazoane, nu-i așa?

Nick zâmbi ușor când o văzu amuzată.

— Mă bucur că te pot amuza.

Își scoase pistolul din vestă și îi verifică încărcătura.

— Nick!

Se întorsese deja cu spatele la ea, însă șoapta ei îl chemă înapoi.

— Da?

— Eu...

Se opri, încremenind la vederea pistolului.

— Să fii atent.

Din doi pași mari, Nick ajunse din nou lângă ea, o prinse puternic

de ceafă, cu mâna lui caldă, și o trase spre el. O sărută, iute și apăsat, dezmierdând-o profund și amintindu-le amândurora de plăcerea pe care o descoperiseră unul în brațele celuilalt.

Apoi se trase la o parte și spuse:

— Fii sigură că o să mă întorc. Avem treburi neterminate.

Ea roși și își întoarse privirea de la el.

— Du-te.

El își croi drum printre copaci și se apropie de căsuță. Nu trecu mult până i se confirmară bănuielile: doi bărbați o țineau captivă pe Georgiana în adăpost.

Fata se lupta cu funiile cu care o legaseră, și îi auzea strigătele înăbușite, furioase, prin cârpa din pânză de in care ar fi trebuit să o amuțească. Un lucru era sigur: fata învățase bine prima regulă ca să supraviețuiască unei răpiri - trebuia să fie gălăgioasă și enervantă. Valora mai mult nevătămată și o știa.

Nick privi pe fereastră, aproape amuzat, cum unul dintre tâlhari se freca la tâmple din pricina zgomotului.

— Fătucă, strigă celălalt cu un accent puternic de cockney[2], nu faci decât să te rănești. Nu te ducem înapoi. Te ducem acasă.

Așa cum se așteptase. Își zise că trebuia să-l învețe minte pe Leighton pentru că nu avusese încredere că Nick s-ar fi descurcat și singur cu sarcina de a o găsi pe sora lui.

Georgiana își dublă eforturile când îl auzi pe răpitor. Bătu vârtos din picioare pe podeaua vechii căsuțe, iar Nick se întrebă dacă scândurile vechi ale dușumelei aveau să țină la niște bufnituri atât de violente. Își închipui că răpitorii nu s-ar fi supărat prea tare să scape de premiul lor cel dificil. În schimbul prețului corect, bineînțeles. Oftă.

Amatori.

— Ce se întâmplă aici?

Firește.

Ar fi trebuit să știe că Isabel avea să îl urmărească. Ceea ce nu îl făcu să fie mai puțin mânios. Se întoarse spre ea.

— Ce te-am rugat eu?

— Eu...

— Nu, Isabel. Ce te-am rugat?

— Nu sunt o copilă, Nick.

— Nu? Fiindcă se pare că ai probleme în a asculta ordinele.

— Nu e cinstit! Doar nu-ți închipuiai că aveam să te las să dai buzna aici fără ajutorul meu?

— Te-ai gândit cumva că, dacă mă îngrijorez pentru tine, asta îmi va îngreuna sarcina?

Îl privi cu ochi căprui mari, plini de o uimire nevinovată.

— De ce te-ai îngrijora în privința mea? Sunt perfect capabilă să am grijă de mine.

El scutură din cap.

— M-am săturat și de conversația asta. Rămâi aici, dacă insiști dar încearcă să nu te bagi în asta, bine?

O porni pe lângă colțul căsuței, către singura intrare, ignorându-i șoapta.

— Ce ai de gând să faci?

Avea să pună capăt acestei acțiuni ridicole. Și, mai mult ca sigur să abată mânia Isabelei asupra lui. Se apropie de ușă și bătu în ea tare, de trei ori.

— Deschideți ușa, domnilor. Vreau fata și nu plec fără ea. Așadar, haideți să vorbim, ce ziceți?

Se așternu tăcerea în urma cuvintelor lui, și când se întoarse, Nick o văzu pe Isabel la doar câțiva metri de el, șocată și cu gura căscată. El ridică o sprânceană.

— Prefer abordarea directă.

Ea închise gura.

— Observ.

Ușa se deschise, Isabel icni, iar Nick se trezi la capătul țevii unui pistol al naibii de mare. Făcu o pauză, cugetând la personajul întrucâtva scârbos și cu căciulă de lână care ținea arma.

— Nu cred că avem nevoie de pistoale pentru treaba asta, nu crezi?

Bărbatul din spatele lui Căciulă-de-lână, din căsuță, rânji, dezvelind un șir de dinți negri și făcu un semn din cap spre pistolul lui Nick.

— Aș zice că mata ai, milord.

Nick privi în jos la arma lui, apoi se dădu înapoi.

— E drept, am și eu unul. Ei bine, haideți să ne înțelegem fără vărsare de sânge, ce ziceți?

Bărbatul ridică nepăsător dintr-un umăr.

Nick luă asta drept un semn bun.

— Cât vă plătește?

— Nu știu dă cine zici.

Nick îl pironi cu privirea.

— Nici unul din noi nu e prost, omule. Îți faci un deserviciu purtându-te ca și cum ai fi. Cât te plătește ducele de Leighton să-i duci sora înapoi?

O auzi pe Isabel icnind scurt în spatele lui. Încercă să o ignore. Trebuia să o ignore.

— Suta de lire.

Căciulă-de-lână se uită la Dinți-negri, după care înapoi la Nick.

— La fieșcare.

— Eu zic că vă dă o sută de lire împreună, dar nu stau să mă târgui cu voi acum. Vă dau la amândoi două sute de lire chiar acum dacă o lăsați pe fată cu mine și îi duceți un mesaj lui Leighton.

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, apoi la Georgiana, apoi

din nou la Nick. Știau că e un târg bun.

— Ce mesaj?

— Spuneți-i că sora lui e la St. John.

— Atâta?

— Atât.

Pentru o clipă bărbatul cugetă la vorbele lui Nick. Apoi mișcă din pistol, o dată.

— St. John Blunt[3]?

— Rock? strigă Nick fără să își ia ochii de la ușă.

Se văzu o mișcare printre copacii din spatele lui și Rock fu lângă el în câteva secunde.

— Sunt aici.

— Eliberează-i pe acești domni de armele lor și escortează-i până la marginea proprietății. Odată ajunși acolo, dă-le banii și lasă-i să-și vadă de drum.

Rock se uită când la un bărbat, când la celălalt, fiecare din ei făcând ochii mari când îl văzură pe bărbatul uriaș. Rock întinse o mână de mamut, iar Căciulă-de-lână își așeză pistolul acolo. Rock îi zâmbi.

— Cu plăcere.

Nick puse mâna pe Căciulă-de-lână și îl izbi de zidul casei țărănești, ridicându-l pe cel mai mic în aer.

— Ascultă bine. Dacă te întorci pe pământul ăsta, îmi voi folosi pistolul. Și sunt un trăgător excelent.

— A-am priceput.

Omulețul încuviință din cap, iar Nick îl lăsă jos; apoi intră în casă și, ghemuindu-se lângă Georgiana, îi dezlegă cârpa de la gură.

Ea își mișcă maxilarul și zise:

— Vă mulțumesc.

Trecu la funiile de pe mâini.

— Ar trebui să fii mai atentă, milady.

Ea roși.

— De câtă vreme știți?

Se gândi dacă ar fi trebuit să mintă. Hotărî să nu o facă.

— Încă de dinainte să ajung aici.

— Ați venit după mine?

Nick nu spuse nimic.

— V-a trimis Simon?

— E tare îngrijorat în privința dumitale.

Ochii i se umplură de lacrimi, și Nick știu în momentul acela că nu se temea de fratele ei. Știa cum arată dorul de casă. Îl simțise mult prea des și el.

— Și eu am o soră, Lady Georgiana. Nu mi-ar plăcea să o pierd.

— Sunteți... Chiar trebuie să mă duceți înapoi?

Se temea sincer.

— Nu.

După ce-i eliberă mâinile, trecu la picioare.

— Fratele dumitale m-a rugat să te găsesc. Nu să te iau înapoi.

— Vă mulțumesc, șopti ea încă o dată, frecându-și pielea julită de pe încheieturile mâinilor.

— Știi că nu te vei putea ascunde de el pentru totdeauna?

Ea încuviință din cap.

— Nu mai mult decât vă puteți ascunde dumneavoastră de Isabel.

Nick tresări înfiorat.

— Îmi închipui că nu mă prea are la inimă în clipa asta.

— Se pare că așa e.

El îi urmări privirea și o văzu pe Isabel stând în dreptul ușii căsuței. Rock și cei doi bărbați dispăruseră și Nick își dori, pentru o clipă, să fi plecat cu ei. Nu îi plăcea privirea ei. Privire care îl învinovățea de cea mai înaltă trădare.

CAPITOLUL 17

Lecția numărul opt:

Învățați să îi iubiți cusururile.

Vă va veni greu să credeți, știm asta, însă chiar și niște lorzi atât de râvniți ca aceștia vor avea un defect sau două. Poate că râde un pic prea tare sau vederea lui nu este tocmai perfectă! Poate că are o șuviță năzdrăvană care atârnă poznașă în pofida tuturor tentativelor de a o îmblânzi.

Îmbrățișați-i cusururile, dragi cititoare! Căci în aceste păcate neînsemnate regăsim farmecul și voioșia inimii oricărei partide binemeritate!

Aceste lecții, bine folosite, vă vor asigura de adorația sa, în ciuda propriilor dumneavoastră neajunsuri!

Nu îi datorați oare același lucru?

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

O mințise.

Isabel stătea în odaia sa întunecată, uitându-se pe fereastră la câmpuri - teren care fusese stăpânit de generații de familia Townsend, înainte să fie ușor - ușor parcelat și vândut până când, în cele din urmă, nu mai rămăsese decât puțin pentru actualul conte.

Privi cum ultimele raze de soare dispărură și cerul se făcu de un stacojiu strălucitor, apoi se stinse, devenind de un albastru intens, întunecos. Stătea acolo de câteva ceasuri, pământul schimbându-se sub privirile ei nevăzătoare, un singur gând trecându-i prin minte iar și iar.

O mințise.

Trebuia să își fi dat seama, desigur. Trebuia să fi prevăzut că avea să se întâmple așa ceva. Trebuia să fi știut că el nu era ceea ce părea, ci era în schimb ultima picătură, cea care avea să distrugă Casa Minerva.

Își puse o mână pe ochiul de fereastră și privi cum geamul rece se aburi sub degetele sale. Îi ceruse să se încreadă în el. O convinsese să țină la el. Și, în ciuda judecății ei drepte, o făcuse. Se bizuise pe el să nu le rănească pe fete. Să nu rănească echilibrul fragil al Casei Minerva. Să nu o rănească pe ea.

Iar el o făcuse. Fusese dușmanul lor de la bun început. Trimis de

ducele de Leighton să îi găsească sora, să le descopere secretele. Să le trădeze.

Și o făcuse în cel mai rău chip cu putință.

Făcând-o să aibă încredere în el.

Trase aer adânc în piept gândindu-se la asta.

Cât de nesăbuită fusese.

Lacrimi amenințau să cadă, și ea își închise ochii strâns. Nu avea să plângă din pricina acestui bărbat... pe care îl știa abia de trei zile. Pe care nu ar fi trebuit niciodată să-l aducă în Casa Minerva. Pe care nu ar fi trebuit niciodată să îl lase să facă parte din viața ei. Ce greșeală îngrozitoare făcuse. Se lăsase curtată de cuvintele lui frumoase și tentată de promisiunea atingerii sale.

Întocmai cum făcuse și mama ei.

Fetele nu aveau să o ierte niciodată.

Ea însăși nu avea să se ierte vreodată.

Își apăsă fruntea de fereastră și răsuflă adânc simțind sticla rece pe piele, silindu-se să nu se mai gândească la el. În schimb, se forță să se gândească la cum avea să-i salveze pe toți, acum când secretele le fuseseră descoperite, când nu mai era decât o chestiune de timp până când întreaga Londră - întreaga Anglie - avea să afle cine și unde erau.

Din nu știu ce motiv, teama de a fi descoperite era nimic pe lângă durerea provocată de trădarea lui - conștientizarea dureroasă că tot ceea ce se lăsase să creadă că ar urma să se întâmple... Nu avea să se întâmple niciodată.

Se auzi un ciocănit ușor în ușă, care îi împiedică lacrimile să șiroiască din nou. Ignorase câteva alte bătăi în ușă anterioare, însă nu mai suporta gândul de a mai fi singură.

— Intră!

Ușa se deschise încet și Isabel fu surprinsă să o vadă pe Georgiana, cu buclele-i blonde și rebele strălucind în lumina lumânării de pe holul de dincolo.

Fetei îi trebui o clipă să o zărească pe Isabel în colțul odăii. Intră nesigură și se opri la câțiva pași de Isabel, cercetând îndelung camera înainte să vorbească, cu mâinile strânse în fată.

— Iartă-mă că te deranjez...

Isabel râse sec.

— Dacă e cineva care ar trebui să-și ceară iertare, te asigur că eu aș fi aceea.

Georgiana făcu ochii mari.

— Pentru ce anume?

— L-am adus pe bărbatul acela pe urmele tale.

Tânăra o privi cu franchețe.

— Te asigur, Lady Isabel, că nu ai făcut așa ceva.

— Oh? Socotești că ar fi venit de unul singur aici dacă nu l-aș fi

invitat eu să ne facă o vizită? Socotești că te-ar fi găsit dacă nu aș fi fost eu într-atât de nesăbuită încât să am încredere în el ?

— Da.

Isabel își întoarse privirea.

— Greșești.

— Nu-l cunoști pe fratele meu, Isabel. E cea mai autoritară și poruncitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată și nu i s-a refuzat nimic în toată viața lui. E al unsprezecelea duce de Leighton. Știi cât de departe trebuie să se întindă arborele unei familii pentru a da unsprezece duci? Unul mai înfumurat decât celălalt!

Georgiana scutură din cap.

— Simon ar fi mutat munții din loc ca să mă găsească. Să fiu cinstită, sunt uimită că a trebuit să avem de-a face doar cu lordul Nicholas și cu doi răpitori imbecili. M-aș fi așteptat ca fratele meu să-l facă pe regele George să își trimită garda personală.

Își puse mâna pe brațul Isabelei.

— Nu ai fost tu cea care l-a adus pe lordul Nicholas pe urmele mele. Eu l-am adus pe capul tău. Și pentru asta îmi cer iertare.

Cuvintele curseră prin Isabel, și ea se lăsă pe scaunul de lângă fereastră, pe care stătuse ore în șir. Făcându-i semn Georgianei să i se alăture, spuse ușor:

— Îmi pare rău că ai așa un frate care reprezintă o amenințare pentru tine.

Georgiana zâmbi.

— Să nu-ți pară. Nu m-am îndoit niciodată de dragostea lui Simon pentru mine. Poate că e arogant și dominator, dar apără ce-i al său.

Isabel nu pricepu.

— Atunci de ce...

— Povestea mea este mai mult decât cea a unei fete care a fugit de acasă.

Întotdeauna este mai mult de atât.

— Aș dori să-ți spun. Socotesc că meriți să afli de ce s-a petrecut toată treaba asta.

— Aș dori să aud, spuse Isabel.

— Eu, zise Georgiana, apoi se opri și se uită spre fereastră, acolo unde Isabel știa că nu avea să vadă altceva decât chipu-i oglindit în geamul fumuriu... M-am îndrăgostit de cineva. Nu are importanță de cine.

Isabel nu vorbi, așteptând ca fata să își adune curajul de a continua.

— Am făcut o greșeală îngrozitoare. Am crezut că și el mă iubește.

Se opri, privi în jos la mâinile care-i erau încleștate pe stofa fustei. Când vorbi din nou, o făcu șoptit:

— Dar nu a fost așa.

Trase aer adânc în piept să se liniștească.

— Bănuiesc că e mai bine așa. Simon nu ne-ar fi îngăduit nicicând să ne căsătorim. Am fost devastată. A plecat fără să-mi spună un cuvânt. Și apoi...

Se opri, fără să mai poată continua din pricina greutății amintirilor.

Isabel se aplecă în față și îi prinse mâinile Georgianei strâns într-ale ei.

— Nu trebuie să îmi spui.

— Vreau, șopti Georgiana. Vreau să mă audă cineva spunând-o.

Isabel ramase nemișcată, știind ce avea să urmeze.

— Am aflat că sunt însărcinată. Nu îi puteam spune lui Simon. Nu îl puteam dezamăgi. Cu câteva săptămâni mai înainte, slujitoarea mea mi-a spus o poveste pe care o auzise despre o casă din Yorkshire. Un loc unde tinerele femei o puteau lua de la capăt. Condus de Lady Isabel.

Schiță un zâmbet slab și nesigur.

— Și așa că am venit aici.

Ea se uită la Isabel cu ochi mari și nevinovați, întâlnindu-i privirea... nici ea nu era mai mult de o copilă.

— Știam că va veni după mine. Nu credeam că avea să mă găsească așa de repede.

Isabel strânse mâinile fetei.

— Și eu știam că va veni după tine. Asta nu a schimbat faptul că ești bine-venită sub acoperișul acesta, zise ea și surâse strâmb. Atât cât a mai rămas din el... sub protecția mea și a contelui de Reddich.

— Oricât de mult l-aș admira pe conte, Isabel, nu cred că ar putea face prea multe în fața fratelui meu.

— Prostii. E limpede că fratele meu are un loc special în inima lui pentru guvernanta sa. Socotesc că se va război bucuros pentru tine.

Surâsul fetei se lărgi.

— Îmi e tare drag de el, să știi. Și orice s-ar întâmpla, voi fi tare mândră să spun că eu l-am învățat pe tânărul conte Reddich latina.

La auzul acestor cuvinte, amândouă începură să zâmbească, înainte ca Georgiana să continue:

— Mai este ceva. Despre lordul Nicholas.

Isabel redeveni serioasă, clătinând din cap:

— Îl voi goni de aici de îndată.

— Consider că nu ar trebui.

Isabel rămase cu gura căscată. Nu avea cum să fi auzit bine.

— Poftim?

— Este un om bun, Isabel. Dacă n-aș fi auzit asta ani la rândul de la fratele meu și prietenii săi - felul în care vorbeau despre St. John, ca și cum ar fi fost un adevărat erou, dacă n-aș fi auzit la fel de la domnișoarele care suspinau dorindu-și ca el să se întoarcă de pe

Continent și care oftau pline de respect văzând felul în care a însoțit-o plin de mândrie pe sora sa vitregă, după sosirea ei la Londra, în vreme ce restul lumii bune râdea de ea, aș fi știut-o astăzi când ar fi putut să mă dea pe mâna fratelui meu, însă m-a lăsat să mă întorc aici, la tine, în schimb.

Inima Isabelei se strânse la auzul acestor cuvinte, o descriere clară a omului care credea și ea că este. Poate că era credincios prietenilor săi și devotat surorii lui și cea mai bună partidă în ochii domnișoarelor de societate fără sare și piper, care nu îi vedeau decât chipul atrăgător și punga grasă.

Însă astăzi dovedise că nu era pentru ea.

Simți cum o podidesc lacrimile și se strădui să le alunge.

— Te înșeli. Trebuie să fie un alt St. John. Pentru că acesta este un ticălos care a profitat intenționat de încrederea noastră.

„De încrederea mea. De sentimentele mele."

— Socotesc că mai degrabă se străduia să-i fie un bun prieten fratelui meu.

Isabel scutură din cap.

— Nu contează. A făcut tot ce i-a stat în putință să se apropie de mine... să te găsească pe tine și să dezvăluie locul în care te afli. Mă tem că nimic la omul acesta nu seamănă câtuși de puțin cu St. John pe care l-ai înfățișat tu.

Și apoi, ca și când l-ar fi invocat prin cuvintele ei, el se ivi acolo, la intrarea în camera ei, în pragul ușii pe care Georgiana o lăsase întredeschisă.

— Îmi pare rău că gândești astfel.

Isabelei i se tăie răsuflarea când îi zări silueta înaltă și impunătoare, copleșitor de întunecată pe fundalul micului dreptunghi de lumină. Prezența lui aducea cu sine un potop de trăiri - trădare și furie, și suspiciune, dar și tristețe și încă ceva care era aproape de nesuportat.

Dor.

Se întări pe sine, hotărâtă fiind să își păstreze vocea rece, în ciuda sentimentelor care o răscoleau.

— Sunt sigură că mă înșală ochii. Nu este cu putință să fii în continuare în casa mea, după tot ce-ai făcut.

Ea nu îi putu zări chipul, însă el încremeni la auzul cuvintelor ei și, dintr-odată, părea că nu mai era aer în odaie.

— Am venit să-ți vorbesc.

— Ei bine, mă tem că asta va fi o problemă, întrucât nu am nici un interes în a vorbi cu tine.

El făcu un pas mare și intră în odaie, mișcarea trădându-i fără îndoială frustrarea.

— Și acum văd că ești pornit să mă insulți, nu doar să mă trădezi.

Vei părăsi imediat dormitorul meu!

Nick își întoarse ușor capul, îndreptându-și toată atenția spre cealaltă femeie din încăpere.

— Lady Georgiana, mi-ar plăcea tare mult dacă ne-ai lăsa singuri. Eu și Lady Isabel avem multe de discutat. Între patru ochi.

Georgiana se îndreptă de spate, înfățișându-se asemenea unei aristocrate, născută în cea mai nobilă dintre familii.

— Milord, nu pot face asta.

— Ai cuvântul meu că nu îi voi face nici un rău.

Isabel râse sec.

— Și cuvântul tău are așa mare greutate aici.

— Înțeleg că ești supărată, Isabel. Aș dori să-mi dai o șansă să mă explic.

Se întoarse spre Georgiana din nou.

— Fii încredințată că este în siguranță cu mine. Urmează să ne căsătorim.

Georgiana rămase cu gura căscată la auzul anunțului, care trimise un val de furie și de frustrare prin Isabel.

„Cum îndrăznește!”

— Nu urmează să facem așa ceva, protestă ea.

El se uită înapoi la ea din nou și, pentru o clipă, ea își dori să îi fi putut vedea chipul. Învăluit în umbră, era mai primejdios și mai tulburător decât fusese vreodată. Mai ales când spuse sumbru și întunecat:

— Ai spus că te vei căsători cu mine, Isabel. Mă aștept să îți onorezi făgăduiala.

— Și tu mi-ai spus că mă pot încrede în tine, Nicholas. Cu făgăduiala asta cum rămâne?

O liniște de mormânt se lăsă, nici unul din ei nedorind să vorbească după ce niște cuvinte așa grele fuseseră spuse. În cele din urmă, Nick cedă, apărându-și din nou cauza în față femeii mai tinere:

— Lady Georgiana, te-am încredințat că îți voi lua apărarea în fața fratelui tău, nu-i așa?

— Așa este.

— Și ți-am dat cuvântul meu, oricât de lipsit de valoare ar fi ajuns, se opri el, privind-o lung pe Isabel, că nu te voi forța să te întorci acasă.

— Da.

— Te rog, îngăduie-mi răgazul acesta acum.

Georgiana cugetă vreme îndelungată, privind întâi la Nick, apoi la Isabel. Hotărârea ei fiind luată, spuse:

— Vă voi îngădui un sfert de ceas, milord. Nu mai mult.

Isabel își răsuci capul spre fată și se răsti furioasă la ea:

— Trădătoareo!

— Cincisprezece minute, Isabel. Socotesc că îi poți acorda atât. Voi fi chiar aici, afară.

Isabel se uită furioasă cum tânăra iese din odaie, închizând ușa aproape de tot în urma ei, lăsând un firicel de lumină să intre în odaie. Se îndreptă spre o margine a patului și aprinse o lumânare, nedorind să rămână singură pe întuneric cu acest bărbat care se transformase atât de repede din aliat în dușman.

Aprinse cu repeziciune lumânări peste tot prin odaie până când ajunseră să se scalde în lumina lor aurie, dar regretă ce făcuse. El se schimbase în haine noi, curate. Era învești mântat în negru acum, cu o haină și o jiletcă elegante, care-i subliniau frumusețea. Ea băgă de seamă nodul perfect al lavalierei și se duse cu gândul pentru o clipă la amintirea cu el și James.

James.

Furia izbucni.

Îl câștigase chiar și pe James de partea lui.

Își încrucișă brațele, respingând răceala gândului.

— Nu am nimic să-ți spun.

— Da, mi-ai dat de înțeles foarte clar acest lucru.

El se ținea drept și nemișcat, pe de-a-ntregul netulburat. Nu îl văzuse niciodată așa, atât de stăpân pe sine. Era ca și cum ar fi devenit cu totul alt om față de acela pe care ajunsese să îl cunoască în ultimele câteva zile. Era ca și cum ar fi mințit-o. Ceea ce desigur și făcuse.

Ea își întoarse privirea de la el, nedorind să îi arate cât o duruse trădarea lui. Cu toate acestea, el văzu. Cu un oftat, vorbi, cuvintele-i mai blânde și mai amăgitoare decât înainte:

— Isabel, lasă-mă să îți explic. Nu este așa cum pare.

— Pare că ne căutai de la bun început.

El se opri.

— Asta este adevărat, dar nu te căutam pe tine. Pe nici una dintre voi, în afară de Georgiana.

— Georgiana e una dintre noi!

— Georgiana e sora ducelui de Leighton. Chiar îți imaginai că o poți ascunde la nesfârșit, Isabel?

— Nu, eu...

Se opri, nesigură pe cuvintele ei.

— Numai că nu mă așteptam că tu o să vii să o cauți.

— Sunt rareori ceea ce așteaptă oamenii.

— Da, încep să văd asta.

Se uită înspre tavan, simțindu-se cuprinsă de frustrare.

— E numai vina mea. Ți-am ușurat sarcina cerându-ți să evaluezi statuile.

— Dacă nu ar fi fost statuile, m-ar fi adus altceva aici.

— Poate că nu.

— Isabel.

Felul în care îi rosti numele îi atrase atenția.

— Sunt foarte priceput la ce fac.

— Și ce anume faci, Nick? Pentru că mie mi se pare că ești foarte priceput la a convinge femeile să-ți împărtășească secretele lor cu surâsul tău încântător și minciunile tale fermecătoare, cu galanteriile și cererile în căsătorie - apropo, asta a fost o manieră destul de impresionantă de a-mi câștiga încrederea - și apoi le trădezi pentru propriul câștig.

— Nu a fost o minciună. Totul a fost adevărat, șopti el atât de ispititor, atât de dulce și de blând, cu acea insinuare a sincerității pe care ea o socoti nespus de caldă și de îmbietoare.

Ei bine, acum știa mai bine. Ea își închise ochii. Conversația devenea istovitoare.

— Te rog, Nick. Nu socotești că ne-ai făcut destul rău? Că mi-ai făcut mie destul rău?

— Nu înțelegi!

— Ce să înțeleg? strigă ea. De câte ori nu mi-ai cerut să am încredere în tine? De câte ori nu mi-ai spus că greșesc să mă îndoiesc de tine? De câte ori nu mi-ai oferit protecția ta? Lui James? Fetelor?

— Și iată-mă! Oferta e încă în picioare!

— Pleacă numaidecât! Ai aflat ce ți-ai dorit. Însă spune-i ducelui de Leighton că ar face bine să aducă o armată când vine după Georgiana. Pentru că dacă ea nu vrea să plece, eu o voi apăra cu tot ce am!

— Iar eu voi fi lângă tine.

— Oprește-te!

Cuvintele lui o biruiră.

— Crezi că mă poți înduplecă să uit ce s-a întâmplat? Ne-ai trădat! Crezi cu adevărat că pot pune casa asta și viețile din ea în mâinile tale după tot ce-ai făcut? Nu când știu că îți vinzi loialitatea ca pe vite celui care oferă mai mult.

Cuvintele căzură ca plumbul între ei, și ea știu de-ndată că mersese prea departe. El nu mai putea rămâne nemișcat. O apucă de umeri și o trase aproape de el, silind-o să se uite în ochii lui.

— Nu! Învinuirile ți le rabd. Îți voi răbda și focul furiei. Dar nu mai tolerez să-mi insulți onoarea!

Ea deschise gura să îi răspundă, iar el continuă:

— Nu, Isabel. Ai să mă asculți. Am venit aici să o ajut pe fată. Nu să o rănesc. De știam că e aici și că e teafără, nu aș fi acceptat misiunea asta. Dar nu știam lucrurile astea. În schimb, știam că prietenul meu nu mai poate de îngrijorare. Și am făcut ce-am putut ca să îl ajut. Da, am găsit mica ta enclavă de amazoane. Da, ți-am descoperit secretele - nu că ar fi fost foarte bine tăinuite. Dar nimic din toate astea nu e treaba lui Leighton. Treaba lui Leighton e fata

aceea, zise el și îi dădu drumul la braț să arate spre Georgiana din afara odăii, și copilul din pântecele ei. Nu știi nimic despre cine sunt eu sau de ce sunt aici. Nu aveam niciodată de gând să renunț la tine. Ți-am dat cuvântul meu că te voi proteja. Că îți voi apăra secretele. Și așa voi face.

Isabel nu știu ce să spună când el îi dădu drumul și se apropie ușor de ușă. Când își puse mâna pe mânerul ușii, ea își regăsi vocea.

— De unde ai știut?

Își întoarse doar capul spre ea, însă nu îndeajuns cât să-i întâlnească privirea. Tonul lui era molcom:

— Ce să știu?

— De unde ai știut că Georgiana e grea?

Era iritare în tonul lui când îi răspunse:

— Ți-am mai spus, Isabel. Sunt foarte bun la ceea ce fac.

Vorbele lui o enervau.

— Așa cum sunt și eu.

— Da. Ești foarte bună în a ascunde.

— Sunt foarte bună în a le ascunde pe ele, îl corectă ea.

Atunci, el chiar se întoarse, cu buzele strânse într-un surâs care ei nu îi plăcea.

— O faci pentru ele.

— Da.

— Nu prea cred.

Ea clipi.

— Desigur că o fac pentru ele.

— Nu. Nu cred deloc că o faci pentru ele, Isabel. Cred că o faci pentru a te ține pe tine ascunsă. Ca să nu trebuiască tu să înfrunți lumea de dincolo de micul tău regat. Și orice ar putea să vină odată cu asta.

Ea îngheță la auzul acestor cuvinte. Nu erau adevărate. *Nu erau.*

El rămase nemișcat câteva clipe bune, ca și cum o aștepta să îi răspundă, înainte de a adăuga:

— Voi pleca în zori. Găsesc că m-am săturat de Yorkshire.

Și cu această ultimă lovitură, ca de adio, părăsi odaia, închizând ușa bine în urma lui.

După plecarea lui, Isabel se târî până în patul ei, vlăguită de duelul vorbelor și derutată de sentimentele ce o străbăteau. Păruse atât de sincer - de cinstit - de rănit.

Dar cum rămânea cu ea?

Cât de bine fusese atunci când porniseră să o salveze pe Georgiana și îl avea alături pe bărbatul acesta puternic și loial? Cât de mult îi plăcuse senzația de a avea un partener? De a putea, în sfârșit, după toți anii aceștia, să își împartă povara cu altă persoană? Cum rămânea cu alinarea pe care o simțise atunci, pentru prima oară după atâta

amar de vreme? Și cum rămânea cu singurătatea care urmase când el îi răpise toate astea?

Poate că avea dreptate. Poate că îi era teamă.

Se răsuci pe o parte, refuzând să lase gândul să o mai macine.

Trebuia să rămână furioasă.

Pentru că socotea că nu ar fi putut face față întunericului dacă și-ar îngădui să cugete la tristețea pe care o putea invoca cu atâta ușurință.

Nick nu putea dormi, așa că se îndreptă spre grajduri, supunându-se unui fel de penitență vicioasă pentru păcatul de a fi trădat-o pe Isabel. Se plimbă încoace și încolo, ținând caii treji în vreme ce își amintea ultimele zile, cugetând la toate felurile în care ar fi putut să îi fi spus adevărul Isabelei. La toate momentele când și-ar fi putut mărturisi rolul în această piesă ciudată.

Dar nu o făcuse - și, în schimb, o pierduse.

Și, dintr-odată, asta conta mai mult decât orice altceva. Își dădea seama de ironia situației. Acceptase misiunea ridicolă a lui Leighton din pricină că fusese atât de disperat să lase în urmă Londra și articolul acela de revistă prostesc. Evitase femeiuștile afectate, care erau imediat atrase de el, din rațiuni cu totul greșite.

Fusese nerăbdător să scape de ele și de toată drama care venea odată cu ele.

Și poposise aici. Într-o casă plină de femei, abundând într-atât în dramă, încât își petreceau mare parte din viețile lor deghizate, ascunzându-se de răpitori și de duci, și de Dumnezeu știe cine mai era hotărât să le găsească cu orice preț.

Dacă n-ar fi fost vorba de viața lui, ar fi fost comic.

Și în mijlocul acestui circ era Isabel - Isabel cea puternică, inteligentă, hotărâtă -, Boadicea[4] lui. Isabel cea frumoasă și pătimașă, care nu se asemuia cu nici o femeie pe care o cunoscuse vreodată. Erau atât de multe lucruri care te făceau să o admiri pe femeia aceasta. Care te făceau să ții la ea. Să o dorești.

Să o iubești.

Gândul îl făcu să încremenească.

Se putea să o iubească?

Simți cum i se strânge stomacul de groază gândindu-se la asta. Atâta vreme, el ocolise dragostea - un lucru care era perfect pentru alții, dar cu totul nepotrivit pentru el. Văzuse cum femeile mânuiau dragostea ca pe o armă. Privise cum mama sa îl distrusese pe tatăl lui. Și încă mai rău, știa ce se alesese de el când își îngăduise să încerce să iubească. Felul în care Alana întorsese dragostea împotriva lui și cum, asemenea unui maestru păpușar, îl manevrase prin deșerturile Turciei, trimițându-l drept în temniță.

Dacă trecutul îl învățase ceva, atunci asta era: dacă și-ar fi îngăduit

să o iubească pe Isabel, nu avea cum să se sfârșească bine.

Ținând ca el să plece în seara aceea, ea îi oferea o scăpare. Iată șansa lui de a o părăsi - și toată nebunia care venea odată cu ea. Putea să se întoarcă la viața lui normală și așezată din Londra, la antichitățile sale și la clubul său, și la familia sa, uitând zilele pe care le petrecuse aici, în Yorkshire.

Numai că, gândindu-se la viața aceea, care îl mulțumise pe deplin înainte de a veni aici, simți că ceva lipsea teribil. Lipseau voința puternică a Isabelei, replicile ei istețe, gura ei dulce și buclele ei brune, sălbatice, care se agățau de el de câte ori ea era în apropierea lui.

O dorea.

Se întoarse către ușa grajdurilor și, pentru o clipă, cugetă la cât de înaintată era ora. Șovăi, pe punctul de a se pune în mișcare, gândindu-se la opțiunile sale. Ar trebui să o părăsească. Poate că adormise.

O închipuire fulgerătoare cu Isabel, dulce și dornică, cu ochii pe jumătate închiși, privindu-l, ispitindu-l îi trecu prin minte... și se dovedi prea mult ca să îi poată răbda.

O dorea.

Și dacă trebuia să o trezească ca să o câștige, cu atât mai bine.

Când se strecură în odaia ei, ea dormea; avea încă pe ea pantalonii de călărie și cămașa din olandă de când o căutaseră pe Georgiana. Nu stinsese lumânările după ce plecase el și multe arseseră de tot, lăsând în urma lor ceară topită. Două încă mai ardeau: una lângă ușă, cealaltă lângă patul ei, învăluindu-i trupul adormit într-o baie de lumină blândă.

El închise ușa, știind că astfel comitea cel mai mare dintre păcate intrând în dormitorul ei fără știrea și consimțământul ei, însă asta nu îl împiedică să se furișeze aproape de ea ca să o privească cum doarme liniștită.

Era strânsă ghemotoc, întinsă pe o parte, cu fața spre ușă și spre lumină. Mâinile îi erau încleștate sub bărbie și genunchii ridicați strâns la piept, ca și cum așa s-ar fi putut apăra de orice putea aduce întunericul nopții în calea ei.

Cum ar fi fost el.

Nu rosti cuvintele, în schimb, îi cercetă chipul, sorbind-o din priviri pe femeia asta care făcuse ravagii în viața lui. Era frumoasă, cu buzele ei pline și nasul drept, cu pomeții înalți presărați cu pistrui. Se opri acolo, minunându-se de petele acelea micuțe și maronii care o dădeau de gol că muncise în soare - încă un motiv pentru care femeia asta era atât de diferită de toate celelalte.

Privirea lui îi dezmierda chipul, oprindu-se în sfârșit pe fruntea ei, acolo unde grija brăzda spațiul de deasupra nasului chiar și când

dormea - nici măcar atunci nu era liniștită.

Nick simți cum i se strânge inima când văzu cum cuta de acolo se adâncește; el îi făcuse asta. Nu se putu abține să nu întindă mâna, netezindu-i îndelung cu un deget lung cuta, făcând-o să dispară.

Atingerea fu de ajuns să îi strice somnul mult prea ușor și Isabel se trezi cu un oftat adânc, membrele întinzându-i-se pe măsură ce își revenea în simțiri.

Nick își luă un răgaz de o clipă să și-o amintească astfel - caldă, ispititoare și prea puțin conștientă de ceea ce o înconjura.

Într-o zi, avea să o trezească cu o sărutare și să o țină în pat cu orele.

Nu avu timp să zăbovească cu gândul la asta. Când îl văzu, somnul lăsă loc uimirii, apoi indignării. Se ridică dintr-odată.

— Ce cauți aici?

Își aruncă picioarele peste marginea patului, iar Nick rezistă imboldului de a se îndepărta de ea, intuind cumva că dacă ea urma să se ridice în picioare, el avea să piardă orice avantaj în înfruntarea asta.

Ea pricepu numaidecât ce făcea. Îl pironi cu privirea.

— Lasă-mă să mă ridic!

— Nu. Nu înainte de a asculta ce am de spus.

— Ai spus deja destule, Lord Nicholas.

Sunetul titlului său onorific pe buzele ei trimise un val de dezgust prin el. Cumva, trebuia să o convingă să îl asculte. Trebuia să o convingă că merită.

Disperarea se ivi, și el acționă instinctiv, ghemuindu-se în fața ei și prinzându-i mâinile într-ale sale. Ea se sili numaidecât să se desprindă din strânsoare, însă el o ținea bine și, după câteva clipe, ea renunță.

— Nu ți-am spus că-mi pare rău.

Isabel nu îi răspunse, iar buzele lui se strânseră într-un zâmbet strâmb.

— Dacă m-ai cunoaște mai bine, ai ști că nu mă prea pricep să-mi cer iertare.

— Ei bine, poate că este vremea să înveți, spuse ea simplu. Continuă.

— N-am vrut niciodată să te rănesc, Isabel. Dacă aș fi știut ce aveam să găsesc când am sosit în nord, n-aș fi acceptat niciodată rugămintea lui Leighton.

Se opri pentru o clipă, privind în jos, spre locul unde mâinile lor se împleteau.

— Asta e o minciună. Dacă aș fi știut că aveam să te găsesc pe tine în nord, aș fi venit cu ani în urmă.

Ea rămase cu gura căscată, iar el îi surâse pieziș.

— Văd că te-am lăsat fără grai. Vezi, Isabel, tu ești un fel de minune. Am întâlnit multe femei la viața mea, femei din toată lumea.

Și cu toate astea, nu am întâlnit nici una atât de puternică, de pătimașă, de încântătoare ca tine. Și trebuie să mă crezi când îți spun că nu aș face niciodată ceva care să te rănească.

— Dar m-ai rănit.

Cuvintele, pline de durere și abia șoptite, îl încurajară să se apropie și îi ridică mâinile spre buze, sărutându-le cu reverență.

— Știu că am făcut-o. Și ai tot dreptul să mă urăști pentru asta.

— Nu te urăsc.

Privi în sus spre ea atunci și, întâlnindu-i privirea, citi în ea adevărul.

— Mă bucur foarte tare să aud asta.

O cută i se ivi din nou pe frunte, și el avu o dorință grozavă să o sărute, făcând-o să dispară.

— Dar nu pricep...

— Într-o bună zi... într-o bună zi, îți voi spune totul, îi făgădui el.

Ea scutură din cap.

— Nu, Nick. Gata cu într-o bună zi! A venit vremea să-mi spui adevărul.

El trase aer adânc în piept, știind în adâncul inimii că ea avea dreptate. Că trebuia să îi spună totul... că trebuia să se dezgolească de secrete în fața ei dacă voia ca ea să mai aibă din nou încredere în el. Și cumva, odată cu recunoașterea acestui fapt, veni și forța care îi trebuia.

— Mi se pare cinstit.

Se ridică și începu să se plimbe prin încăpere, neputând sta locului în vreme ce cuvintele curgeau:

— Mama ne-a părăsit când eu aveam zece ani. Într-o zi era acolo, iar în următoarea dispăruse. Nu aveam idee unde plecase - după o vreme, îmi venea greu să cred că fusese acolo vreodată.

Se opri lângă lumânarea de lângă ușă și se întoarse cu spatele la ea.

— Ai crede că a-ți pierde mama e cel mai greu lucru pentru un copil - dar, sincer, nu a fost așa. Cel mai greu lucru a fost că nu știam ce se întâmplase. Ce o făcuse să plece. Cel mai greu lucru a fost teama că plecarea ei ar fi avut cumva... ceva de-a face cu mine.

Ea dădu să vorbească, însă el continuă, nevoind să se oprească, temându-se că nu va putea începe din nou dacă ar fi făcut-o.

— Am devenit obsedat de plecarea ei. De motivul din spatele ei. Tatăl meu a poruncit ca toate lucrurile ei să fie aruncate la doar câteva zile după dispariție, însă eu stăruiam în a găsi ceva care să mă îndrepte în direcția potrivită. Am găsit un jurnal, și în el, planurile ei de viitor. Pleca spre Continent. Se ducea întâi la prietenii din Paris, apoi în Italia. O numea „*aventura*” sa, râse el ușor. Se pare că nici copiii și nici căsătoria, și nici titlul de marchiză nu erau destul de palpitante pentru mama. N-am spus nimănui că am găsit jurnalul

acela. Nici fratelui meu și cu atât mai puțin tatălui meu. Însă l-am păstrat ani de zile până când am terminat școala. Până atunci, tatăl meu murise și Gabriel devenise marchiz, iar eu nu eram nimic, clătină el din cap. Așa că m-am dus pe Continent.

— Ca să-ți găsești mama, șopti ea.

El încuviință din cap la auzul cuvintelor.

— Desigur că până atunci ajunsesem în plin război și orice mijloace aș fi avut pentru a da de urma mamei mele dispăruseră de mult. Însă eram tânăr și voinic, eram copt la minte și cunoșteam și un ofițer cu grad înalt din cadrul Ministerului pentru Război - pe care întotdeauna am crezut că Gabriel îl mituise pentru a mă ști în siguranță câtă vreme hoinăream printr-o zonă de război -, care observase patima mea de a lua urma oamenilor și care m-a luat sub aripa lui și m-a învățat să urmăresc.

Isabel îl privi cum își trece degetele pe deasupra flăcării lumânării o dată, de două ori. El își putea da seama că era curioasă - disperată să pună întrebări. Așteptă în liniște până când ea nu mai putu răbda și spuse:

— Și pe cine ai urmărit?

Ridică abia vizibil dintr-un umăr.

— Pe oricine trebuia să fie găsit. M-am specializat în oameni care mergeau în Orient. Îmi păsa foarte puțin ce făceam și mult mai mult unde mergeam. Munca s-a dovedit un mijloc către un țel foarte mulțumitor. Vedeam lumea și asta pentru prețul mai mult decât corect al câtorva zile de lucru ori de câte ori Coroana căuta pe cineva.

— Ai... dădu ea să întrebe, dar se opri, vădit nehotărâtă. Ai rănit vreodată pe cineva?

El cugetă la întrebare vreme îndelungată. Nu voia să o mintă. Nu voia să se mintă pe el însuși. Se uită în altă parte când îi răspunse, pierzându-se în cuvinte:

— Niciodată intenționat. Sarcina mea se încheia atunci când persoana dispărută era găsită. Nu mai erau grija mea după aceea.

— Așadar, ar fi putut fi răniți.

El se uită la ea.

— Da, ar fi putut.

Ea stărui:

— Deci și tu ai fi putut fi rănit.

— Da.

Isabel îi susținu privirea multă vreme înainte de a se ridica, traversând odaia să se așeze în fața lui. Îl înfruntă, și Nick fu încă o dată uluit de tăria ei.

— De ce te-ai oprit?

El rămase tăcut vreme îndelungată, cugetând la întrebare. Știa că răspunsul avea să însemne ceva pentru ea - că ea urma să găsească o

măsură să îl înțeleagă prin cuvintele pe care el le rostea. Ar fi vrut ca ele să aibă sens. Însă, mai mult decât atât, ar fi vrut să fie adevărate.

— Nu știu. Poate că m-am oprit din pricină că devenisem prea bun la asta, din pricină că îmi plăcea prea mult. Poate că m-am oprit din pricină că nu îmi păsa de oamenii pe care îi căutam. De cei pe care îi găseam.

El îi întâlni privirea, dorindu-și să poată să o facă să înțeleagă.

— Sau poate că m-am oprit din pricină că lor nu le păsa de mine.

Cuvintele plutiră în aer între ei și el făcu un pas spre ea, ajungând astfel mai aproape, micșorând distanța dintre ei.

— Nu ar fi trebuit să accept niciodată misiunea asta... dar Leighton e un prieten vechi și nu l-am putut refuza. Îți jur, Isabel. N-am venit să te rănesc pe tine, pe Georgiana, pe James sau pe vreuna din fete. Dacă m-aș fi gândit vreodată că aș fi putut să îți fac vreun rău... nu aș fi venit niciodată.

Isabel își înclină capul spre al ei și frunțile lor aproape că se atingeau.

— Nu vreau decât fericire pentru tine. Nimic decât plăcere. Te rog, mai dă-mi o șansă.

Ea închise ochii la auzul cuvintelor șoptite, și el văzu emoția jucându-se pe chipul ei. Își ținu răsuflarea, sperând că îi spusese destule cât să o câștige de partea lui. Umbra unui zâmbet scânteie pe buzele ei, însă dispăru așa de iute că, dacă nu ar fi privit-o atât de atent, nu ar fi băgat de seamă. Ea își deschise ochii, căprui și fermecători, auriți de lumina scânteietoare a lumânărilor.

— Sunt speriată și îngrijorată, și deloc convinsă că fac bine că mă încred în... tine, însă... sunt destul de fericită că ai venit, în Yorkshire, șopti ea, și în seara asta.

El dădu drumul suflării pe care o ținea, expirând zgomotos și, străbătut de plăcere, se întinse spre ea să o ia la el în brațe. Și apoi făcu singurul lucru pe care s-ar fi putut gândi să îl facă.

O sărută.

CAPITOLUL 18

Se jurase să nu cadă victimă cuvintelor lui frumoase și făgăduielilor ademenitoare. Însă când el își mărturisise trecutul, o câștigase din nou. Chiar și când se mustrase aspru pentru că se încrezuse în el, nu se putu opri din a dori să aibă din nou încredere în el. Și apoi el o sărutase și amestecul de emoții din lăuntrul ei se distilase într-un singur gând puternic.

Îl voia pe acest bărbat în lumea ei.

Gândul, la care se adaugă mângâierea lui irezistibilă, descătușase ceva adânc în sufletul ei - locul în care cele mai tainice dorințe ale ei fuseseră ferecate pentru a nu fi văzute niciodată... pentru a nu fi împărtășite niciodată. Însă acum, aici, era acest bărbat care părea capabil să îi dărâme zidurile de apărare înălțate, cu o singură atingere.

Ea suspină peste buzele lui, iar el adânci sărutarea, revendicându-i gura cu o tandrețe dură care trimise un fior de plăcere prin ea. Săruturile lui deveneau mai apăsate și mai adânci, tot mai năvalnice, punctate de pauze lungi, ispititoare în care îi șoptea numele ca și cum era o binecuvântare. Ea se agăță de brațele lui, puternice și calde sub mânecile cămășii, și se ținu de el - stânca ei într-o furtună a senzațiilor.

Mâinile lui erau peste tot, dezmierdându-i umerii și brațele; apoi o ridică în sfârșit, până când ea nu putu face altceva decât să îl cuprindă cu brațele și cu picioarele. Nick o lipi de el câteva clipe bune, îngropându-și fața în gâtul ei și trasând cu limba cercuri mici, ispititoare pe pielea delicată de acolo. Dezmierdarea o făcu pe Isabel să țipe de plăcere, iar el își înălță capul, ochii-i albaștri scânteind în lumina slabă.

Își sprijini fruntea de a ei:

— Isabel, ar trebui să-mi spui să plec.

Ea făcu ochii mari la auzul cuvintelor.

— De ce?

— Pentru că dacă nu ai s-o faci, voi rămâne.

Cuvintele, joase și cernute cu emoție, făcură să o străbată un val adânc de plăcere. Când îi răspunse, nu o recunoscu pe femeia care vorbi:

— Și dacă ți-aș spune că vreau să rămâi?

El nu răspunse vreme îndelungată, și ea fu îngrozită de gândul că poate spusese ceva greșit. Făcu un singur pas mare și o așeză pe masa din spatele ei. Îi cuprinse chipul în mâinile lui mari, puternice și își

așeză buzele pe ale ei încă o dată, răpindu-i gândul și suflarea deopotrivă, cu un sărut lung, fermecător.

Când își ridică capul, suflau amândoi greu.

— Dacă vrei să rămân, va fi nevoie de o armată ca să mă facă să plec.

Isabel își ridică atunci mâinile, afundându-și degetele prin pletele lui negre, trăgându-l în jos să îl mai sărute o dată. Înainte ca buzele lor să se atingă, ea-i spuse un cuvânt - mai mult suflare decât sunet:

— Rămâi.

El scoase un mârâit drept răspuns și îi puse stăpânire cu forța pe gură, în timp ce îi trăgea cămașa din pantalonii bărbătești și își punea mâinile pe pielea moale, caldă de dedesubt. Fără să se desprindă din sărut, Nick urcă cu dezmierdarea, trăgând olanda după el, până când, în sfârșit, ea își ridică brațele deasupra capului, lăsându-l să îi dea jos cămașa. Deodată sfioasă, Isabel se acoperi.

— Nu, îi șopti el, așezându-i pe buze câteva săruturi delicate, care o înnebuneau. Nu te ascunde de mine. Nu în noaptea asta.

Mâinile lui o mângâiară pe brațe și coborâră până când degetele li se împreunară și o făcu să își descopere sânii.

— În seara asta, sunt ai mei. Să fac cu ei ce poftesc.

Își așeză buzele pe unul din sâni, și toată neliniștea ei se topi, lăsând loc numai plăcerii. Își închise gura în jurul sfârcului, trăgând, lingând și tachinând până când ea țipă ușor și se arcui spre el, disperată după mai mult. Simțind mișcarea, el îi prinse pulpele cu mâinile și-i trase miezul înfierbântat spre el, făcând-o să își înfășoare picioarele în jurul mijlocului lui când o ridică să îi atingă mai bine sânii și supse mai năvalnic.

Ea se zvârcoli și se frecă de el, vigoarea lui trimițând un val de plăcere prin ea. El își gemu plăcerea, iar ea se împinse în el, legănându-și șoldurile o dată, de două ori, înainte ca el să își smulgă gâfâind gura de pe sânul ei. Întâlnindu-i privirea, văzu puterea feminină din ei și îi cuprinse buzele într-un sărut îndrăzneț, binevenit; apoi își plimbă gura pe obrazul ei și îi prinse în cele din urmă lobul unei urechi între dinți și mușcă ușor.

— Strengărițo!

Isabel îi șopti numele, pe jumătate rugăminte, pe jumătate protest, iar sunetul îl stârni. Ea simți schimbarea din el... Nu mai era doar un bărbat - era ceva mai primitiv - și când o ridică din nou, ea știu precis spre ce se îndreptau.

El o urmă jos pe pat, punând din nou stăpânire pe gura ei într-un sărut sălbatic și disperat - o dezmierdare dulce, care-i fură judecata, lăsând în loc doar pasiunea.

Mâinile lui fură libere să îi umble pe tot trupul și le coborî să mângâie trunchiul, netezindu-i pielea înfierbântată de acolo până

ajunse la betelia pantalonilor; o palmă urmându-i curba pântecelui. Se opri atunci acolo și toată simțirea - toată căldura, mângâierea și plăcerea tremurătoare strânse acolo.

El își înălță capul, așteptând ca ea să deschidă ochii și să îl privească, iar când o făcu, ea văzu că o urmărea atent, cu o licărire nărăvașă în priviri.

— Nu am avut niciodată plăcerea de a scoate pantalonii unei iubite.

Iubită. Cuvântul răsună între ei, o promisiune întunecată, și ea fu șocată de recunoașterea intimă că, după această noapte, asta avea să fie. *Iubita lui*.

Mâna lui zăbovi, așteptând permisiunea ei.

— Cred că a venit vremea, șopti ea, sfioasă și îndrăzneață deopotrivă, iar asta fu toată libertatea de care el avu nevoie.

În numai câteva secunde, era goală sub el, cu ochii închiși față de adevărul momentului, rușinată, emoționată, agitată, stângace.

— Isabel, deschide-ți ochii.

Ea scutură din cap.

— Nu pot.

— Poți, draga mea. Privește-mă!

Ea trase aer adânc în piept tremurând și privi în sus spre el, conștientă fiind de poziția ei, goală în fața privirii și a atingerii lui. Își duse o mână în jos ca să-și acopere peticul de bucle dintre picioare, neputând rămâne în întregime goală în fața lui. Ochii lui albaștri scânteiară văzând gestul.

— Nu, dragostea mea, nu te ascunde de mine.

— Eu... trebuie.

O umbră de zâmbet se ivi pe chipul lui.

— Ești așa de frumoasă și nici măcar nu o știi.

Cuvintele îi îmbujorară obrajii.

— Nu sunt.

— Ba da, ești.

Își așeză un deget peste buzele ei.

— Aici - apoi îl coborî de-a lungul gâtului până la vârful unui sân, și aici - pe curba pântecelui ei -, și aici - pe spatele mâinii care îi ocrotea însuși miezul. Și aici, Isabel... aici mă faci să sufăr.

Cuvintele făcură să o străbată un val de plăcere. Nimeni nu îi mai spusese vreodată că e frumoasă. Și acum, aici, în liniștea ocrotitoare a acestui loc în care dormise toată viața ei, bărbatul acesta îi arăta exact cât era de frumoasă.

— Mi-ar plăcea să te văd, spuse ea ușor. Cred că tu însuți ai putea fi foarte frumos.

El zâmbi larg.

— Nu cred că ăsta e cuvântul potrivit, dragostea mea. Dar dacă vrei

să vezi... departe de mine gândul de a-ți refuza plăcerea.

Ea chicoti la auzul cuvintelor, și el o sărută iute.

— Îmi place să te aud râzând. Nu aud asta suficient de des.

Nick se rostogoli pe spate, cu mâinile sub cap.

— Gata, frumoasa mea. Sunt doar al tău. La auzul cuvintelor, ea făcu ochii mari șocată, văzându-l lângă ea, nemișcat, cu o licărire în privire, așteptând-o.

— Eu... n-aș putea.

El râse făcând patul să se zguduie ușor sub ea.

— Te asigur, Isabel. Poți.

Ea se răsuci pe o parte și ridică o mână să îl atingă, însă se opri chiar înainte să o facă.

— Eu... nu știu unde.

Râsul se transformă într-un geamăt.

— Oriunde, dragostea mea. Oriunde e mai bine decât chinul de a nu o face.

Ea își așeză mâna pe pieptul lui, a cărei lățime și voinicie o copleșiră. El părea că simte asta și îi luă mâna ca să i-o îndrume, dezmierdându-și cu ea pieptul de sus în jos și câmpiile netede ale pântecelui, până la locul unde cămașa îi era băgată în pantaloni. Ea îi privi centura, întrebându-se ce ar trebui să facă.

— Vom face numai ce e plăcut, Isabel. Doar ce e bine.

Era ceva în cuvintele lui care o liniști, care o făcu să vrea să meargă mai departe.

— Ce-ți dorești?

Ea îi întâlni ochii, albaștri și serioși.

— Întotdeauna mă întrebi asta.

— Vreau să știu, zise el simplu. Vreau să-ți ofer doar ce îți dorești.

„Pe tine te vreau.”

Ea se reținu din a rosti cuvintele.

— Vreau să te văd fără cămașă.

Fără să scoată un cuvânt, el se ridică, își trase cămașa peste cap și o trimise fluturând de-a lungul odăii. Isabel înghiți în sec. Era perfect. Era precum una dintre statuile ei.

Se ridică și ea atunci, din nou agitată.

— Eu... nu cred...

El se întinse după ea și o trase spre el, făcând-o să îl încalece.

— Poate că n-ar trebui să mai gândești atât, frumoasa mea.

Apoi o sărută din nou și se rostogoliră din nou pe pat, iar el o lasă pe ea să conducă. De data asta, ea fu cea care se folosi de dinți, de buze și de limbă, deschizând calea să se exploreze unul pe celălalt. Când se dădu înapoi să își tragă suflarea, el o mută să stea ea deasupra lui și spuse, implorând mai mult decât rugând:

— Lasă-ți părul liber.

Ea își ridică mâinile să facă ce îi ceruse și el gemu, cercetând-o atent cu mâinile și ochii.

— Ești o sirenă!

Isabel surâse, bucurându-se de felul în care părea că este vrăjit de ea.

— Chiar sunt?

El îi întâlni privirea.

— Creez un monstru.

— Poate, recunoscu ea, aplecându-se până când fură acoperiți de buclele ei arămii.

Îl sărută atunci încet și prelung, dezmierdându-i buza de jos cu limba, apoi coborî cu buzele pe gât și în jos pe povârnișurile netede ale pieptului lui. Când ajunse la unul dintre sfârcuri, se opri, ridicându-și ochii spre ai lui. El o privi pe sub pleoape grele, și ea putu simți că își ținea răsuflarea.

— Îți place și ție la fel de mult ca mie?

El nu se mișcă.

— De ce să nu aflăm? întrebă el fără să se miște.

Ea își așeză gura acolo, lingând delicat locul înainte să își închidă buzele în jurul sfârcului și să repete mișcările lui de mai devreme, trecând ușor cu dinții pe deasupra lui, apoi îl trase în gură. El gâfâi, înfigându-și mâinile în părul ei și șoptindu-i numele. După câteva clipe bune, Nick nu mai rabdă și o ridică de pe el. Ea îl privi și spuse:

— Nu ți-a plăcut?

El râse, rămas fără suflare.

— Mi-a plăcut prea mult, dragostea mea.

El îi puse din nou stăpânire pe gură și limbile lor se uniră într-un sărut prelung și pătimaș, apoi ea își puse amândouă mâinile pe pieptul lui și se sprijini pe el.

— Mi-ar plăcea să îți dai jos pantalonii acum.

Aceștia dispărură într-o clipită, iar ea rămase fără aer când el o rostogoli pe pat, așezându-se între picioarele ei lungi și zvelte, preluând controlul încă o dată. O sărută în jos pe gât, oprindu-se să îi muște ușor clavicula, înainte să mângâie locul cu limba, făcând-o să se zvârcolească sub el.

— Nick... șopti ea, nu...

Se opri când auzi cuvântul, ridicându-și capul pentru a-i întâlni privirea.

— Ce este, frumoasa mea?

— Vreau să te ating.

El rămase complet nemișcat și, pentru o clipă, ea crezu că avea să îi refuze rugămintea.

— Te rog... adăugă ea.

El își ținu capul pe sânul ei vreme îndelungată, de parcă își aduna

puterile și se rostogoli înapoi pe spate, lăsând-o pe Isabel să îi cerceteze în voie trupul gol. Ea își plimbă degetele pe povârnișurile trunchiului său, descoperindu-i mușchiul neted, pielea caldă și locul unde o cicatrice lungă, ieșită în relief se înfășură pe partea lui dreaptă. Se opri acolo, mângâindu-l, recunoscătoare că supraviețuise atacului care îi lăsase așa un semn. Când își mișcă din nou mâinile, ținta lor fu clară. Îi mângâie nesigură bărbăția lungă și tare, el inspiră adânc o dată, iar ea se opri, nehotărâtă.

— Asta e...

El gemu când auzi cuvintele, punctate de strângerea nesigură a mâinii ei.

— Da, Isabel.

Puterea feminină curgea prin ea.

— Arată-mi!

Ochii lui licăriră și își puse o mână pe a ei, făcând întocmai cum îi ceruse. Privind mișcarea lor împreunată, îi arătă exact cum să-l atingă, cum să mângâie, până ajunseră amândoi să sufle greu. Într-un final, el opri mișcarea, ridicându-i mâna la buze și sărutându-i palma.

— Ajunge, frumoasa mea...

— Dar vreau să...

El râse sălbatic.

— La fel și eu, dragostea mea. Însă nimic nu mă va ține departe de tine în noaptea asta. Și dacă te las să îți continui dulcea tortură, noaptea asta se va sfârși prea iute.

El se rostogoli din nou deasupra ei, punându-se între picioarele sale și coborî de-a lungul trunchiului, așezând sărutări blânde și umede pe trunchiul ei, apoi se opri acolo unde ea se deschidea. Își vârî un deget adânc înlăuntrul ei.

— Ah, spuse el, cu o voce joasă și pătimașă. Ești atât de umedă aici. Simți?

Ea își mușcă buza când simți cum degetele lui o mângâie delicat, o dezmiardă. El mai adăugă un deget primului și, cu degetul mare, începu să facă cercuri acolo unde era chiar miezul ei, acolo unde se adunase toată plăcerea. Isabel se zvârcoli pe pat, apucând strâns cuvertura și mușcându-și buza ca să nu țipe. El nu opri tortura așa cum îl rugă ea.

— Asta îți dorești, frumoasa mea?

— Da... se auziră cuvintele ei cu un geamăt ușor.

— Aici?

Degetul lui mare trasă cercuri tot mai iute, apăsă mai tare.

— Da, te rog...

— Atât de politicoasă. Atât de pasională. Volupta mea.

Încetini mângâierea până la un ritm de nesuportat.

— Dar asta nu e tot ceea ce vrei, nu-i așa?

Ea își deschise ochii, întâlnind emoția dintr-ai lui.

— Eu...

— Spune-mi, Isabel. Ce vrei cu adevărat?

— Vreau... te vreau pe tine.

— Care parte din mine?

Ea roși și se împinse în el mai tare, făcându-l să se miște mai iute.

— Nu, Nick...

El afișă un zâmbet neobrăzat și ticălos.

— Oh, da, Isabel... ce parte din mine...

Se opri cu totul atunci, cu degetele adânc în ea, dar fără să le miște, degetul mare îndepărtat din locul unde totul părea să înceapă și să se sfârșească.

— Nick!

Îi strigă numele ca pe o rugăminte și ca pe un protest.

— Trebuie numai să o ceri, Isabel.

— Gura ta, șopti... Gura ta o vreau.

— Ce fată bună!

Își puse gura pe ea, cu buzele și limba apăsând perfect pe ea, dezmierdând și lingând cu o intensitate de care avea nevoie cu disperare - un bici al plăcerii care îi fura rațiunea. Își strânse mâinile în părul lui, pe când el îi aducea plăcere cu degetele și limba, mârâind la rândul lui înfierbântat pe ea. Sunetul aduse cu sine culmea simțirii, un val puternic de plăcere.

Ea îi strigă numele în timp ce gura lui o adora până nu mai știu de ea; se împinse înspre el, plăcerea curgând prin ea până când nu mai putu să facă altceva decât să-l țină lipit de ea, temându-se să piardă singurul lucru pe care se sprijinea lumea ei.

După ce își reveni în simțiri, el își ridică gura de pe ea și o sărută, croindu-și drum în sus pe trupul ei, mângâindu-i sânii, jucându-se cu vârfurile lor până ea suspină; apoi îi luă gura într-o altă sărutare prelungă și pătimașă.

— Nu trebuie să-ți fie niciodată teamă să ceri ceea ce îți dorești, draga mea. Nu cu mine.

Ea deschise ochii și se uită la el.

— Vreau și restul.

Albastrul ochilor lui se întunecă deodată la auzul cuvintelor ei.

— Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

— În întregime. Și ai spus că tot ceea ce trebuie să fac este să cer.

El se mișcă și se apăsă pe ea, și ea îi putu simți lungimea bărbăției tari și grele. Se ridică spre el, nerăbdătoare pentru următoarea parte a dansului său minunat. El își recapătă suflul, și ea își putu da seama că se silea să rămână nemișcat.

— Isabel, ți-a vorbit cineva... vreodată... despre asta?

Ea clătină din cap.

— Am văzut animale.

El surâse strâmb.

— Nu e chiar același lucru.

Ea se împinse înspre el din nou.

— Nick... te rog. Nu-mi pasă.

Cicatricea lui se făcu toată albă, și ea își ridică o mână pentru a netezi semnul cu un deget, sperând să îmblânzească demonii cu care se lupta.

— Vreau asta. Te vreau pe tine.

— Va durea, frumoaso. Doar prima dată. Însă mă voi revanșa față de tine.

Inima i se strânse la auzul acelor cuvinte.

Își făcea griji pentru ea.

Și ea știu în clipa aceea că bărbatul acesta - atât de plin de grijă față de ea chiar și în acest moment, când nu se putea gândi la altceva decât la cum îl simțea deasupra ei - nu îi dorise niciodată răul.

Zâmbi, trecându-și mâinile prin părul lui și îl trase în jos să îl sărute.

Când se despărțiră, ea șopti:

— Am încredere în tine.

Și cuvintele părură că fac totul să fie bine. El se ridică atunci, abia împingându-se înăuntrul ei, lăsându-i timp să îl primească. Ea își înclină capul, evaluând senzația.

— E straniu.

El râse ușor la auzul cuvintelor.

— Și devine și mai straniu de atât, draga mea. Dar vom încerca ceva mai mult.

Se legănă asupra ei, intrând puțin mai adânc de fiecare dată, până când ea oftă de plăcerea mișcărilor.

— Asta nu se simte straniu. Se simte plăcut.

— Doar plăcut?

— Chiar minunat.

— Bun.

El împinse adânc și ea gemu, făcând ochii mari, pe când el se împinse în ea în întregime. Se opri, ținându-se deasupra ei.

— Isabel? Ești...

— Straniu din nou, spuse ea cu vocea strânsă, îndurerată.

O iubea pe femeia aceasta.

Gândul îi veni limpede și cu repeziciune, exact când nu era momentul să cugete la asta. Dar știu, fără umbră de îndoială, că era adevărat. Își atinse buzele de ale ei într-un sărut blând, reverențios.

— Voi face să fie mai bine, frumoaso.

El se mișcă, ieșind ușor din ea, iar ea-i cuprinse brațul când simți

mișcarea.

— Oh. Oh, asta se simte...

El își inversă mișcarea, întorcându-se la ea.

— Da?

— Nick, oftă ea.

— Iubesc felul în care îmi rostești numele.

Se mișcă apoi cu mișcări adânci și blânde, care îi goniră durerea, lăsând doar plăcerea pură. Când ea se ridică să îl primească mai bine, el știu că era a lui. Îi citi mișcările, urmând-o acolo unde îl ducea trupul ei, nerăbdător să o ajute să-și găsească plăcerea.

— Spune-l din nou.

Începu să o pătrundă mai adânc, mai iute și tensiunea care urca deveni de nesuportat.

— Nick, șopti ea.

— Din nou.

— Nick! strigă ea.

— Sunt aici, iubire, spuse el, prinzându-i privirea. Privește-mă, Isabel!

— Nu pot... E prea mult, gâfâi ea. Te rog, nu știu...

El își coborî gura la urechea ei, șoptindu-i tandru:

— Știu. Acceptă. Am să te prind când o să cazi.

Și ea făcu precum îi zise el, prăbușindu-se, zvârcolindu-se sub el, epuizându-l cu un ritm amețitor, aproape de nesuportat. Îi strigă din nou numele și el o prinse într-adevăr, găsindu-și propria plăcere numai după ce ea o trăi pe de-a-ntregul pe a ei.

El se dezlănțui deasupra ei, pătrunzând-o o ultimă dată înainte să se prăbușească la pieptul ei, respirația grea a amândurora fiind singurul sunet din odaia întunecată și tăcută.

Nick zăbovi acolo vreme îndelungată, silindu-se să își vină în simțiri, să își recapete puterea de a gândi, înainte de a-și ridica trupul greu de pe ea, chiar și când ea îl ispiti să rămână protestând față de gestul lui.

Se sprijini într-un cot lângă ea și își trecu mâinile peste pielea ei înfierbântată. Ea tremură și se ghemui lângă căldura lui.

Îi simți buzele schițând un zâmbet pe pieptul lui și se trase înapoi pentru să îi întâlnească privirea.

— Ce e?

— N-a fost ciudat la sfârșit.

El rânji:

— Nu?

— Nu.

— Atunci cum a fost?

Ea își înclină capul, cugetând la întrebare.

— Cred că a fost chiar remarcabil.

Nick o sărută iute și pătimaș și când își înălță capul, spuse:

— Așa a fost.

Ea adormi în lungile momente care urmară, și el o privi cum doarme liniștită, gândindu-se la femeia asta atât de puternică, de blândă și de frumoasă. Iată o femeie care *trăia*. Era plină de pasiune și de mândrie și nu accepta nimic decât ce i se părea ei a fi corect și cinstit. El cugetă la evenimentele din ziua aceea, la felul atât de vehement în care consimțise să se mărite cu el...

La felul în care ripostase așa de violent atunci când el se dovedise a fi diferit față de ceea ce crezuse ea la început.

Se cuibări lângă el, oftând în somn, iar sunetul îi accentua rușinea. Ajunsese să aibă încredere în el, să creadă în el și în viața pe care i-o promisese, și el îi furase orice urmă de siguranță. Și, în vreme ce trupul ei avea în mod vădit încredere în el, urma să îi ia ceva timp să-i recâștige și restul.

Nu avea să se oprească până când nu va fi făcut chiar asta.

O iubea.

În momentul acela, în care își recunoscu pentru a doua oară sentimentele, simți întreaga greutate a cuvintelor. Și groaza care venea odată cu ele.

— Isabel! Isabel, trezește-te!

Isabel se ridică în capul oaselor în pat la auzul bătăii în ușa dormitorului. Sunetul era deconcertant și, pentru o clipă, nu știu unde se afla sau ce se petrecea.

Când întâmplările nopții trecute îi năpădiră amintirea, simți că rămâne fără aer și își duse repede un deget la gură să nu cumva să schițeze vreun sunet și căută prin odaie să vadă dacă Nick mai era acolo.

Dispăruse, la fel ca orice dovadă că fusese vreodată prezent. Băgă de seamă că îi mutase până și hainele, care fuseseră aruncate alandala, și i le orânduise pe un scaun lângă șemineu. Grija cu care își acoperise urmele o făcu pe Isabel să fie recunoscătoare, dar și dezamăgită deopotrivă - recunoscătoare că luase asemenea măsuri să îi apere reputația în fața celorlalți locatari ai Townsend Park și dezamăgită că se strecurase așa de ușor din odaia ei, fără să privească măcar înapoi.

Era ca și cum o făcuse de nenumărate ori până atunci.

Râse batjocoritor gândindu-se la asta. Nu îi păsa dacă o mai făcuse de o sută de ori înainte.

Obiceiurile lui nu erau grija ei.

De o sută de ori părea un pic cam mult totuși.

Ciocănitul se auzi din nou atunci, distrăgând-o, din fericire, de la gândurile ei.

— Isabel!

— Intră!

Lara dădu buzna în odaie la auzul învoirii, despletită și cu răsuflarea întretăiată.

— Trebuie să te îmbraci!

Cu un oftat, Isabel dădu la o parte păturile și coborî din pat, îndreptându-se spre șifonier să își ia niște haine.

— Știu că am dormit mai mult, dar nu poate fi așa de târziu. Cât e ora?

Lara îngheță în mijlocul camerei, privind-o cu ochii mari pe Isabel.

Isabel se întoarse:

— Ce este?

— De ce nu porți nimic?

Isabel se uită în jos la ea, acoperindu-și pe dată părțile rușinoase silindu-se să nu roșească... fără succes.

— Eu... n-am... adică...

Se opri, iritată de căutarea ei chinuitoare pentru un răspuns rapid și rezonabil.

— Îmi era cald, încheie simplu, apucând cea mai la îndemână rochie și ascunzându-se în spatele paravanului să evite și mai multă stânjeneală.

Putu auzi neîncrederea din vocea verișoarei ei când răspunse:

— Ți-era cald?

— Întocmai. Este aproape iulie, Lara.

— În Yorkshire. Noaptea.

— În fine, zise Isabel, dorindu-și ca Lara să o creadă.

Trase cu ochiul pe după marginea paravanului și o văzu pe verișoară cum cercetează cu grijă odaia.

Trebuia să îi distragă atenția.

— Lara.

Cuvântul îi captă atenția celeilalte femei.

— Voiai să discutăm ceva? Poate motivul pentru care ciocăneai așa în ușa mea, strigând să mă trezesc și să mă îmbrac?

Ochii Larei se măriră.

— Da!

Isabel ieși de după paravan, legând un cordon lung la rochia de dimineață de un albastru-închis.

— Ce este?

Lara își țuguie buzele.

— Nu o să-ți placă asta.

Isabel încremeni. *Se putea ca Nick să fi plecat*? Spusese că va pleca noaptea trecută... Însă asta fusese înainte... ei bine, înainte că lucrurile să se schimbe.

— Ce este? repetă Isabel, nesigură.

— Avem un vizitator.

Un sentiment de groază o cuprinse.

Totul avea să se schimbe.

— Cine este?

Lara își strânse mâinile în față, șovăind.

Densmore. Tutorele era aici. Casa, fetele, James - soarta lor era în mâinile lui acum.

Și Nick avea să plece. Nu mai era nimic care să îl țină aici. Nu mai era nevoie de el pentru statuile de marmură sau pentru orice altceva.

Cu toate că, dintr-odată, ea părea să aibă nevoie disperată de el.

Simți o durere în piept.

Avea să fie singură din nou.

— E Densmore, răsună sec vocea ei în odaie.

— Nu, clătină Lara din cap. E ducele de Leighton. A venit să își ia sora.

CAPITOLUL 19

Câteva minute mai târziu, Isabel își lipea urechea de ușa grea de mahon din biroul contelui. Înăuntru putea auzi zumzetul de voci joase, bărbătești, însă cuvintele lor erau imposibil de deslușit. Se aplecă mai aproape, blestemându-l pe strămoșul care alesese o ușă atât de masivă.

În vreme ce cugeta că strămoșul în cauză poate învârtea lucruri ce nu trebuiau auzite, alegerea unui lemn gros de cinci centimetri demonstra o lipsă clară a simțului de prevedere când venea vorba de cerințele generațiilor viitoare.

— Nick e acolo cu el? șopti ea.

— Da, răspunse Jane la fel de încet. I s-a alăturat aproape imediat.

Isabel îi aruncă o privire furioasă majordomului.

— Și de ce i s-a oferit ocazia de a se întâlni cu ducele înaintea mea?

Jane avu bunul-simţ să se arate mâhnită.

— A cerut să vă vadă pe tine, pe lordul Nicholas și pe sora lui când a sosit. De vreme ce știam că de sora lui nici nu putea fi vorba, am optat pentru tine și pentru lordul Nicholas, nedorind să îl înfurii pe omul ăsta mai tare decât era deja.

— Ți se pare furios?

— Nu e că pare. Omul chiar este furios.

— Ei, presupun că nu ar trebui să fiu surprinsă să aud asta.

Isabel și își lipi din nou urechea de ușă.

— N-o să auzi nimic așa, șopti majordomul.

— Da, Jane, am aflat și eu, mulțumesc.

Despre ce vorbeau ei acolo?

Oare Nick le apăra cauza?

Sau le trăda încrederea încă o dată?

Isabel înăbuși gândul. Fără îndoială că, după noaptea trecută...

— Vrei să te strecori pe afară pe lângă casă să vedem dacă îi putem auzi pe sub fereastră?

Isabel cugetă la asta pentru o clipă, înainte să își dea seama cât de lașă ar părea o astfel de acțiune. Cu un oftat de frustrare, se întoarse cu spatele la ușă și privi spre scara din mijlocul holului mare al conacului, acolo unde stăteau Lara și Georgiana.

— Nu, am să intru.

Își propti mâna pe mânerul ușii înainte că Lara să o poată opri.

— Nu ai de gând să bați?

— Nu am de gând. Din două motive. În primul rând, apreciez

elementul surpriză. Și, în al doilea rând, este casa mea. Ducele ar face bine să se obișnuiască cu ideea asta.

Nu luă în seamă cele trei perechi de ochi mari, mirați, care o priveau și intră în birou, închizând ușa tare în urma ei.

— La naiba, Leighton, nu mă asculți...

Nick își pierdu șirul gândurilor când intră ea, întorcându-se spre ea să îi facă o plecăciune scurtă.

Isabel băgă de seamă preocuparea din ochii lui albaștri și ignoră felul cum îi zvâcni inima de îndată ce îl văzu.

Era prea chipeș pentru binele amândurora.

Își întoarse atenția către cel de-al doilea bărbat din încăpere.

Care nu era mai prejos.

Ducele de Leighton părea a fi un înger. Nu mai văzuse niciodată pe cineva ca el - un bărbat care nu putea fi descris altfel decât frumos. Era înalt și bine făcut, cu capul plin de bucle blonde, pomeți înalți și ochi ca ai surorii sale - de culoarea mierii calde, proaspăt scoasă din fagure. Fără îndoială că un bărbat perfect ca el nu putea fi aroganța întruchipată, așa cum socotea toată lumea.

— Presupun că dumneata ești femeiușca care o ascunde.

Tonul lui era sec și categoric. Aparent, era și arogant și poruncitor. Și nepoliticos.

— Leighton, îi mârâi Nick numele.

Isabel se îndreptă de umeri și ignoră plăcerea pe care o simți la auzul tonului său amenințător.

Nu avea nevoie de el. Nu avea să aibă.

— Sunt *Lady* Isabel.

În caz că ducele auzise accentul pe care îl pusese pe titlul ei nobiliar, nu lăsă să se vadă.

— Mă bucur că ai găsit în sfârșit timp să te alături nouă.

Ea ridică din sprâncene auzind sarcasmul din tonul lui. Ce om urâcios. Nu era de mirare că Georgiana fugise de el.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am discutat deja problema cu St. John.

Tonul lui poruncitor o scoase din sărite.

— Minunat. Și ce socotiți că poate face lordul Nicholas pentru cauza dumneavoastră, de vreme ce eu conduc Townsend Park?

Își pironi privirea asupra ei.

— Din câte știu eu, *Lady Isabel* - îi rosti numele ca și cum ar fi fost o otravă - nu ai absolut nici un drept asupra moșiei de la Townsend Park sau a orice se află aici.

Ea rămase rece pe când el continuă:

— Într-adevăr, se pare că faptul că îți vorbesc nu va face decât să ne înfurie pe amândoi.

Leighton o privi cu răceală.

— Nu mă face să-l caut pe lordul Densmore ca să obțin ceea ce vreau.

O amenințare! Ea deschise gura să riposteze, însă Nick interveni:

— N-ar trebui să-ți amintesc că ne aflăm în casa doamnei și va trebui să o tratezi cu respectul pe care îl merită.

Ducele nu își dezlipi privirea de la Isabel.

— Mi-a răpit sora, St. John! Ce respect merită pentru asta?

— Nu am făcut așa ceva! protestă Isabel.

— Ei bine, presupun că asta va auzi magistratul.

Isabel rămase fără aer în fața amenințării. Cicatricea lui Nick deveni mai pronunțată.

— Leighton. Ajunge!

Isabel se întoarse spre el.

— Și tu îl numești pe cretinul acesta *prieten*?

— Cretin? vocea lui Leighton zgudui pereții. Sunt un pair și duce! Mi te vei adresa cu respect!

Ochii Isabelei scânteiară.

— Nu, nu cred că o voi face.

Ducele își pierdu răbdarea și se întoarse spre Nick:

— Controlează-ți femeia, St. John.

— Îți mai spun o dată. Trateaz-o pe doamnă cu respectul pe care îl merită sau te voi da afară prin pereți. Din nou. Și nu e nimeni aici care să mă elimine de data asta.

Vocea lui era joasă și amenințătoare, iar Isabel amuți când auzi amenințarea furioasă din ea. Ducele o urmări să vadă ce spune, apoi zise:

— Ei bine, asta pare să fi fost de ajuns.

Tăcerea se așternu vreme îndelungată, înainte ca el să adauge:

— Lady Isabel, aș dori să îmi văd sora.

Ea trase aer adânc în piept și se mișcă în sfârșit spre a se așeza în spatele biroului. Era ceva în poziția asta care o umplea de încredere. Arătând spre cele două scaune din fața ei, spuse:

— De ce nu ne așezăm să discutăm despre asta?

Așteptă, prefăcându-se răbdătoare, până când cei doi bărbați să se așeze.

— Doriți ceai, Excelența Voastră?

Leighton clipi o dată, uimit de purtarea ei schimbată.

— Nu, nu doresc ceai. Aș dori să îmi văd sora.

— Și o vei vedea, spuse Isabel, dar nu înainte de a fi vorbit cu mine.

Leighton se uită la Nick:

— E întotdeauna așa de căpoasă?

Nick zâmbi.

— Da.

— Firește că ție ți se pare amuzant.

Își întoarse atenția spre Isabel.

— Lady Isabel, știu foarte bine ce faci aici, în Yorkshire.

— Excelența Voastră?

— Acum mai puțin de trei minute m-ai făcut cretin. Cred că ne putem lipsi de formalități. Știu că de fapt conduci un soi de colonie de femei aici.

Nici Nick și nici Isabel nu îi confirmară spusele.

— Nu-mi pasă foarte mult de ce faci atâta timp cât nu o amesteci şi pe sora mea în mârșăvia asta a dumitale. M-am făcut înțeles?

Isabel se aplecă în față, sprijinindu-și antebrațele pe registrul rece din piele de pe birou.

— Nu în întregime, nu.

— Isabel...

Tonul lui Nick era amenințător.

— Nu-l întărâta.

Cuvintele lui nu făcură decât să îi aprindă mânia.

— Să nu-l întărât? De ce nu? Cine se crede să dea buzna în casa mea, să-mi amenințe siguranța și pe a celorlalți locatari de aici și să se aștepte să o dau pur și simplu pe biata fată pe mâna lui?

— E sora mea! tună Leighton.

— Soră sau nu, Excelența Voastră, a venit aici de bunăvoie, speriată și nesigură și disperată să fie cât mai departe de domnia ta! Ce-ai fi vrut să fac? Să o dau afară?

— Ai adăpostit-o pe sora dispărută a ducelui de Leighton! Am întors Londra cu susul în jos să o găsesc!

— Cu tot respectul, mie nu mi s-a părut dispărută.

Cuvintele ei insolente îl șocară pe duce, reducându-l la tăcere. Ea se uită la Nick apoi, fără să priceapă licărirea din ochii lui.

— Ai de gând să te aliezi cu el?

Nick rămase tăcut vreme îndelungată, chibzuindu-și cuvintele.

— Socotesc că e mai bine să fac pe Solomon în disputa asta.

— Ei, cu siguranță n-am să tai biata ființă în două.

— Păcat. Asta ar fi făcut totul mult mai ușor.

Nick își întinse picioarele lungi, încrucișându-și gleznele.

— Crezi poate că ai putea să îl lași pe Excelența Sa câteva clipe cu sora lui?

Privirea Isabelei se întoarse către duce.

— Presupunând că sora domniei tale consimte, atunci nu văd de ce nu am putea aranja o întrevedere.

Ducele își înclină capul, portretul bunăvoinței.

— Un început nobil.

— Dar dacă o atingi cu un deget măcar, am să pun să fii dat afară din casa asta, spuse Isabel simplu, ca și când ar fi vorbit despre vreme.

Atât Nick, cât și Leighton încremeniră la auzul vorbelor, un afront atât de limpede la adresa demnității și onoarei ducelui, însă Isabel rămase neînduplecată în fața privirilor lor surprinse și ofensate, ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

Nu-l cunoștea. Și nu-l cunoștea nici pe Nick de fapt.

Tristețea amenința să o năpădească. Își puse mâna pe mânerul ușii și se întoarse spre cei doi bărbați impozanți care-i stăteau alături, așteptând.

— Georgiana se află sub protecția contelui de Townsend. Întreaga greutate a titlului său îi este sprijin.

Plecă atunci, închizând bine ușa în urma ei, iar Leighton se întoarse către Nick, cu tonul rece:

— Contele de Townsend este un *conte*. Eu sunt un duce. Din câte știam eu, ierarhia ereditară încă se aplică în Yorkshire, nu?

Lui Nick îi păru rău pentru omul acesta:

— Cred că ai face bine să te pregătești să uiți tot ce ai crezut vreodată despre puterea ta de duce. Fiecare locatar al acestei case ar jura loialitate acestei femei înainte de a o jura însuși regelui George.

„Și la fel aș face și eu. ”

Leighton îi întâlni privirea.

— Nu-mi spune. Te-ai îndrăgostit fără scăpare de fata asta.

Nick se întoarse la scaunul său, lăsând cuvintele să curgă prin el. Îndrăgostit *fără scăpare*. Cuvintele acestea nu făceau cinste sentimentelor sale pentru Isabel. Nu după noaptea trecută, nu după dimineața asta, când ea tronase ca un lord din spatele biroului unde stătuseră bărbați vreme de generații, nu după ce îl înfruntase. Luă frică pe unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia... și câștigase.

— Ajunge să spun că mi-a câștigat respectul și admirația. Și poate ceva mai mult.

Ochii lui Leighton se îngustară.

— Ești nebun să o primești în viața ta, știi?

— Știu.

— Și atunci?

— O voi face oricum.

Ducele încuviință și chiar atunci se deschise ușa.

Nick se ridică din nou când intră Isabel și fu izbit de frumusețea ei, chiar și învești mântată de doliu, silueta ei încântătoare era de netăgăduit. Ea se uită la el o clipă, însă privirea îi fugi înainte ca el să îi poată citi gândurile. *Oare era și ea la fel de mistuită de cele întâmplate noaptea trecută ca și el?*

Nick era în camera lui, punând la cale un plan de a o scoate din casă în timpul zilei, când se auzise ciocănitul în ușă și Jane anunțase sosirea lui Leighton.

Ca de obicei, ducele se ivea în cele mai proaste momente. Își

înăbuși gândul la vederea Georgianei, care apăru odată cu Isabel, ținându-și mâinile strânse în față și țintuind podeaua biroului cu privirea. Leighton păși înainte și, când vorbi, se putea citi o bucuria neasemuită în glasul lui:

— Georgie...

Georgiana își ridică privirea, iar Nick fu uimit de emoția pură de pe chipul său - exaltare amestecată cu neliniște și cu tristețe, da, dar și cu dragoste.

Când Leighton o ridică sus, în brațe, într-o îmbrățișare puternică, ea nu își putu ascunde bucuria din glas.

— Simon!

Ceva apăsa pe pieptul lui Nick încă de ieri când îi mărturisise Georgianei legătura sa cu ducele, însă, deodată, povara păru că se ridică în fața tabloului de dragoste fraternă pe care îl alcătuiau cel doi - era acum pe deplin convins că Leighton nu avusese nimic de-a face cu alungarea fetei în nord.

În schimb, când o lăsă jos, Leighton îi cuprinse mâinile într-ale sale și zise:

— Am fost așa de îngrijorat, Georgie. Trebuie să îmi spui ce s-a întâmplat. Îți jur că voi face tot ce îmi stă în putință pentru a îndrepta lucrurile.

Cuvintele aduseră numaidecât lacrimi în ochii fetei care își trase mâinile dintr-ale lui, făcând un pas în spate, depărtându-se de el. Isabel era acolo și o cuprinse cu brațul, într-un gest de alinare și solidaritate. Ea fu cea care vorbi:

— Poate că ar trebui să cer să ni se aducă ceai.

Frustrarea lui Leighton - incapacitatea lui de a înțelege și a repara deopotrivă răul făcut surorii sale, rău care părea într-adevăr să o chinuiască, îl întărâtă din nou.

— Pentru ultima dată! Nu vreau ceai! O vreau pe sora mea! Ce i-a făcut locul ăsta?

Georgiana își ridică atunci privirea, neînfricată în dorința de a o apăra pe Isabel și Casa Minerva.

— Locul acesta n-a făcut nimic decât să mă primească. Și să-mi ofere un adăpost. Și un scop.

Nick simți un val de admirație față de copila asta oropsită pe măsură ce își ridica vocea.

— Acest loc nu a făcut nimic altceva decât să mă accepte.

Leighton își trecu mâinile prin păr.

— Eu te accept! Orice ar fi, Georgie... orice te-a făcut să fugi spre Yorkshire, pot să te ajut.

Îi înfruntă privirea cu semeția unei regine.

— Nu cred că poți, Simon. Sunt foarte bucuroasă că ai venit să te regăsești. Sunt bucuroasă că te-am văzut, chiar și mai bucuroasă că

Lady Isabel și restul locatarilor din Townsend Park nu trebuie să mai trăiască cu teama constantă că vei veni să mă cauți. Însă trebuie să mă lași să rămân aici. Aici mi-e locul.

— Prostii! spuse zeflemitor Leighton. Ești sora ducelui de Leighton. Meriți să duci o viață demnă de o ducesă.

Un mic zâmbet se așternu jucăuș pe buzele Georgianei.

— Și ce te face să crezi că nu duc și aici o asemenea viață?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Georgiana. Uită-te la locul ăsta.

Nick privi cum Isabel își deschise gura să apere Townsend Park, însă, după ce cugetă mai bine, renunță. Ea îi întâlni privirea și tăcu. El o aprobă mișcând din cap. *Ce fată bună.* Asta nu era lupta ei.

— Îmi place aici. Și Lady Isabel a fost generoasă și mi-a oferit o ocupație.

Leighton se uită la ea, nevenindu-i să creadă:

— O ocupație?

Fata încuviință din cap.

— Sunt guvernanta contelui.

Ducele se uită la Nick, apoi la Isabel, după care din nou la sora sa.

— Guvernantă? tună el. Ești *angajată* aici?

Isabel interveni:

— Nu este tocmai un loc de muncă, Excelența Voastră.

— O? Atunci ce este, Lady Isabel?

— Este mai mult o manieră în care fiecare dintre locatarii casei face ce poate pentru binele comunității.

Străduința Isabelei de a-l lămuri pe duce cum funcționa lumea aceea stranie din spatele zidurilor conacului era cu adevărat ceva amuzant. Dacă lucrurile nu ar fi fost atât de grave, Nick poate că ar fi râs.

Însă era cu adevărat îngrijorat că Leighton era pe punctul de a o gâtui pe Isabel, pe sora lui sau pe amândouă - ceea ce nu era deloc amuzant.

— Așadar, dacă ar fi să plătesc o guvernantă pentru fratele dumitale, surorii mele i s-ar permite să nu mai muncească?

Isabel se opri, țuguindu-și buzele. Nick hotărî că strâmbătura era de-a dreptul încântătoare.

— Nu, nu chiar.

— N-aș vrea așa ceva oricum, Simon, se băgă Georgiana.

Ducele își pierdu răbdarea:

— Este ridicol. Vii acasă cu mine.

Georgiana o privi pe Isabel, care încuviință o dată tăcută din cap ca să îi arate că o sprijinea. Fata trase aer adânc în piept să se liniștească.

— Nu. Nu am să vin.

Leighton se încruntă.

— Mă tem ca nu ai de ales. Sunt fratele și tutorele tău.

— Simon, vocea fetei deveni blândă, plină de dragoste. Știu că ești îngrijorat pentru mine. Știu că vrei ca eu să vin acasă. Dar te rog să înțelegi că nu pot. Nu chiar acum. Îmi place aici. Simt că acesta este locul meu. Sunt în siguranță aici.

Simon își înclină capul, iar lui Nick i se făcu milă de el, de omul acesta căruia nu i se refuzase nimic în viața lui. Era confuz și nesigur și voia să facă situația asta, pe care nu o înțelegea, mai bună. În decursul ultimelor șase zile, Nick ajunsese să înțeleagă acel simțământ al neputinței. Se părea că femeile din Casa Minerva se pricepeau să îl insufle bărbaților din jurul lor.

Ceea ce nu știa fata era că, în cele din urmă, secretul ei avea să iasă la iveală. Isabel nu o putea ascunde decât pentru o vreme. Nu peste mult timp, urma să se răspândească vestea că sora ducelui de Leighton era grea și că se ascundea în Yorkshire, făcând să se abată un scandal de proporții pe capul lui Leighton. Și asupra casei sale.

Ducele ar trebui să fie pregătit să îl înfrunte.

Însă nu era treaba lui Nick să dezvăluie asta.

Când ducele își înălță capul, spuse:

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Se putea citi deznădejdea din glasul lui, o emoție goală, pe care Nick o recunoscu ca fiind mai omenească, mai simțitoare ca oricare alta pe care o afișase omul acesta până atunci. Deodată, el și Isabel nu își mai aveau locul în încăperea aceea. Întorcându-și atenția înspre Georgiana, văzu lacrimile ce izvorau din ochii ei, tremurul subtil, de nestăpânit al buzei de jos și hotărî că era vremea să acționeze.

Întâlnind privirea încurcată a Isabelei, văzu că și ea observase natura privată a momentului.

— E vremea ca voi doi să vorbiți fără spectatori, spuse el traversând camera către Isabel și conducând-o spre ușă. Noi vă vom aștepta afară.

Nici unul din frați nu răspunse, rămânând nemișcați până când cei doi părăsiră încăperea. După ce se auzi ușa închizându-se, Isabel se întoarse spre el, în ochii ei putându-se citi îngrijorarea.

— Îi va spune.

— Da.

Ea începu să se plimbe neliniștită prin foaier, cufundată în gânduri. El o privea cum își frânge mâinile, mișcarea dezlănțuind ceva adânc înlăuntrul lui. Iată o femeie căreia îi păsa cu adevărat. Care iubea cu adevărat. *Cum ar fi ca toată dragostea asta să se răsfrângă asupra lui?*

Într-un sfârșit, se întoarse către el din nou.

— Ce-o să facă ducele?

El își luă răgaz vreme îndelungată să se gândească, aplecându-se peste balustrada scării late, de piatră, care domina tot holul. Leighton fusese întotdeauna decent. Fusese întotdeauna cumpătat și stoic și

rezistent la schimbare sau la orice i-ar fi putut mânji numele. Întotdeauna fusese genul de om care privea de sus micimea altora. Atunci când gemenii St. John primiseră vești despre sosirea unei surori vitrege din Italia la începutul aceluiași an, lui Nick nu-i scăpase faptul că Leighton nu se mai arăta așa de apropiat față de ei atunci când ieșeau în societate.

Nu îi plăcea scandalul.

Și puține scandaluri erau așa devastatoare precum cel provocat de sora însărcinată, nemăritată a unui duce.

Isabel stătea la doar câțiva centimetri de el, cu ochii ei căprui mari, îngrijorați și frumoși, și inima îi tânjea după ea.

— Nu știu ce va face.

Se întinse și îi cuprinse mâinile care nu își mai găseau astâmpăr într-ale lui, strângându-le ferm și cerându-i atenția.

— Însă orice se va întâmpla, fata va fi în siguranță. Îți jur.

Ea îi cercetă privirea o clipă îndelungată.

— Vreau să te cred. Vreau atât de mult.

Însă nu-l credea.

Nu mai voia să aibă din nou încredere în el. Nu încă. Poate că nu avea să mai aibă niciodată. Iar adevărul acesta îl duru mai mult decât și-ar fi putut închipui.

— Isabel...

Nu știa ce să spună ca să o facă să se răzgândească și poate că a fost mai bine că, în clipa aceea, ușa biroului se deschise, atrăgându-le atenția.

Leighton stătea în pragul ușii masive, cu fața împietrită.

Nu îi picase bine vestea.

Isabel se îndrepta deja spre birou, nerăbdătoare să ajungă la Georgiana, să o aline. Cuvintele lui Leighton o opriră din drum:

— Aș dori să vorbesc cu voi amândoi.

Isabel, *puternică și curajoasă*, întâlni privirea rece a ducelui.

— Sora dumitale, Excelență, are nevoie de mine.

Dacă era posibil, chipul lui Leighton se arătă și mai țeapăn.

— Nu am nici o soră. Nu astăzi. Și femeia din odaia aia - se opri și în scurta pauză Nick înțelese bătălia crâncenă care se dădea în sufletul prietenului său - poate să mai aștepte. Dacă dorești să rămâi stăpâna acestui loc, Lady Isabel, mă vei asculta. Acum.

Cuvintele lui purtau pecetea amenințătoare a unui glas poruncitor de stăpân, iar Isabel știu că nu era bine să le ia în râs. Se îndreptă de spate, fără să își ia privirea de la duce. Hotărâtă, zise:

— Desigur, Excelența Voastră, și arătă drumul spre bibliotecă.

Odată înăuntru, Leighton se mută lângă șemineu, holbându-se la vatra înnegrită.

Se așternu o liniște apăsătoare, apoi spuse:

— Bănuiesc că familia mea nu ar fi singura zguduită de scandal dacă locul ăsta ar fi descoperit.

Isabel făcu un pas spre el.

— Nu, Excelență.

În clipa aceea, Nick o admiră pentru că spuse adevărul.

Leighton o privi peste umăr o clipă.

— E o parte din mine care ar vrea să dărâme casa asta.

Ea se răsuci pe călcâie, auzindu-i cuvintele pline de otravă. Se întoarse spre Nick, și el pricepu rugămintea tăcută din privirea ei. *Trebuia să își liniștească prietenul.* Acesta se apropie, sprijinindu-se de un stâlp învecinat, oarecum calm.

— Nu are a face cu casa, Leighton. Și tu știi asta.

— Dacă nu era casa asta, ea ar fi fost...

— Dacă nu era casa asta, ea tot ar fi fost în necaz, sublinie Nick, făcând să se abată asupra lui privirea plină de ură a ducelui. Pur și simplu nu ar fi avut unde să se ducă. Ar trebui să îi mulțumești Isabelei pentru că a primit-o.

— Da, ei bine, socotesc că asta nu are să se petreacă încă.

Atunci ducele se întoarse, întâlnind privirea femeii.

— După părerea mea, Lady Isabel, am două opțiuni. Prima, să aduc un magistrat pe capul dumitale și să accept scandalul care va să vină.

Ea nu răspunse, rămânând nepăsătoare în fața atacurilor sale furioase.

— Cea de-a doua, o las să rămână aici. Va naște copilul. Și scandalul va veni mai încolo. La un moment pe care nu-l pot prevedea, deoarece nu ești în stare să te protejezi pe dumneata sau pe locuitorii casei dumitale și e numai o chestiune de timp până când totul va fi făcut public.

Se întoarse spre Nick atunci.

— Dacă ai fi în locul meu, St. John, ce-ai alege?

Nick simți privirea Isabelei ațintită asupra lui; știa că își dorea ca el să aleagă a doua opțiune. Știa și că orice om cu capul pe umeri ar alege-o pe prima. Dacă ar fi ca un scandal să zguduie o familie, era mai bine să se petreacă într-un moment pe care îl alege familia, ca să fie pregătiți, ca să se poată înarma împotriva liotei de bârfitori.

Însă lui nu i se părea că ar fi ceva rezonabil în toată treaba asta. El dorea să o știe pe Isabel în siguranță. Dorea să le știe pe fete în siguranță. Și era o singură cale să se încredințeze de asta.

— Aș alege-o pe cea din urmă.

Leighton râse sec.

— Nu e adevărat.

— Aș face-o în cazul ăsta. Și asta din pricină că e un factor pe care nu l-ai luat în considerare.

Isabel nu mai putu să tacă.

— Este?

Atunci, Nick se uită la ea, băgând de seamă neliniștea ei, uimirea și, dincolo de ele, teama.

— Da, este. Noi urmează să ne căsătorim. Ceea ce o pune pe Lady Georgiana - și situația ei - sub protecția mea.

Ducele își încrucișă brațele și se întoarse către Isabel.

— E adevărat?

Ea scutură din cap, palidă toată.

— Nu. N-am spus niciodată că mă voi mărita cu el.

Negarea ei îl lovi pe Nick unde îl durea mai tare. Gândul că ar fi putut să nu se mărite cu el după ziua de ieri - după noaptea trecută - era de nesuportat. Furia izbucni pe chipul lui, odată cu ofensa și iritarea, dar anii de antrenament le împiedicară să iasă la suprafață.

În schimb, recurse la umorul sec.

— Te înșală memoria, Isabel. Ai spus că te vei mărita cu mine ieri-dimineață.

Se opri și o așteptă să îl privească.

— În camera cu statui. Nu-ți aduci aminte?

Firește că își aducea aminte. Rămase fără aer la auzul cuvintelor.

— Asta a fost înainte ca totul să se schimbe!

— Într-adevăr, așa este.

Înainte de a deveni imperativ. Aluzia din cuvintele lui o făcu să roșească.

— Nu asta am vrut să spun, și tu o știi și tu!

— Știu exact ce ai vrut să spui. Mai știu și că nu plec de aici fără să te măriți cu mine.

— Nu am nevoie de tine. Ne descurcăm și singuri.

„Eu nu am nevoie de tine.”

Afirmația îl întărâtă.

— Da, văd asta. Ai o casă plină de femei care se ascund și care nu au pe nimeni să le apere și Dumnezeu știe câți cuțitari sunt pe urmele tale după ce Leighton a dat sfoară-n țară că o caută pe sora lui. Ai o casă care stă de-a dreptul să se dărâme pe tine, ai un copil care are nevoie de instruire mai mult decât toți pe care îi știu eu la un loc și care a moștenit unul dintre cele mai prost administrate domenii din țară. Mai ai în grijă și pe sora unui duce pe cale să aibă un copil bastard și... ai mai fost și compromisă pe deasupra! Dar te descurci. Socotești că ești slabă dacă ceri ajutor. Ceea ce te face slabă e încăpățânarea ta copilărească - crezi că dacă îți repeți suficient de des că te descurci, vei putea ține totul laolaltă! Desigur că ai nevoie de mine! Ai nevoie de un întreg batalion pentru a ține locul ăsta departe de probleme!

Vocea lui se ridică ca un tunet.

— Cum poți să crezi că nu m-aș însura cu tine, femeie nebună?

Cuvintele lui răsunară în încăpere vreme îndelungată, și ochii Isabelei se umplură de lacrimi. Își regretă de îndată cuvintele.

— Isabel, zise el blând, întinzându-se spre ea, dorindu-și să își la vorbele înapoi.

Ea ridică o mână, oprindu-i gestul.

— Nu, zise și se întoarse către Leighton. Dacă acestea îmi sunt opțiunile, Excelența Voastră, atunci firește că o voi alege pe cea care are cele mai puține șanse să distrugă Townsend Park.

Ducele își drese glasul.

— Dacă ceea ce a spus St. John este adevărat, insist să te căsătorești, Lady Isabel. Ca un gentilom ce sunt.

Isabel încuviință cu o mișcare a capului.

— Voi trimite după un preot.

Ea îl aprobă încă o dată, strângându-și buzele ca și cum se silea să nu plângă. Apoi fugi din încăpere, lăsându-l pe Nick să se simtă ca un neghiob. Frustrarea izbucni.

— Să dea naiba, voi trimite după un preot.

De parcă mai conta.

El vru să se ducă după ea, dornic să o lămurească. Să își ceară iertare. Să facă orice îi sta în putință să o recâștige.

— N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, rosti ducele.

Nick se întoarse spre el.

— O, și purtarea ta față de femei astăzi pare că ți-a adus multe, Leighton.

— O să se dea ea pe brazdă.

— Ei bine, eu nu sunt așa de sigur. Nu e ca alte femei.

— Nu băgasem de seamă.

Nick se duse să se așeze pe un scaun alăturat și își lăsă capul în mâini.

— Sunt un neghiob.

Leighton se așeză lângă el și scoase o țigară de foi din tabachera de argint din buzunar, aprinzând-o.

— Eu nu te contrazic.

Nick se uită înspre el:

— Știi că și tu ești un neghiob la fel de mare.

— Presupun că sunt.

Ducele oftă.

— La naiba. E grea. Și are numai șaptesprezece ani. Nici măcar nu și-a făcut debutul în societate.

— Nu poți să o ignori pentru totdeauna.

— Nu... dar mă pot strădui.

— E o fată bună, Leighton. Nu merită furia ta.

— Nu vreau să mă gândesc la ea.

Cuvintele nu admiteau contrazicere.

O vreme fu liniște, până când adăugă:

— Așadar, ești îndrăgostit de tânăra lady.

Nick se cufundă în scaun privind către tavan.

Desigur că era îndrăgostit de ea. Era cea mai remarcabilă persoană pe care o cunoscuse.

— Dumnezeu să mă ajute, sunt.

— Din câte știu eu, calea către inima unei femei rareori începe prin a anunța faptul că a fost compromisă de față cu o cameră plină de oameni.

— Nu a fost o cameră plină de oameni, spuse el și închise ochii. Sunt un idiot!

— Da. Dar se va mărita cu tine.

— Pentru că noi i-am forțat mâna.

— Prostii.

Nick se uită la prietenul său.

— Ducele de Leighton a insistat ca ea să se mărite sau o să distrugă lucrul care îi este cel mai drag. Tu ce-ai fi făcut în locul ei?

— Ai dreptate și tu, admise Leighton.

Trase câteva fumuri din țigară.

— Dar îți mai spun asta... domnița ta nu pare una care să fugă din fața greutăților.

Nick cugetă la Isabel urcată pe acoperiș, în mijlocul izlazului din Dunscroft și în bucătărie, cu amazoanele ei.

— Ai dreptate în privința asta.

Ducele se preocupă de țigara sa de foi vreme îndelungată.

— Se poate să țină la tine?

— Nu și în dimineața asta.

— Ar trebui să-i spui că o iubești.

Nick scutură din cap.

— E o idee îngrozitoare.

— Ți-e teamă că nu-ți va răspunde la fel?

Nick întâlni privirea serioasă a ducelui.

— Mă îngrozește gândul.

— *Bulanul?* Îngrozit! Cât de interesant.

Nick rezistă impulsului de a-i da un pumn în față.

Leighton scoase un ceas din buzunar să vadă ce oră este.

— Oricât de mult mi-ar plăcea bătaia asta pe care ți-o cauți cu lumânarea, fata asta e în doliu. Vei avea nevoie de o dispensă specială.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să merg la York.

— Ce noroc pe capul tău că se întâmplă să îl cunosc pe arhiepiscopul de acolo.

Nick se încruntă.

— O, da, Leighton. Sosirea ta mi-a adus numai noroc.

CAPITOLUL 20

Nimeni nu își închipuise că nunta avea să fie așa.

Nick se întorsese cândva în zori după ce petrecuse toată noaptea plecat la York după un certificat special de căsătorie, apoi înapoi prin Dunscroft ca să îl trezească pe vicar și să îl târască până la Townsend Park pentru a oficia ceremonia. Abia avusese vreme să își schimbe hainele, după cum băgă de seamă Isabel din înfățișarea lui hăituită, cu cearcăne mari și vinete sub ochi, care îi dădeau de gândit că nu închisese un ochi de când se văzuseră ultima oară, iar glasul mormăit pe care își rostise jurămintele servea drept dovadă.

Se căsătoriseră în cabinetul de lucru al tatălui ei, iar Rock și Lara le fuseseră martori. James nici măcar nu fusese prezent. Ceremonia fusese scurtă și rece, lămurindu-l pe preot că doreau să se căsătorească fără să pângărească amintirea tatălui ei.

Preotul nu protestase, atât fusese de impresionat de dispensa specială ce purta însuși sigiliul arhiepiscopului de York.

Isabel nu obiectase nici ea.

Până la urmă, era singura cale.

Așadar, își juraseră să se iubească și să se respecte, făgăduindu-și unul altuia credință. Însă când se aplecase să o sărute, ea își întorsese capul doar cât mângâierea lui să alunece într-o parte - o alinare binecuvântată, căci nu credea că ar fi putut să rabde să îi simtă buzele pe ale ei în clipa aceea când se căsătoreau, din rațiuni cu totul greșite.

Ieșise din conac de îndată ce plecase vicarul, furișându-se spre pășunile dinspre vestul moșiei. Se plimbase ceva vreme, câteva ceasuri, poate, cufundată în gânduri.

Văzuse toate chipurile căsătoriei la viața ei: cea din dragoste care se transforma într-o singurătate dezolantă; căsătoria de dragul de a fugi, de familie sau de un trai greu, care se transforma în deznădejde; căsătoria din obligație, care nu ajungea să fie vreodată mai mult de atât.

Cu toate astea, în acele câteva clipe în care își îngăduia să viseze la căsătorie, Isabel visa la un mariaj care însemna mai mult decât singurătate sau dezolare sau datorie. Era ironic, socotea ea, că a ei luase ființă din toate trei. Însă, dacă era să fie cinstită cu ea însăși, cu două zile în urmă își închipuise că mariajul ei cu lordul Nicholas avea să fie unul din dragoste.

Îl chema Nicholas Rafael Dorian St. John.

Era singurul lucru pe care putea spune că îl știe cu siguranță despre

proaspătul ei soț.

Începuse să adie vântul pe câmpii, iarba înaltă îi biciuia picioarele pe măsură ce urma linia dreaptă și lungă care despărțea Townsend Park de alte moșii - pământ care era în familia ei de generații. Pământ care urma să fie salvat pentru generații viitoare mulțumită faptelor ei din dimineața aceea.

Nu mai era așa egoistă acum.

Închise ochii să înăbușe gândul. Când îi deschise din nou, văzu în fața ochilor stinghiile rupte ale gardului care închidea moșia în partea de vest. Altceva ce urma acum să fie acum reparat.

Nu voise să se căsătorească cu el pentru bani. Sau pentru protecție. Sau din pricină că ducele de Leighton o poruncise.

Însă o făcuse și din pricinile astea.

Sau nu?

— Nu.

Șopti cuvântul și acesta fu purtat departe de vânt, pierzându-se în legănarea trestiilor. Voise să se căsătorească cu el pentru că ținea la el. Și pentru că el ținea la ea. Însă era prea târziu pentru asta. O amintire din ziua precedentă - un trecut îndepărtat - i se înfățișă dinaintea ochilor. Îl gonise când dorise să o curteze și el făcuse să pară de parcă ea avea nevoie disperată de el. De parcă nu ar fi supraviețuit dacă el nu ar fi venit să le salveze. De parcă li se scursese timpul.

Și avusese dreptate.

Își șterse o lacrimă de pe obraz. Nu se mai putea stăpâni.

Și era înfricoșată de ce ar fi putut să însemne asta.

Cine era ea dacă nu asta? Dacă nu era stăpâna moșiei Townwend Park, protectoarea Casei Minerva, cea care avea toate răspunsurile, cea la care veneau toți?

Cine avea să devină atunci?

— Isabel!

Strigătul, însoțit de sunet de potcoave, o trezi din visare și, când se răsuci năucă, îl zări pe Nick, pe calul său cenușiu, care o privea de sus. Ea încremeni când el trase de hățuri, aruncându-se de pe cal înainte ca animalul să fi oprit. Nu o scăpă din priviri în timp ce se îndrepta spre ea. Vocea lui se ridică peste adierea vântului.

— Te-am căutat peste tot.

Ea ridică din umeri.

— Am făcut o plimbare.

— O plimbare cam lungă pentru o mireasă în ziua nunții ei, sublime el. Aveai de gând să fugi?

Gluma lui nu o făcu să zâmbească.

— Nu, milord.

Se așternu tăcerea în timp ce el îi cerceta chipul.

— Ești nefericită.

Ea scutură din cap, lacrimile șiroindu-i pe obraji:

— Nu, milord.

— Am auzit de mirese care plâng în ziua nunții, Isabel, însă credeam mereu că sunt lacrimi de fericire.

Se opri din vorbit o clipă, privind-o atent, înainte să o tragă strâns la pieptul lui.

— Mai spune-mi o dată *milord* și nu îți mai repar gardul. Și are ditamai gaura în el, dacă nu ai băgat de seamă.

— Ba am băgat de seamă, spuse ea, cu glasul înăbușit de haina lui.

— Isabel. Iartă-mă. Pentru lucrurile pe care ți le-am spus. Pentru cum le-am spus. Iartă-mă, îi zise el, iar ea îi simți suflarea caldă în păr.

O, cât își dorea să o facă.

Nu îi răspunse, în schimb își încolăci brațele strâns în jurul lui. Era tot ce îi putea oferi acum. Îl lăsă să o țină ceva vreme, bucurându-se de atingerea brațelor puternice în jurul ei, de căldura pieptului lui pe obrazul ei. Pentru o clipă, își închipui că ziua nunții ei fusese alta. Își închipui că se căsătoriseră din oricare alt motiv, mai puțin cel pentru care o făcuseră.

Își închipui că se căsătoriseră din dragoste.

Se trase înapoi gândindu-se la asta, iar el o privi cum își netezește fustele și se uită în orice altă parte, mai puțin la el.

— Isabel.

Când își auzi numele pe buzele lui, blând și îmbătător, își înălță capul și se uită în ochii lui, văzând emoția din ei.

— Îmi pare rău că nu ai avut nunta la care visai. Aș fi vrut să fi putut face totul altfel, cu slujbă la biserică... o rochie de mireasă…, și fetele tale.

Ea scutură din cap, fără să poată vorbi din pricina emoției.

Nick îi luă mâna.

— Dimineață am sărit peste o parte însemnată din ceremonie. Cred că vicarul și-a zis că e ceva ce nu putem face, așa că a sărit peste.

Confuzia o făcu pe Isabel să se încrunte.

— Nu pricep.

El își desfăcu palma, descoperind un inel simplu, de aur.

— Știu că meriți mai mult de atât - dar am trezit din somn primul bijutier pe care l-am găsit azi-noapte în York. Nu prea am avut de unde alege. Cu prima ocazie, o să-ți cumpăr ceva splendid. Cu rubine. Îmi place cum îți stă în roșu.

Nick vorbea repede, de parcă ea ar fi putut să îl refuze dacă i-ar fi dat șansa să vorbească. Era în ordine, totuși. Nu voia să îl întrerupă. Îi luă mâna și îi puse inelul pe deget.

Cu un zâmbet strâmb, spuse:

— Nu țin minte exact care erau cuvintele...

Ea scutură din cap.

— Nici eu.

— Prea bine.

Trase aer adânc în piept.

— Nu sunt perfect și știu că o să treacă multă vreme până să-ți pot câștiga încrederea din nou. Însă vreau să știi că sunt nespus de fericit că îmi ești soție. Și mă voi strădui din răsputeri să fiu un soț minunat pentru tine. Fie ca acest inel să stea mărturie a jurământului meu.

Îi prinse obrajii în mâini, mângâindu-i cu degetele mari lacrimile rătăcite care căzuseră la auzul cuvintelor sale.

— Nu plânge, draga mea.

Îi gustă atunci buzele cu sărutări dulci și lungi, așa de tandre și de drăgăstoase, încât, pentru o clipă, ea uită că se căsătoriseră dintr-o mulțime de motive greșite.

El își înălță capul, întâlnindu-i din nou privirea, și spuse:

— Pentru restul după-amiezii... azi... putem să uităm de tot? Putem numai să avem o zi a nunții?

Nick își oferea sieși și Isabelei o zi înainte ca ei să fie nevoiți să amintească de toate acele motive greșite. Poate să descopere un motiv pentru care făcuseră bine că se căsătoriseră. Dumnezeu îi era martor că și-o dorea cu tot sufletul.

Ea încuviință din cap.

— Cred că e o idee excelentă.

El rânji și îi oferi brațul său. Când ea îl luă, îi zise:

— Este ziua ta, Lady Nicholas. Ce-ai să faci cu ea?

Lady Nicholas.

Ce straniu era să fie acest om nou, un alt om. Isabel își repetă în minte numele, și grija de mai devreme ieși din nou la iveală. Cine era Lady Nicholas? Ce se alesese de Lady Isabel?

— Isabel?

Întrebarea lui Nick îi întrerupse șirul gândurilor.

Mâine. Avea să își facă griji cu privire la Lady Isabel mâine.

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea să îți arăt moșia Park.

În câteva minute, erau pe calul lui, Isabel așezată în față, ținându-se strâns de cal în timp ce acesta mergea la trap de-a lungul pășunii cu iarbă înaltă, spre casă. Se plimbau, și ea îi arăta locuri care contau pentru ea când era copil - crângul de copaci unde se ascundea de fiecare dată când voia să evadeze, iazul unde învățase să înoate, rămășițele turnului unde se prefăcea că e prințesă.

— O prințesă?

Ea rămase cu ochii pe structura de piatră, așezată în cel mai înalt punct al moșiei.

— Ei, da. Dacă mă prefăceam că sunt regină, ar fi fost prea mult. O

fată trebuie să își cunoască limitele.

El izbucni în râs și opri calul.

— Să facem un tur al castelului, Alteța Voastră?

Ea se uită în sus la el, observând în privirea lui dorința să o tachineze.

— Desigur.

Nick o coborî de pe cal într-o clipă, oferindu-i brațul și conducând-o pe dealul micuț până la mormanul de moloz care mai rămăsese. Isabel o luă atunci înainte și se cățără ținându-se cu mâinile de dărâmături.

— Nu am mai fost aici sus de ani întregi.

El o lăsă să exploreze; se rezemă de un perete de piatră mic, care pesemne fusese un zid al clădirii de mult distruse și o urmări cum cutreiera printre coloanele surpate.

— Spune-mi de-a ce te jucai.

Ea zâmbi în sinea ei.

— Mă jucam cum se jucau toate fetițele, cred...

— N-am avut onoarea de a cunoaște multe fetițe, zise el. Spune-mi mai multe, te rog.

Se opri atunci la o arcadă de piatră care se poate să fi fost o fereastră cu multă vreme în urmă. Privi apoi la peisajul abrupt, care se prăvălea în depărtare, și răspunse:

— O, eram o prințesă într-un turn și îmi așteptam cavalerul curajos... poate eram sub o vrajă sau păzită de un dragon rău sau ceva la fel de minunat. Însă jocul meu nu era întotdeauna așa elaborat; câteodată veneam aici numai să...

Se întoarse și băgă de seamă că el dispăruse de la locul lui.

— Veneai aici să...?

Nick se afla acum pe partea cealaltă a arcadei, sprijinindu-se cu antebrațele de zidul lat de piatră. Ea râse, surprinsă de tabloul sub care i se înfățișa: părul negru răvășit și un rânjet strâmb, în costumul formal de nuntă. Îi imită și ea postura, mâinile-i atingându-le pe ale sale pe pervaz.

— Veneam aici să-mi imaginez cum avea să fie viitorul meu.

— Și cum avea să fie?

Ea se uită în altă parte.

— Unul normal, bănuiesc... căsătorie, copii... Cu siguranță, nu bănuiam să am o Casă Minerva.

Se opri, cugetând o clipă îndelungată.

— E straniu cum de toate lucrurile astea ajung să se insinueze în visurile unei fetițe. Nu am avut un exemplu bun pentru o căsătorie. Nu aveam nici o dovadă că era ceva ce merita să ai. Și totuși...

Cuvintele se pierdură.

— Și totuși, a fost o vreme în care Lady Isabel visa să devină soție,

continuă el cu vocea ușoară, tachinând-o. Exact ce trebuia ea să fie.

Ea se uită în ochii lui albaștri și zâmbi.

— Presupun că da. Desigur - tonul ei deveni jucăuș - că nu aștepta niciodată să se mărite cu unul dintre cei mai râvniți burlaci din Londra. A avut într-adevăr mare noroc că a pus mâna pe un lord așa râvnit.

El ridică din sprâncene la auzul cuvintelor, rămânând cu gura căscată, uluit, iar figura lui așa caraghioasă și hazlie o făcu să chicotească nestăpânit.

— Știai!

Ea își duse o mână la piept cu un gest dramatic.

— Milord, cum îți puteai închipui că ar exista vreo femeie în tot ținutul acesta minunat care să nu fi știut? Vai, păi nici nu ne trebuie un abonament la *Pearls and Pelisses* ca să recunoaștem așa un... model de bărbăție... când îl vedem.

El se încruntă la auzul descrierii caraghioase.

— Crezi că ești tare nostimă, Lady Nicholas.

Ea rânji.

— *Știu că sunt din cale-afară de nostimă*, Lord Nicholas.

Nick râse și își întinse mâna să dea la o parte o buclă arămie care i se desprinsese din pricina vântului, aterizându-i pe obraz. Când sarcina fu împlinită, râsetul lor amuți și, fără să se oprească, el continuă mângâierea, cuprinzându-i ceafa cu mâna lui uriașă și trăgând-o către el, și o sărută pe buzele calde, surâzătoare. O sărută cu patimă, trimițând valuri de plăcere adânc prin trupul ei. Ea suspină, și el începu să îi aștearnă săruturi scurte și dulci pe obraz, pe vârful nasului și pe frunte, înainte să se dea înapoi.

— Așadar, credeai că poți să pui mâna pe mine, o necăji el.

Ea scutură din cap râzând.

— Nu. Fetele credeau că pot să pun mâna pe tine. Mă îndemnau să mă folosesc de lecțiile din revistă pentru asta.

Zâmbi la auzul mormăitului său neîncrezător.

— E de prisos să spun că nu am fost niciodată bună să urmez instrucțiuni.

El chicoti.

— Și atunci? Ce plan aveai?

— M-am gândit că poate pot să mă folosesc de expertiza ta în antichități.

— Ei bine... se pare că te-ai ales cu mai mult decât socoteai.

Isabel îl privi teatral.

— Într-adevăr, așa se pare.

Nick bufni în râs.

— Nebunatico!

Râse și ea, iar el se îndepărtă atunci de la fereastră. Isabel se aplecă

să îl vadă cum își croiește drum spre rămășițele unei uși din apropiere și inima începu să îi bată nebunește când băgă de seamă că venea să fie mai aproape de ea. Dorind să se arate calmă în aparență, sări să se așeze pe pervazul scund, așteptându-l să vină el la ea. Simți fluturi în stomac când îl văzu cum se apropie, mergând cu grijă printre pietrele răspândite înăuntrul turnului, cu ochii albaștri ațintiți asupra ei.

Revista avusese dreptate. Chiar era un specimen remarcabil.

Și era soțul ei.

Gândul o făcu să se cutremure toată.

Nick nu se opri la o distanță discretă de ea, venind, în schimb, cât putu de aproape, picioarele atingându-i ușor fusta și trupu-i blocând soarele care îi bătea pe chip. Își ridică mâna, trecând cu spatele degetelor peste obrazul ei, lăsând o dâră de foc în urma lor. Rătăci cu ochii pe chipul ei, iar ea băgă de seamă că era o licărire stranie în ei.

— La ce te gândești?

Dacă s-ar fi întâmplat să fie în orice altă clipă, ea nu ar fi întrebat... Însă erau aici, în locul acesta magic, departe de lume și de viețile lor. Astăzi, erau doar soț și soție. De parcă era ceva ușor în asta. Ochii lui îi găsiră pe ai ei, și inima ei o luă la trap când văzu pasiunea din ei. Își ținu răsuflarea, așteptând să îi răspundă.

— Mă gândesc că ești cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Ea rămase uimită la auzul cuvintelor atât de neașteptate, iar el vorbi mai departe, cu chipul ei în mâini:

— Ești puternică și frumoasă, și ageră, și atât de pasională - mă doare numai să fiu lângă tine.

Își lipi fruntea de a ei în timp ce continuă:

— Nu știu cum de s-a întâmplat... dar se pare că m-am îndrăgostit iremediabil de tine.

Cuvintele o lăsară pe Isabel fără grai.

Se putea să fie adevărat așa ceva?

O iubea.

Vorbele lui răsunară ca un ecou în mintea ei și nu se mai putu gândi la nimic altceva.

Iar apoi, el o sărută. Și nu mai putu gândi deloc.

Când îi mărturisi Isabelei că o iubește, o forță sălbatică se dezlănțui în Nick și, fără să își îndepărteze buzele de pe ale ei, o ridică de pe zidul de piatră scund și o mută pe un petic de iarbă verde, moale, din clădirea dărâmată. Rămaseră în picioare acolo vreme îndelungată, cercetându-se unul pe altul cu gura, cu mâinile.

Nick fiind perfect conștient de cât de diferit era momentul acesta de toate celelalte... de cât de îmbătător și de sfânt era să facă dragoste cu soția lui. Cu femeia pe care o iubea complet.

Când mâinile ei se apropiară de nasturii hainei și a jiletcii sale, el

își smulse gura de a ei și gâfâi după aer în timp ce ea-i căuta pielea. Își trase de pe el straturile de haine când se sărutau nebunește, iar Isabel prinse cămașa, făcând loc mâinilor ei să exploreze întinderea lată, caldă a pielii de dedesubtul olandei.

Atingerea degetelor ei era o tortură, așa că întrerupse sărutul, trăgându-și cămașa peste cap și lăsând-o să fâlfâie purtată de vânt până ateriza în afara zidurilor sanctuarului lor.

Se întinse după ea, nerăbdător să reia sărutul, însă ea se sustrase ușor atingerii sale, cu ochii ațintiți la pieptul lui.

— Nu, spuse ea, cu vocea plină de o putere feminină care îl făcea să tânjească după ea. Vreau să te văd.

Se apropie, blocându-i mâinile să nu o tragă la el, trecându-și în schimb cu palmele peste pieptul lui și în jos, pe brațe.

— Ești atât de mare... atât de bronzat... cum se face că ești așa?

El se forță să își găsească cuvintele, înnebunit de atingerea ei.

— Am o moșie în afara Londrei... Îmi place să muncesc pe câmp.

Privirea ei cu pleoape grele o întâlni pe a lui, iar el își încleștă pumnii ca să nu o tragă la el și să îi acapareze gura.

— Nu porți cămașă?

El scutură din cap.

— Nu întotdeauna.

— Cât de ispititor, șopti ea, așezând sărutări moi și umede de-a lungul pieptului său până când el nu mai rabdă.

Prelua controlul ca să nu înnebunească, prinzându-i buzele, apoi întorcând-o ca să îi desfacă repede șirul lung de nasturi de la spatele rochiei, sărutându-i ceafa pe măsură ce ea își oftă plăcerea pe aripile vântului.

Când corsajul slăbi, Isabel îl prinse la sâni cu mâinile și se întoarse, ochii ei căprui fiind plini de promisiuni de sirenă când îi dădu drumul și materialul de culoarea lavandei se făcu grămadă la picioarele ei.

Nick răsuflă adânc să se liniștească, întinzându-se iarăși după ea, învârtind-o și smulgând-i panglicile corsetului.

— O urăsc pe femeia care a inventat corsetul, mârâi el.

Isabel râse, privindu-l peste umăr.

— Ce te face să crezi că o femeie a inventat corsetul?

— Fiindcă un bărbat nu ar fi făcut niciodată să fie așa de greu să ajung la tine.

Atunci, lenjeria căzu, și el o răsuci din nou spre el, trăgându-i ușor bretelele cămășuței de pe umeri, până când rămase goală în fața lui, a cerului și a turnului. Privirea lui îi cercetă atent trupul frumos, îmbujorat de un amestec de emoție și de rușine.

— Iată-te, zise el cu glasul aproape de nerecunoscut din pricina dorinței. Vino aici.

O trase spre el, sânii ei goi apăsându-i pe piept, și îi acapară gura

într-un sărut furtunos, dezmierdând-o adânc în timp ce îi cuprinse sânii în mâini, tachinându-le vârfurile până se făcură niște puncte cărnoase tari, disperate. Ea își gemu dorința pe buzele lui, iar el răsplăti sunetul așezându-și gura pe unul din sfârcuri, chinuind carnea cu dinții și cu limba și trăgând blând, lucru care o înnebunea, făcând-o să se zvârcolească la pieptul lui.

Cu o mână, coborî să îi dezmierde miezul nerăbdător, despărțindu-i buclele moi care îi apărau sexul cu un deget și, descoperind locul unde se adunase pasiunea ei, făcu cercuri acolo, apăsând până când gemetele ei fură prea mult pentru el.

Atunci, o întinse jos, pe iarba moale, ca pe o jertfă antică, descoperind-o în fața soarelui, a vântului și a cerului când adăugă un al doilea deget lângă primul, făcând-o să înnebunească de plăcere și urmărindu-i privirea cum strălucește pasională. Ea își arcui spatele de pământ, șoldurile mișcându-i-se în cercuri, ridicându-se, arătându-i unde-cum - să atingă și să dezmierde.

El se aplecă și îi șopti în ureche, prinzându-i lobul între dinți.

— Asta e, dragostea mea. Ia-ți plăcerea.

El îi dădu ceea ea nu știa să îi ceară... mai repede, mai tare, mai apăsat și mai adânc... până când își strigă plăcerea pietrelor antice, agățându-se de el atunci când își pierdu controlul.

După asta, rămase nemișcată câteva minute lungi, iar Nick o sorbi din priviri, goală și dornică, și a lui. Când Isabel își deschise în sfârșit ochii, lui i se tăie răsuflarea zărind licărirea nerușinată din privirea ei. Ea își plimbă o mână de-a lungul pieptului lui, vârând un deget sub betelia pantalonilor, acolo unde era tare și tânjea după ea.

— E rândul meu acum, șopti ea, trăgând de nasturii pantalonilor, până la urmă mult prea încet.

El interveni și se descotorosi grabnic de cizme și de pantaloni, până ajunse gol ca ea, tare și înfierbântat și disperat după ea. Îi prinse gura într-o sărutare lungă înainte să spună:

— Nu aș vrea să mă socotești nedrept.

Ea râse, un sunet ușor și jucăuș, iar el se întări și mai tare când îl cuprinse cu mâna, dezmierdând până închise ochii de plăcere. Îi lipsea priceperea, însă se revanșa prin zel. Nick o privi printre gene și o văzu cum se uita la el, minunată de cum creștea în mâinile ei, făcându-se mai tare și mai lung decât fusese vreodată. Atunci, el o ridică de pe el, mâinile sale puternice mișcând-o să îl încalece și o trase în jos să o sărute. El îi mai luă gura o dată, într-un sărut lung și apăsat și puternic până când gâfâiau amândoi, apoi își puse gura vârful unuia dintre sânii ei, sugându-l până se întări. O mută atunci, ghidând-o până când vârful lui se sprijini pe ea. Senzația o făcu să facă ochii mari.

— Putem? Așa?

Nick ridică dintr-o sprânceană.

— Hai să aflăm.

O ridică, lăsând-o în jos pe el, până când el fu așezat exact cum trebuie.

— E bine? o întrebă el. Te doare?

— Nu, șopti ea reverențioasă. Nu - se legănă pe el. Nu, se simte minunat.

— Bine.

O ridică din nou, arătându-i mișcările, încurajând-o să preia controlul când făceau dragoste - să preia controlul plăcerii lor. Ea învăță imediat, așa cum știa că avea să o facă, legănându-se pe el, testându-și mișcările, căutându-și plăcerea.

El privea, cu mâinile atingându-i pulpele zvelte, puternice, urmând pe trunchi, cuprinzându-i sânii, lăsând-o să găsească ritmul care o aducea pe culmea plăcerii.

Era o tortură. Ea descoperi în sfârșit mișcarea care îi aducea plăcere, legănându-se tare și repede pe el, strigând pe măsură ce valul de extaz amenința să vină. El privi cum surprinderea și pasiunea treceau pe chipul ei când se uita în jos la el și îi rosti numele iar și iar - o litanie a plăcerii.

Își strânse pulpele pe ale lui, valul spărgându-se peste ei, purtându-i pe amândoi pe culmile plăcerii, într-un vârtej de pasiune, și strigară amândoi, sunetele răsunând pe zidurile antice atunci când își găsiră plăcerea împreună.

Isabel se prăbuși la pieptul lui și el o ținu acolo până suflarea lor gâfâită se calmă și tot ce mai rămăsese fu sunetul vântului care fremăta printre pietre. Își lipi buzele de tâmpla ei și își șopti din nou iubirea. Ea se cutremură la auzul cuvintelor, strângându-se și mai tare de el, iar el își înfășură brațele în jurul ei.

Poate că aveau o șansă până la urmă.

Isabel stătea la măsuța ei de toaletă, înfășurată într-un prosop de olandă, pregătindu-se pentru noaptea nunții ei, care era un lucru straniu, având în vedere că ea și cu soțul ei petrecuseră cea mai mare parte a zilei afară, goi, bucurându-se de după-amiaza lor de nuntă.

Desigur, nimeni din casă nu putea ști asta, așa că, atunci când Lara o forță să facă o baie fierbinte, nu zise nimic - deloc nefericită să petreacă un timp singură cu gândurile ei, înainte să trebuiască să dea iar ochii cu soțul ei.

Soțul ei.

Care o iubea.

Sau care măcar spunea că o iubește.

Of, cât de ispititoare erau cuvintele acelea. Înțelegea acum cât de slab putea fi sexul ei, cum, prin câteva cuvinte, o femeie putea fi pusă

la pământ de emoție și anticipare copleșitoare.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă, și inima Isabelei îi tresări la gândul că ar putea fi Nick acolo, înainte să își dea seama că sunetul venise de la ușa greșită.

Mai devreme, în ziua aceea, fusese mutat în odaia alăturată, odăile lor fiind acum conectate printr-o ușă de interior. Bătaia asta se auzise dinspre cea care dădea pe coridor.

— Da?

Ușa se deschise, și Gwen și Jane intrară. Isabel se ridică de îndată.

— E totul bine?

Jane zâmbi.

— Se pare că ești destul de încordată astă-seară, Isabel. Te preocupă ceva?

Ea se încruntă.

— Nu. Ce-ar putea să mă preocupe?

Gwen râse și se așeză pe un scăunel jos de lângă pat.

— Oh, Isabel. În sfârșit s-a întâmplat!

— Ce s-a întâmplat?

Jane se sprijini pe marginea vanei de aramă.

— Te-ai dus și ți-ai găsit bărbat.

— Nu e ca și cum m-am dus să-mi caut, Jane. Toată treaba asta s-a petrecut cumva fără consimțământul meu.

— Dar nu ești nefericită, nu-i așa? întrebă Gwen.

Isabel cugetă la întrebare o vreme.

— Nu neapărat. Pare un om bun.

— În ciuda confuziei de ieri?

Isabel încuviință din cap.

— Da. Mi-a spus foarte limpede ieri că e dispus să mă ajute să apăr Casa Minerva.

Femeile încuviințară din cap, iar Isabel adăugă sec:

— Nu prea are de ales dacă se însoară cu mine.

Gwen rânji.

— S-a însurat. La trecut.

Isabel scutură din cap.

— Sunt soție.

— Într-adevăr ești, draga de tine, spuse Jane. Și fie ca asta să-ți aducă multă fericire.

Isabel nu putu să nu bage de seamă neliniștea care îi însoți cuvintele. Nu auzise de căsnicii care să fie fericite. Și, într-o măsură deloc mică, ea credea că așa ceva e imposibil. Însă, ce sentiment remarcabil era acela de a fi iubită! Și cât de înfricoșător. Asta pentru că o adusese cu un pas mai aproape de a se pierde pe sine... dacă avea să îi împărtășească sentimentele, atunci cine urma să fie ea?

Trase aer adânc în piept să se liniștească, și Gwen și Jane se

plimbară o privire plină de înțeles.

— Ce se petrece?

— Ei bine, am fost trimise aici... să vorbim cu tine...

Simți că o cuprinde groaza.

— O, nu. Despre ce?

Gwen zâmbi.

— Despre noaptea nunții tale.

Isabel se încruntă.

— De ce?

Jane se întoarse să o privească drept în față. Cu o voce joasă zise:

— Noi credem că ar trebui să fii pregătită. Adică, să știi la ce să te aștepți.

— Și de vreme ce mama ta nu mai e printre noi..., adăugă Gwen.

Ea înțelese, și scopul vizitei lor era atât de diferit de zecile de alte motive pe care și le imagina că începu să râdă. De-a dreptul isteric. Cele două femei se uitară una la cealaltă, una mai uluită decât cealaltă, iar Isabel continua să râdă, fără să se poată opri.

Lăsă jos pieptenele pe care îl folosea și încercă să respire.

— Iertați-mă! flutură ea din mână ca o nebună. Iertați-mă! Eu doar...

Și începu să râdă din nou. Poate că trebuia să le spună că nu avea nevoie de nici un sfat despre evenimentele din noaptea aceea... Însă stângăcia lor era amuzantă, și o mică parte din ea voia să le țină isonul puțin - nu din altă pricină decât să o distragă de la gândurile ei de mai devreme.

— Iertați-mă. Vă rog, continuați.

Se întoarse cu fața la ele.

— Ce ar trebui să știu?

Gwen începu:

— Ei bine, ne-ai pomenit deja că lordul Nicholas sărută bine...

— Mai mult decât bine.

Roșeața începu să se ridice în obrajii bucătăresei.

— Excelent. Atunci sperăm că se va dovedi la fel de bun și ca...

Se opri, uitându-se la Jane.

— Amant, zise Jane fără menajamente.

Isabel se întoarse înapoi spre oglindă și își ridică din nou pieptenele.

— Asta sper și eu.

— Da, păi, continuă Gwen, ai putea fi uimită de felul cum... se petrec... lucrurile.

Isabel rânji, silindu-se să își ascundă râsetul din glas:

— Lucruri?

Urmă o pauză. Jane vorbi prima:

— Ei bine, după cum știi de la statuile tale, Isabel, tu ai trăsături...

diferite... decât are bărbatul tău.

— Da...

— Nu o să intrăm în multe detalii, spuse Jane, frustrarea strecurându-se în vocea ei.

Isabel se sili să nu zâmbească.

— Dar, cum o să știu să fac și eu?

— Suntem încrezătoare că va ști lordul Nicholas.

Era prea mult. Isabel chicoti.

— Da. Sunt destul de încrezătoare și eu.

Amândouă femeile făcură ochii mari.

— Tu știi deja! strigă Gwen.

Isabel rânji, ducându-se după paravan ca să pună pe ea combinezonul pe care îl alesese pentru seară - o mătase de un trandafiriu-închis care spera să îi placă proaspătului ei soț.

— Da, știu. Însă vă mulțumesc tare mult pentru grija voastră.

— Ești o femeie tare îngrozitoare, Isabel, zise Jane râzând, și nu te merită.

— S-ar părea că nu are de ales, având în vedere că s-a măritat abia de douăsprezece ore și și-a și petrecut noaptea nunții, spuse Gwen sec. Așadar, am avut dreptate?

Isabel se uită pe furiș de după paravan.

— Dreptate? Despre ce?

— E un amant acceptabil?

— Gwen! șopti Isabel, ascunzându-se iar în spatele paravanului.

Când râsul li se mai potoli, Jane o întrebă grav:

— Îl iubești?

Isabel se opri la auzul întrebării care o chinuia de ceva vreme dacă era să fie cu adevărat cinstită. Își surprinse fugitiv reflexia în oglinda înaltă, observându-și silueta conturându-se pe sub neglijeul pe care îl alesese pentru el.

Să îl facă fericit.

Să îl facă să o dorească.

Să îl facă să o iubească și mai mult.

Adevărul era că îl iubea. Și nu era ceva mai înspăimântător. Îi era teamă că, dacă o mărturisea, avea să se transforme cumva în mama ei; că mariajul lor urma cumva să devină ca al părinților săi. Câtă vreme nu tânjise mama ei după tatăl său, câtă vreme nu așteptase la fereastră o urmă a cailor lui? Cum îl ocăra când era acolo... și spunea povești despre el când pleca?

Și își ura copii pentru abandonul lui?

Cum putea Isabel să riște să repete acea viață înspăimântător de pustie, deznădăjduită?

Nu. Dragostea făcuse să se abată numai suferință asupra acestei case, asupra vieții ei.

Nu avea să lase dragostea să o distrugă așa cum făcuse cu mama ei.

Nu avea să trăiască jumătate de viață.

Așadar, chiar și când recunoscuse adevărul sentimentelor ei pentru Nick, refuza să le dea glas.

— Isabel, strigă Jane din cameră, făcând-o să tresară din gândurile ei.

Trase aer adânc în piept și vorbi imaginii ei, ignorând tristețea de pe chip, durerea care o sfâșia din pricina minciunii.

— Nu îl iubesc, anunță ea, făcându-și vocea să pară ușoară, ca își convingă prietenele că încă era la fel de puternică cum fusese întotdeauna. *Să se convingă pe ea de asta*. M-am măritat cu el din datorie - pentru James și pentru Casa Minerva, și pentru Townsend Park. Nu văd de ce am aduce dragostea în scenariul acesta.

Își zugrăvi un zâmbet luminos pe chip - unul pe care nu îl simțea - și ieși de după paravan numai să vadă că Gwen și Jane stăteau în picioare, cu ochii fixați în altă parte a odăii.

Urmărindu-le privirile, inima i se strânse.

Căci acolo, în ușa odăii alăturate, stătea soțul ei.

Auzise tot.

Zâmbetul îi pieri pe când el se plecă țeapăn.

— Îmi cer iertare. Nu știam că ai companie.

— E-eu...

Tăcu. *Ce putea spune oare?*

— Noi tocmai plecam, milord, zise Jane, și ea și Gwen o zbughiră mai repede decât văzuse Isabel pe cineva părăsind o încăpere.

Iar ea rămase singură cu bărbatul care o iubea.

Iar ea demonetizase dragostea aceea prin cuvintele ei prostești.

El se întoarse, retrăgându-se în odaia alăturată. Isabel îl urmă fără să gândească, trecând pragul pe când el își turna două degete de coniac dintr-o carafă. Se holbă la pahar o clipă lungă înainte să dea băutura peste cap, apoi se așeză într-un scaun mare și jos și își întoarse atenția spre ea. Privirea îi era rece și lipsită de orice emoție.

Ea păși către el, disperată să repare ce stricase.

— Nick.

— Porți roșu.

Ea se opri, cuvintele erau străine pentru ea.

— Eu...

Se uită în jos, la ea.

— M-am gândit că îți va plăcea.

Se așternu liniștea când el se uită la ea, cu ochii lipsiți de emoție.

— Îmi place.

Isabelei nu îi plăcea acest Nick. Tăcerea lui era tulburătoare.

— Eu...

„Am mințit. Te iubesc.”

Teama înăbuși cuvintele. Își dori ca el să le fi putut auzi oricum.

— Vino aici.

Porunca era imperioasă și întunecată - nu semăna cu nimic din ce auzise de la el vreodată - și o parte din ea vru să fugă de ea. Să închidă și să zăvorască ușa dintre odăile lor și să se ascundă de el până avea să revină la normal.

În același timp, voia să i se supună.

El bău din nou, fără ca ochii lui albaștri să se abată de la ea.

Sfidând-o să refuze.

Sfidând-o să accepte.

Îl dorea.

Gândul o împinse înainte. Odată ajunsă lângă el, ea rămase vrăjită de privirea lui, de licărirea rece din ea. Voia să îl zguduie să aducă înapoi vibrația care fusese acolo toată după-amiaza. Dragostea care fusese acolo.

El nu se mișcă clipe lungi, iar ea se întrebă dacă ar putea să o respingă, trimițând-o în cele din urmă de acolo și refuzând să o mai atingă. Tăcerea se lungi spre o eternitate, devastatoare. Și chiar când fu pe cale să se întoarcă și să plece, el se mișcă.

Se aplecă în față, întinzându-se după ea și trăgând-o la el până stătea între coapsele sale. Își puse fața pe rotunjimea moale a pântecelui ei, răsuflând adânc, apăsând cu gura-i deschisă pe mătasea de acolo. Mâinile lui mângâiau în sus pe exteriorul pulpelor ei, în spate să îi prindă șezutul, trăgând-o la el atunci când își mută gura acolo unde miezul ei era acoperit de țesătură.

Suflarea lui fierbinte era prea mult; ea își puse mâinile pe capul lui, trecându-și degetele prin pletele-i bogate de samur și își îndoi trupul spre el, îmbrățișându-l cu toată ființa ei.

El își ridică atunci capul, cuprinzându-i sânii în mâini, descoperindu-le vârfurile întunecate de sub neglijeu, tachinându-le cu degetele până se întăriră de dorință pentru el. Și abia atunci, când suflarea ei venea în zvâcniri grele, tremurătoare, îi oferi ce își dorea. Îi luă un sfârc întărit între buze și îl supse prin țesătură, stăruind cu dinții și lingând până când țesătura deveni umedă și se lipi de piele. Repetă asta și cu celălalt sân, până când ea își strigă plăcerea.

Sunetul îl întărâtă. Se ridică, luând cu el tivul cămășii, trăgându-i-o peste cap, dezgolind-o privirii sale palide, albastre. O ridică, iar ea se înfășură în jurul lui, iar el o purtă înapoi în odaia ei. O aruncă pe pat, urmând-o jos, acoperind-o cu trupul lui cald. Ea trase cu unghiile de cămașa lui, nerăbdătoare să o facă să dispară, să îl simtă peste ea, iar el o lăsă să o tragă de pe el în timp ce aluneca în jos pe trupul ei, așezând sărutări fierbinți și moi pe adâncitura de la baza gâtului ei, între sâni, în jos pe trunchi și deasupra stomacului ei moale.

Îi desfăcu picioarele ușor, iar ea nu protestă, în schimb mișcându-se

să facă loc. Când își așeză buzele pe ea, se arătă necruțător, folosindu-se de limbă și de dinți într-un ritm care o trase jos din pat de plăcere, iar ea țipă după câteva secunde. Limba lui era neiertătoare pe ea, rapidă și furioasă, hotărâtă să nu accepte nimic în afară de tot ce putea ea să dea.

Isabel se sfârși sub el, strigându-i numele când vârî unul, apoi două degete adânc în ea, atingând un loc de care ea nu știa că exista, care o făcu să își piardă mințile din nou. El fu deasupra ei atunci și, cu o singură împingere, înăuntrul ei, punând stăpânire, nelăsându-i nimic, mișcările-i mai adânci și mai intense decât orice simțise până atunci.

O făcu să își piardă mințile din nou aproape instantaneu, iar ea cerși să fie eliberată, cerși climaxul pe care numai el putea să i-l ofere. O ținu acolo o eternitate, până când ea îi strigă numele, implorându-l să termine.

Îi prinse gura într-o sărutare arzătoare, mai adâncă și mai pasională decât orice împărtășiseră până atunci și își întinse mâna între ei, punându-și degetul mare pe locul unde părea că începe și se sfârșește tot. Împinse adânc și se vărsă înăuntrul ei, iar ea fu pierdută, inundată de emoție, putând să se gândească doar la el.

Ea îi șopti numele când se desfăcu în brațele sale. După o clipă lungă, Nick se ridică de pe ea. Ea se întinse după el pe când acesta se mută pe o parte, dorind să împartă cu el continuarea evenimentului lor cutremurător.

El dispăru din pat înainte să poată să îl atingă, ridicându-și cămașa și pantalonii de pe podea și părăsind odaia.

Ea se ridică în capul oaselor, strigându-l atunci când închidea ferm ușa de legătură, interzicându-i accesul la el.

Regretul veni ușor și în chip dureros, iar ea își dădu seama că el nu scosese nici un cuvânt cât timp făcuseră dragoste.

CAPITOLUL 21

Lecția numărul nouă:

Păstrați-vă misterul.

Odată ce ați stârnit interesul lordului dumneavoastră, gândiți-vă să petreceți un timp departe de el ca să îl încurajați să vă facă curte. Nu trebuie decât să ne gândim la vânătoarea anuală de vulpi din frumosul nostru ținut și ne vom da seama de impulsul sălbatic de a vâna care sălășluiește până și în cei mai distinși gentilomi ai noștri.

Fiți vulpea, dragi cititoare, și nu vă temeți!

Acești vânători pricepuți vă vor lua urma!

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

Isabel abia dormise, renunțând într-un final la încercare și croindu-și drum până la bucătărie. Stătea deasupra plitei, uitându-se la ibric, când intră Kate, imediat după răsărit.

Ea nu își luă privirea de la apă, pierdută în gânduri, întrebându-se ce putea face să repare răul pe care îl făcuse căsniciei ei în noaptea de dinainte.

Ce fel de nevastă strica o căsnicie din prima zi?

Una ca ea.

Rezistă răspunsului, uitându-se la bulele mici de pe fundul oalei. Poate că îl putea convinge să mai călărească și azi... poate mai puteau încerca o dată.

Poate că își putea aduna curajul să îi spună că îl iubește.

— Timpul trece mai încet pentru cei care așteaptă, zise grăjdarul în timp ce deschidea un dulap să scoată un vas pentru biscuiți.

— Da, păi... testez teoria.

Kate se sprijini pe masă și își privi stăpâna o clipă îndelungată, înainte să spună:

— Lipsește unul din cai.

Asta îi atrase atenția Isabelei.

— Lipsește?

— De parcă nici nu ar fi fost aici.

Inima îi sări în gât.

— Care din ei?

— Al soțului tău.

— A plecat?

— Așa se pare.

Ea scutură din cap.

— Nu. A fost aici. Azi-noapte.

— Poate că s-a dus în oraș să ia ceva.

Din ton, nici Kate nu părea foarte încrezătoare.

Isabel alergă din bucătărie sus; bătu la ușa dormitorului lui, abia așteptând să intre.

Se opri chiar după prag.

El dispăruse; lucrurile lui dispăruseră odată cu el.

Patul lui era neatins.

Plecase imediat după...

Isabel se cuprinse cu brațele, deodată înfrigurată și nespus de obosită.

Se întoarse către ușă, unde stătea Kate.

— Isabel. Pot să fac ceva? Ai nevoie de ceva?

Ea scutură din cap, abia auzind cuvintele.

Nick plecase. Îl alungase ea.

Așa cum îl alungase mama ei pe tatăl său.

— Eu... am nevoie...

„Am nevoie de el."

Scutură din cap. Kate părea că înțelege.

— Hai să te ducem în pat.

Făcu un pas înapoi ca Isabel să poată să iasă pe hol.

— Nu. Vreau să dorm aici.

Cealaltă femeie încuviință din cap.

— Prea bine.

Isabel închise ușa și se urcă în pat - în patul în care ar fi trebuit să doarmă soțul ei. În care ar fi trebuit să doarmă amândoi.

Însă el nu era aici.

Ea era singură din nou, însă mai era mai rău din pricină că el fusese acolo în tot timpul ăsta.

O părăsise. Așa cum făcuse și tatăl ei. Așa cum se temea că avea să o facă.

Ea îl alungase.

Întorcându-se pe o parte, Isabel își trase genunchii la piept și lăsă lacrimile să curgă. Plânse cu hohote sfâșietoare, jelindu-și căsnicia și ceea ce ar fi putut să fie dacă ar fi avut încredere să îl iubească.

Și când nu mai erau lacrimi, adormi.

Era târziu când se trezi, soarele împrăștiindu-se în odaia caldă cu raze lungi și aurii. Pentru o clipă, ea nu știu unde era și se ridică, încercând să își dea seama în care odaie se afla. Când reuși, amintirile o năpădiră.

Se ridică, mâhnirea și regretele făcând mișcarea simplă mai dureroasă decât și-ar fi închipuit. Se duse spre ușă, pe care o descinse,

și o găsi pe Lara așteptând afară îngrijorată. Verișoara ei se întoarse spre ea când auzi ușa, iar Isabel spuse:

— De câtă vreme stai acolo?

Lara făcu semn cu mâna în aer.

— Nu are importanță. Oh, Isabel.

O luă pe Isabel în brațe, îmbrățișând-o cu putere, înainte să se tragă înapoi să întrebe:

— Ce s-a întâmplat?

Isabel scutură din cap.

— Nu știu. Într-o clipă eram fericiți și credeam că am putea avea succes, iar în clipa următoare...

„*Am stricat totul*"...

— În clipa următoare, am stricat tot. Și el a plecat.

— Sunt sigură că nu ai stricat tot, spuse Lara cu o siguranță izvorâtă din dragoste și prietenie.

— Ba da.

Isabel o privi în ochi pe verișoara ei și recunoscu grija din ei.

— Îl iubesc, Lara.

Lara lăsă să îi scape un râs ușor, încurajator și spuse:

— Dar asta nu înseamnă că ai stricat tot! Asta e minunat!

Lacrimi se iviră în ochii Isabelei.

— Nu. Nu e. Pentru că lui i-am spus că nu îl iubesc. Că nu pot să îl iubesc.

Confuzia se ivi pe chipul celeilalte femei.

— Dar de ce?

Isabel fu cuprinsă de tristețe.

— Nu știu.

Lara înaintă, îmbrățișând-o.

— Oh, Isabel.

Isabel se agăță de ea, în timp ce o podidiră lacrimile.

— Nu i-am spus pentru că mă temeam. Credeam că dacă îl iubesc, am să ajung ca mama mea. Credeam că urma să-mi fie frântă inima, și acum... acum e prea târziu. L-am rănit. L-am rănit și a plecat.

— Poate că se va întoarce, zise Lara plină de speranță.

— Poate.

Și cu toate că rosti aceste cuvinte, ea știu că asta nu avea să se întâmple.

De câte ori nu încercase el să îi recâștige încrederea, să își dovedească vrednicia? Și de câte ori nu îl respinsese ea? Și apoi în acea ultimă dată - când focul din priviri i se dusese, lăsând numai un aristocrat rece, calm atunci îl pierduse.

Isabel plânse vreme îndelungată, găsind alinare la verișoara ei.

În cele din urmă, lacrimile se opriră și răsuflă adânc să se liniștească, chiar la timp să dea ochii cu James care venea gonind pe

scări.

— Isabel!

El se opri brusc, băgând de seamă fața ei înlăcrimată.

— Ce s-a întâmplat? De ce plângi?

James se apropie încet, cu fața serioasă. Ea băgă de seamă că purta o jiletcă. Și o lavalieră perfect înnodată. Era un mic bărbat. Dovada influenței lui Nick aproape că îi aduse lacrimi din nou. Își închise ochii să le oprească, refuzând să își arate tristețea față de fratele ei.

Se sili să zâmbească.

— Nu e nimic, James. Ce e?

El se uită la ea vreme îndelungată, cu fruntea încruntată de grijă. În cele din urmă, zise:

— Jane m-a trimis să te chem. Cred că o să te simți mai bine când o să vezi de ce.

„Mă îndoiesc."

— Ce este?

Băiatul scutură din cap.

— Mi-a zis că nu trebuie să-ți spun. Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi.

Ea oftă. Townsend Park avea încă nevoie de stăpâna sa. Părăsită de iubit sau nu.

— Prea bine. Condu-mă acolo.

Pe măsură ce trioul cobora treptele spre primul etaj, Isabel deveni conștientă de zgomot. Era o forfotă răgușită și zgomotoasă, cum nu mai auzise vreodată până atunci. Se grăbiră spre capătul șirului de scări care dădeau spre foaierul cel mare, iar ea se opri acolo, încremenită de uimire la vederea tabloului de mai jos.

Antreul conacului era plin de bărbați. Bărbați cu găleți și coșuri și săculețe, unul mai curios decât altul, fiecare dintre ei silindu-se să îi atragă atenția lui Jane, care, stând câteva trepte mai sus, se străduia să joace rolul majordomului imperturbabil. Desigur, se părea că nu mulți majordomi pe lumea asta avuseseră de-a face cu jumătate din locuitorii din Dunscroft în holul principal al casei.

Isabel coborî și se duse lângă Jane chiar când majordomul strigă:

— Bunii mei domni, dacă am putea face liniște cu toții o clipă, până ne lămurim ce se petrece, poate că asta ne-ar ușura viețile tuturor?

Și cu siguranță că m-ar ajuta să mă aud gândind, bodogăni ea în șoaptă. Isabel întrebă:

— Ce Dumnezeu se petrece aici?

Jane se întoarse spre ea.

— Era și vremea să ajungi.

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Din câte îmi dau seama, zise Jane arătând spre fiecare bărbat în

parte când vorbea, băiețandrul acela are trei lăzi cu lumânări și mai multe comandate; ăia doi au fost trimiși să repare gardul din partea de vest; ăla de acolo a venit să acordeze pianul - tu știai că drăciile alea trebuie să fie acordate?; bărbatul cu mantie așteaptă să te întâlnească să alegi o trăsură nouă care să vină bine cu caii cei noi, care sunt deja în grajd - Kate își iese prin piele de bucurie; ăla aduce câteva poloboace cu vin pentru pivnițe; femeile alea două ghemuite în colț, bietele de ele, sunt aici să ne facă la toate veșminte noi; bărbatul cu ochelari e bancher și cere o audiență la „doamna casei"; cercul de uriași care stau în jurul lui Rock - numai Dumnezeu știe de unde or fi apărut - sunt aici să patruleze hotarele moșiei. Și, se uită atent, a, da. Mai sunt și vreo șase lucrători veniți să dreagă acoperișul și care cer să îi lași să urce în pod.

Isabel clipi șocată la adunare, încă neputând să priceapă clar ce se petrecea.

— Ce caută toți aici?

— Omule cu muzica! strigă Jane, atrăgând atenția un meșteșugar tăcut și zbârcit din apropiere, sala de bal este după ușa aia de acolo.

Se întoarse înapoi către Isabel.

— Zic că i-a trimis lordul Nicholas.

Lui Isabel îi trebuiră câteva secunde să priceapă înțelesul cuvintelor lui Jane.

— Toți?

— Din experiența mea, negustorii nu apar așa din senin cu mărfuri cadou, Isabel. Da. Toți.

Amuțită și copleșită, ea privi adunătura de oameni din foaier. Când se uită în sfârșit înapoi la Jane și Lara, nu putu spune decât un lucru:

— Mi-a trimis oameni să repare acoperișul.

Jane era ocupată să îl îndrume pe omul cu vinul spre bucătării, întorcându-se, spuse:

— Se pare că te-ai măritat cu un nebun.

Ea râse atunci.

— Mi-a trimis oameni să repare acoperișul.

Era cel mai frumos cadou pe care i-l făcuse cineva.

Lara zâmbi larg.

— Fără îndoială că știe drumul spre inima ta, Isabel.

Lacrimile amenințau să o podidească din nou.

Numai de ar fi fost destul de curajoasă să îi spună ce simțea pentru el.

Isabel trase adânc aer în piept, silindu-se să se arate tare. Netezindu-și cu mâinile fustele șifonate, spuse:

— Ce să fac?

— Cred că ar trebui să îi pui la muncă pe oamenii ăia care dreg acoperișuri.

Chiar înainte de lăsarea serii, Isabel stătea pe treptele din fața conacului, privind cum ultimul muncitor se îndepărta pe aleea lungă de la Townsend Park.

Munciseră vreme de câteva ceasuri la acoperiș, făgăduind să se întoarcă ziua următoare cu materialele necesare ca să repare părțile mai distruse. Pe când meseriașii se pierdeau în noapte, ea se așeză pe lespezile late, înfășurându-și brațele în jurul trupului să se apere de adierea rece a serii în timp ce privea cerul care se întuneca, dorindu-și ca lucrurile să fi fost diferite.

Dorindu-și ca ea să fi fost mai curajoasă.

Fusese atât de îngrozită de gândul de a-și permite să îl iubească, atât de speriată că relația ei cu Nick avea să o oglindească pe cea a părinților săi. Îi fusese teamă că, dacă l-ar fi iubit, ar fi fost în primejdie să ajungă ca mama ei - să jelească aici, în Yorkshire, așteptându-l disperată să se întoarcă.

Așa că nu își îngăduise să mărturisească deschis că îl iubea. Și cu toate astea, iat-o jelind în Yorkshire, așteptând disperată ca el să se întoarcă.

Se părea că ajunsese ca mama ei oricum.

Însă el nu era ca tatăl ei.

Făcuse într-o zi mai multe pentru Townsend Park decât făcuse tatăl său vreodată pentru ei. Și nu era doar acoperișul, sau gradul, sau trăsura. Era felul evident în care ținea la moșie. La Casa Minerva. Știa de moșie și de fete de nici o săptămână, însă era devotat bunăstării lor. Viitorului lor.

Deoarece era devotat fericirii ei.

Pricepea asta acum.

Suspină în noapte.

Numai de nu era prea târziu.

— A fost o zi remarcabilă, nu-i așa?

Glasul lui Rock răsună în întuneric, iar ea se întoarse către el văzându-l din josul scărilor, îndreptându-se către ea.

— Se poate spune și așa, zise ea cu un zâmbet forțat.

— Echipa de securitate e la datorie. Par a fi oameni buni. O să îți prezint mâine. Am improvizat un sediu în vechea cabană a tăietorilor de lemne. Va mai avea nevoie de niște reparații, însă o să vorbesc cu Nick despre asta data viitoare când îl văd.

Isabelei i se strânse inima la auzul siguranței lui Rock că avea să îl vadă pe Nick din nou. Își dorea să fi fost și ea sigură de același lucru.

— Totul s-a petrecut așa de iute.

Rock nu vorbi vreme îndelungată, privind la pământurile întunecate. Apoi, în sfârșit:

— A început totul după ce s-a oprit ploaia. Când m-am dus în oraș după lucrurile noastre, mi-a cerut să îl întreb pe șeful polițiștilor de

niște oameni cinstiți care ar fi interesați de o munca ca asta.

Isabel își strânse buzele într-o linie subțire.

Demarase procesul înainte ca Georgiana să fie răpită. Înainte să fie forțați să se căsătorească, înainte ca totul să se schimbe. Rămaseră cufundați în tăcere vreme îndelungată, pierduți în propriile gânduri. Isabel voia să îi pună zeci de întrebări lui Rock, singura ei legătură cu bărbatul pe care îl iubea, cu bărbatul pe care îl alungase, însă era rușinată și nehotărâtă și emoțiile o copleșeau.

În cele din urmă, îi puse ceea ce părea a fi o întrebare sigură:

— De ce nu ai plecat cu el?

El se opri, gândindu-și cuvintele.

— Pentru că, spre deosebire de Nick, eu știu că, părăsind lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult pe lume, nu e calea de a-l câștiga.

— Lara.

El nu răspunse multă vreme, atât de multă încât Isabel începu să creadă că nu avea să confirme numele. Când se întoarse în sfârșit spre ea, ochii lui negri erau una cu întunericul nopții.

— Da.

Ea încuviință din cap.

— Sunt fericită pentru voi amândoi că v-ați găsit - făcu o pauză, fiindu-i greu să termine propoziția din pricina nodului din gât - unul pe celălalt.

El răsuflă adânc.

Când vorbi, cuvintele i se înșirau grăbite și pe jumătate rostite, de parcă nici nu și-ar fi dorit să le spună:

— Știu că este fiica unui gentilom. Că merită pe cineva infinit mai bun ca mine - un turc - care nu va fi niciodată cu adevărat acceptat în lumea ei. Nu sunt un gentilom. Nu sunt creștin. Însă țin la ea cu tot sufletul. Și voi face tot ce îmi stă în putință să o fac fericită.

Se opri.

— Sunt foarte bogat.

Isabel zâmbi.

— Nu știu de ce crezi că vreuneia din noi i-ar păsa că ești turc, Rock. Cum nu știu nici de ce crezi că ți-am cere să fii de sânge nobil. Nu ai învățat nimic despre adunătura asta pestriță în toată săptămâna asta cât ai stat cu noi?

El îi surâse la rândul său cu mare drag.

— Îmi arătam numai cusururile.

— Dumnezeule, să nu începem să facem asta, altfel am sta aici toată noaptea ca să le înșir eu pe ale mele.

— Niciodată, zise el reverențios, oprindu-se vreme îndelungată să își aleagă cuvintele. Aș vrea să mă căsătoresc cu ea. Și de vreme ce ești cea mai apropiată familie a ei, presupun că îți cer...

Ea îi întâlni privirea cu ochii plini de lacrimi.

— Firește că da, aveți binecuvântarea mea. Dacă ea vrea, atunci ești binevenit la Townsend Park.

Rock răsuflă ușurat, iar Isabel râse printre lacrimi.

— Chiar credeai că puteam refuza?

El scutură din cap.

— Nu știam. Una e să mă accepți ca oaspete în casa ta. Cu totul alta să mă accepți ca membru al...

— Familiei, zise Isabel, așezându-și o mână pe brațul lui. Vere.

Acesta își plecă capul.

— Mulțumesc.

— Da, păi nu strică nici că ești bogat.

Rock izbucni în râs.

— Avea dreptate Nick. Ai o limbă ascuțită.

Ea deveni serioasă când auzi de Nick.

— Prea ascuțită, cred.

Oftă, întorcându-se spre bărbatul acesta cât un urs.

— Am stricat tot. Când l-am văzut ultima oară... era așa de diferit. Rece. Nesimțitor.

— Are nevoie de timp, Isabel.

— Îl iubesc, mărturisi ea și se simți ușurată de recunoașterea sentimentelor ei în fața acestui om, prietenul soțului ei.

— I-ai spus asta?

Ea închise ochii.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că mi-era teamă.

— Teamă de ce?

Isabel lăsă să îi scape un râset scurt, patetic.

— Mi-era teamă că avea să mă lase aici. Singură. Îndrăgostită.

Rock nu râse. Nu făcu referire la ironia evidentă de care suferea. Spuse simplu:

— Cred că a venit vremea să afli despre Turcia.

Isabel se uită la el.

— Ce e cu Turcia?

— Presupun că ți-a spus că am fost în Turcia împreună.

— Da. Mi-a zis că l-ai salvat dintr-o temniță de acolo.

— Ți-a spus cum a ajuns în temniță?

— Nu.

— A fost o femeie. Nick credea că era îndrăgostit de ea.

O imagine dureroasă se ivi fulgerător - Nick în brațele unei femei exotice, cu chipul acoperit de văl, care știa toate căile către inima lui. Rock se sprijini cu spatele de balustrada de piatră, cu ochii încețoșați de amintiri.

— Ne așezasem tabăra chiar lângă Ankara de câteva săptămâni.

Coroana era îngrijorată de niște zvonuri cum că o armată fusese adunată în imperiu și l-au rugat pe Nick să găsească un informator care dispăruse fără urmă.

Vocea lui Rock continuă admirativ:

— Nick era o legendă în întregul est. Îi ziceau *bulan*-vânătorul. Se spunea că putea să găsească pe oricine.

Isabel încuviință din cap. Găsirea Casei Minerva trebuie să fi fost un joc de salon pentru el.

— Alana a apărut într-o noapte lângă cortul lui, vânătă și sângerând din cauza unei bătăi pe care o primise de la bărbatul ei, plângând după ajutor. El a primit-o înăuntru, i-a dat să mănânce, i-a îngrijit rănile, însă ea l-a părăsit înainte de răsărit, îngrozită că putea să o găsească bărbatul ei și să o bată mai rău.

Isabel tresări la auzul cuvintelor, înțelegând îndată că Nick nu ar fi putut să reziste unei porumbițe așa rănite.

— S-a întors a doua noapte cu buza spartă. Și în seara următoare cu o altă rană. Apoi a dispărut. Și el era înnebunit, îngrijorându-se pentru ea. A aflat că locuia într-o casă din oraș și devenise obsedat să o găsească - să se încredințeze că era teafără. După ce a așteptat-o zile întregi, a fost în sfârșit răsplătit cu apariția ei. Se îndrepta spre piață alături de alte câteva femei din casă. A găsit o cale să vorbească cu ea acolo, iar ea l-a implorat să o lase în pace. L-a asigurat că era bine.

Isabel se cuprinse cu brațele și mai strâns la auzul cuvintelor. Nu era de mirare că pe el îl deranja când o auzea că-i era bine și fără el.

Rock continuă:

— În seara aceea, a venit din nou la el. Nevătămată.

Nu a dat detalii, însă Isabel nu era proastă. Simți că i se face rău gândindu-se la el cu femeia aceea.

— Era foarte frumoasă?

Întrebarea fu pusă înainte să o poată lua înapoi.

— Da. Foarte.

Isabel o ura.

— Frumusețea ei era umbrită de faptul că era diavolul încarnat.

Rock continuă:

— A implorat-o să rămână cu el în noaptea aia. A asigurat-o că avea să o țină în siguranță. I-a făgăduit trecere sigură până înapoi în Anglia. Ea a căzut de acord, însă a refuzat să plece imediat - i-a băgat pe gât o scuză despre posesiuni sau ceva asemănător. El a crezut-o și au stabilit un loc și o oră de întâlnire, de unde să o ia. Și urmau să fugă.

Spaima își făcu loc în pieptul Isabelei. Știa ce avea să urmeze, însă nu se putu opri din a-l asculta.

— A fost o capcană, firește. Imperiul știa că bulan era acolo, că era pe urmele informatorului. Și au descoperit cumva că Nick era cel pe

care îl căutau. Eram pe aproape când l-au luat. Am văzut toată tărășenia.

Se opri, pierdut în trecut.

— Partea asta o țin minte cel mai bine - a fost nevoie de șase turci uriași, mai mari ca mine, să îl țină. Când a fost supus, Alana s-a apropiat, și-a scos vălul și l-a scuipat în față.

Isabel se cutremură de tabloul trădării.

— El mi-a spus că a meritat cicatricea.

Rock din cap o dată.

— El crede că da. Drept pedeapsă că a căzut victimă farmecelor ei femeiești. Că a crezut că îl iubea.

Rămaseră tăcuți clipe lungi, cât adevărul despre trecutul lui Nick se așeza între ei. Isabel tresări gândindu-se la durerea pe care trebuie să o fi simțit-o el, răpus de o femeie pe care o iubea. Nu era de mirare că plecase. Ea îi făcuse același lucru.

Rock continuă, inconștient de tulburarea pe care o simțea ea.

— A jurat atunci că se lasă de femei. Nu l-am văzut să se mai lege de una de atunci. Asta până am ajuns aici. Până la tine.

Cuvintele erau o lovitură fizică. Nick își deschisese sufletul în fața ei, avusese încredere să iubească din nou. Avusese încredere că ea avea să accepte iubirea aceea. Iar ea o respinsese. Îl respinsese pe el. Simțea că i se face rău.

Rock se aplecă în față, recunoscând-i tulburarea.

— Isabel. El te iubește.

Cuvintele făceau să fie și mai rău.

— Am făcut același lucru ca ea.

Protestul lui fu imediat și categoric:

— Nu. Nu ai făcut.

— Mă iubește. Iar eu l-am respins.

— Isabel. *Ea l-a trădat.* L-a trimis la închisoare. A pus să fie torturat. Ar fi murit dacă nu l-aș fi găsit eu.

Făcu o pauză, folosindu-se de ea să pună accentul pe cuvintele următoare:

— Ești exact opusul a ceea ce era ea.

Isabel scutură din cap.

— El nu știe asta.

— Ba da, Isabel. Știe. Are nevoie numai de timp.

— De cât de mult timp?

— Nu știu. Însă nu va putea să se țină departe. Asta pot să-ți garantez.

Rămaseră foarte tăcuți minute lungi, cu sunetul greierilor pe fundal. Isabel cugetă la povestea lui Rock și la propriul timp petrecut cu Nick.

Toată viața ei se temuse să ia ce își dorea de teama eșecului, îi

fusese teamă să plece de la Townsend Park și să înfrunte bârfele stârnite de tatăl ei; îi fusese frică să îl trimită pe James la școală de teamă ca să nu devină ca tatăl ei. Și îi fusese frică să îl iubească pe Nick de teamă să nu se piardă pe ea.

Acum însă - fără el - era pierdută oricum. Dar avea o șansă să îndrepte totul. Să facă să fie totul bine. Să aibă viața la care începuse să viseze. Tot ce trebuia să facă era să întindă mâna și să o ia.

Să îl ia pe el.

Se ridică în picioare, uitându-se în jos la Rock.

— Vreau să mă duc după el.

Sprâncenele lui Rock se ridicară brusc.

— Acum?

— Acum. Unde este?

— La jumătatea drumului spre Londra, îmi închipui. Londra.

Ea încuviință din cap.

— Atunci Londra să fie.

El se ridică.

— Și eu te voi însoți.

Isabel scutură din cap.

— Nu. Trebuie să fac asta singură.

El o pironi cu privirea.

— Isabel. Nick îmi va lua capul dacă te las să călătorești de una singură la Londra.

— Voi fi bine. Voi merge cu diligența.

Perspectiva ridicolă îl făcu pe Rock să râdă.

— Mă va ucide fără să se gândească de două ori dacă te las să faci asta.

— De ce? Multe fete vin aici cu diligența.

— Da. Ei bine, acum ești Lady Nicholas St. John, cumnata marchizului de Ralston. Nu poți călători cu diligența.

Conversația o făcea să piardă timp valoros.

Încuviință, ca să grăbească lucrurile.

— Prea bine. Cum sugerezi să călătoresc?

— Noi vom închiria o trăsură cu șase cai mâine-dimineață.

— Dar nu vom fi acolo decât peste câteva zile!

El oftă.

— Dacă ne oprim numai să schimbăm caii, vom fi acolo în două zile și jumătate. Diligența ne va lua patru zile cel puțin.

Chipul Isabelei se lumină.

— Atunci escorta ta este foarte apreciată, bunule domn.

Rock se uită la cer.

— O să mă jupoaie pentru asta.

Ea surâse.

— Nu și dacă reușesc să îl cuceresc din nou. În cazul acesta, îți va fi

recunoscător pe veci.

Se întoarse și urcă scările, nerăbdătoare să se pregătească pentru călătorie. Când mai avea câteva trepte până sus, se întoarse.

— Așteaptă! Unde mergem odată ce ajungem la Londra?

Rock nu ezită.

— Mergem la Casa Ralston. Vei avea nevoie de ajutorul marchizei.

CAPITOLUL 22

— Ar trebui să te omor pentru că m-ai forțat să fac asta.

— Probabil. Însă nu o vei face. E numai vina ta că te-ai întors la Londra. Dacă eram în locul tău, aș fi stat departe tot restul verii.

— De unde să fi știut eu că Callie dă un bal în cinstea verii?

Nick luă o gură mare din paharul cu scotch pe care îl ținea în mână, oprindu-se să se încrunte la fratele său. Gemenii stăteau în biroul lui Ralston, în timp ce orchestra din grădinile din depărtare începea să își acordeze instrumentele. În mai puțin de o oră, jumătate din elita Londrei - jumătatea care mai rămăsese în oraș în luna iulie - urma să fie în grădini. Nick se foia în ținuta sa formală.

— Cine a mai auzit măcar de un bal al verii?

— Callie s-a gândit că e o modalitate bună de a o ține pe Juliana în atenția publicului, răspunse Ralston, refuzând să muște din momeala fratelui său. Țin să îți amintesc că sora noastră suferă de pe urma unei reputații cam nefericite.

Nick mârâi în paharul său.

— Din nici un alt motiv în afară de acela că mama noastră a fost o...

— Da. Ei bine, societății nu pare să-i pese foarte mult despre ce cum.

Ralston se aplecă să mai toarne din lichidul auriu în paharul lui Nick.

— Callie e fericită că ești aici, Nick. La fel și Juliana. Încearcă să te simți bine astă-seară.

Să se simtă bine...

De parcă asta era posibil.

Trecuseră cinci zile de când o părăsise pe Isabel și nu se simțise bine nicio clipă în tot acest timp. Se îndoia amarnic că, dacă urma să petreacă noaptea într-o grădină întunecoasă cu domnișoare din Londra cu zâmbete afectate și cu mamele lor zgomotoase, asta urma să se schimbe.

Într-adevăr, era destul de sigur că o noapte petrecută într-o grădină întunecoasă avea să îl facă să se gândească la Isabel. Și mai era foarte sigur că dacă petrecea noaptea dansând cu femei care nu erau Isabel, urma să înnebunească.

— E ceva ce trebuie să știi.

Nick își îngustă privirea.

— Ce anume?

— Încă ești socotit o partidă foarte valoroasă. Cred că multe dintre femeile care sunt aici în seara asta vin pentru tine.

— Sunt însurat.

— Informația asta nu a fost făcută publică, după cum știi. Firește aș fi zis că ar fi trebuit să împărtășești fratelui tău schimbarea statutului tău civil înainte să te întorci înapoi la Londra, furios la culme.

Nick îi spuse fratelui său exact ce să facă cu gândul acela.

Ralston se lăsă pe spătarul scaunului.

— Aș spune că oricine te consideră pe tine drept fratele cu purtări alese va avea parte de o surpriză în seara asta.

Nick se ridică atunci, cuprins de o furie irațională.

— Atunci poate o să plec, să vă scutesc pe voi toți de neplăcerea de a-mi suporta compania.

— Stai jos, tâmpit ridicol.

Nick se înălță deasupra fratelui său.

— Mai spune-mi o dată așa.

Ralston roti încet scotch-ul din pahar.

— Nu am de gând să mă lupt cu tine în biroul meu, în ținuta formală. Callie mi-ar lua capul.

Răspunsul calm al lui Ralston îi tăie cheful lui Nick, care se așeză din nou, aplecându-se în față și lăsându-și capul în mâini, frecându-și chipul de parcă și-ar fi putut șterge frustrarea. Când ridică ochii, fratele său îl privea plin de înțelegere.

— Ți-a făcut-o bine, frate.

Era pentru prima dată când aducea vorba de Isabel, în afară de conversația scurtă, concisă, în timpul căreia Nick își anunțase căsătoria, iar acesta din urmă știu că putea ignora cuvintele și geamănul său avea să îi lase spațiul de care avea nevoie. Dar el nu vru să le ignore. Voia să vorbească despre ea... de parcă cuvintele ar fi adus-o mai aproape.

De parcă ar fi putut să o facă să îl iubească.

Ignoră durerea care se ivi din pricina cuvintelor.

— Ea e... incredibilă.

Ralston nu răspunse. Doar ascultă.

Nick începu să vorbească, mai mult pentru sine decât cu fratele său.

— Are atâta putere în ea, ca nici o persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Atunci când crede în ceva sau când luptă pentru ce e al ei - e o regină. Nu seamănă deloc cu femeile pe care le știm noi. Dacă e ceva ce trebuie făcut, ea îl face.

Ridică privirea.

— Prima dată când am sărutat-o purta pantaloni.

Ralston schiță un zâmbet cu un colț al gurii.

— Au un farmec deosebit când poartă pantaloni.

— Dar e și blândă. O nesiguranță adânc înrădăcinată care mă face să vreau să o protejez cu tot ce am.

Își frecă maxilarul cu o mână gândindu-se la ea.

— Și e și atât de frumoasă. Cu ochii aceia căprui... ochi în care ai putea pur și simplu să te pierzi...

Își pierdu șirul vorbelor gândindu-se la ea. Fiindu-i dor de ea.

— O iubești.

Nick întâlni privirea cunoscătoare a geamănului său.

— Mai mult decât aș fi crezut că e posibil.

Ralston se lăsă pe scaun.

— Și atunci de ce ești aici și bei scotch la mine în birou?

— Pentru că ea nu mă iubește.

— Prostii.

Cuvintele veniră repede și sincere.

Nick scutură din cap.

— Apreciez încercarea, Gabriel, însă te asigur. Isabel nu mă iubește.

— Bineînțeles că te iubește, răspunse celălalt hotărât, de parcă ar fi putut să împlinească asta doar fiind marchizul de Ralston.

— Ba nu.

— Ele ne iubesc mereu.

Nick pufni în râs la auzul declarației.

— Da, ei bine, poate că ele te iubesc mereu pe tine. Însă aceasta nu mă iubește pe mine.

— Păi atunci trebuie să o faci să te iubească.

El scutură din cap încă o dată.

— Nu. Nu mai încerc să fac femeile să mă iubească. Mi-am petrecut toată viața alergând după femei care clar nu erau îndrăgostite de mine. Mi-am învățat lecția.

Ralston îi aruncă o privire directă.

— Aici nu vorbim de alergat după vreo femeie. Ea e soția ta! Pe care, într-adevăr, o iubești.

Dumnezeule, chiar o iubea.

Nu mai simțise nimic asemănător ca durerea care explodase în el când o auzise declarând că se căsătorise cu el din datorie și nu din dragoste, însă durerea asta nu părea să îi diminueze sentimentele pentru ea. Își trecu degetele prin păr.

— Nu are nevoie de mine.

Ralston surâse încrezut.

— Trăiești cu o impresie greșită dacă crezi că e treaba lor să aibă nevoie de noi. Din experiența mea, lucrurile stau mai mereu invers. Se uită la ceas. Un om mai înțelept ca mine mi-a spus odată că, dacă ar fi fost un dobitoc și ar fi pierdut-o pe singura femeie pe care și-a dorit-o vreodată, ar duce-o la primul vicar și apoi ar lăsa-o grea.

Nick tresări la auzul cuvintelor și la amintirea care veni odată cu acestea.

— Deja m-am însurat cu ea.

— Atunci treaba e pe jumătate făcută.

Nick se încruntă.

— Urăsc când ai dreptate.

Ralston rânji.

— Cum rareori greșesc, îmi închipui că asta este o problemă pentru tine.

Nick se gândi la ce opțiuni avea. Se căsătorise, pentru numele lui Dumnezeu! Nu putea să stea departe de ea pentru totdeauna. Chiar nu voia să stea departe de ea. Voia să se urce pe cal și să gonească înapoi în Yorkshire, să o prindă de umeri și să o zgâlțâie. Și apoi voia să o răpească și să o ducă la vechea cetate de piatră și să facă dragoste cu ea până îl primea înapoi. După care dorea să își petreacă restul vieții făcând-o fericită. Dacă nu îl putea iubi acum, poate că, într-o bună zi, avea să învețe să o facă. Dar nu urma să îl iubească niciodată dacă rămânea la Londra.

Avea nevoie de ea.

Ridică privirea hotărât.

— Mă întorc la Yorkshire.

Ralston se lovi cu o palmă peste coapsă.

— Excelent! anunță el din picioare. Însă înainte, trebuie să iei parte la balul ăsta nenorocit, altfel soția mea nu mă va ierta niciodată.

Nick se ridică și el, simțindu-se înviorat de decizia sa.

Urma să se ducă la bal. Și apoi avea să se ducă la soția lui.

— Nick!

El se întoarse dinspre masa cu răcoritoare, unde își turna niște limonadă, dorindu-și să fi fost scotch, și o văzu pe cumnata lui care se apropia de el.

Făcu o plecăciune elaborată.

— Lady Ralston, zise el, ce petrecere! Ce succes! Ești, fără îndoială, cea mai bună amfitrioană din oraș!

Callie râse și își coborî vocea.

— Să nu te audă Lady Jersey. Nu ne va mai invita niciodată la Almack.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Iar asta ar fi mare păcat.

Ea zâmbi larg.

— Mă bucur să te văd. Ralston mi-a spus că ești în oraș, însă nimic mai mult.

Zâmbetul îi pieri.

— Cum o mai duci?

Nick cugetă la tonul serios al lui Callie pentru un moment înainte să spună:

— S-ar părea că fratele meu ți-a spus destule.

Zâmbi la vederea roșeții grăitoare a lui Callie.

— Sunt mult mai bine acum decât eram cu câteva ceasuri în urmă.

Ea ridică din sprânceană.

— Nu balul te-a făcut să te simțiți mai bine?

Nick râse de absurditatea afirmației.

— Nu, milady.

Ea i se alătură râzând în timp ce sora lui se apropia, cu un zâmbet fericit pe chip. Când el se aplecă să îi sărute mâna, Juliana zise:

— Nu-mi vine să cred că nu știam că te-ai întors în oraș! Ce fel de frate nu își caută sora *immediatamente?*

Nick zâmbi într-un colț al gurii auzind-o pe Juliana presărând italienisme.

— Unul foarte rău, într-adevăr.

— Trebuie să ne vizitezi mâine, nu?

El clătină din cap.

— Mă tem că nu pot. Trebuie să plec din oraș din nou în zori.

Juliana schiță o strâmbătură perfectă.

— Dar de ce? Abia dacă ne-ai salutat!

El se eschivă, nedorind să împărtășească vestea căsătoriei sale cu sora lui deloc subtilă într-un decor așa public.

— Am niște treburi extraordinar de importante de care trebuie să mă ocup, zise el, însă te asigur că vei fi foarte mulțumită de rezultate odată ce călătoria mea se va sfârși.

— Păi bine. Sper că implică un cadou extravagant, îl necăji Juliana, atenția mutându-i-se spre un loc de după umărul lui Nick. Callie, ea cine e?

— Cine? se ridică Callie pe vârfuri, urmărind privirea Julianei.

— Șșșt! dădu Juliana din mână. Vreau să aud când o anunță.

Nick își dădu ochii peste cap și se întinse după o tartă, abia băgând de seamă că cele două femei rânjeau ca niște nebune.

— Lady Nicholas St. John.

Tăcerea se așternu peste mulțime, și Nick încremeni. Fără îndoială că nu auzise bine. Se întoarse încet spre scara care dădea în grădini, pe unde oaspeții intrau la bal. Acolo, splendidă în cea mai uluitoare rochie stacojie pe care o văzuse vreodată, stătea Isabel.

Ce căuta aici?

El nu își putu lua ochii de la ea; o mică parte din el credea că poate o invocase el. Că ea nu era de fapt aici. La Londra. În grădina fratelui său.

Juliana îl împunse într-o coastă cu un deget lung și osos.

— Nick, nu fi *un idiota.* Nu vezi că e îngrozită? Trebuie să te duci la

ea.

Vorbele îl puseră în mișcare și porni spre soția lui, mai întâi mergând, dar descoperi că îi lua prea mult timp. Așa că începu să alerge spre ea. Ceea ce avea cu siguranță să provoace un scandal, însă lui chiar nu îi păsa. Avea să îi ceară iertare lui Callie mai târziu.

Pentru că tot ce își dorea să facă era să ajungă la Isabel.

Și să o atingă.

Și să confirme că nu era, de fapt, nebun. Că ea era cu adevărat acolo. Că venise într-adevăr după el.

Era și un avantaj când alergai la un bal; mulțimea șocată avea tendința să se dea din calea ta, și el fu la baza scărilor în câteva secunde, sărind pe trepte să o întâmpine. Ea îl privi tot drumul, ochii ei căprui deschiși larg de emoție, de surpriză și de tulburare, și de ceva ce nu îndrăznea să numească.

Odată ajuns acolo, la câțiva centimetri de ea, se opri, sorbind-o din priviri.

O urmări cum trage aer adânc în piept, sânii ridicându-i-se minunat de sub marginea rochiei de mătase pe care o purta.

— Milord.

Făcu o reverență adâncă și șopti:

— Mi-a fost dor de tine.

Când îi întâlni în sfârșit privirea, el văzu adevărul cuvintelor ei.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Întinse mâna după ea, însă înainte să o poată atinge, gestul îi fu oprit de cineva care își dregea glasul cu fermitate.

— Nicholas, zise Gabriel de aproape, rostind cuvintele încete, dar clar, poate că ar trebui să îți escortezi soția înăuntru?

Isabel roși și se uită în jos, la mulțimea care îi privea cu o curiozitate arogantă.

El își încleștă pumnii să nu o atingă și spuse:

— Da, bineînțeles. Milady?

Intrară în casă tăcuți, trecând de un rând de oaspeți curioși care așteptau să le fie strigate numele și vădit dezamăgiți că pierduseră ceea ce părea a fi știrea serii.

Trăgând-o în prima odaie la care ajunseră, Nick închise ușa în urma lor și o zăvorî să își asigure intimitatea. Se aflau în bibliotecă, luminată de un singur sfeșnic ce ardea pe polița șemineului.

El o îndrumă spre peticul de lumină și o sărută, cu putere și disperat după gustul ei - atingerea ei - fără de care stătuse prea mult. Îi acapara gura, furându-i suflarea.

Ea îi răspunse fiecărei dezmierdări, fiecărei mângâieri, și atunci când își oftă plăcerea, el o gemu pe a lui. După câteva momente lungi, intense, buzele lui se domoliră și potoli sărutul, dezmierdându-i buza de jos cu limba, sfârșind momentul într-un mod infinit mai duios decât

începuse.

Își așeză fruntea pe a ei și spuse:

— Bună.

Ea surâse, sfioasă.

— Bună.

— Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine. Mi-a fost dor de atingerea ta. Mi-a fost dor de mirosul tău... numai de flori de portocal și Isabel. Însă cel mai mult, mi-a fost dor de tine.

Ea îi atinse buzele, stăvilindu-i puhoiul de cuvinte.

— Nick, șopti ea și într-un cuvânt se afla o mare de tămăduire.

— Ai venit la Londra.

— Da.

— De câtă vreme ești aici?

— De trei zile.

Trei zile și nimeni nu îi spusese.

— Gabriel o să plătească pentru că mi-a ascuns asta.

— L-am implorat să nu-ți spună. Nu eram pregătită. Voiam să fiu frumoasă pentru tine.

El scutură din cap.

— Tu ești mereu frumoasă pentru mine.

Ea își lăsă capul în jos, iar el îi ridică bărbia cu un deget.

— Mereu, Isabel. În doliu, în pantaloni bărbătești, în mătase... în absolut nimic. Tu ești mereu frumoasă pentru mine.

— E ceva ce trebuie să îți spun.

Făcu o pauză, iar el așteptă. În cele din urmă, trase aer adânc în piept să se liniștească.

— Te iubesc.

El închise ochii la auzul cuvintelor, cuvinte pe care își dorise cu atâta disperare să le audă. Când îi deschise, ea îl privea neliniștită.

— Nu trebuie să spui asta.

Isabel făcu ochii mari.

— Ba da. Trebuie.

Nick clătină din cap.

— Nu, dragostea mea. Nu trebuie.

Ea făcu un pas înapoi, cu o voce fermă și nesovăitoare.

— Nicholas St. John. Ascultă-mă. Te iubesc. Te iubesc mai mult decât aș fi crezut că e posibil să iubesc pe cineva. Te-am iubit în ziua nunții noastre. Și în ziua de dinainte. Și în cea de dinaintea ei. Am spus ce-am spus pentru că mi-era teamă că dacă îți spuneam adevărul, m-ai fi părăsit într-o zi și aș fi rămas tristă, singură și cu inima frântă din pricină că nu erai cu mine.

O podidiră lacrimile și le șterse în vreme ce continua:

— Însă faptul că nu ți-am spus că te iubesc nu m-a făcut să te iubesc mai puțin. Și tu ai plecat oricum. Iar eu am rămas tristă și

singură, și cu inima frântă. Așa că am venit aici. Pentru că nu pot trăi fără ca tu să știi că te iubesc. Pentru că nu vreau să te gândești că ești mai puțin decât ești. Adică un om care merită pe cineva mult, mult mai bun decât mine.

Se opri, suflând greu, copleșită de emoție. Îi întâlni privirea și acolo, în adâncul ochilor lui albaștri, îl văzu pe acel Nick pe care crezuse că îl pierduse în dormitorul ei cu vorbele acelea nătângi. Nu știa ce să îi spună să îl recâștige. Așa că rosti cuvinte care îi veneau din inimă.

— Am venit la Londra să îți spun că te iubesc. Te rog. Trebuie să mă crezi.

El făcu un pas către ea, ridicându-i bărbia cu un deget, și vorbi din inimă.

— Nu te voi mai părăsi niciodată, Isabel. Îmi pare atât de rău că am făcut-o. Mă întorceam. Jur.

Sărutarea pe care o așeză pe buzele ei era delicată și amețitoare, și era ecoul promisiunii din vorbele lui. Lacrimile începură să curgă din nou din ochii ei când el își înălță capul.

— Ai plecat înainte să pot să repar totul.

El o trase în brațele lui.

— Știu. Iartă-mă.

Ea vorbi, cuvintele răsunând înăbușite la pieptul lui:

— Voiam să repar totul, Nick.

— Știu.

— M-am gândit că te-ai hotărât să nu mă mai iubești.

El se trase atunci înapoi să îi întâlnească privirea îngrijorată.

— Nu, Isabel. Dumnezeu mi-e martor, te iubesc acum mai mult ca înainte.

Ea îi oferi un surâs înlăcrimat.

— Bine. Mă gândeam să ți-o trimit pe Volupta ca semn de împăcare, dar era prea grea.

El zâmbi.

— Aș dori-o mai degrabă pe cea adevărată.

O sărută din nou, dezmierdând-o adânc până când răsuflară amândoi greoi. Când se opriră, Isabel își înfășură brațele pe după gâtul lui, iar el îi aruncă o privire neobrăzată.

— Rochia asta e incredibilă.

— Îți place? se alintă ea ca o felină și el mârâi.

— De unde o ai?

Îi șopti cuvintele în locul unde gâtul și umărul i se întâlneau.

— Callie a trimis-o pe croitoreasa ei. N-am avut decât o pretenție.

Nick o sărută deasupra sânilor.

— Mmm?

Ea suspină când degetele lui mari dădură de vârfurile sânilor pe

sub stofă.

— Să fie roșie.

El își ridică capul, cu pasiune în privire.

— E superbă. Mi-ar plăcea să o dau jos de pe tine ca să o pot admira mai bine.

Ea chicoti când o tachina.

— Nu, Nick. Trebuie să ne întoarcem la bal. Și așa am provocat un scandal incredibil.

Isabel se trase din brațele lui.

— Crezi că are să ne ierte vreodată Callie? I-am distrus balul!

El râse de îngrijorarea ei.

— Isabel, dacă știu ceva despre cumnata mea, atunci e că ne va fi veșnic recunoscătoare pentru că am provocat un asemenea scandal la balul ei. Va fi etalonul pentru toate balurile care vor urma la conacul Ralston. Dumnezeu să aibă milă de sufletul fratelui meu.

Îi dădu la o parte o șuviță care atârna pe obraz.

— Însă dacă vrei să ne întoarcem la bal, ne întoarcem la bal.

Ea îi oferi un mic zâmbet.

— Mărturisesc că mi-ar plăcea să mă întorc la bal, dragostea mea. Din două motive, dar mai ales ca să dansez cu soțul meu.

— Uite o idee foarte bună.

Ochii i se întunecară.

— Mi-ar plăcea tare mult să mă vadă toată lumea dansând cu soția mea.

Cu un ultim sărut furat își croiră drum înapoi pe coridoare și afară pe terasă, unde zeci de ochi îi depistară imediat.

Isabel îi strânse mâna lui Nick.

— Se uită toți la noi.

El îi ridică mâna, sărutându-i degetele prin mătasea mănușii înainte să se aplece spre ea să îi șoptească:

— Încearcă cu toții să calculeze cât timp am stat înăuntru.

Ea se întoarse spre el nedumerită.

— De ce oare?

Nick ridică din sprâncene. Isabelei i se tăie răsuflarea, acoperindu-și râsul cu o mână.

— Nu!

El râse, iar ei i se tăie răsuflarea la cât de chipeș era. *Și era al ei.* La fel cum ea era a lui.

Coborâră treptele spre grădina din spate ținându-se de mână, când cineva îi strigă:

— St. John!

Nick se opri, trăgând-o pe Isabel lângă el în timp ce un bărbat se apropia de ei. Era înalt și tare chipeș, cu haina perfect croită și cizmele perfect lustruite. Avea cu el un baston cu mâner de argint, pe

care îl mișca ușor afectat, mai mult ca sigur menit să nu îl socotească cei din jur mai mult decât un dandy înstărit. Se opri în fața lor, iar Nick îi strânse mâna Isabelei.

— Densmore.

Isabel făcu ochii mari. *Acesta* era Densmore? Bărbatul acesta chipeș, cu veșminte excepțional croite și un surâs ridicol era acel Densmore de care se îngrijoraseră atât?

Densmore făcu o plecăciune scurtă, întorcându-se spre Isabel.

— Vai, Lady Isabel...

— Nicholas, îl corectă ea.

— Iertați-mă, ce?

— Dacă eu sunt cea căreia vă adresați, milord, atunci socotesc că numele pe care îl căutați este *Lady Nicholas*.

Simți aprobarea lui Nick. Densmore privi când la soț, când la soție, surprins.

— Ce lovitură! Ah, da.

Cu adevărat prietenul tatălui ei.

Isabel îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al ei.

— Vă asigur că nu încerc să vă lovesc.

Nick încuviință din cap cu seriozitate prefăcută.

— Soția mea nu se îndeletnicește cu lovitul, Densmore.

— Ei bine, nu când vine vorba de străini, cel puțin, adăugă ea băgând de seamă cum se ivește gropița din obrazul soțului ei.

Cât adora gropița aceea. Trebuia să îi spună și lui asta.

Densmore rămase tăcut o clipă.

— Ei bine, spuse el. Asta se potrivește de minune!

Nick o strânse pe Isabel de mână din nou.

— Cu siguranță așa cred și eu.

— Nu, St. John. Vreau să spun - te poți ocupa dumneata de treburile Contelui Risipitor acum! Oricum nu am vrut niciodată responsabilitatea asta afurisită.

Își coborî vocea până la o șoaptă conspirativă:

— Nu pot să suport treburile astea.

— Nu ne-am fi dat seama, zise Isabel sec, provocând un rânjet soțului ei.

Densmore clătină din cap, fără să asculte.

— Excelent! îl bătu pe Nick pe umăr. Ce-ai spune dacă l-aș trimite pe omul meu mâine, să discutați amănuntele? Cum sună asta? Destul de fantastic aș spune eu!

Făcu o pauză.

— Păcat de tatăl dumitale, Lady Nicholas. Ăa... Condoleanțele mele.

Și fără să mai aștepte un răspuns, Densmore plecă, lăsându-i pe Nick și pe Isabel să îl urmărească uimiți cum dispare în mulțime.

În sfârșit, Nick se întoarse spre ea.

— Se pare că am moștenit problemele de la Townsend Park.

Isabel zâmbi de dezamăgirea lui prefăcută.

— Cum vei putea oare trăi cu așa ceva?

— E dificil să îmi imaginez.

Nick îi ridică mâna, trecând ușor cu buzele peste degetele ei, acoperite de mănușă.

— Prostii. Ne adori.

Se uită la ea, și privirea i se îndulci, iar ea simți cum i se taie răsuflarea văzând emoția din adâncul ochilor lui albaștri frumoși.

— Adevărat. Așa este.

Era atât de aproape. Ar fi putut să se întindă numai și să îl sărute...

Nu. Nu ar fi fost deloc cuviincios.

Cât mai era până puteau să plece de la balul ăsta stupid?

Înțelegerea se ivi în ochii lui Nick. Se dădu mai aproape.

— Curând, șopti el cuvântul dulce și păcătos, și plin de promisiuni. Pentru moment, ai vrea să dansezi, frumoasa mea?

Ea nu putu împiedica roșeața plăcerii să i se răspândească în obraji.

— Da, te rog.

O conduse în mulțimea de dansatori, valsând prin grădină. După un timp, el băgă de seamă surâsul tainic de pe chipul ei și o întrebă:

— La ce te gândești?

— Mă gândesc la cel de-al doilea motiv pentru care am vrut să mă întorc la bal.

Nick ridică o sprânceană.

— Acesta fiind?

— Să le arăt tuturor acestor domnișoare care citesc *Pearls and Pelisses* că lordul acesta a fost cucerit de-a binelea.

Râsul lui răsună zgomotos, iar felul în care o strânse în brațe atrase atenția cuplurilor din jurul lor.

Aveau să fie subiect de bârfe și la câteva luni după seara asta.

Și urma să fie și mai rău când aveau să descopere că Isabel era fiica Contelui Risipitor... care ar fi trebuit să fie în doliu.

Însă când râdea și dansa în brațele puternice ale acestui bărbat care o iubea... pur și simplu nu putea să îi pese. Iar când el se aplecă și îi șopti blând în ureche...

Ei bine, erau lucruri mai rele pe pământ decât scandalul provocat de dragoste.

EPILOG

Lecţia numărul zece:

Este foarte important, dragi cititoare, să învățați această lecție finală.

Odată ce lordul dumneavoastră a fost prins de-a binelea, va fi datoria dumneavoastră să vă asigurați că are cuibul vieții bine aranjat cu pene, căci burlăcia nu este pentru bărbații cu scopuri cinstite și serioase. Într-adevăr, căsnicia și copiii, și plăcerile care vin odată cu acestea sunt dovada unei vieți bine trăite.

Iar lorzii noștri, acești bărbați ca niște stâlpi, atent selectați și expuși pentru beneficiul dumneavoastră în paginile acestea, vor avea nevoie de mirese capabile să îi iubească, să îi cinstească și să îi prețuiască în toate felurile în care o merită.

Pearls and Pelisses,
Iunie 1823

— A fost o nuntă frumoasă.

— Într-adevăr, a fost.

Nick așeză o sărutare dulce pe locul unde gâtul și umărul Isabelei se întâlneau în timp ce îi desfăcea șirul lung de nasturi al rochiei, trimițând veșmântul grămadă la picioarele ei atunci când își înfășură brațele în jurul ei și o trase la el, cu o mână rătăcind în sus pe trupul ei, să îi cuprindă un sân.

— Însă nu la fel de frumoasă ca tine.

Ea râse la auzul cuvintelor, rezemându-se de el cu un suspin, lăsându-i libertatea de a o mângâia.

— Firește că a fost. Lara strălucea. Și Rock... nu l-am mai văzut niciodată așa de fericit.

Nick făcu o pauză, cugetând la cuvinte înainte să își așeze buzele pe gâtul ei încă o dată.

— Mmmm...

Îi prinse lobul urechii între dinți, mușcându-l ușor până ea tremură în brațele sale, trăgându-se de lângă el râzând. El o prinse de el, sărutând-o lung înainte să își ridice capul, cu neliniște în privire.

— Îți pare rău că nu am avut o nuntă cum se cuvine?

Trecuseră două luni de când Isabel plecase la Londra să îl ia pe Nick și să dea căsniciei o nouă șansă. Și fusese un adevărat paradis. Locuiau la Townsend Park, cu toate că Nick sugerase să viziteze moșia lui de la țară în toamnă - era aproape de Eton, și i-ar fi dat Isabelei

prilejul să fie mai aproape de James în primul lui semestru la școală.

Înainte să părăsească Londra, Nick își asumase responsabilitatea legală pentru Park - spre marea ușurare a vicontelui Densmore - așadar, Casa Minerva era bine îngrijită și atât cât se putea de sigură. Femeile din casă prosperau, fiind convinse că siguranța lor nu era primejduită în mâinile lui Nick, iar Rock și echipa de paznici deveniseră o parte din gospodărie. Li se mai alăturaseră încă două fete în cele câteva luni de la căsătoria lor, iar Nick îi îngăduise bucuros Isabelei să își continue munca. Mulțumită, ea își înfășură brațele pe după gâtul lui și îl sărută profund.

— Nu regret nunta noastră deloc. Atâta timp cât îmi promiți că vom avea o căsnicie adevărată.

— Și o căsnicie adevărată să fie, zise el ridicând-o în brațe și purtând-o până la patul lor.

Odată acolo, își strecură o mână în sus pe interiorul piciorului ei, ridicându-i cămășuța de mătase.

— Cum ai aprecia-o până acum?

Ea se făcu a se gândi la întrebarea lui, iar el o mușcă ușor de umăr drept pedeapsă. Ea scânci râzând până când mâna lui dezmierdă în sus pe coapsa, jucându-se cu pielea moale de acolo până când râsul se stinse într-un oftat. El îi urmări cu privirea trupul și cămășuța care i se lipea de forme, observând absența corsetului.

— Eu, unul, cred că merge foarte bine, zise el. Sunt fericit mai ales că te-ai decis să îmi împărtășești în sfârșit părerea și să renunți la corset.

Ea îi surâse cu un zâmbet mic, tăcut.

— Nu în întregime din cauza părerilor tale despre corset, Nick. Va trebui să stau fără el o vreme. Câteva luni, măcar.

El făcu o pauză când pricepu.

— Vrei să spui...

Ea încuviință din cap.

Mâna lui urcă mai sus, așezându-se pe ridicătura abia vizibilă a pântecelui ei.

— Un copil, zise el și adorația din vocea lui era de netăgăduit.

Își așeză și ea mâna acolo, împletindu-și degetele cu ale lui.

— Și eu am fost destul de surprinsă, spuse ea. A fost nevoie de Jane, Kate și Gwen să mă convingă că era adevărat.

El chicoti.

— Ca de obicei, femeile din Casa Minerva știu totul înaintea mea.

Ea i se alătură într-un râs intim.

— Te uimește asta?

— Chiar deloc.

Nick o sărută, punând capăt conversației, mângâierea-i adâncă și profundă lăsându-i pe amândoi fără suflare. Ea urcă cu mâinile pe

pieptul și pe umerii lui, încleștându-și degetele în părul lui moale și suspinându-și plăcerea în gura lui pe măsură ce mâna lui cobora mai jos.

— Nick, șopti ea, te iubesc.

El îi zâmbi.

— Știu.

Iar ea era mulțumită că știa.

S F Â R Ş I T

C U P R I N S

PROLOG

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 16

CAPITOLUL 17

CAPITOLUL 18

CAPITOLUL 19

CAPITOLUL 20

CAPITOLUL 21

CAPITOLUL 22

EPILOG

Observații

[←1]

Suflarea dragonului - *Snap Dragon* - joc de salon, foarte apreciat în Anglia, Canada și Statele Unite în secolele XVI-XIX. Într-un vas întins și jos se pun coniac și stafide, cărora li se dă apoi foc; jucătorii trebuie să prindă stafidele din lichiorul în flăcări cu mâna și să le stingă în gură, mâncându-le. Se juca mai ales în Ajunul Crăciunului.

[←2]

Cockney - dialect londonez din East End.

[←3]

Joc de cuvinte la adresa numelui personajului, care este confundat cu un alt membru al aristocrației vremii, St. John Blunt.

[←4]

Boudica (cunoscută și ca Boudicca sau Boadicea, decedată în 61) a fost soția lui Prasutagus conducătorul tribului *Brit* al *icenilor* dependent de Roma, locuitori ai regiunii Norfolk de azi în Britania de Est. După moartea soțului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce i-a dat impuls de a conduce răscoala antiromană din anul 61.